श्रावकप्रज्ञप्तिः

श्रीहरिभद्रसूरिविरचितटीकासहिता।

प्रेमचन्द्रतनुजेन केशवलालेन

संशोधिता।

सा च

मुम्बयीस्थज्ञानप्रसारकमण्डलनामसमाजेन

प्राकाश्यं नीता।

मुम्बय्याम्

निर्णयसागरयन्त्रालये मुद्रिता।

संवत् १९६१.

मूल्यं रु. ०-१०-०

आमुखम् ।

श्रावकप्रज्ञप्तिनामधेयो ऽयमेकाधिकचतुःशत(४०१)गाथात्मको ग्रन्थः पुरा मागध्यां प्रणीतो ऽस्ति । एनं च सुगृहीतनामधेयः श्रीहरिभद्रसूरिष्टीकया समलंचकार । ग्रन्थस्यास्य प्रणेता कदा को वा समभूदित्येतन्न शक्यते सम्यङ् निर्णेतुम् । भगवतोः सूरिवाचकपर्याययोः श्रीहरिभद्रोमास्वात्योरन्यतरः को वास्य रचयितेत्येतदपि संदेहदोलारूढमेव ।

भगवता श्रीहरिभद्रसूरिणायं स्वोपज्ञटीकागटीको निरमायीत्यपि वक्ष्यमाणप्रमाणैरवगम्यते । तथाहि—

१ चतुःसप्तत्यधिकसप्तदशशत(१७७४)प्रमिते विक्रमाब्दे श्रीमता लावण्यविजयेन स्वोपज्ञटीकासनाथो द्रव्यसप्ततिर्नाम ग्रन्थो व्यरच्यत । तत्र च पञ्चाशत्तमगाथायाष्टीकायाम् "यदाहुः श्रावकप्रज्ञप्तौ श्रीहरिभद्रसूरिपादाः" एवमलिख्यत । तदनन्तरमेव टीकायां प्रस्तुतग्रन्थस्यैव चतुर्दशोत्तरशत (११४) प्रमिता गाथा प्रमाणत्वेनावतारिता । ततः स ग्रन्थरचयितामुं भगवान्हरिभद्रसूरिरेव रचयामासेति प्रतुन इति भाति।

२ नवाङ्गीवृत्तिकृद्भगवान् सूरिरभयदेवः श्रीहरिभद्रसूरिसंदृब्धं पञ्चाशकं व्यवृणोत् । तत्र च स पूर्वैरेवोक्तमित्यभिधाय "संपत्तदंसणाई" इत्येतामेव गाथामवातारयत् । तेन च मूलात्मकोऽप्ययं ग्रन्थो भगवता श्रीहरिभद्रसूरिणैव व्यरच्यतेति निश्चीयते।

३ श्रीमानविजयप्रणीते श्रीयशोविजयसंशोधिते धर्मसंग्रहाभिधानप्रकरणे द्वादशव्रतप्रसङ्गेनेदमभ्यधायि । तद्यथा—सम्य-

स्वातिविरचितश्रावकप्रज्ञप्तौ तु अतिथिशब्देन साध्वादयश्चत्वारो गृहीताः । ततस्तेषां संविभागः कार्य इत्युक्तम् । तथा च तत्पाठः । "अतिथिसंविभागो नाम अतिथयः साधवः साध्व्यः श्रावकाः श्राविकाश्चैतेषु गृहमुपागतेषु भक्त्याभ्युत्थानासनदानपादप्रमार्जननमस्कारादिभिरर्चयित्वा यथाविभवशक्ति अन्नपानवस्त्रौषधालयादिप्रदानेन संविभागः कार्यः" इति । श्रीमुनिचन्द्रसूरिविरचितधर्मबिन्दुटीकायां द्वादशतमव्रतप्रस्तावे श्रीवादिदेवसूरिरप्येवमेवाह । अनेन च संस्कृतेऽपि श्रावकप्रज्ञप्तिर्नामातिविस्तृतो ग्रन्थः श्रीमदुमास्वातिविरचितोऽभूदित्यवगम्यते । अयं पुनः प्रस्तुतो ग्रन्थो मागध्यां मूलात्मको विद्यते । ततो निर्णीयते नायं भगवदुमास्वातिप्रणीतो भवेदिति ।

१ श्रीमदुमास्वातिविरचिता श्रावकप्रज्ञप्तिरस्तीत्येतद्विचारामृतसंग्रहादिग्रन्थैरपि निश्चीयते ।

२ पञ्चाशकटीकायां श्रीमता नवाङ्गीवृत्तिकृताभयदेवसूरिणेदमभ्यधायि । तद्यथा—वाचकतिलकेन श्रीमतोमास्वातिवाचकेन श्रावकप्रज्ञप्तौ सम्यक्त्वादिः श्रावकधर्मो विस्तरेणाभिहित इति । ततश्चेदमेवात्र जिज्ञास्यं यदेनमुमास्वाती रचयामास वा न वेति।

३ ग्रन्थस्यास्य मूलगाथान्ते प्रायः सर्वत्र 'उमास्वातिविरचिता सावयपन्नत्ती संमत्ता' इति लिखितं दरीदृश्यते । एतदपि चास्योमास्वातिवाचकः प्रणेतेति मनने मानम् ।

भगवता श्रीहरिभद्रसूरिणास्योपरि टीका व्यरच्येतति ग्रन्थान्तलेखपर्यालोचनया स्पष्टं प्रतीयते ।

इदं च प्रस्तुतसूरिविरचितस्य स्वोपज्ञटीकासंवलितस्य शास्त्रवार्त्तासमुच्चयस्यामुखपर्यालोचनया तथा जिनभद्रसूरेरन्तेवासितां स्वयमेवायमुररीचकारेत्यादिकारणैश्चावसीयते । प्रान्ते विरहाङ्काभावान्नायं विरचितो भगवता हरिभद्रसूरिणेति नाशङ्कनीयम् । यतो योगबिन्दुप्रमुखा विरहाङ्कविनाकृता अप्यनेके तद्रतिचा ग्रन्थाः समवलोक्यन्ते । चतुश्चत्वारिंशदधिकचतुर्दशशत(१४४४) ग्रन्थानां निर्मातेति भुवनप्रतीतोऽयं सूरिः पञ्चत्रिंशदधिकपञ्चशते (५३५) विक्रमेऽब्दे देवलोकं स्वप्रत्यासत्त्या मण्डयामास ।

उमास्वात्यपेक्षयास्याधिकाः सन्ति प्रचलिता ग्रन्था इति तच्चरिते तत एवावगन्तव्यम् ।

श्रीमानुमास्वातिरपि पञ्चशतं ग्रन्थान्व्यरचयदित्यैतिह्यमात्रम् ।

बृहद्गच्छीयेन श्रीहरिभद्रसूरिणापि विक्रमीयपञ्चाशीत्यधिकैकादशशत(११८५)प्रमिताब्दविरचितायां प्रशमरतिटीकायामेवमेवोक्तम् ।

तत्त्वार्थाधिगमः प्रशमरतिर्जम्बूद्वीपसमासश्चेति ग्रन्थत्रयं श्रीमदुमास्वातिवाचकप्रणीतमुपलभ्यते । पूजाप्रकरणं नामैको ग्रन्थ एकोनविंशतिश्लोकात्मक एतद्विरचितो भवेदिति कथनमात्रम् । एतद्विरचितान्यन्या श्रावकप्रज्ञप्तिर्भवेदित्येवद्धर्मसङ्ग्रहादिग्रन्थैरपि निश्चीयते । एतद्विरचितजम्बूद्वीपसमासान्तलेखादवगम्यते । तद्यथा–इतिरियं सिताम्बराचार्यस्य महाकवेरुमास्वातिवाचकस्येति ।

अयं सूरिः प्रागतिप्राचीनसमये समुदियायेत्येतदनन्तरोक्तप्रमाणेभ्यः प्रमीयते। नात्रेषदपि संदेहद्रावदर्घं किमपि।

विषये प्रस्तुते डॉक्टरपिटर्सनेन प्रकाशिते तार्तीयीके रिपोर्टाभिधेये प्रसिद्धिपुस्तके षट्त्रिंशत्तमे पृष्ठे—श्यामाचार्यो नाम वाचकवर्यान्तेवासी श्रीवीरनिर्वाणात्षट्सप्तत्यधिकशतत्रय(३७६)प्रमिते हायनेऽन्हेहोधर्ममभ्याजगामेत्यलिख्यत। बलिसहस्यान्तेवासी स्वातिर्गुरुः श्यामाचार्यस्य इति पट्टावल्यामवलोक्यते। परं स स्वातिरयमुमास्वातिश्चेति द्वावप्येकनरनामनी इत्येतदपि संदेहकलितम्।

तत्त्वार्थभाष्ये दशमेऽध्याये समाप्तिसमय उमास्वातिर्वाचक उच्चनागरीशाखीय इति स्वयमेवालिलिखे। उच्चनागरीशाखा श्रीमहावीरस्वामिद्वादशपट्टनिवासिनः श्रीमदार्यशान्तिश्रेणिकादाविर्बभूवेति कल्पसूत्रान्तर्गतस्थविरावल्याम्।

श्रीमहावीराष्टमपट्टोदयोदितस्य भगवतः श्रीमदार्यमहागिरेरन्तेवासी बलिसहाचार्यो ऽभवत्।

तत्त्वार्थाधिगमीयदशमाध्यायावसाने स्वयं लिखितात्स्वचरिताद्यदवगम्यते तद्यथा—शिवश्रीप्रशिष्यः श्रीमद्घोषनन्दिश्रमणशिष्यः वाचनान्वयेन तु मुण्डपादप्रशिष्यः मूलवाच्यवाचकाचार्यशिष्यः श्रीमदुमास्वातिरभूदिति। जन्म च तदीयं न्यग्रोधिकासंनिवेशे समभवत्। विहारागतकुसुमपुरे ऽयं व्यरच्यत। स्वजनुपायं कौभीषणगोत्रमभूषयत्। आसीत्स्वातिर्नामैतज्जनिकर्ता। गुरुजननिरतास्य जननी पुत्रवत्सला वत्सगोत्रभवा।

ग्रन्थेऽस्मिन्ग्रथिता ये विषया विद्यन्ते ते विद्वज्जनैर्विदित्वा वि-

चार्याः सततमाचर्याश्च ततोऽविरतं विभवविराजितैर्विभागविरतैर्यावज्जीवं स्वान्ते स्मर्तव्याः ।

ग्रन्थेऽस्मिन्प्राङ्मङ्गलाभिधेयाभिधानानन्तरं श्रावकशब्दो व्याख्यायत । तद्यथा–यः सम्यक्त्वादिधरो यश्च प्रतिदिनं साधुसमीपे समागत्य स्वकीयां सामाचारीमाकर्णनात्कर्णयोः पावयित्रीमाकर्णयति स श्रावक इति श्रवणविषयेणाभिधीयते । यतः श्रावकलक्षणे सम्यक्त्वं श्रावकाणुव्रतानि चायान्त्यततस्तत्स्वरूपमत्र यथाक्रममभिधाय सामाचारी कथिता । सम्यक्त्वस्वरूपकथनावसरे प्रसङ्गेन कर्माष्टकस्वरूपं तत्त्वविवरणं सम्यक्त्वातिचाराश्चाकथ्यन्त । अनन्तरं सम्यक्त्वोदयान्मानसी परिणतिः कायव्यापृतिश्च कीदृक्स्वरूपमवलम्बत इत्येतदभिदधे ।

द्वादशाणुव्रतसमर्थनावसरे च प्रथमस्य प्राणापातविरतिसमाख्यस्य तथा नवमस्य सामायिकनामधेयस्याणुव्रतस्यातीवप्रशस्यता प्रतिपादिता समुपलभ्यते । प्राणातिपातविरतिप्रतिपत्तिप्रतिपादनावसरे च प्रत्याख्यातिनिराकृतिवादिनां परकीयप्राणहृत्प्राणभृत्प्राणव्यपरोपणं न दुष्कृतिकृतिबन्धकं प्रत्युत श्रेयोनिबन्धनमिति विवदमानानां, एकान्ततो नित्योऽनित्यो वा जीव इति प्रतिपन्नानाम्, मोचकवाचकवाच्यानामज्ञानिनां मतानि तत्तद्युक्तिसमालम्बनेन समर्थ्य तत्खण्डनं सुखावबोधमकारि। अवसाने चाविरतिरेव कर्मबन्धहेतुत्वात्कर्मेत्युक्तम् । नवमे च सामायिकाख्याणुव्रते देशविरतानां त्रिविधत्रिविधप्रत्याख्यानाभावः कथमस्तीति सम्यक्प्रतिपादितम् । सामायिकं शश्वद्विधेयमिति प्रतिपाद्य

जिनपूजा हिंसाप्रचुरेति वादिनो मूका विदधिरे । तदनन्तं गामान्तरगच्छतः श्रावकस्य सामाचारी वर्णिता । तद्यथा तत्रस्थ श्रावकादिसाधर्मिकमिलनम् । दर्शनाय जिनसदनेषु गमनम् इत्यादयोऽपूर्वा विषयाः प्राचीनपद्धतिं परितोऽवलम्ब्य प्रतिपादिताः । अन्ते च संलेखनां लेखनुतामखिलविरतिविधेयां विधिविषयत्वेन प्रतिपाद्य मुक्तिरेव धर्मप्राप्तेः प्रधानं फलमप्रधानं स्वर्गमनप्रभृतीति प्रत्यपादि । अन्ते च शोभानाः स्वकीया अध्यवसाया भव्यजनहिताय प्रादुश्चक्रिरे । ततः प्रमासमेतान्प्रति प्रमादान् क्षमयित्वा ग्रन्थः पर्यसमाप्यत ।

सांप्रतमस्याङ्कनविषये किंचिन्मात्रमुच्यते ।

मूलात्मकस्यास्य त्रीणि पुस्तकानि चत्वारि च टीकायाः समलभेऽहम् । तत्र त्रीणि मूलसमलंकृतानि त्रिपाठपत्रात्मकानि । चतुर्थं तु मूलसमुज्झितं केवलं टीकात्मकमेव । एषां विभागद्वयं विधीयेत । तदित्थम् ।

१ (क) देवशापाटकान्तर्वर्त्तिपं० दयाविमलहस्तगतभाण्डागारान्तर्गतमेकं मूलात्मकं पुस्तकम् ।

(ख) पं० आनन्दसागराणां मूलात्मकं पुस्तकम् । एतत्पुस्तकद्वयमेकस्याः प्रतेः प्रतिबिम्बमेव ।

२ पं० गुलाबविजयानां मूलपुस्तकम् । इदं च पूर्वस्मात्पुस्तकाद्भिन्नमेव भाति ।

३ पं० गुलाबविजयानां टीकापुस्तकं मूलं विनाकृतम् ।

४ (क) पं० दयाविमलानाम् ।

(ख) पं० कान्तिविजयानाम् ।

(ग) पं० वीरविजयानाम् ।

सटीकं पुस्तकत्रयमेतत्साक्षात्परंपरया चैकपुस्तकलिखितमिति भाति । अत एतत्पुस्तकत्रयमप्येकपुस्तककल्पम् ।

प्रस्तुतपुस्तकं प्रायेण (१) एतत्पुस्तकपाठं प्रमाणीकृत्य संशोधितम् ।

अनेन स्पष्टमवगम्यते यदहं पुस्तकद्वयं मूलस्य तथा पुस्तकद्वयमेव टीकायाः प्राप्तवम् । सकलान्यप्येतानि सन्ति पुस्तकान्यतीवाशुद्धानि । ततोऽस्येपदङ्कनानन्तरमर्धाङ्कितमेवेदमास्तामिति विचारितम् । तथापि यथादर्शं पुस्तकमङ्कनीयमिति प्रयोजकाभिप्रायमनुसृत्यतदङ्कितम् । शुद्धपुस्तकालाभात्कुत्रचिद्य मदीयाज्ञानात् बहून्यशुद्धस्थलानि संदृश्येरन् । तानि शुद्धीकृत्य विबुधैर्योचनीयानि पत्रप्रेषणद्वारा मां प्रति विज्ञपनीयानि च । येन द्विःकृत्वोऽङ्कनावसरे शुद्धीकृत्याङ्कयिष्यामः ।

अस्याङ्कनेऽकारि साहायकं जैनपत्रिकाधिपतिना शा०फतेचंदारमजेन भगूभाइना । अतस्तदुपकृतिं स्मरामः । अस्याङ्कयित्री ज्ञानप्रसारकसभा वर्त्ततेऽतः सार्द्दत्यतीव धन्यवादम् । एतस्यां समग्रग्रन्थशोधनादौ पं० आनन्दसागरैरतीव धर्मधुरीकृत्यास्मिन्कार्ये सहायताकारि । अतोऽङ्कितस्यास्य ग्रन्थस्योदये मूलाधारभूतास्त एवेति मन्ये । अतः सविनयं स्मरामि तेषामुपकृतिमात्रमत्र केवलम् । यतस्तान्प्रति प्रत्युपकर्तुं न पार्यते । प्रोफेसरपदवीधारि जेकोबीनापि शोधनीयपत्रणा-(प्रुफस्)-शो-

धनसूचनाप्रदानादिनोपकृताः । अतस्तदपि कृतज्ञतया स्मृतिपथमुपनीयते ऽङ्कनावसरे । यैस्तावत्स्वकीयानि पुस्तकानि प्रदत्तानि तेऽप्युपकर्तार एव । पुरुषधर्मत्वाद्भ्रान्तेस्तथाज्ञानदोषाच्च यदत्र स्खलितं तत्सुधीभिः क्षन्तव्यमिति पुनः प्रार्थ्य श्रीसंघसमक्षं तत्प्रायोगिकमिच्छामि दुक्कडं दीयते ।

संशोध्याङ्कयिता
प्रेमचंदतनयः
केशवलालः
बी. ए. एल. एल. बी.

अहमदाबाद-
नगरम्

दावदावदवथुद्द्यथाग्रह्न्दवारियम्
मोददायि तद्वदेव धर्मवस्तु कर्तरि
दम्यभव्यदेशविरतसर्वविरतदुष्कृति-
रमणहन्तृ मोक्षचटिकडौकतारक ॥ १ ॥

अथ

उमास्वातिवाचककृतश्रावकप्रज्ञप्त्याख्यप्रकरणं

हरिभद्रसूरिविरचितव्याख्यासमेतम् ॥

स्मरणं यस्य सत्त्वानां तीव्रपापौघशान्तये ।
उत्कृष्टगुणरूपाय तस्मै श्रीशान्तये नमः ॥ १ ॥

स्वपरोपकाराय श्रावकप्रज्ञप्त्याख्यप्रकरणस्य व्याख्या प्रस्तूयते । तत्र चादावेवाचार्यः शिष्टसमयप्रतिपालनाय विघ्नविनायकोपशान्तये प्रयोजनादिप्रतिपादनार्थं चेदं गाथासूत्रमुपन्यस्तवान्॥

अरहंते वंदित्ता सावगधम्मं दुवालसविहं पि।
वोच्छामि समासेणं गुरूवएसाणुसारेणं ॥ १ ॥

अर्हतो वन्दित्वा श्रावकधर्मं द्वादशविधमपि ।
वक्ष्ये समासेन गुरूपदेशानुसारेण ॥ १ ॥

इह हि शिष्टानामयं समयो यदुत शिष्टाः क्वचिदिष्टे वस्तुनि प्रवर्तमानाः सन्त इष्टदेवतानमस्कारपूर्वकं प्रवर्तन्त इत्ययमप्याचार्यो न हि न शिष्ट इत्यतस्तत्समयप्रतिपालनाय, तथा श्रेयांसि बहुविघ्नानि भवन्तीति (उक्तं च

श्रेयांसि बहुविघ्नानि भवन्ति महतामपि ।
अश्रेयसि प्रवृत्तानां क्वापि यान्ति विनायकाः ॥)

इदं च प्रकरणं सम्यग्ज्ञानहेतुत्वाच्छ्रेयोभूतं वर्तते अतो मा-भूद्विघ्न इति विघ्नविनायकोपशान्तये, तथा प्रेक्षापूर्वकारिणः प्रयोजनादिविरहेण न क्वचित्प्रवर्तन्त इत्यतः प्रयोजनादिप्रतिपादनार्थं च, तत्र अरहन्ते वंदित्ता इत्यनेनेष्टदेवतानमस्कारमाह अयमेव विघ्नविनायकोपशमहेतुः सावगधम्ममित्यादिना तु प्रयोजनादि त्रयं इति गाथासमुदायार्थः ॥

अवयवार्थस्तु अशोकाद्यष्टमहाप्रातिहार्यादिरूपां पूजामर्हन्तीत्यर्हन्तस्तीर्थकरास्तानर्हतः। वंदित्वा अभिवन्द्य । श्रावका वक्ष्यमाण-शब्दार्थाः तेषां धर्मस्तं किंभूतं द्वादश विधाः प्रकारा अस्येति द्वादशविधस्तं द्वादशविधमपि संपूर्णं नाणुव्रताद्येकदेशप्रतिवद्धमिति। वक्ष्येऽभिधास्ये ततश्च यथोदितश्रावकधर्माभिधानमेव प्रयोजनं, स एवाभिधीयमानो ऽभिधेयं, साध्यसाधनलक्षणश्च संवन्धः तत्र साध्यः प्रकरणार्थः साधनमिदमेव वचनरूपापन्नमिति ॥ आह यद्येवं नार्थोऽनेन पूर्वाचार्यैरेव यथोदितश्रावकधर्मस्य ग्रन्थान्तरेष्वभिहितत्वात्, उच्यते, सत्यमभिहितः प्रपञ्चेन, इह तु संक्षेपरुचिसत्त्वानुग्रहार्थं समासेण संक्षेपेन वक्ष्ये । किं स्वमनीषिकया, नेत्याह, गुरूपदेशानुसारेण गृणाति शास्त्रार्थमिति गुरुस्तस्मादुपदेशो गुरूपदेशस्तदनुसारेण तन्नीत्येत्यर्थः ॥

श्रावकधर्मस्य प्रकान्तत्वात्तस्य श्रावकानुगतत्वाच्छ्रावकशब्दार्थमेव प्रतिपादयति ॥

१ श्रावकानुगतत्वात् ।

संपत्तदंसणाई पइदियहं जइजणा सुणेई य ।
सामायारिं परमं जो खलु तं सावगं बिन्ति ॥ २ ॥

संप्राप्तदर्शनादिः प्रतिदिवसं यतिजनाच्छृणोति च ।
सामाचारीं परमां यः खलु तं श्रावकं ब्रुवते ॥ २॥

संप्राप्तं दर्शनादि येनासौ संप्राप्तदर्शनादिः। दर्शनग्रहणात्सम्य
ग्दृष्टिरादिशब्दादणुव्रतादिपरिग्रहः। अनेन मिथ्यादृष्टेर्व्युदासः। इ
इत्थंभूतः प्रतिदिवसं प्रत्यहं यतिजनात्साधुलोकात् शृणोति च [illegible]
सामाचारीं परमां। तत्र समाचरणं समाचारः शिष्टाचरितः क्रिया
कलापः तस्य भावो गुणवचनब्राह्मणादिभ्यः कर्मणि च ष्यञ् सामा
चार्यं पुनः स्त्रीविवक्षायां षिद्गौरादिभ्यश्चेति ङीष् (टाप्) यस्ये
त्यकारलोपः यस्य हल इत्यनेन तद्धितयकारलोपः परगमनं सामा
चारी तां सामाचारीं परमां प्रधानां साधुश्रावकसंबद्धामित्यर्थः
यः खलु य एव शृणोति तं श्रावकं ब्रुवते तं श्रावकं प्रतिपाद
यन्ति भगवन्तस्तीर्थकरगणधराः ॥

ततश्चायं पिण्डार्थः। अभ्युपेतसम्यक्त्वः प्रतिपन्नाणुव्रतोऽपि प्रति
दिवसं यतिभ्यः सकाशात्साधूनामगारिणां च सामाचारीं शृणो
तीति श्रावकः इति।

सांप्रतं श्रवणगुणान् प्रतिपादयति ।

नवनवसंवेगो खलु नाणावरणखओवसमभावो ।
तत्ताहिगमो य तहा जिणवयणायन्नणस्स गुणा ॥३॥

नवनवसंवेगः खलु ज्ञानावरणक्षयोपशमभावः।
तत्त्वाधिगमश्च तथा जिनवचनाकर्णनस्य गुणाः ॥३॥

नवनवसंवेगः प्रत्यग्रः प्रत्यग्रः संवेगः आर्द्रांतःकरणता मोक्षसुखाभिलाप इत्यन्ये । खलुशब्दः पूरणार्थः संवेगस्य शेषगुणनिबंधनत्वेन प्राधान्यख्यापनार्थो वा। तथा ज्ञानावरणक्षयोपशमभावः ज्ञानावरणक्षयोपशमसत्ता संवेगादेव। तत्त्वाधिगमश्च तत्त्वातत्त्वपरिच्छेदश्च तथा जिनवचनाकर्णनस्य तीर्थकरभाषितश्रवणस्यैते गुणा इति ॥ तीर्थकरभाषिता चासौ सामाचारीति ॥

किं च देहस्वजनवित्तप्रतिबद्धः कश्चिदहृदयो न शृणोतीत्येपामसारताख्यापनाय जिनवचनश्रवणस्य सारतामुपदर्शयन्नाह–.

न वि तं करेइ देहो न य सयणो नेय वित्तसंघाओ ।
जिणवयणसवणजणिया जं संवेगाइया लोए ॥ ४ ॥

नापि तत्करोति देहो न च स्वजनो न च वित्तसंघातः ।
जिनवचनश्रवणजनिता यत्संवेगादयो लोके ॥४॥

नापि तत्करोति देहो न च स्वजनो न च वित्तसंघातः जिनवचनश्रवणजनिता यत्संवेगादयो लोके कुर्वन्ति । तथाह्यशाश्वतः प्रतिक्षणभङ्गुरो देहः शोकायासकारणं क्षणिकसंगमश्च स्वजनः अनिष्टितायासव्यवसायास्पदं[1] च वित्तसंघात इत्यसारता । तीर्थकरभाषिताकर्णनोद्भवाश्च संवेगादयो जातिजराम-

[1] अनिष्टितासद्व्यवसायास्पद ।

रणरोगशोकाद्युपद्रवप्रातरहितापवर्गहेतव इति सारता । अतः श्रोतव्यं जिनवचनमिति ॥ अथवा

होइ दढं अणुराओ जिणवयणे परमनिव्वुइकरम्मि ।
सवणाइगोयरो तह सम्मद्दिट्ठिस्स जीवस्स ॥ ५ ॥
भवति दृढमनुरागो जिनवचने परमनिर्वृतिकरे ।
श्रवणादिगोचरः तथा सम्यग्दृष्टेर्जीवस्य ॥ ५ ॥

यद्वा किमनेन निसर्गत एव भवति जायते दृढमत्यर्थमनुरागः प्रीतिविशेषः क्व जिनवचने तीर्थकरभाषिते किंविशिष्टे परमनिर्वृतिकरे उत्कृष्टसमाधिकरणशीले किंगोचरोऽनुरागो भवतीत्यत्राह । श्रवणादिगोचरः श्रवणश्रद्धानानुष्ठानविषय इत्यर्थः । तथा तेन प्रकारेण कस्येत्यत्राह सम्यग्दृष्टेर्जीवस्य प्रक्रान्तत्वाच्छ्रावकस्येत्यर्थः । अतोऽसौ श्रवणे प्रवर्तत एव ततश्च शृणोतीति श्रावक इति युक्तं इति गाथाभिप्रायः ॥

निरूपितः श्रावकशब्दार्थः । सांप्रतं द्वादशविधं श्रावकधर्ममुपन्यस्यन्नाह ।

पञ्चेव अणुव्वयाइं गुणव्वयाइं च हुंति तिन्नेव ।
सिक्खावयाइं चउरो सावगधम्मो दुवालसहा ॥ ६ ॥
पञ्चैवाणुव्रतानि गुणव्रतानि च भवन्ति त्रीण्येव ।
शिक्षाव्रतानि चत्वारि श्रावकधर्मो द्वादशधा ॥ ६ ॥

पञ्चेति सङ्ख्या । एवकारोऽवधारणे । पञ्चैव न चत्वारि षड्वा । अणूनि च तानि व्रतानि चाणुव्रतानि महाव्रतापेक्षया चाणुत्वमिति

स्थूरप्राणातिपातादिविनिवृत्तिरूपाणीत्यर्थः ॥ गुणव्रतानि च भवन्ति त्रीण्येव न न्यूनाधिकानि वा । अणुव्रतानामेवोत्तरगुणभूतानि व्रतानि गुणव्रतानि दिग्व्रतभोगोपभोगपरिमाणकरणानर्थदण्डविरतिलक्षणानि एतानि च भवन्ति त्रीण्येव । शिक्षापदानि च शिक्षाव्रतानि वा तत्र शिक्षा अभ्यासः स च चारित्रनिबन्धनविशिष्टक्रियाकलापविषयस्तस्य पदानि स्थानानि तद्विषयाणि वा व्रतानि शिक्षाव्रतानि एतानि च चत्वारि सामायिकदेशावकाशिकपौषधोपवासातिथिसंविभागाख्यानि । एवं श्रावकधर्मो द्वादशधा द्वादशप्रकार इति गाथासमासार्थः । अवयवार्थं तु महता प्रपञ्चेन ग्रन्थकार एव वक्ष्यति ॥ तथा चाह—

एयस्स मूलवत्थू सम्मत्तं तं च गंठिभेयम्मि ।
खयउवसमाइ तिविहं सुहायपरिणामरूवं तु ॥ ७ ॥

एतस्य मूलवस्तु सम्यक्त्वं तच्च ग्रन्थिभेदे ।
क्षायोपशमिकादि त्रिविधं शुभात्मपरिणामरूपं तु ॥७॥

एतस्यानन्तरोपन्यस्तस्य श्रावकधर्मस्य मूलवस्तु सम्यक्त्वं । वसन्त्यस्मिन्नणुव्रतादयो गुणास्तद्भावभावित्वेनेति वस्तु । मूलभूतं च तद्वस्तु च मूलवस्तु किं तत्सम्यक्त्वम् । उक्तं च

मूलं द्वारं प्रतिष्ठानमाधारो भाजनं निधिः ।
द्विषट्कस्यास्य धर्मस्य सम्यक्त्वं परिकीर्तितम् ॥ १ ॥

तच्च सम्यक्त्वं ग्रन्थिभेदे वक्ष्यमाणलक्षणकर्मग्रन्थिभेदे(३१-३२) इति भवति नान्यथेति भावः । तच्च क्षायोपशमिकादिभेदात्त्रिविधं

क्षायोपशमिकमौपशमिकं क्षायिकं च । यद्वा कारकादिशुभात्मपरिणामरूपं तु शुभः संक्लेशवर्जित आत्मपरिणामो जीवधर्मो रूपं यस्य तच्छुभात्मपरिणामरूपं तुरवधारणे शुभात्मपरिणामरूपमेव । अनेन तद्व्यतिरिक्तलिङ्गादिधर्मव्यवच्छेदमाह । व्यतिरिक्तधर्मत्वे तत उपकारायोगादिति ॥

जं जीवकम्मजोए जुज्जइ एयं अओ तयं पुव्विं ।
वोच्छं तओ कमेणं पच्छा तिविहं पि सम्मत्तं ॥८॥

यतो जीवकर्मयोगे युज्यते एतदतः तकं पूर्वम् ।
वक्ष्ये ततः क्रमेण पश्चात्त्रिविधमपि सम्यक्त्वम् ॥ ८ ॥

यतो यस्मात्कारणाज्जीवकर्मयोगे जीवकर्मसंबन्धे सति युज्यते एतत् घटते इदं सम्यक्त्वं कर्मक्षयोपशमादिरूपत्वात् अतोऽस्मात्कारणात्तकं जीवकर्मयोगं पूर्वमादौ वक्ष्ये ऽभिधास्ये । ततस्तदुत्तरकालं क्रमेण परिपाट्या पश्चात्त्रिविधमपि क्षायोपशमिकादि सम्यक्त्वं वक्ष्य इति ॥ तत्राह

जीवो अणाइनिहणो नाणावरणाइकम्मसंजुत्तो ।
मिच्छत्ताइनिमित्तं कम्मं पुण होइ अट्ठविहं ॥ ९ ॥

जीवो ऽनादिनिधनो ज्ञानावरणादिकर्मसंयुक्तः ।
मिथ्यात्वादिनिमित्तं कर्म पुनर्भवत्यष्टविधम् ॥ ९ ॥

जीवतीति जीवः । असौ अनादिनिधनः अनाद्यपर्यवसित इत्यर्थः । स च ज्ञानावरणादिकर्मणा समेकीभावेनान्योन्यव्याप्त्या

युक्तः संबद्धो ज्ञानावरणादिकर्मसंयुक्तः। मिथ्यात्वादिनिमित्तं मिथ्यात्वादिकारणं मिथ्यादर्शनाविरतिप्रमादकषाययोगा बन्धहेतव इति वचनात् (तत्त्वार्थाधिगमसूत्रम् ८-१) कर्म पुनर्ज्ञानावरणादि भवत्यष्टविधमष्टप्रकारमिति ॥ तथा चाह

पढमं नाणावरणं बीयं पुण होइ दंसणावरणं।
तइयं च वेयणीयं तहा चउत्थं च मोहणियं ॥ १० ॥

प्रथमं ज्ञानावरणं द्वितीयं पुनर्भवति दर्शनावरणम्।
तृतीयं च वेदनीयं तथा चतुर्थं च मोहनीयम् ॥ १० ॥

प्रथममाद्यं ज्ञानावरणं आव्रियतेऽनेनावृणोतीति वावरणं ज्ञानस्यावरणं ज्ञानावरणं ज्ञानं मतिज्ञानादि। द्वितीयं पुनर्भवति दर्शनावरणं पुनःशब्दो विशेषणार्थः सामान्यावबोधावारकत्वात् दर्शनं चक्षुर्दर्शनादि। तृतीयं च वेदनीयं सातासातरूपेण वेद्यत इति वेदनीयं रूढशब्दात्पङ्कजादिवत्। तथा चतुर्थं कर्म किं अत आह मोहनीयं मोहयतीति मोहनीयं मिथ्यात्वादिरूपत्वादिति।

आउअ नामं गोयं चरमं पुण अंतराइयं होइ।
मूलपयडीउ एया उत्तरपयडी अओ वुच्छं ॥ ११ ॥

आयुष्कं नाम गोत्रं चरमं पुनरन्तरायिकं भवति।
मूलप्रकृतय एता उत्तरप्रकृतीरतो वक्ष्ये ॥ ११ ॥

आयुष्कं नाम गोत्रं। तत्रैति याति वेत्यायुरननुभूतमेत्यनुभूतं च यातीत्यर्थः सर्वमपि कर्मैवंभूतं तथापि प्रक्रान्तभवप्रबन्धावि-

च्छेदादायुष्कमेव गृह्यते अस्ति च विच्छेदो मिथ्यात्वादिषु । तथा गत्यादिशुभाशुभनमनान्नामयतीति नाम । तथा गां वाचं त्रायत इति गोत्रं रूढिषु हि क्रिया कर्मव्युत्पत्त्यर्था नार्थक्रियार्था इत्युच्चैर्भावादिनिबन्धनमदृष्टमित्यर्थः । चरमं पुनः पर्यन्तवर्ति तत्पुनरन्तरायं भवति दानादिविघ्नोऽन्तरायस्तत्कारणमन्तरायमिति । मूलप्रकृतय एताः सामान्यप्रकृतय इत्यर्थः उत्तरप्रकृतीरेतद्विशेषरूपा अतो वक्ष्ये अत ऊर्ध्वमभिधास्य इति ॥ क्रमप्रयोजनं प्रथमगुणघातादि यथा कर्मप्रकृतिसंग्रहण्यामुक्तं तथैव द्रष्टव्यं ग्रन्थविस्तरभयाद्वस्तुतोऽप्रकान्तत्वाच्च न लिखितमिति । तथा

पढमं पंचवियप्पं मइसुयओहिमणकेवलावरणं ।
बीयं च नववियप्पं निद्दापण दंसणचउक्कं ॥ १२ ॥

प्रथमं पञ्चविकल्पं मतिश्रुतावधिमनःकेवलावरणम् ।
द्वितीयं च नवविकल्पं निद्रापञ्चकं दर्शनचतुष्कम् ॥१२॥

इह सूत्रक्रमप्रामाण्यात्प्रथममाद्यं ज्ञानावरणं पञ्चविकल्पमिति पञ्चभेदं । तानेव भेदानाह । मतिश्रुतावधिमनःकेवलावरणं मतिज्ञानाद्यावरणमित्यर्थः । द्वितीयं च दर्शनावरणं नवविकल्पं निद्रापञ्चकं दर्शनचतुष्कं चेति । निद्रापञ्चकमाह ।

निद्दा निद्दानिद्दा पयला तह होइ पयलपयला य ।
थीणद्धी अ सुरुद्दा निद्दापणगं जिणाभिहियं ॥१३॥

निद्रा निद्रानिद्रा प्रचला तथा भवति प्रचलाप्रचला च ।
स्त्यानर्द्धिश्च सुरुद्रा निद्रापञ्चकं जिनाभिहितम् ॥१३॥

निद्रादीनां स्वरूपम् ।

सुहपडिबोहा निद्दा दुहपडिबोहा य निद्दनिद्दा य ।
पयला होइ ठियस्स उ पयलापयला य चंकमओ ॥
अइसंकिलिट्ठकम्माणुवेयणे होइ थीणगिद्धी उ ।
महनिद्दा दिणचिंतियवावारपसाहणी पायम् ॥

अत्रेत्थंभूतनिद्रादिकारणं कर्म अनन्तरं दर्शनविघातित्वाद्दर्शनावरणं प्राग्यमिति । दर्शनचतुष्टयमाह ।

नयणेयरोहिकेवल दंसणवरणं चउव्विहं होइ।
सायासाय दुभेयं च वेयणिज्जं मुणेयव्वं ॥ १४ ॥

नयनेतरावधिकेवलदर्शनावरणं चतुर्विधं भवति ।
सातासातद्विभेदं च वेदनीयं मुणितव्यम् ॥ १४ ॥

नयनेतरावधिकेवलदर्शनावरणं चतुर्विधं भवति । आवरणशब्दः प्रत्येकमभिसंबध्यते । नयनं लोचनं चक्षुरिति पर्यायाः ततश्च नयनदर्शनावरणं चक्षुर्दर्शनावरणं चेति चक्षुःसामान्योपयोगावरणमित्यर्थः । इतरग्रहणादचक्षुर्दर्शनावरणं शेषेन्द्रियदर्शनावरणमिति । एवमवधिकेवलयोरपि योजनीयं ॥ सातासातद्विभेदं च वेदनीयं मुणितव्यं । सातवेदनीयमसातवेदनीयं च । आल्हादरूपेण यद्वेद्यते तत्सातवेदनीयं । परितापरूपेण यद्वेद्यते तदसातवेदनीयं । मुणितव्यं ज्ञातव्यमिति ॥

दुविहं च मोहणियं दंसणमोहं चरित्तमोहं च ।
दंसणमोहं तिविहं सम्मेयरमीसवेयणियं ॥ १५ ॥

द्विविधं च मोहनीयं दर्शनमोहनीयं चारित्रमोहनीयं च ।
दर्शनमोहनीयं त्रिविधं सम्यक्त्वेतरमिश्रवेदनीयम् ॥१५॥

द्वे विधेऽस्य तद्द्विविधं द्विप्रकारं । चः समुच्चये । मोहनीयं प्राङ्निरूपितशब्दार्थं । द्वैविध्यमेवाह । दर्शनमोहनीयं चारित्रमोहनीयं च । तत्र दर्शनं सम्यग्दर्शनं तन्मोहयतीति दर्शनमोहनीयं । चारित्रं विरतिरूपं तन्मोहयतीति चारित्रमोहनीयं । तत्र दर्शनमोहनीयं त्रिविधं त्रिप्रकारं सम्यक्त्वेतरमिश्रवेदनीयं । सम्यक्त्वरूपेण वेद्यते यत्तत्सम्यक्त्ववेदनीयं । इतरग्रहणान्मिथ्यात्वरूपेण वेद्यते यत्तन्मिथ्यात्ववेदनीयं । मिश्रग्रहणात्सम्यग्मिथ्यात्वरूपेण वेद्यते यत्तत्सम्यक्त्वमिथ्यात्ववेदनीयं । एवमयं वेदनीयशब्दः प्रत्येकमभिसंबध्यते । इदं च बन्धं प्रत्येकविधमेव सत्कर्मतया त्रिविधमिति ॥ आह । सम्यक्त्ववेदनीयं कथं दर्शनमोहनीयं न हि तद्दर्शनं मोहयति तस्यैव दर्शनत्वात् । उच्यते मिथ्यात्वप्रकृतित्वादतिचारसंभवादौपशमिकादिमोहनाच्च दर्शनमोहनीयमिति ॥

दुविहं चरित्तमोहं कसाय तह नोकसाय वेयणियं ।
सोलसनवभेयं पुण जहासंखं मुणेयव्वं ॥ १६ ॥

द्विविधं चारित्रमोहनीयं कषायवेदनीयं तथा नोकषायवेदनीयं । षोडशनवभेदं पुनर्यथासंख्यं मुणितव्यं ॥ १६ ॥

द्विविधं द्विप्रकारं चारित्रमोहनीयं प्राङ्निरूपितशब्दार्थं । कषायवेदनीयं तथा नोकषायवेदनीयं चेति । वेदनीयशब्दः प्रत्येकमभिसंबध्यते । तत्र क्रोधादिकषायरूपेण यद्वेद्यते तत्कषायवेदनीयं ।

तथा स्त्रीवेदादिनोकषायरूपेण यद्वेद्यते तन्नोकषायवेदनीयं । अस्यैव भेदानाह ॥ षोडश नवभेदं पुनर्यथासङ्ख्येन मुणितव्यं । षोडशभेदं कषायवेदनीयं । नवभेदं नोकषायवेदनीयं । भेदाननन्तरं वक्ष्यत्येवेति ॥ तत्र कषायभेदानाह ।

अण अप्पच्चक्खाणा पच्चक्खाणावरणा य संजलणा ।
कोहमणमायलोहा पत्तेयं चउवियप्पत्ति ॥ १७ ॥

अनन्तानुबन्धिनो ऽप्रत्याख्यानाः प्रत्याख्यानावरणाः च संज्वलनाः ।
क्रोधमानमायालोभाः प्रत्येकं चतुर्विकल्पा इति ॥ १७ ॥

अण इति सूचनात्सूत्रं इति कृत्वा अनन्तानुबन्धिनो गृह्यन्ते इह पारंपर्येणानन्तं भवमनुबद्धुं शीलं येषामिति अनन्तानुबन्धिनः उदयस्थाः सम्यक्त्वविघातिन इति कृत्वा ॥ अविद्यमानप्रत्याख्याना अप्रत्याख्याना देशप्रत्याख्यानं सर्वप्रत्याख्यानं च नैषामुदये लभ्यते इत्यर्थः ॥ प्रत्याख्यानमावृण्वन्ति मर्यादया ईषद्वेति प्रत्याख्यानावरणाः आङ्मर्यादायामीषदर्थे वा मर्यादायां सर्वविरतिमावृण्वन्ति न देशविरतिं ईषदर्थेऽपि ईषद्वृण्वन्ति सर्वविरतिमेव न देशविरतिं देशविरतिश्च भूयसी स्तोकादपि विरतस्य देशविरतिभावात् ॥ चः समुच्चये ॥ ईषत्परीषहादिसन्निपातज्वलनात्संज्वलनाः सम् शब्द ईषदर्थे इति ॥ एवं क्रोधमानमायालोभाः प्रतीतस्वरूपाः प्रत्येकं चतुर्विकल्पा इति । क्रोधोऽनन्तानुबन्ध्यादिभेदाच्चतुर्विकल्पः ॥ एवं मानादयोऽपीति ॥ स्वरूपं चैतेषामित्यमाहुः

जलरेणुपुढविपव्वयराईसरिसो चउव्विहो कोहो।
तिणिसलयाकट्ठट्ठियसेलत्थंभोवमो माणो ॥ १ ॥
मायावलेहिगोमुत्तिमिंढसिंगघणवंसमूलसमा ।
लोहो हलिद्दखंजणकद्दमकिमिरागसारिथो ॥२॥[कर्मग्र.१-१९-२०]
पक्खचउम्मासवच्छरजावजीवाणुगामिणो कमसो।
देवनरतिरियनारयगतिसाहणहेयवो भणिया ॥ ३ ॥ इति

अधुना नोकषायभेदानाह।

इत्थीपुरिसनपुंसगवेयतिगं चेव होइ नायव्वं ।
हास रइ अरइ भयं सोग दुगंछा य छक्कं ति ॥१८॥

स्त्रीपुरुषनपुंसकवेदत्रिकं चैव भवति ज्ञातव्यम्।
हास्यं रतिररतिर्भयं शोको जुगुप्सा चैव षट्कमिति ॥ १८ ॥

स्त्रीपुरुषनपुंसकवेदत्रिकं चैव भवति ज्ञातव्यं नोकषायवेद्यत-ेति भावः । तत्र वेद्यत इति वेदः । स्त्रियः स्त्रीवेदोदयात्पु-ष्याभिलाषः । पुरुषस्य पुरुषवेदोदयात्स्त्र्यभिलाषः । नपुंस-कस्य तु नपुंसकवेदोदयादुभयाभिलाषः । हास्यं रतिः अर-तिर्भयं शोको जुगुप्सा चैव षट्कमिति । तत्र सनिमित्तमनिमित्तं वा हास्यं प्रतीतमेव । बाह्याभ्यन्तरेषु वस्तुषु प्रीतिः रतिः । एते-ष्वेवाप्रीतिररतिः । भयं त्रासः । परिदेवनादिलिङ्गं शोकः । चेत-नाचेतनेषु वस्तुषु व्यलीककरणं जुगुप्सा । यदुदयादेते हास्यादयो भवन्ति ते नोकषायाख्या मोहनीयकर्मभेदा इति भावः । नोक-षायता चैतेषामाद्यकषायत्रयविकल्पानुवर्तित्वेन । तथाहि न क्षी-णेषु द्वादशस्वमीषां भाव इति ॥

१ नोकषायभेदनयेति ।

आउं च एत्थ कम्मं चउव्विहं नवरं होइ नायव्वं।
नारयतिरियनरामरगइभेयविभागओ भणिअं॥१९

आयुष्कं च अत्र कर्म चतुर्विधं नवरं भवति ज्ञातव्यम्
नारकतिर्यङ्नरामरगतिभेदविभागतो भणितम्॥ १९॥

आयुष्कं च प्राङ्निरूपितशब्दार्थं अत्र प्रक्रमे क्रियत इति क चतुर्विधं चतुःप्रकारं भवति ज्ञातव्यं। नवरमिति निपातः स्व गतानेकभेदमदर्शनार्थः। चातुर्विध्यमेवाह। नारकतिर्यङ्नरामरग तिभेदविभागतो गतिभेदविभागेन भणितमुक्तं तीर्थकरगणधरै तद्यथा नारकायुष्कं तिर्यगायुष्कं मनुष्यायुष्कं देवायुष्कमिति॥

नामं दुचत्तभेयं गइजाइसरीरअंगुवंगे य।
बंधणसंघायणसंघयणसंठाणनामं च॥ २०॥

नाम द्विचत्वारिंशत्भेदं गतिजातिशरीराङ्गोपाङ्गानि च।
बन्धनसंघातनसंहननसंस्थाननाम च॥ २०॥

नाम प्रागभिहितशब्दार्थं द्विचत्वारिंशत्प्रकारं। भेदानाह। गतिनाम यदुदयान्नरकादिगतिगमनं। जातिनाम यदुदयादेकेन्द्रियादिजात्युत्पत्तिः आह स्पर्शनादीन्द्रियावरणक्षयोपशमसद्भावादेकेन्द्रियादित्वं नाम चौदयिको भावः तत्कथमेतदिति उच्यते तदुपयोगादिहेतुः क्षयोपशम एकेन्द्रियादि संज्ञानिबन्धनं च नामेति न दोषः। शरीरनाम यदुदयादौदारिकादिशरीरभावः। अङ्गोपाङ्गनाम यदुदयादङ्गोपाङ्गनिर्वृत्तिः शिरःप्रभृतीन्यङ्गानि श्रोत्रादीन्यङ्गोपाङ्गानि। उक्तं च

सीसमुरोदरपिट्ठी दो बाहू ऊरूभयाय अट्ठंगा।
अंगुलिमाइ उवंगा अंगोवंगाइं सेसाइं ॥ १ ॥

बन्धननाम यत्सर्वात्मप्रदेशैर्गृहीतानां गृह्यमाणानां च पुद्गलानां संबन्धजनकं अन्यशरीरपुद्गलैर्वा जतुकल्पमिति। संघातननाम यदुदयादौदारिकादिशरीरयोग्यपुद्गलग्रहणे शरीररचना भवति। संहनननाम यद्वज्रऋषभनाराचादिसंहनननिमित्तं। संस्थाननाम समचतुरस्रादिसंस्थानकारणं। चः समुच्चय इति गाथार्थः॥

तह वन्नगंधरसफासनामगुरुलहू य बोद्धव्वं।
उवघायपराघायाणुपुव्विऊसासनामं च ॥ २१ ॥
तथा वर्णगन्धरसस्पर्शनामागुरुलघु च बोद्धव्यम्।
उपघातपराघातानुपूर्व्युच्छ्वासनाम च ॥ २१ ॥

तथा वर्णनाम यदुदयात्कृष्णादिवर्णनिवृत्तिः। एवं गन्धरसस्पर्शेष्वपि स्वभेदापेक्षया भावनीयमिति। अगुरुलघु च बोद्धव्यं अत्रानुस्वारदीर्घत्वेऽलाक्षणिके सुखोच्चारणार्थे तूपन्यस्ते तत्रागुरुलघुनाम यदुदयान्न गुरुर्नापि लघुर्भवति देह इति एकान्ततद्भावे[1] सदा निमज्जनोर्ध्वगमनप्रसंगः। उपघातनाम यदुदयादुपहन्यते। पराघातनाम यदुदयात्परानाहन्ति। आनुपूर्वीनाम यदुदयादपान्तरालगतौ नियतदेशमनुश्रेणिगमनं, नियत एवाङ्गविन्यास इत्यन्ये। उच्छ्वासनाम यदुदयादुच्छ्वासनिःश्वासौ भवतः आह यद्येवं पर्याप्तिनाम्नः कोपयोग इति उच्यते पर्याप्तिः करणशक्तिः उच्छ्वासनामवत एव तन्निवृत्तौ सहकारिकारणं इत्यु-

१ एकान्ततद्भावे।

क्षेपणशक्तिमतो धनुर्ग्रहणशक्तिवत्। एवमन्यत्रापि भिन्नविषयता सूक्ष्मधियावसेया। चः समुच्चये इति।

आयवउज्जोयविहायगई य तसथावराभिहाणं च।
बायरसहुमं पज्जुत्तापज्जत्तं च नायव्वं ॥ २२ ॥

आतपोद्योतविहायोगति त्रसस्थावराभिधानं च।
बादरसूक्ष्मपर्याप्तापर्याप्तं च ज्ञातव्यं ॥ २२ ॥

आतपनाम यदुदयादातपवान्भवति पृथिवीकायं आदित्यमण्डलादिवत्। उद्योतनाम यदुदयादुद्योतवान्भवति खद्योतकादिवत्। विहायोगतिनाम यदुदयाच्चंक्रमणं इदं च द्विविधं प्रशस्ताप्रशस्तभेदात् प्रशस्तं हंसगजादीनां अप्रशस्तमुष्ट्रादीनामिति। त्रसनाम यदुदयाच्चलनं स्पन्दनं च भवति त्रसत्वमेवान्ये। स्थावराभिधानं चेति स्थावरनाम यदुदयादस्पन्दनो भवति स्थावर एवान्ये। चः समुच्चये। बादरनाम यदुदयाद्बादरो भवति स्थूर इत्यर्थः इन्द्रियगम्य इत्यन्ये। सूक्ष्मनाम यदुदयात्सूक्ष्मो भवति अत्यन्तश्लक्ष्णः अतीन्द्रिय इत्यर्थः। पर्याप्तकनाम यदुदयादिन्द्रियादिनिष्पत्तिर्भवति। अपर्याप्तकनाम उक्तविपरीतं यदुदयात्संपूर्णपर्याप्त्यनिवृत्तिर्न त्वाहारशरीरेन्द्रियपर्याप्त्यनिवृत्तिरपि यस्मादागामिभवायुष्कं बध्वा म्रियंते सर्व एव देहिनः तच्चाहारशरीरेन्द्रियपर्याप्त्या पर्याप्तानामेव बध्यत इति।

पत्तेयं साहारण-थिरमथिरसुहासुहं च नायव्वं।
सूभगदूभगनामं सूसर तह दूसरं चेव ॥ २३ ॥

प्रत्येकं साधारणं स्थिरमस्थिरं शुभाशुभं च ज्ञातव्यम्।
सुभगदुर्भगनाम सुस्वरं तथा दुःस्वरं चैव ॥ २३ ॥

प्रत्येकनाम यदुदयादेको जीव एकमेव शरीरं निवर्तयति। साधारणनाम यदुदयाद्बहवो जीवा एकं शरीरं निवर्तयंति। स्थिरनाम यदुदयाच्छरीरावयवानां शिरोऽस्थिदन्तादीनां स्थिरता भवति। अस्थिरनाम यदुदयात्तदवयवानामेव चलता भवति कर्णजिह्वादीनां। शुभाशुभं च ज्ञातव्यं। तत्र शुभनाम यदुदयाच्छरीरावयवानां शुभता यथा शिरसः विपरीतमशुभनाम यथा पादयोस्तथा शिरसा स्पृष्टस्तुष्यति पादाहतस्तु रुष्यति, कामिनीव्यवहारे व्यभिचार इति चेत् न, तस्य मोहनीयनिबन्धनत्वात् वस्तुस्थितिश्चेह चिन्त्यत इति। सुभगनाम यदुदयात्काम्यो भवति। तद्विपरीतं च दुर्भगनामेति। सुस्वरनाम यदुदयात्सौस्वर्यं भवति श्रोतुः प्रीतिहेतुः। तथा दुःस्वरं चैवेति सुस्वरनामोक्तविपरीतमिति॥

आइज्जमणाइज्जं जसकित्तीनाममजसकित्ती य।
निम्माणनाममउलं चरमं तित्थयरनामं च ॥२४॥

आदेयमनादेयं यशःकीर्तिनाम अयशःकीर्ति च।
निर्माणनाम अतुलं चरमं तीर्थकरनाम च ॥ २४ ॥

आदेयनाम यदुदयादादेयो भवति यच्चेष्टते भाषते वा तत्सर्वं लोकः प्रमाणीकरोति[1] तद्विपरीतमनादेयं। यशःकीर्तिनाम यदुदयाद्यशःकीर्तिभावः यशःकीर्त्योर्विशेषः दानपुण्यफला कीर्तिः

1 प्रमाणं करोति
2

क्षेपणशक्तिमतो धनुर्ग्रहणशक्तिवत् । एवमन्यत्रापि भिन्नविषयता सूक्ष्मधियात्रसेया। चः समुच्चये इति।

आयवउज्जोयविहायगई य तसथावराभिहाणं च।
वायरसहुमं पज्जुत्तापज्जत्तं च नायव्वं ॥ २२ ॥
आतपोद्योतविहायोगति त्रसस्थावराभिधानं च ।
बादरसूक्ष्मपर्याप्तापर्याप्तं च ज्ञातव्यं ॥ २२ ॥

आतपनाम यदुदयादातपवान्भवति पृथिवीकाये आदित्यमण्डलादिवत् । उद्योतनाम यदुदयादुद्योतवान्भवति खद्योतकादिवत् । विहायोगतिनाम यदुदयाचंक्रमणं इदं च द्विविधं प्रशस्ताप्रशस्तभेदात् प्रशस्तं हंसगजादीनां अप्रशस्तमुष्ट्रादीनामिति । त्रसनाम यदुदयाच्चलनं स्पन्दनं च भवति त्रसत्वमेवान्ये । स्थावराभिधानं चेति स्थावरनाम यदुदयादस्पन्दनो भवति स्थावर एवान्ये । चः समुच्चये । बादरनाम यदुदयाद्बादरो भवति स्थूर इत्यर्थः इन्द्रियगम्य इत्यन्ये । सूक्ष्मनाम यदुदयात्सूक्ष्मो भवति अत्यन्तश्लक्ष्णः अतीन्द्रिय इत्यर्थः । पर्याप्तकनाम यदुदयादिन्द्रियादिनिष्पत्तिर्भवति । अपर्याप्तकनाम उक्तविपरीतं यदुदयात्संपूर्णपर्याप्त्यनिवृत्तिर्न त्वाहारशरीरेन्द्रियपर्याप्त्यनिवृत्तिरपि यस्मादागामिभवायुष्कं बध्वा म्रियंते सर्व एव देहिनः तच्चाहारशरीरेन्द्रियपर्याप्त्या पर्याप्तानामेव बध्यत इति ।

पत्तेयं साहारण-थिरमथिरसुहासुहं च नायव्वं।
सूभगदूभगनामं सूसर तह दूसरं चेव ॥ २३ ॥

प्रत्येकं साधारणं स्थिरमस्थिरं शुभाशुभं च ज्ञातव्यम्।
सुभगदुर्भगनाम सुस्वरं तथा दुःस्वरं चैव ॥ २३ ॥

प्रत्येकनाम यदुदयादेको जीव एकमेव शरीरं निवर्तयति। साधारणनाम यदुदयाद्बहवो जीवा एकं शरीरं निवर्तयंति। स्थिरनाम यदुदयाच्छरीरावयवानां शिरोऽस्थिदन्तादीनां स्थिरता भवति। अस्थिरनाम यदुदयात्तदवयवानामेव चलता भवति कर्णजिह्वादीनां। शुभाशुभं च ज्ञातव्यं। तत्र शुभनाम यदुदयाच्छरीरावयवानां शुभता यथा शिरसः विपरीतमशुभनाम यथा पादयोस्तथा शिरसा स्पृष्टस्तुष्यति पादाहतस्तु रुष्यति, कामिनीव्यवहारे व्यभिचार इति चेत् न, तस्य मोहनीयनिबन्धनत्वात् वस्तुस्थितिश्चेह चिन्त्यत इति। सुभगनाम यदुदयात्काम्यो भवति। तद्विपरीतं च दुर्भगनामेति। सुस्वरनाम यदुदयात्सौस्वर्यं भवति श्रोतुः प्रीतिहेतुः। तथा दुःस्वरं चैवेति सुस्वरनामोक्तविपरीतमिति ॥

आइज्जमणाइज्जं जसकित्तीनाममजसकित्ती य।
निम्माणनाममउलं चरमं तित्थयरनामं च ॥२४॥

आदेयमनादेयं यशःकीर्तिनाम अयशःकीर्ति च।
निर्माणनाम अतुलं चरमं तीर्थकरनाम च ॥ २४ ॥

आदेयनाम यदुदयादादेयो भवति यच्चेष्टते भाषते वा तत्सर्वं लोकः प्रमाणीकरोति तद्विपरीतमनादेयं। यशःकीर्तिनाम यदुदयाद्यशःकीर्तिभावः यशःकीर्त्योर्विशेषः दानपुण्यफला कीर्तिः

१ प्रमाण करोति
२

क्षेपणशक्तिमतो धनुर्ग्रहणशक्तिवत्। एवमन्यत्रापि भिन्नविषयता सूक्ष्मधियावसेया। चः समुच्चये इति।

आयवउज्जोयविहायगई य तसथावराभिहाणं च।
बायरसहुमं पज्जत्तापज्जत्तं च नायव्वं ॥ २२ ॥
आतपोद्योतविहायोगति त्रसस्थावराभिधानं च।
बादरसूक्ष्मपर्याप्तापर्याप्तं च ज्ञातव्यं ॥ २२ ॥

आतपनाम यदुदयादातपवान्भवति पृथिवीकाये आदित्यमण्डलादिवत्। उद्योतनाम यदुदयादुद्योतवान्भवति खद्योतकादिवत्। विहायोगतिनाम यदुदयाचंक्रमणं इदं च द्विविधं प्रशस्ताप्रशस्तभेदात् प्रशस्तं हंसगजादीनां अप्रशस्तमुष्ट्रादीनामिति। त्रसनाम यदुदयाचलनं स्पन्दनं च भवति त्रसत्वमेवान्ये। स्थावराभिधानं चेति स्थावरनाम यदुदयादस्पन्दनो भवति स्थावर एवान्ये। चः समुच्चये। बादरनाम यदुदयाद्बादरो भवति स्थूर इत्यर्थः इन्द्रियगम्य इत्यन्ये। सूक्ष्मनाम यदुदयात्सूक्ष्मो भवति अत्यन्तश्लक्ष्णः अतीन्द्रिय इत्यर्थः। पर्याप्तकनाम यदुदयादिन्द्रियादिनिष्पत्तिर्भवति। अपर्याप्तकनाम उक्तविपरीतं यदुदयात्संपूर्णपर्याप्त्यनिवृत्तिर्न त्वाहारशरीरेन्द्रियपर्याप्त्यनिवृत्तिरपि यस्मादागामिभवायुष्कं बध्वा म्रियंते सर्व एव देहिनः तच्चाहारशरीरेन्द्रियपर्याप्त्या पर्याप्तानामेव बध्यत इति।

पत्तेयं साहारण-थिरमथिरसुहासुहं च नायव्वं।
सूभगदूभगनामं सूसर तह दूसरं चेव ॥ २३ ॥

प्रत्येकं साधारणं स्थिरमस्थिरं शुभाशुभं च ज्ञानव्यम्।
सुभगदुर्भगनाम सुस्वरं तथा दुःस्वरं चैव ॥ २३ ॥

प्रत्येकनाम यदुदयादेको जीव एकमेव शरीरं निर्वर्तयति। साधारणनाम यदुदयाद्बहवो जीवा एकं शरीरं निर्वर्तयंति। स्थिरनाम यदुदयाच्छरीरावयवानां शिरोऽस्थिदन्तादीनां स्थिरता भवति। अस्थिरनाम यदुदयात्तदवयवानामेव चलता भवति कर्णजिह्वादीनां। शुभाशुभं च ज्ञातव्यं। तत्र शुभनाम यदुदयाच्छरीरावयवानां शुभता यथा शिरसः विपरीतमशुभनाम यथा पादयोस्तथा शिरसा स्पृष्टस्तुष्यति पादाहतस्तु रुष्यति, कामिन्याप्यवहारे व्यभिचार इति चेत् न, तस्य मोहनीयनिबन्धनत्वात् वस्तुस्थितिश्चेह चिन्त्यत इति। सुभगनाम यदुदयात्काम्यो भवति। तद्विपरीतं च दुर्भगनामेति। सुस्वरनाम यदुदयात्सौस्वर्यं भवति श्रोतुः प्रीतिहेतुः। तथा दुःस्वरं चैवेति सुस्वरनामोक्तविपरीतमिति ॥

आइज्जमणाइज्जं जसकित्तीनाममजसकित्ती य।
निम्माणनाममउलं चरमं तित्थयरनामं च ॥२४॥

आदेयमनादेयं यशःकीर्तिनाम अयशःकीर्ति च।
निर्माणनाम अतुलं चरमं तीर्थकरनाम च ॥ २४ ॥

आदेयनाम यदुदयादादेयो भवति यच्चेष्टते भाषते वा तत्सर्वं लोकः प्रमाणीकरोति तद्विपरीतमनादेयं। यशःकीर्तिनाम यदुदयाद्यशःकीर्तिभावः यशःकीर्त्योर्विशेषः दानपुण्यफला कीर्तिः

१ प्रमाणं करो॰।

पराक्रमकृतं यशः । अयशःकीर्तिनाम चोक्तविपरीतं । निर्माणनाम यदुदयात्सर्वजीवानां जातौ अङ्गोपाङ्गनिवेशो भवति जातिलिङ्गाकृतिव्यवस्थानियम इत्यन्ये अतुलं प्रधानं । चरमं प्रधानत्वात्सूत्रक्रमप्रामाण्याच्चेति तीर्थकरनाम यदुदयात्सदेवमनुष्यासुरस्य जगतः पूज्यो भवति । चः समुच्चये इति ॥

गोयं च दुविहभेयं उच्चागोयं तहेव नीयं च।
चरमं च पंचभेअं पन्नत्तं वीयरागेहिं ॥ २५ ॥
गोत्रं च द्विविधभेदमुच्चैर्गोत्रं तथैव नीचं च।
चरमं च पञ्चभेदं प्रज्ञप्तं वीतरागैः ॥ २५ ॥

गोत्रं प्राङ्निरूपितशब्दार्थं भवति द्विविधं द्विप्रकारं उच्चैर्गोत्रं तथैव नीचं चेति नीचैर्गोत्रं च । तत्रोच्चैर्गोत्रं यदुदयादज्ञानी विरूपोऽपि सत्कुलमात्रादेव पूज्यते । नीचैर्गोत्रं तु यदुदयाज्ज्ञानादियुक्तोऽपि निंद्यते ॥ चरमं च पर्यन्तवर्ति च सूत्रक्रमप्रामाण्यात्पञ्चभेदं पञ्चप्रकारं प्रज्ञप्तं प्ररूपितं वीतरागैरर्हद्भिरिति ॥

तं दाणलाभभोगोवभोगविरियंतराइयं जाण।
चित्तं पोग्गलरूवं विन्नेयं सव्वमेवेयं ॥ २६ ॥
तद्दानलाभभोगोपभोगवीर्यान्तरायिकं जानीहि ।
चित्रं पुद्गलरूपं विज्ञेयं सर्वमेवेदम् ॥ २६ ॥

तद्दानलाभभोगोपभोगवीर्यान्तरायं जानीहि । तत्र दानान्तरायं यदुदयात्सति दातव्ये प्रतिग्राहके च पात्रविशेषे दानफलं च जा-

नघोरसहते दातुं । लाभान्तरायं तु यदुदयात्सत्यपि प्रसिद्धे दातरि तस्यापि लभ्यस्य भावे याञ्चाकुशलोऽपि न लभते । भोगान्तरायं तु यदुदयात्सति विभवे अन्तरेण विरतिपरिणामं न भुंक्ते भोगान् । एवमुपभोगान्तरायमपि । नवरं भोगोपभोगयोरेवं विशेषः सकृद्भुज्यत इति भोगः आहारमाल्यादिः पुनः पुनरुपभुज्यत इत्युपभोगः भवनवलयादिः । उक्तं च

सइ भुञ्जइत्ति भोगो सो पुण आहारफुल्लमाईसु ।
उवभोगो उ पुणो पुण उवभुज्जइ भुवणवलयाई ॥

वीर्यान्तरायं तु यदुदयान्निरुजो वयस्थश्चाल्पवीर्यो भवति। चित्रं पुद्गलरूपं विज्ञेयं सर्वमेवेदं चित्रमनेकरूपं चित्रफलहेतुत्वात्, पुद्गलरूपं परमाण्वात्मकं न वासनादिरूपममूर्तमिति, विज्ञेयं ज्ञातव्यं भिन्नालम्बनं पुनःक्रियाभिधानमदुष्टमेव, सर्वेदं ज्ञानावरणादि कर्मेति॥

एयस्स एगपरिणामसंचियस्स उ ठिई समक्खाया ।
उक्कोसेयरभेया तमहं वुच्छं समासेणं ॥ २७ ॥

एतस्यैकपरिणामसंचितस्य तु स्थितिः समाख्याता ।
उत्कृष्टेतरभेदात्तामहं वक्ष्ये समासेन ॥ २७ ॥

एतस्य चानन्तरोदितस्य कर्मणः एकपरिणामसंचितस्य तुशब्दस्य विशेषणार्थत्वात्प्रायः क्लिष्टैकपरिणामोपात्तस्येत्यर्थः स्थितिः समाख्याता सांसारिकाशुभफलदातृत्वेनावस्थानं उक्तमागम इति गम्यते । उत्कृष्टेतरभेदादुत्कृष्टा जघन्या च समाख्यातेति भावः

तां स्थितिमहं वक्ष्ये,ऽहमित्यात्मनिर्देशो, वक्ष्येऽभिधास्ये, समासेन संक्षेपेण न तूत्तरप्रकृतिभेदस्थितिप्रतिपादनप्रपञ्चेनेति ।

आइल्लाणं तिन्हं चरमस्स य तीस कोडिकोडीओ।
अयराण मोहणिज्जस्स सत्तरी होइ विन्नेया ॥२८॥

आद्यानां त्रयाणां चरमस्य च त्रिंशत्कोटिकोट्यः ।
अतराणां मोहनीयस्य सप्ततिर्भवति विज्ञेया ॥२८॥

आद्यानां त्रयाणां ज्ञानावरणदर्शनावरणवेदनीयानां चरमस्य च सूत्रक्रमप्रामाण्यात्पर्यन्तवर्तिनोऽन्तरायस्येति त्रिंशत्सागरोपमकोटिकोट्यः अतराणामिति सागरोपमानां मोहनीयस्य सप्ततिर्भवति विज्ञेया सागरोपमकोटिकोट्य इति ॥

नामस्स य गोयस्स य वीसं उक्कोसिया ठिई भणिया।
तित्तीससागराइं परमा आउस्स बोद्धव्वा ॥ २९ ॥

नाम्नः च गोत्रस्य च विंशतिरुत्कृष्टा स्थितिर्भणिता ।
त्रयस्त्रिंशत्सागराणि परमा आयुषो बोद्धव्या ॥ २९ ॥

नाम्नश्च गोत्रस्य च विंशतिः सागरोपमकोटिकोट्य इति गम्यते उत्कृष्टा स्थितिर्भणिता सर्वोत्तमा स्थितिः प्रतिपादिता तीर्थकरगणधरैरिति । त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमानि परमा प्रधानायुःकर्मणो बोद्धव्येति ॥

अधुना जघन्यामाह ।

वेयणियस्स य बारस नामग्गोयाण अट्ठ उ मुहुत्ता।
सेसाण जहन्नठिई भिन्नमुहुत्तं विणिद्दिट्ठा ॥ ३० ॥

वेदनीयस्य च द्वादश नामगोत्रयोरष्ट मुहूर्ताः।
शेषाणां जघन्या स्थितिर्भिन्नमुहूर्तं विनिर्दिष्टा ॥ ३० ॥

वेदनीयस्य कर्मणो जघन्या स्थितिरिति योगः द्वादशमुहूर्ता नामगोत्रकर्मणोरष्टौ मुहूर्ता इत्यत्र मुहूर्तशब्दः प्रत्येकमभिसंबध्यते। द्विघटिको मुहूर्तः। शेषाणां ज्ञानावरणादीनां जघन्या स्थितिर्भिन्नमुहूर्तं विनिर्दिष्टान्तर्मुहूर्तं प्रतिपादितेति। प्रकृतयोजनायाह।

एवं ठिइयस्स जया घंसणघोलणनिमित्तओ कहवि।
खवियां कोडाकोडी सव्वा इक्कं पमुत्तूणं ॥ ३१ ॥

एवंस्थितिकस्य यदा घर्षणघूर्णननिमित्ततः कथमपि।
क्षपिताः कोटिकोट्यः सर्वा एकां प्रमुच्य ॥३१॥

एवंस्थितेरस्य कर्मणः यदा यस्मिन्काले घर्षणघूर्णननिमित्ततो नानायोनिषु चित्रसुखदुःखानुभवनेनेत्यर्थः कथमपि केनचित्प्रकारेण क्षपिताः प्रलयं नीताः कोटिकोट्यः सर्वा ज्ञानावरणादिसंबन्धिन्यः एकां विमुच्य विहायेति।

तीइ वि य थोवमित्ते खविए इत्थंतरम्मि जीवस्स।
हवइ हु अभिन्नपुव्वो गंठी एवं जिणा बिंति ॥३२॥

तस्या अपि च स्तोकमात्रे क्षपितेऽत्रान्तरे जीवस्य।
भवति तु अभिन्नपूर्वो ग्रन्थिरेवं जिना ब्रुवते ॥ ३२ ॥

तस्या अपि च सागरोपमकोटिकोट्याः स्तोकमात्रे पल्योपमासङ्ख्येयभागे क्षपितेऽपनीते अत्रान्तरेऽस्मिन्भागे जीवस्यात्मनः भवति अभिन्नपूर्वो तुशब्दस्यावधारणार्थत्वाद्व्यवहितोपन्यासाच्चाभिन्नपूर्व एव ग्रन्थिरिव ग्रन्थिर्दुःखेनोद्वेष्टयमानत्वादेवं जिना ब्रुवत एवं तीर्थकराः प्रतिपादयन्तीति। उक्तं च तत्समयज्ञैः।

गंट्ठित्ति सुदुब्भेउ कक्खडघणरूढगूढगंठिव्व।
जीवस्स कम्मजणिओ घणरागद्दोसपरिणामो ॥ १ ॥ इति॥

भिन्नंमि तंमि लाभो जायइ परमपयहेउणो नियमा।
सम्मत्तस्स पुणो तं बंधेण न वोलइ कयाइ ॥ ३३ ॥

भिन्ने तस्मिन् लाभो जायते परमपदहेतोर्नियमात्।
सम्यक्त्वस्य पुनस्तं बन्धेन न व्यवलीयते कदाचित्३३॥

भिन्नेऽपूर्वकरणेन विदारिते तस्मिन् ग्रन्थावात्मनि लाभः प्राप्तिर्जायते संपद्यते परमपदहेतोर्मोक्षकारणस्य नियमान्नियमेनावश्यंभावतयेत्यर्थः कस्य सम्यक्त्वस्य वक्ष्यमाणस्वरूपस्य। पुनस्तं ग्रन्थिमवाप्तसम्यग्दर्शनः सन् बन्धेन कर्मबन्धेन न व्यवलीयते नातिक्रामयति कदाचित्कस्मिंश्चित्काले न ह्यसावुत्कृष्टस्थितीनि कर्माणि बध्नाति तथाविधपरिणामाभावादिति ॥ अत्राह

तं जाविह संपत्ती न जुज्जए तस्स निग्गुणत्तणओ।
बहुतरबंधाओ खलु सुत्तविरोहा जओ भणियं॥३४॥

तं यावदिह संप्राप्तिर्न युज्यते तस्य निर्गुणत्वात्।
बहुतरबन्धात्खलु सूत्रविरोधात् यतो भणितम्॥ ३४॥

तं ग्रन्थिं यावदिह विचारे संप्राप्तिर्न युज्यते न घटते। कुतस्तस्य निर्गुणत्वात्तस्य जीवस्य सम्यग्दर्शनादिगुणरहितत्वात्। निर्गुणस्य च बहुतरबन्धात् खलुशब्दोऽवधारणे बहुतरबन्धादेव। इत्थं चैतदङ्गीकर्तव्यं। सूत्रविरोधादन्यथा सूत्रविरोध इत्यर्थः। कथमिति। आह। यतो भणितं परमगुरुभिरिति। किमुक्तमिति। आह

पल्ले महइमहल्ले कुंभं पक्खिवइ सोहए नालिं।
अस्संजए अविरए बहु बंधइ निज्जरे थोवं॥ ३५॥

पल्येऽतिमहामहति कुम्भं प्रक्षिपति शोधयति नालिम्।
असंयतोऽविरतो बहु बध्नाति निर्जरयति स्तोकं॥३५॥

पल्यवत्न्यस्तस्मिन् पल्ये महति महल्ले अतिशयमहति कुम्भं लाटदेशप्रसिद्धमानरूपं धान्यस्येति गम्यते प्रक्षिपति स्थापयति शोधयति नालिं गृह्णाति सेतिकाम्। एष दृष्टान्तो ऽयमर्थोपनयः। यो ऽसंयतः सकलसम्यक्त्वादिगुणस्थानेष्वसंयतत्वान्मिथ्यादृष्टिः परिगृह्यते अविरतः प्राणवधादेरनिवृत्तो बहु बध्नाति निर्जरयति स्तोकं स्तोकतरं क्षपयति निर्गुणत्वात्। गुणनिबन्धना हि विशिष्टनिर्जरेति॥

पल्ले महइमहल्ले कुंभं सोहेइ पक्खिवे नालिं॥
जे संजए पमत्ते बहु निज्जरे बंधए थोवं॥ ३६॥

पल्लेऽतिशयमहति कुम्भं सोधयति प्रक्षिपति नाल्पम्।
यः संयतः प्रमत्तो बहु निर्जरयति बध्नाति स्तोकम्॥३६॥

पल्ले अतिशयमहति कुम्भं सोधयति प्रक्षिपति नाल्पं । एष दृष्टान्तो ऽयमर्थोपनयः । यः संयतः सम्यग्दृष्टिरपिप्रमादवान् प्रमत्तसंयत एव नान्ये बहु निर्जरयति बध्नाति स्तोकं सगुणत्वादिति ॥

पल्ले महइमहल्ले कुंभं सोहेइ पक्खिवइ न किंचि ॥
जे संजए अपमत्ते बहु निज्जर बंधइ न किंचि ॥३७॥

पल्लेऽतिशयमहति कुम्भं सोधयति प्रक्षिपति न किंचित्
यः संयतोऽप्रमत्तो बहु निर्जरयति बध्नाति न किंचित्३७

पल्ले ऽतिशयमहति कुम्भं सोधयति प्रक्षिपति न किंचित् । एष दृष्टान्तो ऽयमर्थोपनयः । यः संयतो ऽप्रमत्तः प्रमादरहितः साधुरित्यर्थः बहु निर्जरयति बध्नाति न किंचिद्विशिष्टतरगुणत्वात् बन्धकारणाभावादिति । गुरुराह ॥

एयमिह ओहविसयं भणियं सव्वे न एवमेवंति ॥
अस्संजओ उ एवं पडुच्च ओसन्नभावं तु ॥ ३८ ॥

एतदिह ओघविषयं भणितं सर्वे न एवमेवेति ।
असंयतस्त्वेवं प्रतीत्य ओसन्नभावं तु ॥ ३८ ॥

एतदिति पल्ले महइमहल्ले इत्यादि इहास्मिन्विचारे ओघविषयं सामान्यविषयं भणितमुक्तं । सर्वे न एवमेवेति सर्वे नैवमेव बध्न-

न्ति । अस्यैव विषयमुपदर्शयति । असंयतस्त्वेवं मिथ्यादृष्टिरेव एवं प्राप्नोति नान्य इति । अमायपि प्रतीत्याङ्गीकृत्य ओसन्नभावं बाहुल्यभावं तुरवधारणे ओसन्नभावमेव न तु नियममिति । नियमे दोषमाह ॥

पावइ बंधाभावो उ अन्नहा पोग्गलाणभावाओ ।
इय वुड्डिगहणओ ते सवे जीवेहि जुज्जंति ॥ ३९ ॥

प्राप्नोति बन्धाभावस्तु अन्यथा पुद्गलानामभावात् ।
इति वृद्धिग्रहणतः ते सर्वे जीवैर्युज्यन्ते ॥ ३९ ॥

प्राप्नोति आपद्यते बन्धाभावस्तु बन्धाभाव एवान्यथान्येन प्रकारेण सर्वे असंयता एवं बध्नन्तीत्येवंलक्षणेन । किमित्यत्रोपपत्तिमाह । पुद्गलानामभावाद्बध्यमानानां कर्मपुद्गलानामसंभवात् । तेषामेवाभावे उपपत्तिमाह । इति वृद्धिग्रहणतः एवमनन्तगुणरूपतया वृद्धिग्रहणेन ते कर्मपुद्गलाः सर्वे जीवैर्युज्यन्ते कालान्तरेण सर्वे जीवैः संबध्यन्ते प्रभूततरग्रहणादल्पतरमोक्षाच्च । सहस्रमिव प्रतिदिवसं पञ्चरूपकग्रहणे एकरूपकमोक्षे च दिवसत्रयान्तः पुरुषशतेनेति । आह चोदकः

मोक्खो ऽसंखिज्जाओ कालोआ ते अ जं जिएहिंतो ॥
भणिया णंतगुणा खलु न एस दोसो तओ जुत्तो ॥४०॥

मोक्षोऽसङ्ख्येयात्कालात् ते च अनंतो जीवेभ्यः ।
भणिता अनन्तगुणाः खलु नैव दोषः ततो युक्तः॥४०॥

मोक्षः परित्यागः असङ्ख्येयात्कालादसङ्ख्येयेन कालेन उत्कृष्टतस्तेषां कर्मपुद्गलानां । तत ऊर्ध्वं कर्मस्थितेः प्रतिषिद्धत्वात् । ते च कर्माणवः यतो यस्माज्जीवेभ्यः सर्वेभ्य एव भणिताः प्रतिपादिता अनन्तगुणाः खलुशब्दस्यावधारणार्थत्वादनन्तगुणा एव । नैष दोषो ऽनन्तरोदितो बन्धाभावप्राप्तिकाललक्षणः ततो युक्तो बहुतरबन्धः प्रभूततरग्रहणेऽल्पतरमोक्षे च सत्यपि तेषामनन्तत्वात् स्तोककालाच्च मोक्षादिति । न हि शीर्षप्रहेलिकान्तस्य राशेः प्रतिदिवसं पञ्चरूपकग्रहणे एकरूपकमोक्षे च सति वर्षशतेनापि पुरुषशतेन योगो भवति प्रभूतत्वात् । एवं दार्ष्टान्तिके भावनीयमिति । इत्थं चोदकेनोक्ते सति गुरुराह ।

गहणमणंताण न किं जायइ समएण ता कहमदोसो॥
आगम संसाराओ न तहा णंताण गहणं तु ॥ ४१ ॥

ग्रहणमनन्तानां न किं जायते समयेन तत्कथमदोषः ।
आगमसंसारान्न तथानन्तानां ग्रहणं तु ॥ ४१ ॥

ग्रहणं कर्मपुद्गलानामादानमनन्तानामत्यन्तप्रभूतानां न किमिति गाथाभङ्गभयाद्व्यत्ययः किं न जायते समयेन, जायत एवेत्यर्थः, समयः परमनिकृष्टः काल उच्यते । यतश्चैवं तत्कथमदोषो दोष एव शीर्षप्रहेलिकान्तस्यापि राशेः प्रतिदिवसं शतभागमात्रग्रहाराशिग्रहणेऽल्पतरमोक्षे च वर्षशतादारत एव पुरुषशतेन योगोपपत्तेः, एवं दार्ष्टान्तिकेऽपि भावना कार्या । स्यादेतदागमसंसारान्न

तथानन्तानां ग्रहणं तु । आगमस्तावत् "जावणं अयं जीवे एयइ वेयइ चलइ फंदइ तावणं अट्ठविहबन्ध एवा सत्तविहबंध एवा छविहबंध एवा एगविहबंध एवा"इत्यादि संसारस्तु प्रतिसमयबन्धकसत्वसंसृतिरूपः प्रतीत एव । एवमागमात्संसाराच्च न तथानन्तानां ग्रहणमेव भवति यथा बध्यमानकर्मपुद्गलाभावाद्बन्धाभाव एवेति । एवं पराभिप्रायमाशङ्क्याह ।

आगम मुक्खाउ ण किं विसेसविसयत्तणेण सुत्तस्स ।
तं जाविह संपत्ती न घडइ तम्हा अदोसो उ ॥ ४२ ॥

आगममोक्षाम्न किं विशेषविषयत्वेन सूत्रस्य ।
तं यावदिह संप्राप्तिर्न घटते तस्माददोषस्तु ॥ ४२ ॥

आगममोक्षात्किं न विशेषविषयत्वेन सूत्रस्य पल्ले इत्यादिलक्षणस्य (३५-३७) तं ग्रन्थिं यावदिह विचारे संप्राप्तिर्न घटते । द्वौ प्रतिषेधौ प्रकृतमर्थं गमयत इति कृत्वा घटत एव । तस्माददोषस्तु यस्मादेवं तस्मादेष दोष एव न भवति य उक्तस्तं यावदिह संप्राप्तिर्न युज्यते(३४) इत्यादि। तत्रागमस्तावत् "सम्मत्तंमि उ लद्धे" इत्यादि । मोक्षस्तु प्रकृष्टगुणानुष्ठानपूर्वकः प्रसिद्ध एव । अतो यथोक्तविशेषविषयमेव तत्सूत्रमिति इत्थं चैतदङ्गीकर्तव्यं। अन्यथा तदधिकारोक्तमेव "पलिए न किंचि"(३७)इत्येतद्विरुध्यते । अप्रमत्तसंयतस्यापि बन्धकत्वात् । यथोक्तं

"अपमत्तसंजयाणं बंधट्ठिती होइ अट्ठमुहुत्ता ।

१ प्रतिसमयबन्धकर्मकसत्वसंसृतिरूपः

उक्कोसा उ जहन्ना भिन्नमुहुत्तं नु विन्नेया ॥ १ ॥"
इत्यादि तस्मादोघविषयमेवैतदिति ॥
अत्रसितमानुपङ्गिकम् । अधुना प्रकृतं सम्यक्त्वमाह

संमत्तं पि य तिविहं खओवसमियं तहोवसमियं च ॥
खइयं च कारगाइ व पन्नत्तं वीयरागेहिं ॥ ४३ ॥

सम्यक्त्वमपि च त्रिविधं क्षायोपशमिकं तथौपशमिकम्
क्षायिकं च कारकादि वा प्रज्ञप्तं वीतरागैः ॥ ४३ ॥

सम्यक्शब्दः प्रशंसार्थः अविरोधार्थो वा तद्भावः सम्यक्त्वं प्रशस्तः मोक्षाविरोधी वात्मधर्म इत्यर्थः । अपि तत्रिविधं एतच्चोपाधिभेदात्रिप्रकारं । अपिशब्दाच्छ्रावकधर्मस्य प्रकृतत्वात्तचारित्रमप्योघतोऽणुव्रतगुणव्रतशिक्षापदभेदात्रिविधमेव। चशब्दः स्वगतानेकभेदसमुच्चयार्थः । उक्तं च। "तं च पंचहा सम्मत्तं उवसमं सासायणं खओवसमं वेदयं खइयं"। त्रैविध्यमुपदर्शयति क्षायोपशमिकं तथौपशमिकं क्षायिकं च । कारकादि वा कारकं आदिशब्दाद्रोचकव्यञ्जकपरिग्रहः । एतच्च वक्ष्यत्येवेति न प्रतन्यते । इदं च प्रज्ञप्तं प्ररूपितं वीतरागैरर्हद्भिरिति ॥

सांप्रतं क्षायोपशमिकं सम्यक्त्वमभिधित्सुराह ॥

मिच्छत्तं जमुदिन्नं तं खीणं अणुइयं च उवसंतं ।
मीसीभावपरिणयं वेयिज्जंतं खओवसमं ॥ ४४ ॥

मिथ्यात्वं यदुदीर्णं तत्क्षीणं अनुदितं चोपशान्तम् ।
मिश्रीभावपरिणतं वेद्यमानं क्षायोपशमिकम् ॥ ४४ ॥

मिथ्यात्वं नाम मिथ्यात्वमोहनीयं कर्म । तत् यदुदीर्णं यदुद्भूतशक्ति उदयावलिकायां व्यवस्थितमित्यर्थः तत्क्षीणं प्रलयमुपगतं अनुदितं च अनुदीर्णं चोपशान्तं । उपशान्तं नाम विष्कम्भितोदयमपनीतमिथ्यात्वस्वभावं च विष्कम्भितोदयं शेषमिथ्यात्वमपनीतमिथ्यात्वस्वभावं मदनकोद्रवोदाहरणत्रिपुञ्जिन्यायशोधितं सम्यक्त्वमेव ॥ आहेह विष्कम्भितोदयस्य मिथ्यात्वस्यानुदीर्णता युक्ता, न पुनः सम्यक्त्वस्य, विपाकेन वेदनात् । उच्यते । सत्यमेतत्, किं त्वपनीतमिथ्यात्वस्वभावत्वात्स्वरूपेणानुदयात्तस्याप्यनुदीर्णोपचार इति ॥ यद्वानुदीर्णत्वं मिथ्यात्वस्यैव युज्यते न तु सम्यक्त्वस्य । कथं । मिथ्यात्वं यदुदीर्णं तत् क्षीणं अनुदीर्णमुपशान्तं चेति । चशब्दस्य व्यवहितप्रयोगः । ततश्चानुदीर्णं मिथ्यात्वमुपशान्तं च सम्यक्त्वं परिगृह्यते । भावार्थः पूर्ववत् ॥ तदेवं मिश्रीभावपरिणतं क्षयोपशमस्वभावमापन्नं वेद्यमानमनुभूयमानं मिथ्यात्वं प्रदेशानुभवेन सम्यक्त्वं विपाकेन क्षयोपशमाभ्यां निवृत्तमिति कृत्वा क्षायोपशमिकं सम्यक्त्वमुच्यते । आहेदं सम्यक्त्वमौदयिको भावः मोहनीयोदयभेदत्वात् अतोऽयुक्तमस्य क्षायोपशमिकत्वं, न अभिप्रायापरिज्ञानात्सम्यक्त्वं हि सांसिद्धिकमात्मपरिणामरूपं ज्ञानवत् न तु क्रोधादिवत् कर्माणुसंपर्कजं तथाहि तावति मिथ्यात्वघनपटले क्षीणे तथानुभवतोऽपि स्वच्छाभ्रकल्पान् सम्यक्त्वपरमाणून् तथाविधसवितृप्रकाशवत् सहज एवासौ तत्परिणाम इति क्षायोपशमनिष्पन्नश्चायं तमन्तरेणाभावात् न

ह्युदीर्णक्षयादनुदीर्णोपशमव्यतिरेकेणास्य भावः क्रोधादिपरिणामः पुनरुपधानसामर्थ्योपादितस्फटिकमणिरक्ततावदसहज इति। आह यदि परिणामः सम्यक्त्वं ततो मिश्रीभावपरिणतं वेद्यमानं क्षायोपशमिकमित्येतद्विरुध्यते मोहनीयभेदयोरेव मिश्रीभावपरिणतयोर्वेद्यमानत्वात्, न विरुध्यते तथाविधपरिणामहेतुत्वेन तयोरेव सम्यक्त्वोपचारात्। कृतं विस्तरेणेति।

क्षायोपशमिकानन्तरमौपशमिकमाह।

उवसमगसेढिगयस्स होइ उवसामियं तु सम्मत्तं।
जो वा अकयतिपुंजो अखवियमिच्छो लहइ सम्मं४५

उपशमकश्रेणिगतस्य भवत्यौपशमिकं तु सम्यक्त्वम्।
यो वा अकृतत्रिपुञ्जोऽक्षपितमिथ्यात्वो लभते सम्यक्त्वम्

उपशमकश्रेणिगतस्य औपशमिकीं श्रेणिमनुप्रविष्टस्य भवत्यौपशमिकमेव सम्यक्त्वं तुरवधारणे अनन्तानुबन्धिनां दर्शनमोहनीयस्य चोपशमेन निर्वृत्तमिति कृत्वा औपशमिकं। यो वा अकृतत्रिपुञ्जस्तथाविधपरिणामोपेतत्वात्सम्यक्मिथ्यात्वोभयानिवर्तितत्रिपुञ्ज एव अक्षपितमिथ्यात्वो ऽक्षीणमिथ्यात्वदर्शनः क्षायिकव्यवच्छेदार्थमेतत् लभते प्राप्नोति सम्यक्त्वं तदप्यौपशमिकमेवेति। अमुमेवार्थं स्पष्टयन्नाह।

खीणंमि उइन्नंमि अ अणुइज्जंते अ सेसमिच्छत्ते॥
अंतोमुहुत्तमित्तं उवसमसम्मं लहइ जीवो॥ ४६॥

क्षीणे उदीर्णे ऽनुदीर्यमाणे च शेषमिथ्यात्वे ।
अन्तर्मुहूर्तमात्रं औपशमिकं सम्यक्त्वं लभते जीवः॥४६

क्षीण एवोदीर्णे अनुभवेनैव भुक्त इत्यर्थः अनुदीर्यमाणे च मन्दपरिणामतया उदयमगच्छति सति कस्मिन् शेषमिथ्यात्वे विष्कम्भितोदय इत्यर्थः अन्तर्मुहूर्तमात्रं कालं तत ऊर्ध्वं नियामकाभावेन नियमेन मिथ्यात्वप्राप्तेरेतावन्तमेव कालमिति किं औपशमिकं सम्यक्त्वं लभते जीव इति ॥

इदमेव दृष्टान्तेन स्पष्टतरमभिधित्सुराह ॥

ऊसरदेसं दड्ढिल्लयं व विज्झाइ वणदवो पप्प ॥
इय मिच्छस्साणुदए उवसमसम्मं लहइ जीवो ॥४७॥

ऊषरदेशं दग्धं वा विध्यायति वनदवः प्राप्य ।
इय मिथ्यात्वस्यानुदये औपशमिकं सम्यक्त्वं लभते जीवः

ऊषरदेशं ऊषरविभागं ऊषरं नाम यत्र तृणादेरसंभवः दग्धं वा पूर्वमेवाग्निना विध्यायति वनदवो दावानलः प्राप्य। कुतस्तत्र दाह्याभावात् । एष दृष्टान्तोऽयमर्थोपनयः । इय एवं तथाविधपरिणामान्मिथ्यात्वस्यानुदये सति औपशमिकं सम्यक्त्वं लभते जीव इति । वनदवकल्पं ह्यत्र मिथ्यात्वं ऊषरादिदेशस्थानीयं तथाविधपरिणामकण्डकमिति ॥ आह क्षायोपशमिकादस्य को विशेष इति । उच्यते । तत्रोपशान्तस्यापि मिथ्यात्वस्य प्रदेशानुभवोऽस्ति न त्वौपशमिके । अन्ये तु व्याचक्षते । श्रेणिमध्यवर्तिन्येवौपशमि-

के प्रदेशानुभवो नास्ति न तु द्वितीये तथापि तत्र सम्यक्त्वाण्वनुभवाभाव एव विशेष इति।

औपशमिकानन्तरं क्षायिकमाह॥

खीणे दंसणमोहे तिविहंमि वि भवनियाणभूयंमि।
निप्पच्चवायमउलं सम्मत्तं खाइयं होइ ॥ ४८ ॥

क्षीणे दर्शनमोहनीये त्रिविधेऽपि भवनिदानभूते।
निःप्रत्यपायमतुलं सम्यक्त्वं क्षायिकं भवति ॥ ४८ ॥

क्षपकश्रेणिमनुप्रविष्टस्य सतः क्षीणे दर्शनमोहनीये एकान्तेनैव प्रलयमुपगते त्रिविधेऽपि मिथ्यात्वसम्यग्मिथ्यात्वसम्यक्त्वभेदभिन्ने किं विशिष्टे भवनिदानभूते भवन्त्यस्मिन् कर्मवशवर्तिनः प्राणिन इति भवः संसारस्तत्कारणभूते निःप्रत्यपायं अतिचारापायरहितं अतुलमनन्यसदृशं आसन्नतया मोक्षकारणत्वात् सम्यक्त्वं प्राङ्निरूपितशब्दार्थं क्षायिकं भवति मिथ्यात्वक्षयनिबन्धनत्वात् इति।

क्षायिकानन्तरं कारकायाह॥

जं जह भणियं तं तह करेइ सइ जंमि कारगं तं तु।
रोयगसम्मत्तं पुण रुइमित्तकरं मुणेयव्वं ॥ ४९ ॥

यद्यथा भणितं तत्तथा करोति सति यस्मिन् कारकं तत्तु।
रोचकसम्यक्त्वं पुनः रुचिमात्रकरं मुणितव्यं ॥ ४९ ॥

यद्यथा भणितं सूत्रेऽनुष्ठानं तत्तथा करोति सति यस्मिन्सम्यग्दर्शने परमशुद्धिरूपे कारकं तत्तु। कारयतीति कारकं॥ रो-

१ निर्कर्तनत्वा निर्कर्त्तत्वात्।

चकसम्यक्त्वं पुनः रुचिमात्रकरं मुणितव्यं विहितानुष्ठाने तथाविधशुद्ध्यभावात्, रोचयतीति रोचकं॥

सयमिह मिच्छद्दिट्ठी धम्मकहाईहि दीवइ परस्स।
सम्मत्तमिणं दीवग कारणफलभावओ नेयं॥ ५०॥

[स्वयमिह मिथ्यादृष्टिः धर्मकथादिभिर्दीपयति परस्य।
सम्यक्त्वमिदं दीपकं कारणफलभावतो ज्ञेयं॥५०॥]

स्वयमिह मिथ्यादृष्टिरभव्यो भव्यो वा कश्चिदङ्गारमर्दकवत्। अथ च धर्मकथादिभिर्धर्मकथया मातृस्थानानुष्ठानेनातिशयेन वा केनचिद्दीपयतीति प्रकाशयति परस्य श्रोतुः सम्यक्त्वमिदं व्यञ्जकं। आह मिथ्यादृष्टेः सम्यक्त्वमिति विरोधः सत्यं किन्तु कारणफलभावतो ज्ञेयं तस्य हि मिथ्यादृष्टेरपि यः परिणामः स खलु प्रतिपन्नृसम्यक्त्वस्य कारणभावं प्रतिपद्यते तद्भावभावित्वात्तस्य, अतः कारणे एव कार्योपचारात्सम्यक्त्वाविरोधः यथायुर्घृतमिति॥
समस्तस्यैव भावार्थमुपदर्शयति॥

तव्विहखओवसमओ तेसिमणूणं अभावओ चेव।
एवं विचित्तरूवं सनिबंधणमो मुणेयव्वं॥ ५१॥

[तद्विधक्षयोपशमतस्तेषामणूनां अभावतश्चैव।
एवं विचित्ररूपं सनिबन्धनमेव मुणितव्यं॥ ५१॥]

तद्विधक्षयोपशमतस्तेषामणूनां मिथ्यात्वा नामित्यर्थः अभावतश्चैव तेषामेवेति वर्त्तते एवं विचित्ररूपं क्षायोपशमिकादिभेदेनेति

भावः। सनिबन्धनमेव सकारणं मुणितव्यं। तथाहि त एव मिथ्यात्वपरमाणवस्तथाविधात्मपरिणामेन क्वचित्तथा शुद्धिमापद्यंते यथा क्षायोपशमिकं सम्यक्त्वं भवति तत्रापि क्वचित्सातिचारं कालापेक्षया क्वचिन्निरतिचारं, अपरे तथा यथौपशमिकं, क्षयादेव क्षायिकमिति ॥

अपरेऽप्यस्य भेदाः संभवन्तीति कृत्वा तानपि सूचयन्नाह॥

किं चेहुवाहिभेया दसहावीमं परूवियं समए।
ओहेण तंपिमेसिं भेयाणमभिन्नरूवं तु ॥ ५२ ॥

[किं चेहोपाधिभेदात् दशधापीदं प्ररूपितं समये।
ओघेन तदपि अमीषां भेदानामभिन्नरूपं तु ॥ ५२ ॥]

किं चेहोपाधिभेदादाज्ञादिविशेषणभेदादित्यर्थः दशधापीदं दशप्रकारमप्येतत्सम्यक्त्वं प्ररूपितं समये आगमे। यथोक्तं प्रज्ञापनायां

> निसग्गुवएसरुई आणरुई सुत्तवीयरुइमेव।
> अभिगमवित्थाररुई किरियासंखेवधम्मरुई ॥ १ ॥

आह तदेवेह कस्मान्नोक्तमिति उच्यते ओघेन सामान्येन तदपि दशप्रकारममीषां भेदानां क्षायोपशमिकादीनामभिन्नरूपमेव एतेषामेव केनचिद्देदेन भेदात्। संक्षेपारम्भश्चायं अतो न तेषामभिधानमिति ॥

इदं च सम्यक्त्वमात्मपरिणामरूपत्वाच्छद्मस्थेन दुर्लक्ष्यमिति लक्षणमाह।

तं उवसमसंवेगाइएहि लक्खिज्जई उवाएहिं।
आयपरिणामरूवं बज्झेहिं पसत्थजोगेहिं ॥ ५३ ॥

[तदुपशमसंवेगादिकैर्लक्ष्यते उपायैः।
आत्मपरिणामरूपं बाह्यैः प्रशस्तयोगैः ॥ ५३ ॥]

तत्सम्यक्त्वमुपशमसंवेगादिभिरिति उपशान्तिरुपशमः संवेगो मोक्षाभिलाषः आदिशब्दान्निर्वेदानुकम्पास्तिक्यपरिग्रहः लक्ष्यते चिह्नयते एभिरुपशमादिभिर्बाह्यैः प्रशस्तयोगैरिति संबन्धः बाह्यवस्तुविषयत्वाद्बाह्याः प्रशस्तयोगाः शोभनव्यापारास्तैः किं विशिष्टं तत्सम्यक्त्वं आत्मपरिणामरूपं जीवधर्मरूपमिति ॥ तथा चाह

इत्थ य परिणामः खलु जीवस्स सुहो उ होइ विन्नेओ।
किं मलकलंकमुक्कं कणगं भुवि सामलं होइ ॥ ५४ ॥

[अत्र च परिणामः खलु जीवस्य शुभ एव भवति विज्ञेयः।
किं मलकलङ्कमुक्तं कनकं भुवि श्यामलं भवति ॥ ५४ ॥]

अत्र च सम्यक्त्वे सति किं, परिणामोऽध्यवसायः खलुशब्दोऽवधारणार्थः जीवस्य शुभ एव भवति विज्ञेयो न त्वशुभः अथवा किमत्र चित्रमिति । प्रतिवस्तूपमामाह । किं मलकलङ्करहितं कनकं भुवि श्यामलं भवति न भवतीत्यर्थः । एवमत्रापि मलकलंकस्थानीयं प्रभूतं क्लिष्टं कर्म श्यामलत्वतुल्यस्त्वशुभपरिणामः स प्रभूते क्लिष्टे कर्मणि क्षीणे जीवस्य न भवति ॥

प्रशमादीनामेव बाह्ययोगत्वमुपदर्शयन्नाह।

---

१ श्यामल

पयईइ व कंमाणं वियाणिउं वा विवागमसुहं ति ।
अवरद्धे वि न कुप्पइ उवसमओ सव्वकालं पि ॥५५॥

[प्रकृत्या वा कर्मणां विज्ञाय वा विपाकमशुभमिति।
अपराद्धेऽपि न कुप्यति उपशमतःसर्वकालमपि॥५५॥]

प्रकृत्या वा सम्यक्त्वाणुवेदकजीवस्वभावेन वा कर्मणां कषायनिबन्धनानां विज्ञाय वा विपाकमशुभमिति । तथाहि कषायाविष्टोऽन्तर्मुहूर्तेन यत्कर्म बध्नाति तदनेकाभिः सागरोपमकोटाकोटिभिरपि दुःखेन वेदयतीत्यशुभो विपाकः । एतत् ज्ञात्वा किं । अपराद्धेऽपि न कुप्यति अपराध्यत इति अपराद्धः प्रतिकूलकारी तस्मिन्नपि कोपं न गच्छत्युपशमतः उपशमेन हेतुना सर्वकालमपि यावत्सम्यक्त्वपरिणाम इति ॥ तथा

नरविबुहेसरसुक्खं दुक्खं चिय भावओ य मन्नंतो ।
संवेगओ न मुक्खं मुत्तूणं किंचि पत्थेइ ॥ ५६ ॥

[नरविबुधेश्वरसौख्यं दुःखमेव भावतः च मन्यमानः ।
संवेगतः न मोक्षं मुक्त्वा किंचित् प्रार्थयते ॥ ५६ ॥]

नरविबुधेश्वरसौख्यं चक्रवर्तीन्द्रसौख्यमित्यर्थः अस्वाभाविकत्वात् कर्मजनितत्वात्सावसानत्वाच्च दुःखमेव भावतः परमार्थतो मन्यमानः संवेगतः संवेगेन हेतुना न मोक्षं स्वाभाविकजीवरूपमकर्मजमपर्यवसानं मुक्त्वा किंचित्प्रार्थयतेऽभिलषतीति।

नारयतिरियनरामरभवेसु निव्वेयओ वसइ दुक्खं।
अकयपरलोयमग्गो ममत्तविसवेगरहिओ वि॥५७॥

[नारकतिर्यङ्नरामरभवेषु निर्वेदतो वसति दुःखम्।
अकृतपरलोकमार्गः ममत्वविषवेगरहितोऽपि ॥५७॥]

नारकतिर्यङ्नरामरभवेषु सर्वेष्वेव निर्वेदतो निर्वेदेन कारणेन वसति दुःखं। किंविशिष्टः सन् अकृतपरलोकमार्गः अकृतसदनुष्ठान इत्यर्थः। अयं हि जीवलोके परलोकानुष्ठानमन्तरेण सर्वमेवासारं मन्यते इति। ममत्वविषवेगरहितोऽपि तथा ह्ययं प्रकृत्या निर्ममत्व एव भवति विदिततत्त्वत्वादिति। तथा

दट्ठूण पाणिनिवहं भीमे भवसागरंमि दुक्खत्तं।
अविसेसओ णुकंपं दुहावि सामत्थओ कुणइ॥५८॥

[दृष्ट्वा प्राणिनिवहं भीमे भवसागरे दुःखार्त्तं।
अविशेषतः अनुकम्पां द्विधापि सामर्थ्यतःकरोति५८]

दृष्ट्वा प्राणिनिवहं जीवसंघातं क भीमे भयानके भवसागरे संसारसमुद्रे दुःखार्त्तं शारीरमानसैर्दुःखैरभिभूतमित्यर्थः अविशेषतः सामान्येनात्मीयेतरविचाराभावेनेत्यर्थः। अनुकम्पां दयां द्विधापि द्रव्यतो भावतश्च द्रव्यतः प्रासुकपिण्डादिदानेन भावतो मार्गयोजनया सामर्थ्यतः स्वशक्त्यनुरूपं करोतीति॥

मन्नइ तमेव सच्चं निस्संकं जं जिणेहि पन्नत्तं।
सुहपरिणामो सव्वं कंखाइविसुत्तियारहिओ॥५९॥

[मन्यते तदेव सत्यं निःशङ्कं यज्जिनैः प्रज्ञप्तं ।
शुभपरिणामः सर्वं कांक्षादिविश्रोतसिकारहितः ५९]

मन्यते प्रतिपद्यते तदेव सत्यं निःशङ्कं शङ्कारहितं यज्जिनैः प्रज्ञप्तं यत्तीर्थकरैः प्रतिपादितं शुभपरिणामः सन् साकल्येनानन्तरोदितसमस्तगुणान्वितः। सर्वं समस्तं मन्यते न तु किंचिन्मन्यते किंचिन्नेति भगवत्यविश्वासायोगात्। पुनरपि स एव विशिष्यते। किंविशिष्टः सन्। कांक्षादिविश्रोतसिकारहितः कांक्षा अन्योन्यदर्शनग्राह इत्युच्यते आदिशब्दाद्विचिकित्सापरिग्रहः विश्रोतसिका तु संयमशस्यमङ्गीकृत्याध्यवसायसलिलस्य विश्रोतो गमनमिति, उपसंहरन्नाह॥

एवंविहपरिणामो सम्मद्दिट्ठी जिणेहिं पन्नत्तो।
एसो य भवसमुद्दं लंघइ थोवेण कालेण॥ ६०॥

[एवंविधपरिणामः सम्यग्दृष्टिर्जिनैः प्रज्ञप्तः।
एष च भवसमुद्रं लङ्घयति स्तोकेन कालेन॥ ६०॥]

एवंविधपरिणाम इत्यनन्तरोदितप्रशमादिपरिणामः सम्यग्दृष्टिर्जिनैः प्रज्ञप्त इति प्रकटार्थः। अस्यैव फलमाह। एष च भवसमुद्रं लंघयति अतिक्रामति स्तोकेन कालेन। प्रासवीजत्वादुत्कृष्टतोऽप्युपार्धपुद्गलपरावर्तान्तः सिद्धिप्राप्तेरिति।
एवंविधमेव सम्यक्त्वं इत्येतत्प्रतिपादयन्नाह॥

जं मोणं तं सम्मं जं सम्मं तमिह होइ मोणं ति।
निच्छयओ इयरस्स उ सम्मं सम्मत्तहेऊ वि॥ ६१॥

[यन्मौनं तत्सम्यक् यत्सम्यक् तदिह भवति मौनमिति।
निश्चयतः इतरस्य तु सम्यक्त्वं सम्यक्त्वहेतुरपि ॥६१॥]

मन्यते जगतस्त्रिकालावस्थामिति मुनिः तपस्वी तद्भावो मौनं अविकलं मुनिवृत्तमित्यर्थः। यन्मौनं तत्सम्यक् सम्यक्त्वं यत्सम्यक् सम्यक्त्वं तदिह भवति मौनमिति । उक्तं चाचाराङ्गे ।

जं मोणंति पासहा तं सम्मंति पासहा ।
जं सम्मंति पासहा तं मोणंति पासहा ॥ इत्यादि

निश्चयतः परमार्थेन निश्चयनयमतेनैव एतदेवमिति ।

जो जहवायं न कुणइ मिच्छद्दिट्ठी तओ हु को अन्नो ।
वड्ढेइ य मिच्छत्तं परस्स संकं जणेमाणो ॥

इत्यादि वचनप्रामाण्यात् । इतरस्य तु व्यवहारनयस्य सम्यक्त्वं सम्यक्त्वहेतुरपि अर्हच्छासनप्रीत्यादि कारणे कार्योपचारात् । एतदपि शुद्धचेतसां पारम्पर्येणापवर्गहेतुरिति । उक्तं च ।

जइ जिणमयं पवज्जह ता मा ववहारनिच्छए मुयह।
ववहारनयउच्छेए तित्थुच्छेओ जओऽवस्सं ॥ इत्यादीनि

वाचकमुख्येनोक्तं "तत्त्वार्थश्रद्धानं सम्यग्दर्शनं" (तत्त्वार्थाधिगमसूत्रम् १-२) । तदपि प्रशमादिलिङ्गमेवेति दर्शयन्नाह ॥

तत्तत्थसद्दहाणं सम्मत्तं तंमि पसममाईया ।
पढमकसाओवसमादविक्खया हुंति नियमेण ॥६२॥

[तत्त्वार्थश्रद्धानं सम्यक्त्वं तस्मिन्प्रशमादयः ।
प्रथमकषायोपशमाद्यपेक्षया भवन्ति नियमेन ॥६२॥]

तत्त्वार्थश्रद्धानं सम्यक्त्वं । तस्मिन्प्रशमादयोऽनन्तरोदिताः प्रथमकषायोपशमाद्यपेक्षया भवन्ति नियमेन। अयमत्र भावार्थः। न ह्यनन्तानुबन्धिक्षयोपशमादिमन्तरेण तत्त्वार्थश्रद्धानं भवति। सति च तत्क्षयोपशमे तदुदयवद्भ्यः सकाशादपेक्षयास्य प्रशमादयो विद्यन्त एवेति तत्त्वार्थश्रद्धानं सम्यक्त्वमित्युक्तं ।

के एते तत्त्वार्था इत्येतदभिधित्सयाह।

जीवाजीवासवबंधसंवरा निज्जरा य मुक्खो य।
तत्तत्था इत्थं पुण दुविहा जीवा समक्खाया॥ ६३ ॥

[जीवाजीवास्रवबन्धसंवरा निर्जरा च मोक्षश्च।
तत्त्वार्था अत्र पुनः द्विविधा जीवाः समाख्याताः॥६३॥]

जीवाजीवास्रवबन्धसंवरा निर्जरा च मोक्षश्च तत्त्वार्था इति। एषां स्वरूपं वक्ष्यत्येव। असमासकरणं गाथाभंगभयार्थं निर्जरामोक्षयोः फलत्वेन प्राधान्यख्यापनार्थं चेति । अत्र पुनस्तत्त्वार्थचिन्तायां द्विविधा जीवाः समाख्यातास्तीर्थकरगणधरैरिति ।

द्वैविध्यमाह।

संसारिणो य मुत्ता संसारी छव्विहा समासेण
पुढवीकाइअमादि तसकायंता पुढोभेया ॥ ६४ ॥

[संसारिणः च मुक्ताः संसारिणः षड्विधाः समासेन।
पृथिवीकायिकाद्यस्त्रसकायान्ताः पृथग्भेदाः ॥ ६४ ॥]

चशब्दस्य व्यवहित उपन्यासः। संसारिणो मुक्ताश्चेति । तत्र

संसारिणः षड्विधाः षट्प्रकाराः। समासेन जातिनिर्देशेनेति भावः । षड्विधत्वमेवाह । पृथिवीकायिकादयस्त्रसकायान्ताः । यथोक्तं ''पुढविकाइया आउकाइया तेउकाइया वाउकाइया वणस्सइकाइया तसकाइया '' पृथग्भेदा इति व्यक्तरूपेण पृथग्भिन्नस्वरूपाः न तु परस्परोपविकारा इति ॥

संसारिण एव प्रतिपादयन्द्वारगाथामाह ।

भव्वाहारगपज्जत्तसुक्कसोपक्कमाउया चेव ।
सप्पडिवक्खा एए भणिया कम्मट्ठमहणेहिं ॥ ६५ ॥

[भव्याहारकपर्याप्तशुक्लसोपक्रमायुषश्चैव ।
सप्रतिपक्षा एते भणिता अष्टकर्ममथनैः ॥ ६५ ॥]

भव्या आहारकाः पर्याप्ताः शुक्ला इति शुक्लपाक्षिकाः सोपक्रमायुषश्चैव सप्रतिपक्षा एते भणिताः । तद्यथा । भव्याश्चाभव्याश्चाहारकाश्चेत्यादि । कैर्भणिता इत्याह । अष्टकर्ममथनैः तीर्थकरैरिति गाथाक्षरार्थः ॥ भावार्थं तु स्वयमेव वक्ष्यति ।

तत्राद्यद्वारमाह ।

भव्वा जिणेहि भणिया इह खलु जे सिद्धिगमणजोगाउ ।
ते पुण अणाइपरिणामभावओ हुंति नायव्वा ॥६६॥

[भव्या जिनैर्भणिता इह खलु ये सिद्धिगमनयोग्यास्तु ।
ते पुनरनादिपरिणामभावतो भवन्ति ज्ञातव्याः ॥६६॥]

भव्या जिनैर्भणिता इह खलु ये सिद्धिगमनयोग्यास्तु । इह

लोके य एव सिद्धिगमनयोग्याः खलुशब्दस्यावधारणार्थत्वात् तुशब्दोऽप्येवकारार्थः योग्या एव । न तु सर्वे सिद्धिगामिन एव। यथोक्तं "भवा वि न सिज्झिस्सन्ति केइ " इत्यादि । भव्यत्वे निबन्धनमाह । ते पुनरनादिपरिणामभावतो भवन्ति ज्ञातव्याः। अनादिपारिणामिकभव्यभावयोगाद्भव्या इति ॥

विवरिया उ अभव्वा न कयाइ भवन्नवस्स ते पारं।
गच्छिसु जंति व तहा तत्तु च्चिय भावओ नवरं॥६७॥

[विपरीतास्त्वभव्या न कदाचिद्भवार्णवस्य ते पारं।
गतवन्तो यान्ति वा तथा तत एव भावात् नवरं ॥६७॥]

विपरीतास्त्वभव्याः। तदेव विपरीतत्वमाह। न कदाचिद्भवार्णवस्य संसारसमुद्रस्य ते पारं पर्यन्तं गतवन्तो यान्ति वा वाशब्दस्य विकल्पार्थत्वात् यास्यन्ति वा। तथेति कुतो निमित्तादिति आह। तत एव भावात् तस्मादेव अनादिपारिणामिकादभव्यत्वभावादिति भावः। नवरमिति साभिप्रायकं अभिप्रायश्च नवरमेतावता वैपरीत्यमिति ।

भव्यद्वारानन्तरमाहारकद्वारमाह।

विग्गहगइमावन्ना केवलिणो समुहया अजोगी य।
सिद्धा य अणाहारा सेसा आहारगा जीवा ॥६८॥

[विग्रहगतिमापन्नाः केवलिनः समवहता अयोगिनश्च।
सिद्धाश्चानाहारकाः शेषा आहारका जीवाः ॥ ६८ ॥]

विग्रहगतिमापन्ना अपान्तरालगतिवृत्तय इत्यर्थः । केवलिनः समवहताः समुद्घातं गताः। अयोगिनश्च केवलिन एव शैलेश्यवस्थायामिति । सिद्धाश्च मुक्तिभाजः । एतेऽनाहारका ओजाद्याहाराणामन्यतमेनाप्यमी नाहारयन्तीत्यर्थः । शेषा उक्तविलक्षणा आहारका जीवा ओजलोमप्रक्षेपाहाराणां यथासंभवं येन केनचिदाहारेणेति । तेऽपि यावन्तं कालमनाहारकाः तांस्तथाभिधातुकाम आह ॥

एगाइ तिन्निसमया तिन्नेव ऽन्तोमुहुत्तमित्तं च ।
साई अपज्जवसियं कालमणाहारगा कमसो ॥६०॥

[एकाद्यांस्त्रीन्समयान् त्रीनेव अन्तर्मुहूर्तमात्रं च ।
साद्यपर्यवसितं कालमनाहारकाः क्रमशः ॥ ६९ ॥]

एकाद्यांस्त्रीन्समयान् विग्रहगतिमापन्ना अनाहारकाः । उक्तं च "एकं द्वौ वानाहारकः" इति (तत्त्वार्थाधिगमसूत्रं २-३१) वाशब्दात्त्रिसमयग्रहः। त्रीनेव समयाननाहारकाः समुद्घाते केवलिनः। यथोक्तम् ॥

कार्मणशरीरयोगी चतुर्थके पञ्चमे तृतीये च । (प्रशमरति-२७७)
समयत्रयेऽपि तस्मिन् भवत्यनाहारको नियमात् ॥ १ ॥

अन्तर्मुहूर्तं चानाहारका अयोगिकेवलिनः तत ऊर्ध्वमयोगिकेवलित्वाभावादपवर्गप्राप्तेः । साद्यपर्यवसितं कालमनाहारकाः सिद्धा व्यक्त्यपेक्षया तेषां सादित्वादपर्यवसितत्वाच्च । अत एवाह क्रमश एवंभूतेनैव क्रमेणेति गाथार्थः ।

व्याख्यातमाहारकद्वारं सांप्रतं पर्याप्तकद्वारमाह ।

नारयदेवा तिरिमणुय गब्भया जे असंखवासाऊ।
एए य अपज्जत्ता उववाए चेव बोद्धव्वा ॥ ७० ॥
[नारकदेवाः तिर्यङ्मनुष्या गर्भजा येऽसंख्येयवर्षायुषः।
एते चापर्याप्ता उपपात एव बोद्धव्याः ॥ ७० ॥]

नारकाश्च देवाश्च नारकदेवास्तथा तिर्यङ्मनुष्याः तिर्यञ्चश्च मनुष्याश्चेति विग्रहः गर्भजा गर्भव्युत्क्रान्तिकाः, संमूर्च्छिमव्यवच्छेदार्थमेतत्। ते च सङ्ख्येयवर्षायुषोऽपि भवन्ति तद्व्यवच्छेदार्थमाह। येऽसङ्ख्येयवर्षायुष इति। एते चापर्याप्ता आहारशरीरेन्द्रियप्राणापानभाषामनःपर्याप्तिभी रहिता उपपात एव उत्पद्यमानावस्थायामेव बोद्धव्या विज्ञेया न तूत्तरकालं पर्याप्ता लब्धितोऽपीति

सेसा उ तिरियमणुया लद्धिं पप्पोववायकाले य।
उभओ वि अ भइअव्वा पज्जत्तियरेत्ति जिणवयणं७१
[शेषास्तु तिर्यङ्मनुष्या लब्धिं प्राप्योपपातकाले च।
उभयतोऽपि भाज्याः पर्याप्तेतरे इति जिनवचनम्॥७१॥]

शेषास्तु तिर्यङ्मनुष्याः संमूर्छनजाः सङ्ख्येयवर्षायुषश्च गर्भजाः। किं लब्धिं प्राप्य पर्याप्तकलब्धिमधिकृत्य उपपातकाले चोत्पद्यमानावस्थायां च। किं। उभयतोऽपि भाज्या विकल्पनीयाः पर्याप्तका इतरे चापर्याप्तकाः। एतदुक्तं भवति। लब्धितोऽपि पर्याप्ता अपर्याप्तका अपि भवन्ति। उपपातावस्थायां त्वपर्याप्तका एव। इति जिनवचनं इत्येष आगम इति।

व्याख्यातं पर्याप्तकद्वारं तदनन्तरं शुक्लपाक्षिकद्वारमाह।

जेसिमवड्ढोपुग्गलपरियट्टो सेसओ उ संसारो ।
ते सुक्कपक्खिआ खलु अहिए पुण किन्हपक्खीया॥७२॥
[येषामपार्धपुद्गलपरावर्त एव शेषः संसारः ।
ते शुक्लपाक्षिकाः खलु अधिके पुनः कृष्णपाक्षिकाः॥७२]

येषामुपार्धपुद्गलपरावर्त एव शेषः संसारस्तत ऊर्ध्वं सेत्स्यन्ति ते शुक्लपाक्षिकाः क्षीणप्रायसंसाराः खलुशब्दो विशेषणार्थः प्राप्तदर्शना वा अप्राप्तदर्शना वा सन्तीति विशेषयति। अधिके पुनरुपार्धपुद्गलपरावर्ते संसारे कृष्णपाक्षिकाः क्रूरकर्माण इत्यर्थः। पुद्गलपरावर्तो नाम त्रैलोक्यगतपुद्गलानामौदारिकादिप्रकारेण ग्रहणं। उपार्धपुद्गलपरावर्तस्तु किंचिन्न्यूनोऽर्धपुद्गलपरावर्त इति।

एतद्द्वारोपयोग्ये च वक्तव्यताशेषमाह ।

पायमिह कूरकम्मा भवसिद्धिया वि दाहिणिल्लेसु।
नेरइयतिरियमणुया सुरा य ठाणेसु गच्छंति ॥७३॥
[प्राय इह क्रूरकर्माणः भवसिद्धिका अपि दक्षिणेषु ।
नारकतिर्यङ्मनुष्याः सुराश्च स्थानेषु गच्छन्ति ॥७३॥]

प्राय इह क्रूरकर्माणः। बाहुल्येनैतदेवमिति दर्शनार्थं प्रायोग्रहणं। भवसिद्धिका अप्येकभवमोक्षयायिनोऽपि दक्षिणेषु नारकतिर्यङ्मनुष्याः सुराश्च स्थानेषु गच्छन्ति। अत एवोक्तं "दाहिणदिसिगामिए किण्हपक्खिए नेरइए" इत्यादि। एतदुक्तं भवति। नरकभवनद्वीपसमुद्रविमानेषु दक्षिणदिग्भागव्यवस्थितेषु कृष्णपाक्षिका

हेण, श्रूयते च बाह्यप्रत्ययवृषभादिसयव्यपेक्षा करकंड्वादीनां प्रत्येकबुद्धानां बोधिरिति । उपधिस्तु स्वयंबुद्धानां द्वादशविधः पात्रादिः प्रत्येकबुद्धानां तु नवविधः प्रावरणवर्जः । स्वयंबुद्धानां पूर्वाधीतश्रुतेऽनियमः प्रत्येकबुद्धानां नियमतो भवत्येव । लिङ्गप्रतिपत्तिः स्वयंबुद्धानामाचार्यसन्निधावपि भवति प्रत्येकबुद्धानां तु देवता प्रयच्छतीत्यलं विस्तरेण ॥ बुद्धबोधिता इति बुद्धबोधितसिद्धाः बुद्धा आचार्यास्तैर्बोधिताः सन्तो ये सिद्धास्ते इह गृह्यन्ते ॥ स्वान्यगृहिलिङ्गा इति स्वलिङ्गसिद्धा अन्यलिङ्गसिद्धा गृहिलिङ्गसिद्धाः । तत्र स्वलिङ्गसिद्धा द्रव्यलिङ्गं प्रति रजोहरणगोच्छकधारिणः । अन्यलिङ्गसिद्धाः परिव्राजकादिलिङ्गसिद्धाः । गृहिलिङ्गसिद्धा मरुदेवीप्रभृतय इति ॥

इत्थीपुरिसनपुंसग एगाणेग तह समयभिन्ना य ।
एसो जीवसमासो इत्तो इयरं पवक्खामि ॥ ७७ ॥

[स्त्रीपुरुषनपुंसका एकानेके तथा समयभिन्नाश्च ।
एष जीवसमसोऽत इतरं प्रवक्ष्यामि ॥ ७७ ॥]

एते च सर्वेऽपि केचित् स्त्रीलिङ्गसिद्धाः केचित् पुँल्लिङ्गसिद्धाः केचिन्नपुंसकलिङ्गसिद्धाः । आह किं तीर्थकरा अपि स्त्रीलिङ्गसिद्धा भवन्ति । भवन्तीत्याह । यत उक्तं सिद्धप्राभृते "सव्वत्थोवा तित्थगरिसिद्धा तित्थगरितित्थे नोतित्थसिद्धा असङ्खेयेयगुणा तित्थगरितित्थे णोतित्थगरिसिद्धा उ असङ्खेयेयगुणा उ तित्थ-

[illegible] इति [illegible]

[illegible]

[illegible]

तथा [illegible] इति । [illegible]

[illegible] जीवसमासानां जीवनिरूपणं [illegible] इति भावार्थः ।

अत ऊर्ध्वमजीवसमासान् प्रकटयन्तीति गाथार्थः ॥

धम्माधम्मागासा पुग्गल चउहा अजीव णो एए ।
गइठिइअवगाहेहिं फासाईहिं च णज्जंति ॥३८॥

धर्माधर्माकाशाः पुद्गलाश्चतुर्धा अजीवा एवैते ।
गतिस्थित्यवगाहैः स्पर्शादिभिश्च ज्ञायन्ते ।

तत्र धर्माधर्माकाशा गतिस्थित्यवगाहैर्ज्ञायन्ते । पुद्गलाश्च स्प-

१ [illegible]

हेतुः, श्रूयते च बाह्यप्रत्ययवृषभादिनिमित्तसापेक्षा करकण्ड्वादीनां प्रत्येकबुद्धानां बोधिरिति । उपधिश्च स्वयंबुद्धानां द्वादशविधः पात्रादिः प्रत्येकबुद्धानां तु नवविधः प्रावरणवर्जः । स्वयंबुद्धानां पूर्वाधीतश्रुतेऽनियमः प्रत्येकबुद्धानां नियमतो भवत्येव । लिङ्गप्रतिपत्तिः स्वयंबुद्धानामाचार्यसन्निधावपि भवति प्रत्येकबुद्धानां तु देवता प्रयच्छतीत्यलं विस्तरेण ॥ बुद्धबोधिता इति बुद्धबोधितसिद्धाः बुद्धा आचार्यास्तैर्बोधिताः सन्तो ये सिद्धास्ते इह गृह्यन्ते ॥ स्वान्यगृहिलिङ्गा इति स्वलिङ्गसिद्धा अन्यलिङ्गसिद्धा गृहिलिङ्गसिद्धाः । तत्र स्वलिङ्गसिद्धा द्रव्यलिङ्गं प्रति रजोहरणगोच्छकधारिणः । अन्यलिङ्गसिद्धाः परिव्राजकादिलिङ्गसिद्धाः । गृहिलिङ्गसिद्धा मरुदेवीप्रभृतय इति ॥

इत्थीपुरिसनपुंसग एगाणेग तह समयभिन्ना य ।
एसो जीवसमासो इत्तो इयरं पवक्खामि ॥ ७७ ॥

[स्त्रीपुरुषनपुंसका एकानेके तथा समयभिन्नाश्च ।
एष जीवसमासोऽत इतरं प्रवक्ष्यामि ॥ ७७ ॥]

एते च सर्वेऽपि केचित् स्त्रीलिङ्गसिद्धाः केचित् पुँलिङ्गसिद्धाः केचिन्नपुंसकलिङ्गसिद्धाः । आह किं तीर्थकरा अपि स्त्रीलिङ्गसिद्धा भवन्ति । भवन्तीत्याह । यत उक्तं सिद्धप्राभृते "सव्वत्थोवा तित्थगरिसिद्धा तित्थगरितित्थे नोतित्थसिद्धा असङ्ख्येयगुणा तित्थगरितित्थे णोतित्थगरिसिद्धा उ असङ्ख्येयगुणा उ तित्थ-

शक्तिविषये योनिप्राभृतसिद्धा आरूढवेषगुणा" इति। न नपुंसकलिङ्गे सिद्धाः। प्रत्येकबुद्धास्तु पुंलिङ्गा एव ॥ एकानेक इति। एकसिद्धा अनेकसिद्धाः। एकसिद्धा एकस्मिन्समये एक एव सिद्धः। अनेकसिद्धा एकस्मिन्समये यावदष्टोत्तरं सिद्धास्ते च

बत्तीसा अडयाला सट्ठी बावत्तरी य बोधव्वा
चुलसीई छन्नउई दुरहिय अट्ठुत्तरसयं च ॥ १ ॥

तथा समयसिद्धादीति। प्रथमसमयसिद्धा अप्रथमसमयसिद्धा इत्यादि। तत्र अप्रथमसमयसिद्धाः परम्परसिद्धविशेषणप्रथमसमयवर्तिनः सिद्धत्वद्वितीयसमयवर्तिन इत्यर्थः। द्व्यादिषु तु द्विसमयसिद्धादयः प्रोच्यन्ते। यद्वा सामान्येन प्रथमसमयसिद्धाभिधाने विशेषतो द्विसमयादिसिद्धाभिधानमिति ॥ आह तीर्थातीर्थसिद्धभेदद्वय एवान्तर्भावादलं शेषभेदैरिति, न आद्यभेदद्वयाद्यन्तरभेदाप्रतिपत्तेः शिष्यमतिविकाशनार्थश्च शास्त्रारम्भ इति। एवं उक्तलक्षणो जीवसमासो जीवसंक्षेप उक्त इति वाक्यशेषः। अत ऊर्ध्वमजीवसमासं प्रवक्ष्यामीति गाथार्थः ॥

धम्माधम्मागासा पुग्गल चउहा अजीव मो एए।
गइठिइअवगाहेहिं फासाईहिं च गम्मंति ॥७८॥

धर्माधर्माकाशाः पुद्गलाश्चतुर्धा अजीवा एवैते।
गतिस्थित्यवगाहैः स्पर्शादिभिश्च गम्यन्ते।

तत्र धर्माधर्माकाशा गतिस्थित्यवगाहैर्गम्यन्ते। पुद्गलाश्च स्प-

१ सिद्ध २ (प्रथमसमयवर्तिन. सिद्धाभिधान)
४

र्शादिभिः । असमासकरणं धर्मादीनां त्रयाणामप्यमूर्तत्वेन भिन्न ज्ञातीयख्यापनार्थम् । इत्येप गाथाक्षरार्थः । भावार्थस्तु धर्मा दिग्रहणेन पदैकदेशेऽपि पदप्रयोगदर्शनाद्धर्मास्तिकायादयो गृ ह्यन्ते । स्वरूपं चैतेपां ।

> जीवानां पुद्गलानां च गत्युपष्टम्भकारणं ।
> धर्मास्तिकायो ज्ञानस्य दीपश्चक्षुष्मतो यथा ॥ १ ॥
> जीवानां पुद्गलानां च स्थित्युपष्टम्भकारणं ।
> अधर्मः पुरुपस्येव तिष्ठासोरवनिस्समा ॥ २ ॥
> जीवानां पुद्गलानां च धर्माधर्मास्तिकाययोः
> बादरापां घटो यद्वदाकाशमवकाशदम् ॥ ३ ॥
> स्पर्शरसगन्धवर्णशब्दा मूर्तस्वभावकाः ।
> संघातभेदनिष्पन्नाः पुद्गला जिनदेशिताः ॥ ४ ॥

इति कृतं विस्तरेण । उक्ता अजीवाः सांप्रतमास्रवद्वारमाह ।

कायवयमणोकिरियाजोगो सो आसवो सुहो सो अ।
पुन्नस्स मुणेयव्वो विवरीओ होइ पावस्स ॥ ७९ ॥

[कायवाङ्मनःक्रियायोगः स आस्रवः शुभः स च ।
पुण्यस्य मुणितव्यो विपरीतो भवति पापस्य ॥ ७९ ॥]

कायवाङ्मनःक्रियायोगः । क्रिया कर्म व्यापार इत्यनर्थान्तरं ज्यत इति योगः युज्यते वानेन करणभूतेनात्मा कर्मणेति योगो ापार एव स आस्रवः । आस्रवत्यनेन कर्मेत्यास्रवः सरःसलिला हिस्रोतोवत् । शुभः स चास्रवः पुण्यस्य मुणितव्यो विपरीतो यति पापस्येति । आत्मनि कर्माणुप्रवेशमात्रहेतुरास्रव इति ।

उक्त आस्रवः। सांप्रतं बन्ध उच्यते ॥

सकषायत्ता जीवो जोगे कम्मस्स पुग्गले लेइ।
सो बंधो पयइठिईअणुभागपएसभेओ ओ ॥ ८० ॥

[सकषायत्वाज्जीवो योग्यान् कर्मणः पुद्गलान् लाति।
स बन्धः प्रकृतिस्थित्यनुभागप्रदेशभेद एव॥ ८० ॥]

कषायाः क्रोधादयः सह कषायैः सकषायः तद्भावः तस्मात् सकषायत्वाज्जीवो योग्यानुचितान् कर्मणः ज्ञानावरणादेः पुद्गलान् परमाणून् लात्यादत्ते गृह्णातीत्यनर्थान्तरं स बन्धः । योऽसौ तथास्थित्या स्वादानविशेषः स बन्ध इत्युच्यते। स च प्रकृतिस्थित्यनुभावप्रदेशभेद एव भवति। प्रकृतिबन्धो ज्ञानावरणादिप्रकृतिरूपः। स्थितिबन्धोऽस्यैव जघन्येतरा स्थितिः । अनुभावबन्धो यस्य यथायत्यां विपाकानुभवनमिति। प्रदेशबन्धस्त्वात्मप्रदेशैर्योगस्तथा कालेनैव विशिष्टविपाकरहितं वेदनमिति।

उक्तो बन्ध इदानीं संवरमाह ॥

आसवनिरोह संवर समिईगुत्ताइएहि नायव्वो।
कम्माण णुवायाणं भावत्थो होइ एयस्स ॥ ८१ ॥

[आश्रवनिरोधः संवरः समितिगुप्त्यादिभिर्ज्ञातव्यः।
कर्मणामनुपादानं भावार्थो भवत्येतस्य ॥ ८१ ॥]

आश्रवनिरोधः संवरः। आश्रव उक्त एव। तन्निरोधः कार्त्स्न्येन निश्चयतः सर्वसंवर उच्यते। शेषो व्यवहारसंवर इति । स

समितिगुप्त्यादिभिर्ज्ञातव्यः। उक्तं च "स समितिगुप्तिधर्मानुप्रेक्षा परीषहजयचारित्रैः" इत्यादि (तत्त्वार्थाधिगमसूत्रम् ९-४) कर्मणामनुपादानं भावार्थो भवत्येतस्य संवरस्य। इह यावानेवांशः कर्मणामनुपादानहेतुर्धर्मादीनां तावानेवेह गृह्यते। शेषस्य तपस्येवान्तर्भावात् तस्य च प्रागुपात्तक्षयनिमित्तत्वादिति। अत्र बहु वक्तव्यं। तत्तु नोच्यते। गमनिकामात्रत्वादारंभस्येति।

उक्तः संवरः सांप्रतं निर्जरोच्यते॥

तवसा उ निज्जरा इह निज्जरणं खवणनासमेगट्ठा।
कम्माभावापायणमिह निज्जरमो जिना विंति॥८२॥

[तपसा तु निर्जरा इह निर्जरणं क्षपणं नाश एकार्थाः।
कर्माभावापादनमिह निर्जरा जिना ब्रुवते॥ ८२॥]

तपसा तु निर्जरा इह। अनशनादिभेदभिन्नं तपः तेन प्रागुपात्तस्य कर्मणो निर्जरा भवति। निर्जराशब्दार्थमेवाह। निर्जरणं क्षपणं नाश इत्येकार्थाः पर्यायशब्दा इति। नानादेशजविनेयगणप्रतिपत्त्यर्थं अज्ञातज्ञपनार्थं चैतेषामुपादानमदुष्टमेव। अस्या एव भावार्थमाह। कर्माभावापादनमिह निर्जरा जिना ब्रुवते प्रकटार्थमेतदिति।

उक्ता निर्जरा इदानीं मोक्षमाह।

नीसेसकम्मविगमो मुक्खो जीवस्स सुद्धरूवस्स।
साइ अपज्जवसाणं अव्वाबाहं अवत्थाणं॥ ८३॥

[निःशेषकर्मविगमो मोक्षो जीवस्य शुद्धस्वरूपस्य ।
साद्यपर्यवसानमव्याबाधमवस्थानम् ॥ ८३ ॥]

निःशेषकर्मविगमो मोक्षः । कृत्स्नकर्मक्षयान्मोक्ष इति वचनात् (तत्त्वार्थाधिगमसूत्रम् १०-१) जीवस्य शुद्धस्वरूपस्य कर्मसंयोगापादितरूपरहितस्येत्यर्थः। साद्यपर्यवसानं अव्याबाधं व्याबाधावर्जितमवस्थानमवस्थितिः जीवस्यासौ मोक्ष इति। साद्यपर्यवसानता चेह व्यक्त्यपेक्षया न तु सामान्येन। मोक्षस्यापि अनादिमत्त्वमिति ।

उक्तं तत्त्वं, अधुना प्रकृतं योजयति ॥

एयमिह सद्दहंतो सम्मद्दिट्ठी तओ अ नियमेण।
भवनिव्वेयगुणाओ पसमाइगुणासओ होइ ॥ ८४ ॥

[एतदिह श्रद्दधानः सम्यग्दृष्टिः तकश्च नियमेन ।
भवनिर्वेदगुणात् प्रशमादिगुणाश्रयो भवति ॥ ८४ ॥]

एतदनन्तरोदितं जीवाजीवादीह लोके प्रवचने वा श्रद्दधानः एवमेवेदमित्याद्रान्तःकरणतया प्रतिपद्यमानः सम्यग्दृष्टिरभिधीयते, अविपरीतदर्शनादिति, तकश्च नियमेनावश्यतया भवनिर्वेदगुणात् संसारनिर्वेदगुणेन प्रशमादिगुणाश्रयो भवति उक्तलक्षणानां (५३) प्रशमादिगुणानामाधारो भवति । भवति चेत्थं-ज्ञाने संसारनिर्वेदगुणः। तस्माच्च प्रशमादयः। प्रतीतमेतदिति अन्वय व्यतिरेकमाह ॥

समितिगुप्त्यादिभिर्ज्ञातव्यः । उक्तं च "स समितिगुप्तिधर्मानुप्रेक्षपरीषहजयचारित्रैः" इत्यादि (तत्त्वार्थाधिगमसूत्रम् ९-४) कर्मणामनुपादानं भावार्थो भवत्येतस्य संवरस्य । इह यावानेवांशः कर्मणामनुपादानहेतुर्धर्मादीनां तावानेवेह गृह्यते । शेषस्य तपस्येवान्तर्भावात् तस्य च प्रागुपात्तक्षयनिमित्तत्वादिति । अत्र बहु वक्तव्यं । तत्तु नोच्यते । गमनिकामात्रत्वादारंभस्येति ।

उक्तः संवरः सांप्रतं निर्जरोच्यते ॥

तवसा उ निज्जरा इह निज्जरणं खवणनासमेगट्ठा
कम्माभावापायणमिह निज्जरमो जिना विंति॥८२।

[तपसा तु निर्जरा इह निर्जरणं क्षपणं नाश एकार्थाः।
कर्माभावापादानमिह निर्जरा जिना ब्रुवते ॥ ८२ ॥]

तपसा तु निर्जरा इह । अनशनादिभेदभिन्नं तपः तेन प्रागुपात्तस्य कर्मणो निर्जरा भवति । निर्जराशब्दार्थमेवाह । निर्जरणं क्षपणं नाश इत्येकार्थाः पर्यायशब्दा इति । नानादेशजविनेयगणप्रतिपत्त्यर्थं अज्ञातज्ञापनार्थं चैतेषामुपादानमदुष्टमेव । अस्या एव भावार्थमाह । कर्माभावापादानमिह निर्जरा जिना ब्रुवते प्रकटार्थमेतदिति ।

उक्ता निर्जरा इदानीं मोक्षमाह ।

नीसेसकम्मविगमो मुक्खो जीवस्स सुद्धरूवस्स ।
साइ अपज्जवसाणं अव्वावाहं अवत्थाणं ॥ ८३ ॥

[निःशेषकर्मविगमो मोक्षो जीवस्य शुद्धस्वरूपस्य।
साद्यपर्यवसानमव्याबाधमवस्थानम् ॥ ८३ ॥]

निःशेषकर्मविगमो मोक्षः । कृत्स्नकर्मक्षयान्मोक्ष इति वचनात् (तत्त्वार्थाधिगमसूत्रम् १०-२) जीवस्य शुद्धस्वरूपस्य कर्मसंयोगाद्यादितरूपरहितस्येत्यर्थः। साद्यपर्यवसानं अव्याबाधं व्याबाधावर्जितमवस्थानमवस्थितिः जीवस्यासौ मोक्ष इति। साद्यपर्यवसानता चेह व्यक्त्यपेक्षया न तु सामान्येन। मोक्षस्यापि अनादिमत्त्वमिति।

उक्तं तत्त्वं, अधुना प्रकृतं योजयति ॥

एयमिह सद्दहंतो सम्मद्दिट्ठी तओ अ नियमेण।
भवनिव्वेयगुणाओ पसमाइगुणासओ होइ ॥ ८४ ॥

[एतदिह श्रद्दधानः सम्यग्दृष्टिः तकश्च नियमेन।
भवनिर्वेदगुणात् प्रशमादिगुणाश्रयो भवति ॥ ८४ ॥]

एतदनन्तरोदितं जीवाजीवादीह लोके प्रवचने वा श्रद्दधानः एवमेवेदमित्यार्द्रान्तःकरणतया प्रतिपद्यमानः सम्यग्दृष्टिरभिधीयते, अविपरीतदर्शनादिति, तकश्च नियमेनावश्यतया तदा भवनिर्वेदगुणात् संसारनिर्वेदगुणेन प्रशमादिगुणाश्रयो भवति उक्तलक्षणानां (५३) प्रशमादिगुणानामाधारो भवति। भवति चेदं ज्ञाने संसारनिर्वेदगुणः। तस्माच्च प्रशमादयः। प्रतीतमेतदिति अक्षरार्थ व्यतिरेकमाह ॥

विवरीयसद्दहाणे मिच्छाभावाओ नत्थि केइ गुणा।
अणभिनिवेसो उ कयाइ होइ सम्मत्तहेऊ वि ॥८५॥
[विपरीतश्रद्दधाने मिथ्याभावान्न सन्ति केचन गुणाः ।
अनभिनिवेशस्तु कदाचिद्भवति सम्यक्त्वहेतुरपि॥८५॥]

विपरीतश्रद्धाने उक्तलक्षणानां जीवादिपदार्थानामन्यथा श्रद्धाने मिथ्याभावान्न सन्ति केचन गुणाः सर्वत्रैव विपर्ययादिति भावः। विपरीतश्रद्धानेऽप्यनभिनिवेशस्तु एवमेवैतदित्यनध्यवसायस्तु कदाचित्कस्मिंश्चित्काले यद्वा कदाचित् न नियमेनैव भवति सम्यक्त्वहेतुरपि जायते सम्यक्त्वकारणमपि । यथेन्द्रनागादीनामिति। इदं च सम्यक्त्वमतिचाररहितमनुपालनीयमिति । अतस्तानाह

सम्मत्तस्सइयारा संका कंखा तहेव वितिगिच्छा ।
परपासंडपसंसा संथवमाई य नायव्वा ॥ ८६ ॥
[सम्यक्त्वस्यातिचाराः शङ्का कांक्षा तथैव विचिकित्सा।
परपापण्डप्रशंसा संस्तवादयश्च ज्ञातव्याः ॥ ८६ ॥]

सम्यक्त्वस्य प्राङ्निरूपितशब्दार्थस्यातिचारा अतिचरणानि अतिचारा असदनुष्ठानविशेषाः यैः सम्यक्त्वमतिचरति विराधयति वा । ते च शंकादयः । तथा चाह । शंका कांक्षा तथैव विचिकित्सा परपापण्डप्रशंसा संस्तवादयश्च ज्ञातव्याः । आदिशब्दादनुपबृंहणास्थिरीकरणादिपरिग्रहः । शंकादीनां स्वरूपं वक्ष्यत्येवेति ।

संसयकरणं संका कंखा अन्नन्नदंसणग्गाहो ।
संतंमि वि वितिगिच्छा सिज्झिज्ज न मे अयं अट्ठो ८७

[संशयकरणं शङ्का कांक्षान्योन्यदर्शनग्राहः ।
सत्यपि विचिकित्सा सिध्येत न मेऽयमर्थः ॥ ८७ ॥]

संशयकरणं शङ्का भगवदर्हत्प्रणीतेषु पदार्थेषु धर्मास्तिकायादिष्वत्यन्तगहनेषु मतिदौर्बल्यात्सम्यगनवधार्यमाणेषु संशय इत्यर्थः। किमेवं स्यान्नैवमिति । सा पुनर्द्विभेदा । देशसर्वभेदात्। देशशङ्का देशविषया यथा किमयमात्मासङ्ख्येयप्रदेशात्मकः स्यादथ निःप्रदेशो निरवयवः स्यादिति । सर्वशङ्का पुनः सकलास्तिकायमात्र एव किमेवं स्यान्नैवमिति ॥ कांक्षान्योन्यदर्शनग्राहः । सुगतादिप्रणीतेषु दर्शनेषु ग्राहोऽभिलाष इति । सा पुनर्द्विभेदा देशसर्वभेदात् । देशविषया एकमेव सौगतं दर्शनमाकांक्षति चित्तजयोऽत्र प्रतिपादितोऽयमेव च प्रधानो मुक्तिहेतुरिति अतो घटमानकमिदं न दूरापेतमिति । सर्वकांक्षा तु सर्वदर्शनान्येव कांक्षति अहिंसाप्रतिपादनपराणि सर्वाण्येव कपिलकणभक्षाक्षपादमतानीह लोके च नात्यन्तक्लेशप्रतिपादनपराणि अतः शोभनान्येवेति ॥ सत्यपि विचिकित्सा सिध्येत न मेऽयमर्थ इति । अयमत्र भावार्थः । विचिकित्सा मतिविभ्रमो युक्त्यागमोपपन्नेऽप्यर्थे फलं प्रति संमोहः । किमस्य महतस्तपःक्लेशायासस्य सिकताकणकवलकल्पस्य कनकावल्यादेरायत्यां मम फलसंपद्भविष्यति किं वा नेति । उभयथेह क्रियाः फलवत्यो निष्फलाश्च दृश्यन्ते कृषीवलानाम् । न चेयं शङ्कातो न भिद्यते इत्याशङ्कनीयं । शंका हि सकला सकलपदार्थभाक्त्वेन द्रव्यगुणविषया । इयं तु क्रियावि-

विवरीयसद्दहाणे मिच्छाभावाओ नत्थि केइ गुणा ।
अणभिनिवेसो उ कयाइ होइ सम्मत्तहेऊ वि ॥८५॥

[विपरीतश्रद्धाने मिथ्याभावान्न सन्ति केचन गुणाः ।
अनभिनिवेशस्तु कदाचिद्भवति सम्यक्त्वहेतुरपि ॥८५॥]

विपरीतश्रद्धाने उक्तलक्षणानां जीवादिपदार्थानामन्यथा श्रद्धाने मिथ्याभावान्न सन्ति केचन गुणाः सर्वत्रैव विपर्ययादिति भावः । विपरीतश्रद्धानेऽप्यनभिनिवेशस्तु एवमेतदित्यनध्यवसायस्तु कदाचित्कस्मिंश्चित्काले यद्वा कदाचित् न नियमेनैव भवति सम्यक्त्वहेतुरपि जायते सम्यक्त्वकारणमपि । यथेन्द्रनागादीनामिति । इदं च सम्यक्त्वमतिचाररहितमनुपालनीयमिति । अतस्तानाह

सम्मत्तस्सइयारा संका कंखा तहेव वितिगिच्छा ।
परपासंडपसंसा संथवमाई य नायव्वा ॥ ८६ ॥

[सम्यक्त्वस्यातिचाराः शङ्का कांक्षा तथैव विचिकित्सा ।
परपाषण्डप्रशंसा संस्तवादयश्च ज्ञातव्याः ॥ ८६ ॥]

सम्यक्त्वस्य प्राङ्निरूपितशब्दार्थस्यातिचारा अतिचरणानि अतिचारा असदनुष्ठानविशेषाः यैः सम्यक्त्वमतिचरति विराधयति वा । ते च शंकादयः । तथा चाह । शंका कांक्षा तथैव विचिकित्सा परपाषण्डप्रशंसा संस्तवादयश्च ज्ञातव्याः । आदिशब्दादनुपबृंहणास्थिरीकरणादिपरिग्रहः । शंकादीनां स्वरूपं वक्ष्यत्येवेति ।

संसयकरणं संका कंखा अन्नन्नदंसणग्गाहो ।
संतंमि वि वितिगिच्छा सिज्झिज्ज न मे अयं अट्ठो ८७

[संशयकरणं शङ्का कांक्षान्योन्यदर्शनग्राहः ।
सत्यपि विचिकित्सा सिध्येत न मेऽयमर्थः ॥ ८७ ॥]

संशयकरणं शङ्का भगवदर्हत्प्रणीतेषु पदार्थेषु धर्मास्तिकायादिष्वत्यन्तगहनेषु मतिदौर्बल्यात्सम्यगनवधार्यमाणेषु संशय इत्यर्थः। किमेवं स्यान्नैवमिति । सा पुनर्द्विभेदा । देशसर्वभेदात्। देशशङ्का देशविषया यथा किमयमात्मासङ्ख्येयप्रदेशात्मकः स्यादथ निःप्रदेशो निरवयवः स्यादिति । सर्वशङ्का पुनः सकलास्तिकायग्रात एव किमेवं स्यान्नैवमिति ॥ कांक्षान्योन्यदर्शनग्राहः । सुगतादिप्रणीतेषु दर्शनेषु ग्राहोऽभिलाष इति । सा पुनर्द्विभेदा देशसर्वभेदात् । देशविषया एकमेव सौगतं दर्शनमाकांक्षति चित्तजयोऽत्र प्रतिपादितोऽयमेव च प्रधानो मुक्तिहेतुरिति अतो घटमानकमिदं न दूरापेतमिति । सर्वकांक्षा तु सर्वदर्शनान्येव कांक्षति अहिंसाप्रतिपादनपराणि सर्वाण्येव कपिलकणभक्षाक्षपादमतानीह लोके च नात्यन्तक्लेशप्रतिपादनपराणि अतः शोभनान्येवेति ॥ सत्यपि विचिकित्सा सिध्येत न मेऽयमर्थ इति । अयमत्र भावार्थः । विचिकित्सा मतिविभ्रमो युक्त्यागमोपपन्नेऽप्यर्थे फलं प्रति संमोहः । किमस्य महतस्तपःक्लेशायासस्य सिकताकणकवलकल्पस्य कनकावल्यादेरायत्यां मम फलसंपद्भविष्यति किं वा नेति । उभयथेह क्रियाः फलवत्यो निष्फलाश्च दृश्यन्ते कृषीवलानाम् । न चेयं शङ्कातो न भिद्यते इत्याशङ्कनीयं । शंका हि सकला सकलपदार्थभाक्त्वेन द्रव्यगुणविषया । इयं तु क्रियावि-

पर्यैव । तत्त्वतस्तु सर्वं एते प्रायो मिथ्यात्वमोहनीयोदयतो भवन्तो जीवपरिणामविशेषाः सम्यक्त्वातिचारा उच्यन्ते । न सूक्ष्मेक्षिका अत्र कार्येति । अथवा विचिकित्सा विद्वद्जुगुप्सा । विद्वांसः साधवो विदितसंसारस्वभावाः परित्यक्तसर्वसङ्गास्तेषां जुगुप्सा निन्दा । तथाहि तेऽस्नानात्प्रस्वेदजलक्लिन्नमलिनत्वात् दुर्गन्धवपुषो भवन्ति तान्निन्दति । को दोषः स्याद्यदि प्राशुकेन वारिणाङ्गप्रक्षालनं कुर्वीरन् भगवन्त इति । इयमपि न कार्या। देहस्यैव परमार्थतोऽशुचित्वादिति ॥

परपापंडपसंसा सक्काइणमिह वन्नवाओ उ ।
तेहिं सह परिचओ जो स संथवो होइ नायव्वो ॥८८॥

[परपापंडप्रशंसा शाक्यादीनामिह वर्णवादस्तु ।
तैः सह परिचयो यः स संस्तवो भवति ज्ञातव्यः ८८]

परपापण्डानां सर्वज्ञप्रणीतपापण्डव्यतिरिक्तानां प्रशंसेति समासः प्रशंसनं प्रशंसा स्तुतिरित्यर्थः । तथा चाह । शाक्यादीनामिह वर्णवादस्तु। शाक्या रक्तभिक्षव आदिशब्दात्परिव्राजकादिपरिग्रहः। वर्णवादः प्रशंसोच्यते पुण्यभाज एते सुलब्धमेभिर्मानुजं जन्म दयालव एत इत्यादि ॥ तैः परपापण्डैरनन्तरोदितैः सह परिचयो यः स संस्तवो भवति ज्ञातव्यः परपापण्डसंस्तव इत्यर्थः संस्तव इह संवादजनितः परिचयः संवसनभोजनालापादिलक्षणः परिगृह्यते न स्तवरूपः तथा च लोके प्रतीत एव संपूर्वः स्तौतिः परिचय इति "असंस्तुतेषु प्रसभं भयेषु" इत्यादौ इति ॥

अधुना शंकादीनामतिचारतामाह ।

संकाए मालिन्नं जायइ जिणवयण पच्चओ अ जिणे ।
सव्वण्णाणुचिओ माणु इइ अइआरो भवे संका ॥८९॥
[शंकायां मालिन्यं जायते जिनवचनप्रत्ययश्च जिने ।
सर्वज्ञानुचितः मा तु इति अतिचारो भवति शङ्का ८९.]

शङ्कायामुक्तलक्षणायां सत्यां मालिन्यं जायतेऽध्यवसाय-स्थानमाश्रित्य म्लानत्वं जायते । तस्य जिनवचनप्रत्ययश्च यश्च अविश्वासश्च जिनेऽर्हति जायत इति वर्तते । न ह्यसावसौ प्रतिपत्तवचने शेषपदानुक्रम । सर्वज्ञानुचितः स्यात् कथं च असर्वज्ञत्ववाचः सर्वज्ञानुचित एव । न हि सर्वज्ञत्वमतिरेके तदभावान्तरेणैव भवति । इत्येवमनेन प्रकारेण अतिचारो भवति शङ्का सम्यक्त्वस्येति प्रकृताद्गम्यते । अतिचारश्चेह परिणामविशे-षस्तथाभेदेन वा सम्यक्त्वस्य तस्य स्वरूपतामात्र सदसातो वा मात्रा । तथा चार्षेऽप्युक्तं ।

यस्य जिनवचने शङ्का मन्यतेऽन्यदिति हि भवः ।
नियमा च दर्शने तस्य चातिचारेणुक्तवनतीत्वाम् । इति

प्रतिपादितं शङ्काया अतिचारत्वं । अधुना दोषमाह ॥

नासइ इमीइ नियमा तत्ताभिनिवेसओ सुविदिया य ।
तत्तो अ बंधदोसो नरगा एवं विदिअस्सा ॥९०॥
[नश्यत्यनया नियमात्तत्त्वाभिनिवेशतो सुविहिता च ।
ततश्च बन्धदोषः नरकादिकं विदर्शितम् ॥९०॥]

नश्यत्यनया शंकया हेतुभूतया अस्यां वा सत्यां नियमाश्रिय-मेनावश्यंतया तत्त्वाभिनिवेशः सम्यक्त्वाध्यवसायः श्रद्धाभावा दनुभवसिद्धमेतत् । मो इति पूरणार्थो निपातः । सुक्रिया च शोभना चात्यन्तोपयोगप्रधाना क्रिया च नश्यति श्रद्धाभावात् एतदपि अनुभवसिद्धमेव । ततश्च तस्माच्च तत्त्वाभिनिवेशसुक्रिया-नाशात् बन्धदोषः कर्मबन्धापराधः । यस्मादेवं तस्मादेनां शङ्कां विवर्जयेत् । ततश्च मुमुक्षुणा व्यपगतशङ्केन सता मतिदौर्बल्या-त्संशयास्पदमपि जिनवचनं सत्यमेव प्रतिपत्तव्यं सर्वज्ञाभिहित-त्वात्तदन्यपदार्थवदिति ।

उक्तः पारलौकिको दोषः । अधुनैहलौकिकमाह ॥

इह लोगम्मि वि दिट्ठो संकाए चेव दारुणो दोसो।
अविसयविसयाए खलु पेयापेया उदाहरणं ॥ ९१ ॥

[इह लोके ऽपि दृष्टः शङ्काया एव दारुणो दोषः ।
अविषयविषयायाः खलु पेयापेयावुदाहरणम् ॥९१॥

इह लोकेऽप्यास्तां तावत्परलोक इति दृष्ट उपलब्धः शङ्काया एव सकाशाद्दारुणो दोषः रौद्रोऽपराधः । किंविशेषणशङ्कायाः । नेत्याह । अविषयविषयायाः खलु । खलुशब्दोऽवधारणे । अवि-षयविषयाया एव । अविषयो नाम यत्र शङ्का न कार्यैव ।

पेयापेयावुदाहरणं । तच्चेदं । जहा एगंमि नगरे एगस्स सेट्ठिस्स दोन्नि पुत्ता लेहसालाए पढन्ति निच्चहयाए तेसिं माया मा कोइ गु-च्छिही अपत्तकालिए मसभेदकारिं ओमट्टियं देहि तए परिभुंज-

भाणो चेव एगो चिंतेइ णूणं मच्छियाइ एयाइ तस्स य संकाइ पुणो पुणो वमंतस्स वग्गुलीवाही जाओ मओ य इहलोगभोगाण अणाभागी जाओ। अवरो न माया अहियं चिंतेइ त्ति णिस्संको पियइ निरुएण य गहिओ विज्जाकलाकलापो इहलोगियभोगाण य आभागी जाउत्ति। उपनयस्तु कृत एवेति।

सांप्रतं कांक्षादिष्वतिचारत्वमाह॥

एवं कंखाईसु वि अइयारत्तं तहेव दोसा य।
जोइज्ज नाए पुण पत्तेयं चेव वुच्छामि॥ ९२॥
[एवं कांक्षादिष्वपि अतिचारत्वं तथैव दोषांश्च।
योजयेत् ज्ञातानि पुनः प्रत्येकमेव वक्ष्ये॥ ९२॥]

एवं कांक्षादिष्वपि यथा शङ्कायामतिचारत्वं तथैव दोषांश्च योजयेत्। यतः कांक्षायामपि मालिन्यं जायते चित्तस्याप्रत्ययश्च जिने भगवता प्रतिषिद्धत्वात्। एवं विचिकित्सादिष्वपि भावनीयं। तस्मात्त्र वर्जनीयाः कांक्षादयः। ज्ञातानि पुनः प्रत्येकमेव कांक्षादिषु वक्ष्येऽभिधास्य इति॥

रायामच्चो विज्जासाहगसड्ढगसुया य चाणक्को।
सोरट्ठसावओ खलु नाया कंखाइसु हवन्ति॥ ९३॥
राजामात्यौ विद्यासाधकः श्रावकसुता च चाणक्यः
सौराष्ट्रश्रावकः खलु ज्ञातानि कांक्षादिषु भवन्ति।

तत्र कांक्षायां राजामात्यौ, रायकुमारामच्चो य अस्सेणावहरिया
 । वणफलादिणि खायंति पडिणियत्ताणं

राया चिंतेइ लड्डुयपूयलगमाईणि सवाणि खामि आगया दोन्नि जणा रन्ना सूयारा भणिया जं लोए पयरइ तं सबं सबे रंधेह तेहिं रंधित्ता उवट्ठवियं रन्नो सो राया पेच्छरायेदिट्ठंतं करेइ कप्पडियाव-लिएहिधाडिज्जंति एवं मिट्ठस्स अवगासे होइ त्ति कणगकुंडगाईणि उंडेराणि विखइयाणि तेहिं सूलेण मओ। अमच्चेण पुण वमणविरेय-णाणि कयाणि सो भोगाणं आभागी जाओ त्ति॥

विचिकित्सायां विद्यासाधकसावगो नंदीसरवरगमणं दिव्वगं-धाणं देवसंसग्गेण मित्तस्स पुच्छणं विज्जाएपदाणं साहणं मसाणे चउपायगसिक्कयं हेट्ठा इंगालखायरोयस्सलो अट्ठसयवारा परिज-वित्ता पादो सिक्कगस्स च्छिज्जइ एवं वीओ तइओ य च्छिज्जइ। चउत्थे छिन्ने आगासेण वच्चइ तेण सा विज्जा गहिया कालचउद्-सिरत्तिं साहेइ मसाणे चोरो य णयरारक्खिएहिं पारद्धो (पेल्लिओ) परिभममाणो तत्थेव अइगओ। ताहे वेढेउं मसाणं ठिया पभाए घिप्पिही सो य भमंतो तं विज्जासाहगं पेच्छइ। तेण पुच्छिओ सो भणइ। विज्जं साहेमि। चोरो भणइ। केण ते दि-ण्णा सो भणइ सावगेणं चोरेण भणियं इमं दव्वं गिण्हाहि विज्जं देहि। सो सड्ढो विचिकिच्छइ सिज्झेज्जा न व इत्ति। तेणं दिन्ना चोरो चिंतेइ सावगो कीडियाएवि पावं नेच्छइ सच्चमेयं सो साहि-उमारद्धो सिद्धा। इयरो सलोद्दो (सलुत्तो) गहिओ। तेण आ-गासगएण लोगो भेसिओ ताहे सो मुक्को दोवि सावगा जायत्ति॥

विद्वज्जुगुप्सायां श्रावकसुताउदाहरणे एगो सेट्ठी पवंते वसइ (त-लइ) तस्स धूयाविवाहे कहवि साहुणो आगया। सा पिउणा

भणिया पुत्तिए पडिलाभेहि साहुणो सा मंडियपसाहिया प-
डिलाभेइ साहूण जल्लगंधो तीए आघातो सा चिंतेइ। अहो अ-
णवज्जो भट्टारगेहिं धम्मो देसिओ जइ पुण फासुएण पाणीएण
ण्हाएज्जा को दोसो होज्जा । सा तस्स ठाणस्स अणालोइय अ-
पडिक्कंता कालं काऊणं रायगिहे गणियापाढे समुप्पन्ना। गब्भ-
गया चेव अरइं जणेइ गब्भसाडणेहि य ण सडइ ॥ जाया
समाणी उज्झिया। सा गंधेण तं वनं वासेइ। सेणिओ तेण पदे-
सेण णिगच्छइ सामिणो वंदिउ सो खंधावारो तीए गंधं ण सहइ।
रन्ना पुच्छियं किं एयं तेहिं कहियं दारियाए गंधो गंतूणं दिट्ठा
भणइ एस एव पढम पुच्छत्ति गओ वंदित्ता पुच्छइ तओ भगवया
तीए उट्ठाणपारियावणिया कहिया। तओ राया भणइ कहिं एसा
पच्चणुभविस्सइ सुहं वा दुक्खं वा। सामी भणइ एएण कालेण
वेइयं इयाणिं सा तव चेव भज्जा भविस्सइ अग्गमहिसी ॥
अट्ठ संवच्छराणि जाय तुब्भं रममाणस्स पट्ठीएहं सो लीलं
काहिइ तं जाणिज्ज सुवंदित्ता गओ। सा य अवगयगंधा आहीरेण
गहिया संवड्ढिया जोव्वणत्था जाया। कोमुइचारं मायाए समं
आगया।अभओ सेणिओ य पच्छन्ना कोमुइचारं पेच्छंति। तीए
दारियाए अंगफासेण सेणिओ अज्झोववन्नो नाममुद्दं दसिया
तीए बंधइ। अभयस्स कहियं नाममुद्दा हरिया मग्गाहि। तेण
मणुस्सा दारेहिं बद्धेहिं ठविया। एक्केकं माणुस्सं पलोएऊण
णीणिज्जइ। सा दारिया दिट्ठा चोरित्ति गहिया परिणीया य।

अन्नया य वसंतोकेण रमंति रायणं राणियाउ पोत्तेण वाहिंति।
इयरी पोत्तं दाउं विलग्गा रन्ना सरियं मुक्का य पव्वइया ॥

परपाषण्डप्रशंसायां चाणक्यः। पाडलिपुत्ते चाणक्को चंदगुत्तेण भिक्खुकाण वित्ती हरिया। ते तस्स धम्मं कहेंति। राया तुस्सइ चाणक्कं पलोएइ ण पसंसइ तेण न देइ। तेहिं चाणक्कभज्जा उलग्गिया (उलभिया) तीए सो करणीं गाहिउ तेहिं कहिए भणियं सुहासियं रन्ना तं च अन्नं च दिन्नं। बीयदिवसे चाणक्को भणइ किस ते दिन्नं राया भणइ तुम्हेहिं पसंसियंति। सो भणइ ण मे पसंसियंति सयारंभपयत्ता कहलोयं पत्तिया येति। पच्छा ठिउ (विउ) केत्तिया परिसंत्ति ॥

परपाषंडसंस्तवे सौराष्ट्रश्रावकः। सो दुब्भिक्खे भिक्खुएहिं समं पयट्टो भत्तं से देंति अन्नया विसूइयाए मओ। चीवरेण पच्छाइओ अविसुद्धोहिणा पासणं भिक्खुगाणं दिव्वाहाए आहारदाणं। मायगाणं लिंगा। जुगपहाणाण कहणं विराहियगुणो त्ति आलोयणं नमोक्कारपढणं पडिबोहो केत्तिया परिसन्ति ॥

अन्ने वि य अइयारा आइसद्देण सूइया इत्थ।
साहम्मिअणुववूहणमथिरीकरणाइया ते उ ॥ ९४ ॥

[अन्ये ऽपि चातिचारा आदिशब्देन सूचिता अत्र।
साधर्मिकानुपबृंहणास्थिरीकरणादयस्ते तु ॥ ९४ ॥]

अन्ये ऽपि चातिचारा आदिशब्देन सूचिता अत्र। अत्रेति सम्यक्त्वाधिकारे सम्मत्तस्सइयारा (८९) इत्यादिद्वारगाथायामादि-

शब्देनोद्दिष्टा इत्यर्थः । समानधार्मिकानुपबृंहणास्थिरीकरणादयस्ते तु । अनुस्वारो ऽलाक्षणिकः ॥ समानधार्मिको हि सम्यग्दृष्टेः साधुः साध्वी श्रावकः श्राविका च । एतेषां कुशलमार्गप्रवृत्तानामुपबृंहणा कर्तव्या। धन्यस्त्वं पुण्यभाक्त्वं कर्तव्यमेतद्युष्मत्ताराम्भमिति । तद्भाव उपबृंहितव्यः । अनुपबृंहणे ऽतिचारः । एवं सद्धर्मानुष्ठाने विषीदन् धर्म एव स्थिरीकर्तव्यः । अकरणे ऽतिचारः । आदिशब्दात्समानधार्मिकवात्सल्यतीर्थप्रभावनापरिग्रहः । समानधार्मिकस्य ह्यापद्गतोद्धरणादिना वात्सल्यं कर्तव्यं । तदकरणे ऽतिचारः । एवं स्वशक्त्या धर्मकथादिभिः प्रवचने प्रभावना कार्या । तदकरणे ऽतिचार इति ॥ तथा चाह ॥

नो खलु अप्परिवडिए निच्छयओ मइलिए व समत्ते।
होइ तओ परिणामो जत्तो णुववूहणाईया ॥ ९५ ॥

[न खल्वप्रतिपतिते निश्चयतो मलिनीकृते वा सम्यक्त्वे ।
भवति तकः परिणामो यतो ऽनुपबृंहणादयः ॥ ९५ ॥]

न खल्विति नैव अप्रतिपतिते ऽनपगते निश्चयतो निश्चयनयमतेन मलिनीकृते वा व्यवहारनयमतेन सम्यक्त्वे उक्तलक्षणे भवति तकः परिणामो जायते भावात्मस्वभावः यतो यस्मात्परिणामादनुपबृंहणादयो भवन्तीति । उक्ताः सम्यक्त्वातिचाराः । एते मुमुक्षुणा वर्जनीयाः । किमिति

जं साइयारमेयं खिप्पं नो मुक्खसाहगं भणिअं
तह्मा मुक्खट्ठी खलु वज्जिज्ज इमे अईयारे ॥ ९६ ॥

१ प्रमादेन.

[यत्सातिचारमेतत्क्षिप्रं न मोक्षसाधकं भणितम् ।
तस्मात् मोक्षार्थी खलु वर्जयेदेतानतिचारान् ॥९६॥

यद्यस्मात्सातिचारं सदोषमेतत्सम्यक्त्वं क्षिप्रं शीघ्रं न मोक्षसाधकं नापवर्गनिर्वर्तकं भणितं तीर्थकरगणधरैः निरतिचारस्यैव विशिष्टकर्मक्षयहेतुत्वात्तस्मात् मोक्षार्थी अपवर्गार्थी खल्विति खलुशब्दोऽवधारणे मोक्षार्थ्येव वर्जयेन्न कुर्यादेतानतिचारान् शङ्कादीनिति।

आह सुहे परिणामे पइसमयं कम्मखवणओ कह णु
होइ तह संकिलेसो जत्तो एए अईयारा ॥ ९७ ॥

[आह शुभे परिणामे प्रतिसमयं कर्मक्षपणतः कथं नु ।
भवति तथा संक्लेशो यत एते ऽतिचाराः ॥ ९७ ॥]

एवं सातिचारे सम्यक्त्वे उक्ते सति पर आह । शुभे परिणामे सम्यक्त्वे सति प्रशमसंवेगादिलक्षणे प्रतिसमयं समयं समयं प्रति कर्मक्षपणतः विशिष्टकर्मक्षपणात् मिथ्यादृष्टेः सकाशात्सम्यग्दृष्टिर्विशिष्टकर्मक्षपणक एवेत्युक्तं कथं केन प्रकारेण नु इति क्षेपे भवति तथा संक्लेशो जायते चित्तविभ्रमः यतो यस्मात्संक्लेशादेते शंकादयोऽतिचारा भवन्ति ततश्चानुत्थानमेवैतेषामिति पराभिप्रायः अत्र गुरुर्भणति ॥

नाणावरणादुदया तिव्वविवागा उ भंसणा तेसिं
सम्मत्तपुग्गलाणं तहासहावाउ किं न भवे ॥ ९८ ॥

[ज्ञानावरणाद्युदयात्तीव्रविपाकात्तु भ्रंशना तेषाम् ।
सम्यक्त्वपुद्गलानां तथास्वभावत्वात् किं न भवति ॥९८॥]

ज्ञानावरणाद्युदयात्किंविशिष्टात्तीव्रविपाकात्, न तु मंदविपाकात्तस्मिन् सत्यपि अतिचारानुपपत्तेः सम्यग्दर्शनिनामपि मन्दविपाकस्य तस्य उदयात्, अतस्तीव्रानुभावादेव भ्रंशना स्वस्वभावच्युतिरूपा तेषां सम्यक्त्वपुद्गलानां तथास्वभावत्वान्मिथ्यात्वदलिकत्वात् जायत इति वाक्यशेषः अतः किं न भवत्यसौ संक्लेशो यत एतेऽतिचारा भवन्त्येवेत्यभिप्रायः ॥ उक्तं च प्रज्ञापनायां कर्मप्रकृतिपदे बन्धचिन्तायां "कहन्नं भंते जीवे अट्टकम्मपगडीउ बंधइ गोयमा णाणावरणिज्जस्स कम्मस्स उदएणं दंसणावरणिज्जं कम्मं नियच्छइ दंसणावरणिज्जस्स कम्मस्स उदयेणं दंसणमोहणिज्जं कम्मं नियच्छइ दंसणमोहणिज्जस्स कम्मस्स उदएणं मिच्छत्तं णियच्छइ मिच्छत्तेणं उदिन्नेणं एवं खलु जीवे अट्टकम्मपगडीउ बंधइत्ति" । तत्र

नेगंतेणं चिय जे तदुदयभेया कुणंति ते मिच्छं ।
तत्तो हुंतिऽइयारा वज्जेयव्वा पयत्तेणं ॥ ९९ ॥

[नैकान्तेनैव ये तदुदयभेदाः कुर्वन्ति तान् मिथ्यात्वम् ।
तत्तो भवन्त्यतिचारा वर्जयितव्याः प्रयत्नेन ॥ ९९ ॥]

नैकान्तेनैव न सर्वथैव ये तदुदयभेदा ज्ञानावरणाद्युदयप्रकाराः कुर्वन्ति तान् सम्यक्त्वपुद्गलान् मिथ्यात्वं अपि तु भ्रंशनामात्रमेव तत्तस्मात् ज्ञानावरणाद्युदयाद्भवन्त्यतिचाराः शङ्कादयः ते च वर्जयितव्याः प्रयत्नेनेति ॥

जे नियमवेयणिज्जस्स उदयओ होन्ति, तह कहं तेउ
वज्जिज्जंति इह खलु, सुद्धेणं जीवविरिएणं ॥१००॥

[ये नियमवेदनीयस्योदयतो भवन्ति तथा कथं पुनस्ते ।
वर्जन्ते इह खलु शुद्धेन जीववीर्येण ॥ १०० ॥]

स्यादेतत् ये शङ्कादयो नियमवेदनीयस्य ज्ञानावरणादेरुदयतो भवन्ति, तथा तेन प्रकारेण कथं पुनस्ते वर्जन्ते इह प्रक्रमे प्रस्तावे, खलुशब्दादन्यत्रापि चारित्रादौ तत्कर्मणो अफलत्वप्रसङ्गात्, इति आशङ्क्याह, शुद्धेन जीववीर्येण, कथंचित्प्रादुर्भूतेन प्रशस्तेनात्मपरिणामेनेति ॥ अमुमेवार्थं समर्थयन्नाह ॥

कत्थइ जीवो बलीओ, कत्थइ कम्माइ हुंति बलियाइं।
जम्हा णंता सिद्धा, चिट्ठंति भवंमि वि अणंता॥१०१॥

[क्वचित् जीवो बलीकः क्वचित्कर्माणि भवन्ति बलवन्ति।
यस्मादनन्ताः सिद्धाः तिष्ठन्ति भवेऽप्यनन्ताः १०१]

क्वचिज्जीवो बली स्ववीर्यतः क्लिष्टकर्माभिभवेन सम्यग्दर्शनाद्यवाप्त्या अनन्तानां सिद्धत्वश्रवणात्, क्वचित्कर्माणि भवन्ति बलवन्ति यस्मादेवं वीर्यवन्तोऽपि ततोऽनन्तगुणाः कर्मानुभावतः संसार एव तिष्ठन्ति प्राणिन इति, तथा चाह, यस्मादनन्ताः सिद्धास्तिष्ठन्ति भवेऽप्यनन्ता इति एतदेव प्रकटयति ।

अच्चंतदारुणाइं कम्माइं खवित्तु जीवविरिएणं ।
सिद्धिमणंता सत्ता पत्ता जिणवयणजणिएणं ॥१०२॥

[अत्यन्तदारुणानि कर्माणि क्षपयित्वा जीववीर्येण ।
सिद्धिमनन्ताः सत्त्वाः प्राप्ता जिनवचनजनितेन ॥१०२॥]

अत्यन्तदारुणानि क्लिष्टविपाकानि कर्माणि ज्ञानावरणादीनि क्षपयित्वा जीववीर्येण प्रलयं नीत्वा शुभात्मपरिणामेन सिद्धिं मुक्तिं अनन्ताः सत्त्वाः प्राप्ताः जिनवचनजनितेन जीववीर्येण, इह वैराग्यहेतुः सर्वमेव वचनं जिनवचनमुच्यत इति ।

तत्तो णंतगुणा खलु कम्मेण विणिज्जिआ इह अडंति।
सारीरमाणसाणं दुक्खाणं पारमलहंता ॥ १०३ ॥

[ततो ऽनन्तगुणाः खलु कर्मणा विनिर्जिता इह अटन्ति।
शारीरमानसानां दुःखानां पारमलभमानाः ॥ १०३ ॥]

ततः सिद्धिमुपगतेभ्यः सकाशादनन्तगुणा एव कर्मणा विनिर्जिताः सन्त इह संसारेऽटन्ति, यस्मादनादिमतापि कालेनैकस्य निगोदस्यानन्तभागः सिद्धः, असङ्ख्येयाश्च निगोदा इति, कथमटन्तीत्यत्राह ॥ शारीरमानसानां दुःखानां पारमलभमानाः, तत्र शारीराणि ज्वरकुष्ठादीनि, मानसानीष्टवियोगादीनि, उपसंहरन्नाह॥

तम्हा निच्चसईए बहुमाणेणं च अहिगयगुणंमि ।
पडिवक्खदुगंछाए परिणइ आलोयणेणं च॥१०४॥

[तस्मान्नित्यस्मृत्या बहुमानेन चाधिकृतगुणे ।
प्रतिपक्षजुगुप्सया परिणत्यालोचनेन च ॥ १०४ ॥]

१ माणमर्थि निरी[illegible] ।

जे नियमवेयणिज्जस्स उदयओ होन्ति, तह कहं तेउ
वज्जिज्जंति इह खलु, सुद्धेणं जीवविरिएणं ॥१००॥

[ये नियमवेदनीयस्योदयतो भवन्ति तथा कथं पुनस्ते।
वर्जन्ते इह खलु शुद्धेन जीववीर्येण ॥ १०० ॥]

स्यादेतत् ये शङ्कादयो नियमवेदनीयस्य ज्ञानावरणादेरुदयतो भवन्ति, तथा तेन प्रकारेण कथं पुनस्ते वर्जन्ते इह प्रक्रमे प्रस्तावे, खलुशब्दादन्यथापि चारित्रादौ तत्कर्मणो अफलत्वप्रसङ्गात्, इति आशङ्क्याह, शुद्धेन जीववीर्येण, कथंचित्प्रादुर्भूतेन प्रशस्तेनात्मपरिणामेनेति ॥ अमुमेवार्थं समर्थयन्नाह ॥

कत्थइ जीवो बलीओ, कत्थइ कम्माइ हुंति बलियाइं।
जम्हा णंता सिद्धा, चिट्ठंति भवंमि वि अणंता॥१०१॥

[क्वचित् जीवो बलीकः क्वचित्कर्माणि भवन्ति बलवन्ति।
यस्मादनन्ताः सिद्धाः तिष्ठन्ति भवेऽप्यनन्ताः १०१]

क्वचिज्जीवो बली स्ववीर्यतः क्लिष्टकर्माभिभवेन सम्यग्दर्शनाद्यवाप्त्या अनन्तानां सिद्धत्वश्रवणात्, क्वचित्कर्माणि भवन्ति बलवन्ति यस्मादेवं वीर्यवन्तोऽपि ततोऽनन्तगुणाः कर्मानुभावतः संसार एव तिष्ठन्ति प्राणिन इति, तथा चाह, यस्मादनन्ताः सिद्धास्तिष्ठन्ति भवेऽप्यनन्ता इति एतदेव प्रकटयति ।

अत्यंतदारुणाइं कम्माइं खवित्तु जीवविरिएणं ।
सिद्धिमणंता सत्ता पत्ता जिणवयणभणिएणं ॥१०२॥

[अत्यन्तदारुणानि कर्माणि क्षपयित्वा जीववीर्येण ।
सिद्धिमनन्ताः सत्त्वाः प्राप्ता जिनवचनजनितेन ॥१०२॥]

अत्यन्तदारुणानि क्लिष्टविपाकानि कर्माणि ज्ञानावरणादीनि क्षपयित्वा जीववीर्येण प्रलयं नीत्वा शुभात्मपरिणामेन सिद्धिं मुक्तिं अनन्ताः सत्त्वाः प्राप्ताः जिनवचनजनितेन जीववीर्येण, इह वैराग्यहेतुः सर्वमेव वचनं जिनवचनमुच्यत इति ।

तत्तो णंतगुणा खलु कम्मेण विणिज्जिआ इह अडंति।
सारीरमाणसाणं दुक्खाणं पारमलहंता ॥१०३ ॥

[ततो ऽनन्तगुणाः खलु कर्मणा विनिर्जिता इह अटन्ति।
शारिरमानसानां दुःखानां पारमलभमानाः ॥ १०३ ॥]

ततः सिद्धिमुपगतेभ्यः सकाशादनन्तगुणा एव कर्मणा विनिर्जिताः सन्त इह संसारेऽटन्ति, यस्मादनादिमतापि कालेनैकस्य निगोदस्यानन्तभागः सिद्धः, असङ्ख्येयाश्च निगोदा इति, कथमटन्तीत्यत्राह ॥ शारीरमानसानां दुःखानां पारमलभमानाः, तत्र शारीराणि ज्वरकुष्ठादीनि,मानसानीष्टवियोगादीनि,[1]उपसंहरन्नाह॥

तम्हा निच्चसईए वहुमाणेणं च अहिगयगुणंमि ।
पडिवक्खदुगंछाए परिणइ आलोयणेणं च॥१०४॥

[तस्मान्नित्यस्मृत्या बहुमानेन चाधिकृतगुणे ।
प्रतिपक्षजुगुप्सया परिणत्यालोचनेन च ॥ १०४ ॥]

---

१ मानसानि प्रियविप्रयोगादीनि ।

जे नियमवेयणिज्जस्स उदयओ होन्ति, तह कहं तेउ
वज्जिज्जंति इह खलु, सुद्धेणं जीवविरिएणं ॥१००॥

[ये नियमवेदनीयस्योदयतो भवन्ति तथा कथं पुनस्ते।
वर्जन्ते इह खलु शुद्धेन जीववीर्येण ॥ १०० ॥]

स्यादेतत् ये शङ्कादयो नियमवेदनीयस्य ज्ञानावरणादेरुदयतो भवन्ति, तथा तेन प्रकारेण कथं पुनस्ते वर्जन्ते इह प्रक्रमे प्रस्तावे, खलुशब्दादन्यत्रापि चारित्रादौ तत्कर्मणो अफलत्वप्रसङ्गात्, इति आशङ्क्याह, शुद्धेन जीववीर्येण, कथंचित्प्रादुर्भूतेन प्रशस्तेनात्मपरिणामेनेति ॥ अमुमेवार्थं समर्थयन्नाह ॥

कत्थइ जीवो बलीओ, कत्थइ कम्माइ हुंति बलियाइं।
जम्हा णंता सिद्धा,चिट्ठंति भवंमि वि अणंता॥१०१॥

[क्वचित् जीवो बलीकः क्वचित्कर्माणि भवन्ति बलवन्ति।
यस्मादनन्ताः सिद्धाः तिष्ठन्ति भवेऽप्यनन्ताः १०१]

क्वचिज्जीवो बली स्ववीर्यतः क्लिष्टकर्माभिभवेन सम्यग्दर्शनाद्यवाप्त्या अनन्तानां सिद्धत्वश्रवणात्, क्वचित्कर्माणि भवन्ति बलवन्ति यस्मादेवं वीर्यवन्तोऽपि ततोऽनन्तगुणाः कर्मानुभावतः संसार एव तिष्ठन्ति प्राणिन इति, तथा चाह, यस्मादनन्ताः सिद्धास्तिष्ठन्ति भवेऽप्यनन्ता इति एतदेव प्रकटयति।

अच्चंतदारुणाइं कम्माइं खवित्तु जीवविरिएणं ।
सिद्धिमणंता सत्ता पत्ता जिणवयणजणिएणं ॥१०२॥

[अत्यन्तदारुणानि कर्माणि क्षपयित्वा जीववीर्येण ।
सिद्धिमनन्ताः सत्त्वाः प्राप्ता जिनवचनजनितेन ॥१०२॥]

अत्यन्तदारुणानि क्लिष्टविपाकानि कर्माणि ज्ञानावरणादीनि क्षपयित्वा जीववीर्येण प्रलयं नीत्वा शुभात्मपरिणामेन सिद्धिं मुक्तिं अनन्ताः सत्त्वाः प्राप्ताः जिनवचनजनितेन जीववीर्येण, इह वैराग्यहेतुः सर्वमेव वचनं जिनवचनमुच्यत इति ।

तत्तो णंतगुणा खलु कम्मेण विणिज्जिआ इह अडंति।
सारीरमाणसाणं दुक्खाणं पारमलहंता ॥ १०३ ॥

[ततो ऽनन्तगुणाः खलु कर्मणा विनिर्जिता इह अटन्ति ।
शारीरमानसानां दुःखानां पारमलभमानाः ॥ १०३ ॥]

ततः सिद्धिमुपगतेभ्यः सकाशादनन्तगुणा एव कर्मणा विनिर्जिताः सन्त इह संसारेऽटन्ति, यस्मादनादिमताऽपि कालेनैकस्य निगोदस्यानन्तभागः सिद्धः, असङ्ख्येयाश्च निगोदा इति, कथमटन्तीत्यत्राह ॥ शारीरमानसानां दुःखानां पारमलभमानाः, तत्र शारीराणि ज्वरकुष्ठादीनि, मानसानीष्टवियोगादीनि[1], उपसंहरन्नाह॥

तम्हा निच्चसईए बहुमाणेणं च अहिगयगुणंमि ।
पडिवक्खदुगंच्छाए परिणइ आलोयणेणं च॥१०४॥

[तस्मान्नित्यस्मृत्या बहुमानेन चाधिकृतगुणे ।
प्रतिपक्षजुगुप्सया परिणत्यालोचनेन च ॥ १०४ ॥]

---

१ मानसानि प्रियविप्रयोगादीनि ।

जे नियमवेयणिज्जस्स उदयओ होन्ति, तह कहं तेउ
वज्जिज्जंति इह खलु, सुद्धेणं जीवविरिएणं ॥१००॥

[ये नियमवेदनीयस्योदयतो भवन्ति तथा कथं पुनस्ते।
वर्जन्ते इह खलु शुद्धेन जीववीर्येण ॥ १०० ॥]

स्यादेतत् ये शङ्कादयो नियमवेदनीयस्य ज्ञानावरणादेरुदयतो भवन्ति, तथा तेन प्रकारेण कथं पुनस्ते वर्जन्ते इह प्रक्रमे प्रस्तावे, खलुशब्दादन्यत्रापि चारित्रादौ तत्कर्मणो अफलत्वप्रसङ्गात्, इति आशङ्क्याह, शुद्धेन जीववीर्येण, कथंचित्प्रादुर्भूतेन प्रशस्तेनात्मपरिणामेनेति ॥ अमुमेवार्थं समर्थयन्नाह ॥

कत्थइ जीवो बलीओ, कत्थइ कम्माइ हुंति बलियाइं।
जम्हा णंता सिद्धा, चिट्ठंति भवंमि वि अणंता॥१०१॥

[कश्चित् जीवो बलीकः कश्चित्कर्माणि भवन्ति बलयन्ति।
यस्मादनन्ताः सिद्धाः तिष्ठन्ति भवेऽप्यनन्ताः १०१]

कश्चिज्जीवो बली स्ववीर्यतः क्लिष्टकर्माभिभवेन सम्यग्दर्शनाद्यवाप्त्या अनन्तानां सिद्धत्वश्रवणात्, कश्चित्कर्माणि भवन्ति बलवन्ति यस्मादेवं वीर्यवन्तोऽपि ततोऽनन्तगुणाः कर्मानुभावतः संसार एव तिष्ठन्ति प्राणिन इति, तथा चाह, यस्मादनन्ताः सिद्धास्तिष्ठन्ति भवेऽप्यनन्ता इति एतदेव प्रकटयति।

अच्चंतदारुणाइं कम्माइं खविंसु जीवविरिएणं।
सिद्धिमणंता सत्ता पत्ता जिणवयणजणिएणं ॥१०२॥

[अत्यन्तदारुणानि कर्माणि क्षपयित्वा जीववीर्येण ।
सिद्धिमनन्ताः सत्त्वाः प्राप्ता जिनवचनजनितेन ॥१०२॥]

अत्यन्तदारुणानि क्लिष्टविपाकानि कर्माणि ज्ञानावरणादीनि क्षपयित्वा जीववीर्येण प्रलयं नीत्वा शुभात्मपरिणामेन सिद्धिं मुक्तिं अनन्ताः सत्त्वाः प्राप्ताः जिनवचनजनितेन जीववीर्येण, इह वैराग्यहेतुः सर्वमेव वचनं जिनवचनमुच्यत इति ।

तत्तो णंतगुणा खलु कम्मेण विणिज्जिआ इह अडंति।
सारीरमाणसाणं दुक्खाणं पारमलहंता ॥ १०३ ॥

[ततो ऽनन्तगुणाः खलु कर्मणा विनिर्जिता इह अटन्ति।
शारीरमानसानां दुःखानां पारमलभमानाः ॥ १०३ ॥]

ततः सिद्धिमुपगतेभ्यः सकाशादनन्तगुणा एव कर्मणा विनिर्जिताः सन्त इह संसारेऽटन्ति, यस्मादनादिमतापि कालेनैकस्य निगोदस्थानन्तभागः सिद्धः, असङ्ख्येयाश्च निगोदा इति, कथमटन्तीत्यत्राह ॥ शारीरमानसानां दुःखानां पारमलभमानाः, तत्र शारीराणि ज्वरकुष्ठादीनि,मानसानीष्टवियोगादीनि[१],उपसंहरन्नाह॥

तम्हा निच्चसईए बहुमाणेणं च अहिगयगुणंमि ।
पडिवक्खदुगुंछाए परिणइ आलोयणेणं च॥१०४॥

[तस्मान्नित्यस्मृत्या बहुमानेन चाधिकृतगुणे ।
प्रतिपक्षजुगुप्सया परिणत्यालोचनेन च ॥ १०४ ॥]

---

१ मानसानि प्रियविप्रयोगादीनि ।

यस्मादेवं तस्मान्नित्यस्मृत्या सदा अविस्मरणेन वहुमानेन च भावप्रतिबन्धेन चाधिकृतगुणे सम्यक्त्वादौ तथा प्रतिपक्षजुगुप्सया मिथ्यात्वाद्युद्वेगेन, परिणत्यालोचनेन च तेषामेव मिथ्यात्वादीनां दारुणफला एते इति विपाकालोचनेन चेति ॥

तीत्थंकरभत्तीए, सुसाहुजणपज्जुवासणाए य ।
उत्तरगुणसद्धाए, अपमाओ होइ कायव्वो ॥ १०५ ॥

[तीर्थकरभक्त्या सुसाधुजनपर्युपासनया च ।
उत्तरगुणश्रद्धयाप्रमादो भवति कर्तव्यः ॥ १०५ ॥]

तथा तीर्थकरभक्त्या परमगुरुविनयेन, सुसाधुजनपर्युपासनया च भावसाधुसेवनया, तथोत्तरगुणश्रद्धया च सम्यक्त्वादि मत्त्वगुणाभिलापेण तेषु सत्सु महाव्रताभिलापेणेति भावः णंता एवंभूतेन प्रकारेणाप्रमादो भवति कर्तव्य एवमप्रमादवान्नियमवान्ते यत् ..त्यापि कर्मणोऽपनयति शक्तिमित्येष शुद्धस्य जीववीर्यस्य कान्ताः ..नाय इति ॥

सांप्रतं द्वादशप्रकारं श्रावकधर्ममुपन्यस्यता य सम्य.. पञ्चाणुव्रतादीनीति तान्यभिधित्सुराह ॥ सर्वा..

पंच उ अणुव्वयाइं थूलगपाणिवहविरमणाईणि ।
तत्थ पढमं इमं खलु पन्नत्तं वीयरागेहिं ॥ १०६ ॥

[पञ्च त्वणुव्रतानि स्थूलप्राणवधविरमणादीनि ।
तत्र प्रथमं इदं खलु प्रज्ञप्तं वीतरागैः ॥ १०६ ॥]

पञ्च त्वणुव्रतानि, तुरेवकारार्थः, पञ्चैव, अणुत्वमेषां सर्वविरति-

लक्षणमहाव्रतापेक्षया, तथा चाह, स्थूरप्राणवधविरमणादीनि स्थूरकप्राणिप्राणवधविरमणमादिशब्दात्स्थूरमृषावादादिपरिग्रहः, तत्र तेष्वणुव्रतेषु प्रथममाद्यमिदं खल्विति इदमेव वक्ष्यमाणलक्षणं, शेषाणामस्यैव वस्तुत उत्तरगुणत्वात्, प्रज्ञप्तं वीतरागैः प्ररूपितमर्हद्भिरिति ॥

थूलगपाणिवहस्साविरई, दुविहो अ सो वहो होइ।
संकप्पारंभेहि य,वज्जइ संकप्पओ विहिणा ॥१०७॥

[स्थूरप्राणवधस्य विरतिः द्विविधश्चासौ वधो भवति ।
संकल्पारम्भाभ्यां वर्जयति संकल्पतः विधिना॥१०७॥]

स्थूरकप्राणवधस्य विरतिः, स्थूरा एव स्थूरका द्वीन्द्रियादयस्तेषां प्राणाः शरीरेन्द्रियोच्छ्वासायुर्बललक्षणास्तेषां वधः जिघांसनं तस्य विरतिर्निवृत्तिरित्यर्थः, द्विविधश्चासौ वधो भवति, कथं संकल्पारम्भाभ्यां, तत्र व्यापादनाभिसंधिः संकल्पः, कृष्यादिकस्त्वारम्भः, तत्र वर्जयति संकल्पतः, परिहरति असौ श्रावकः प्राणवधं संकल्पेन, न त्वारम्भतोऽपि, तत्र नियमात् प्रवृत्तेः, विधिना प्रवचनोक्तेन वर्जयति न तु यथाकथंचिदिति, स चायं विधिः ॥

उवउत्तो गुरुमूले संविग्गो इत्तरं व इयरं वा।
अणुदियहमणुसरंतो पालेइ विसुद्धपरिणामो॥१०८॥

[उपयुक्तो गुरुमूले संविग्नो इत्वरं इतरद्वा ।
अनुदिवसमनुस्मरन् पालयति विशुद्धपरिणामः॥१०८॥]

उपयुक्तोऽन्तःकरणेन समाहितो, गुरुमूले आचार्यसन्निधौ, संविग्नो मोक्षसुखाभिलाषी न तु रिद्धिकाम इत्वरं चातुर्मासादिकालावधिना, इतरद्वा यावत्कथिकमेव, प्राणवधं वर्जयतीति वर्तते, एवं वर्जयित्वानुदिवसमनुस्मरन्, स्मृतिमूलो धर्म इति कृत्वा, पालयति विशुद्धपरिणामः, न पुनस्तत्र चेतसापि प्रवर्तत इति॥

अत्राह

देसविरइपरिणामे सइ किं गुरुणा फलस्स भावाओ।
उभयपलिमंथदोसो निरत्थओ मोहलिंगं तु॥१०९॥

[देशविरतिपरिणामे सति किं गुरुणा फलस्याभावात्।
उभयपलिमन्थदोषः निरर्थको मोहलिंगं तु ॥ १०९ ॥]

इह श्रावको यदाणुव्रतं प्रतिपद्यते तदास्य देशविरतिपरिणामः स्याद्वा न वा किं चातः उभयथापि दोषः तमेवाह देशविरतिपरिणामे सति, स्वत एव तथाविधाणुव्रतरूपाध्यवसाये सति, किं गुरुणा, किमाचार्येण यत्संनिधौ तद्गृह्यते कुतः फलस्याभावात्तत्संनिधावपि प्रतिपत्तुः स एव फललाभः स च स्वत एव संजात इत्यफला गुरुमार्गणा किं च उभयपलिमन्थदोषः तथाविधाणुव्रतरूपाध्यवसाये सत्येव गुरुसंनिधौ तत्संनिधानाभ्युपगमे उभयोराचार्यशिष्ययोर्मुधा व्यापारदोषः स च निरर्थको मोहलिंग एव न हि अमूढस्य प्रयोजनमन्तरेण प्रवृत्तिरिति ॥ द्वितीयं विकल्पमुररीकृत्याह ।

१ क ख [illegible]

दुन्हवि य मुसावाओ तयभावे पालणस्स वि अभावो।
न य परिणामेण विणा इच्छिज्जइ पालणं समए११०
[द्वयोरपि मृषावादः तदभावे पालनस्याप्यभावः ।
न च परिणामेन विना इष्यते पालनं समये ॥ ११० ॥]

यदि न देशविरतिपरिणाम एव तर्हि द्वयोरपि प्रतिपत्तृप्रतिपादकयोः शिष्याचार्ययोः मृषावादः शिष्यस्यासदभ्युपगमाद्गुरोश्चासदभिधानादिति किं च तदभावे देशविरतिपरिणामस्याभावे पालनस्यापि प्रतसंरक्षणस्याप्यभावः एतदेव स्पष्टयति न च नैव परिणामेनानन्तरोदितेन विना इष्यतेऽभ्युपगम्यते पालनं संरक्षणं, प्रतस्येति प्रक्रमाद्गम्यते, समये सिद्धान्ते, परमार्थेन तस्यैव प्रतत्वादिति। एवं पराभिप्रायमाशङ्क्य, पक्षद्वयेऽप्यदोष इत्यावेदयन्नाह

संते विय परिणामे गुरुमूलपवज्जणंमि एस गुणो ।
दढया आणाकरणं कम्मखओवसमवुड्डी य॥१११॥
[सत्यपि च परिणामे गुरुमूलप्रतिपादने एष गुणः ।
दृढता आज्ञाकरणं कर्मक्षयोपशमवृद्धिश्च ॥ १११ ॥]

सत्यपि च परिणामे देशविरतिरूपे, गुरुमूलप्रतिपादने आचार्यसमीपे प्रतिपत्तिकरणे, एष गुण एषोऽभ्युच्चयः, यदुत दृढता तस्मिन्नेव गुणे दार्ढ्यं, तथाज्ञाकरणं अर्हदाज्ञासंपादनं, यतस्तस्यैव उपदेशो गुरुसमीपे प्रतग्रहणं कार्यमिति, तथा कर्मक्षयोपशमवृद्धिश्च तथाकरणे दार्ढ्याज्ञासंपादनशुभपरिणामतः अधिकतरक्षयोपशमोपपत्तेरिति ॥

उपयुक्तोऽन्तःकरणेन समाहितो, गुरुमूले आचार्यसन्निधौ, संविग्नो मोक्षसुखाभिलाषी न तु रिद्धिकाम इत्वरं चातुर्मासादिकालावधिना, इतरद्वा यावत्कथिकमेव, प्राणवधं वर्जयतीति वर्तते, एवं वर्जयित्वानुदिवसमनुस्मरन्, स्मृतिमूलो धर्म इति कृत्वा, पालयति विशुद्धपरिणामः, न पुनस्तत्र चेतसापि प्रवर्तत इति ॥

अत्राह

देसविरइपरिणामे सइ किं गुरुणा फलस्स भावाओ।
उभयपलिमंथदोसो निरत्थओ मोहलिंगं तु॥१०९॥

[देशविरतिपरिणामे सति किं गुरुणा फलस्याभावात्।
उभयपलिमन्थदोषः निरर्थको मोहलिंगं तु ॥ १०९ ॥]

इह श्रावको यदाणुव्रतं प्रतिपद्यते तदास्य देशविरतिपरिणामः स्याद्वा न वा किं चात उभयथापि दोषः तमेवाह देशविरतिपरिणामे सति, स्वत एव तथाविधाणुव्रतरूपाध्यवसाये सति, किं गुरुणा, किमाचार्येण यत्संनिधौ तद्गृह्यते कुतः फलस्याभावात्तत्संनिधावपि प्रतिपत्तुः स एव फललाभः स च स्वत एव संजात इत्यफला गुरुमार्गणा किं च उभयपलिमन्थदोषः तथाविधाणुव्रतरूपाध्यवसाये सत्येव गुरुसंनिधौ तत्प्रतिपत्त्यभ्युपगमे उभयोराचार्यशिष्ययोर्मुधाव्यापारदोषः स च निरर्थको मोहलिंग एव न हि अमूढस्य प्रयोजनमन्तरेण प्रवृत्तिरिति ॥ द्वितीयं विकल्पमुररीकृत्याह ।

१ कालं विधिना

दुन्हवि य मुसावाओ तयभावे पालणस्स वि अभावो।
न य परिणामेण विणा इच्छिज्जइ पालणं समए११०

[द्वयोरपि मृषावादः तदभावे पालनस्याप्यभावः।
न च परिणामेन विना इष्यते पालनं समये ॥ ११० ॥]

यदि न देशविरतिपरिणाम एव तर्हि द्वयोरपि प्रतिपत्तृप्रतिपादकयोः शिष्याचार्ययोः मृषावादः शिष्यस्यासदभ्युपगमाद्गुरोश्चासदभिधानादिति किं च तदभावे देशविरतिपरिणामस्याभावे पालनस्यापि व्रतसंरक्षणस्याप्यभावः एतदेव स्पष्टयति न च नैव परिणामेनानन्तरोदितेन विना इष्यतेऽभ्युपगम्यते पालनं संरक्षणं, व्रतस्येति प्रक्रमाद्गम्यते, समये सिद्धान्ते, परमार्थेन तस्यैव व्रतत्वादिति। एवं पराभिप्रायमाशङ्क्य, पक्षद्वयेऽप्यदोष इत्यावेदयन्नाह

संते विय परिणामे गुरुमूलपवज्जणंमि एस गुणो।
दढया आणाकरणं कम्मखओवसमवुड्ढी य॥१११॥

[सत्यपि च परिणामे गुरुमूलप्रतिपादने एष गुणः।
दृढता आज्ञाकरणं कर्मक्षयोपशमवृद्धिश्च ॥ १११ ॥]

सत्यपि च परिणामे देशविरतिरूपे, गुरुमूलप्रतिपादने आचार्यसन्निधौ प्रतिपत्तिकरणे, एष गुण एषोऽभ्युदयः, यदुत दृढता तस्मिन्नेव गुणे दार्ढ्यं, तथाज्ञाकरणं अर्हदाज्ञासंपादनं, यतस्तस्यैव उपदेशो गुरुसन्निधौ व्रतग्रहणं कार्यमिति, तथा कर्मक्षयोपशमवृद्धिश्च तथाकरणे दार्ढ्याज्ञासंपादनशुभपरिणामतः अधिकतरक्षयोपशमोपपत्तेरिति ॥

इय अहिए फलभावे न होइ उभयपलिमंथदोसो उ।
तयभावम्मि वि दुन्हवि न मुसावाओवि गुणभावा॥१२
[इय अधिके फलभावे न भवति उभयपलिमन्थदोषः।
तदभावेऽपि द्वयोरपि न मृषावादोऽपि गुणभावात्॥१२]

इय एवमधिके फलभावे पूर्वावस्थातः अभ्यधिकतरायां फलसत्तायां, न भवति न जायते, उभयपलिमन्थदोषः शिष्याचार्ययोर्मुधाव्यापारदोष इत्यर्थः। एवं परिहृतः प्रथमो विकल्पः ॥ द्वितीयमधिकृत्याह। तदभावेऽपि देशविरतिपरिणामाभावेऽपि, द्वयोरपि प्रत्याख्यातृप्रत्याख्यापयित्रोर्गुरुशिष्ययोर्न मृषावादोऽपि प्राक्चोदितः कुतो गुणभावाद्गुणसंभवादिति। गुणभावमेवाह ॥

तग्गहणउ चिय तओ जायइ कालेण असढभावस्स।
इयरस्स न देयं चिय सुद्धो छलिओ वि जइ असढो॥१३
[तद्ग्रहणत एव तको जायते कालेनाशठभावस्य।
इतरस्य न देयमेव शुद्धः छलितोऽपि यतिरशठः॥१३]

तद्ग्रहणत एव विधिना गुरुसन्निधौ व्रतग्रहणादेव तको जायते कालेन असौ देशविरतिपरिणामो भवति कालेन तत् गुरुसन्निधिकारणत्वादित्यर्थः।[1] किंविशिष्टस्य अशठभावस्य श्राद्धस्य सत्त्वस्य शठविषयं दोषमाशङ्क्याह, इतरस्य शठस्य न देयमेव, व्रतं अस्थानदाने भगवदाशातनाप्रसङ्गात्, तदज्ञानविषयं दोषमाशङ्क्याह, शुद्धः छलितोऽपि यतिरशठः छद्मस्थप्रत्यपेक्षणया कृतयत्नो,

---

१ तत्कारणत्वादित्यर्थं

मायाविना कथंचिद्ध्वंसितोऽपि विप्रतारितोऽप्यार्जवः साधुरदोषवानेव, आज्ञानतिक्रमादिति ॥

अपरस्त्वाह ।

थूलगपाणाइवायं पच्चक्खंतस्स कह न इयरंमि ।
होइ णुमइ जइस्स वि तिविहेण तिदंडविरयस्स११४

[स्थूरकप्राणातिपातं प्रत्याचक्षाणस्य कथं नेतरस्मिन् ।
भवत्यनुमतिर्यतेः त्रिविधेन त्रिदण्डाविरतस्य ॥११४॥]

स्थूरकप्राणातिपातं द्वीन्द्रियादिप्राणजिघांसनं प्रत्याचक्षाणस्य तद्विषयां निवृत्तिं कारयतः कथं नेतरस्मिन् कथं न सूक्ष्मप्राणातिपाते भवत्यनुमतिर्यतेर्भवत्येवेत्यभिप्रायः, किंविशिष्टस्य यतेस्त्रिविधेन त्रिदण्डविरतस्य मनसा वाचा कायेन सावद्यं प्रति कृतकारितानुमतिविरतस्य, तथा चान्यत्रापि निषिद्ध एव यतेरेवं जातीयोऽर्थः, यत उक्तं "माणुमती केरिमा तुम्हे"त्ति ॥ अत्र गुरुराह

अविहीए होइ चिय विहीइ नो सुयविसुद्धभावस्स ।
गाहावइसुअचोरग्गहणमोअणा इत्य नायं तु॥११५॥

[अविधिना भवत्येव विधिना न श्रुतविशुद्धभावस्य ।
गृहपतिसुतचोरग्रहणमोचनं अत्र ज्ञातं तु ॥ ११५ ॥]

अविधिना भवत्येव अणुव्रतग्रहणकाले सम्यगनाख्याय संसारासारतास्थापनपुरःसरं साधुधर्मं प्रमादतोऽणुव्रतानि यच्छतो भवत्येवानुमतिः, विधिना पुनः साधुधर्मकथनपुरःसरेण नेति न भव-

त्यनुमतिः, किंविशिष्टस्य श्रुतविशुद्धभावस्य तत्वज्ञानान्मध्यस्थस्येत्यर्थः, अस्मिन्नेवार्थे दृष्टान्तमाह, गृहपतिसुतचोरग्रहणमोचना अत्र ज्ञातमिह उदाहरणमित्यर्थः, तच्चेदं

वंसतउरं नगरं, जियसत्तू राया धारिणी देवी दणट्ठा तिसएण परितुट्ठो से भत्ता, भणिया य णेण, भण किं ते पियं कीरउ, तीए भणियं, कोमुदीए अंतेउराणं जहिच्छा पयारेण निसि ऊस्सयपसाउत्ति। पडिसुयमणेणं। समागओ सो दियहो। काराविय च अणेण घोसणं, जहा जो एत्थ अज्ज पुरिसो वसिही तस्स मए सारीरो णिग्गहो कायव्वो, उग्गदंडो य रायत्ति। ततो णिग्गया सव्वे पुरिसा णवरमेगस्स सेट्ठिणो छ पुत्ता संववहारवावडयाए लहु, ण णिग्गया। ढक्किया पओलिओ। भएण तत्थेव, खुसिया, वत्तो रयणीऊसवो। बीयदिवहे य पउत्ता चारिया गवेसह को ण णिग्गउत्ति। तेहिं निउणबुद्धीए गवेसिऊण साहियं रन्नो, अमुगसेट्टिस्स छसुया ण णिग्गयत्ति। कुविओ राया भणियं घाणेणं वावाएह ते दुरायारे। गहियो ते रायपुरिसेहिं। एयं वायं णिऊण णरवईसमीवं समागओ तेसिं पिया। विन्नतो य णेण राया देव खमसु एगमवराहं, मुयह एकवारं मम एए। मा अन्नो वि एवं काहित्ति ण मुयई राया। पुणो पुणो भन्नमाणेण मा कुलक्खओ भवउत्ति मुक्को से जेट्ठपुत्तो, वावाइया इयरे। ण य समभायस्स सव्वपुत्तेसु सेट्ठिस्स सेसवावायणेसु अणुमई त्ति ॥ एस दिट्ठंतो इमो पयस्स उवणओ। रायातुल्लो सावगो, वावाइज्जमाणवणियतुल्ला जीवणिकाया, पियतुल्लो साहू, विन्नवणतुल्ला अ-

णुव्वयगहणकाले साधुधम्मदेसणा । एवं च असुयणे वि सावगस्स ण साधुस्स दोसो ॥

न चैतत्स्वमनीषिकया परिकल्पितं उक्तं च सूत्रकृताङ्गे "गाहावइसुयचोरग्गहणविमोक्खणयाएत्ति" एतत्संग्राहकं चेदं गाथात्रयम् ॥

देवीतुट्ठो राया ओरोहस्स निसि ऊसवपसाओ।
घोसण नरनिग्गमणं छव्वणियसुयाणनिखेवो॥११६॥

[देव्यै तुष्टो राजा अन्तःपुरस्य निशि उत्सवप्रसादः।
घोषणनरनिर्गमनं षड्वणिक्सुतानामनिक्षेपः ॥११६॥]

चारियकहिए वज्झा मोएइ पिया न मिल्लइ राया।
जिट्ठमुयणे समस्सउ नाणुमई तस्स सेसेसु॥११७॥

[चारिककथिते वध्या मोचयति पिता न मुञ्चति राजा।
ज्येष्ठमोचने समस्य तु नानुमतिः तस्य शेषेषु॥ ११७ ॥]

राया सड्ढो वणिया काया साहू य तेसि पियतुल्लो।
मोयइ अविसेसेणं न मुयइ सो तस्स किं इत्थ११८

[राजा श्राद्धः वणिक्पुत्राः कायाःसाधुश्च तेषां पितृतुल्यः
मोचयति अविशेषेण न मुञ्चति स, तस्य किमत्र॥११८॥]

एतत्प्रतार्थमिति न व्याख्यायते णवरमोरोहो अंतेउरं भण्णइ ॥

सांप्रतमन्यप्रवादस्थानकं

तसपाणघायविरई तत्तो थावरगयाण वहभावा।
नागरगवहनिवित्तीनायाओ केइ नेच्छंति॥११९॥

[त्रसप्राणघातविरतिं ततः स्थावरगतानां वधभावात्।
नागरकवधनिवृत्तिज्ञाततो केचन नेच्छन्ति ॥ ११९ ॥]

त्रसप्राणघातविरतिं द्वीन्द्रियादिप्राणव्यापत्तिनिवृत्तिं ततस्तस्मात्त्रसकायात् स्थावरगतानां पृथिव्यादिसमुत्पन्नानां वधभावाद्व्यापत्तिसंभवान्नागरकवधनिवृत्तिज्ञाततो नागरकवधनिवृत्त्युदाहरणेनकेचन वादिनो नेच्छन्ति नाभ्युपगच्छन्तीति गाथाक्षरार्थः,भावार्थत्वाह॥

पच्चक्खायंमि इहं नागरगवहम्मि निग्गयं पि तओ।
तं वहमाणस्स न किं जायइ वहविरइभंगो उ॥१२०॥

[प्रत्याख्याते इह नागरकवधे निर्गतमपि ततः ।
तं घ्नतो न किं जायते वधविरतिभङ्गः ॥ १२० ॥]

प्रत्याख्याते इह परित्यक्ते अत्र कस्मिन्नागरकजिघांसने निर्गतमपि निःक्रान्तमपि ततो नगरात् तं नागरकं घ्नतो व्यापादयतोऽन्यत्रापि न किं जायते वधविरतिभङ्गः प्रत्याख्यानभङ्गो जायत एवेति। इत्थं दृष्टान्तमभिधाय अधुना दार्ष्टान्तिकयोजनां कुर्वन्नाह॥

इय अविसेसा तसपाणघायविरइं काउ तं तत्तो ।
थावरकायमणुगयं वहमाणस्स धुवो भंगो ॥१२१॥

[इय अविशेषात् त्रसप्राणघातविरतिं कृत्वा तं ततः ।
स्थावरकायमनुगतं घ्नतो ध्रुवो भङ्गः ॥ १२१ ॥]

इय एवमविशेषात्सामान्येनैव त्रसप्राणघातविरतिमपि कृत्वा

१ प्राणातिपात०

तं त्रसं ततस्त्रसकायात् द्वीन्द्रियादिलक्षणात् स्थावरकायमनुगतं विचित्रकर्मपरिणामात्पश्चात्पृथिव्यादिपूत्पन्नं प्रतो व्यापादयतो भ्रुवो भङ्गोऽवश्यमेव भङ्गो निवृत्तेरिति । संभवति चैतद्यत्त्रसोऽपि मृत्वा श्रावकारम्भविषये स्थावरः प्रत्यागच्छति स च तं व्यापादयतीति ततश्च विशेष्यप्रत्याख्यानं कर्तव्यमनवद्यत्वादिति। आह च

तसभूयपाणविरई तब्भावंमि वि न होइ भंगाय ।
खीरविगइपच्चखाणे दहियपरिभोगकिरिय व्व १२२

[त्रसभूतप्राणविरतिः तद्भावे ऽपि न भवति भङ्गाय ।
क्षीरविकृतिप्रत्याख्यातृदधिपरिभोगक्रियावत् ॥१२२॥]

त्रसभूतप्राणविरतिस्त्रसपर्यायाध्यासितप्राणवधनिवृत्तिः तद्भावेऽपि स्थावरगतव्यापत्तिभावेऽपि न भवति प्रत्याख्यानभङ्गाय विशेष्यकृतत्वात् किंवत् क्षीरविकृतिप्रत्याख्यातृदधिपरिभोगक्रियावत् न हि क्षीरविकृतिप्रत्याख्यातुर्दधिपरिभोगक्रिया प्रत्याख्यानभङ्गाय क्षीरस्यैव दधिरूपत्वापत्तावपि विशेष्यप्रत्याख्यानादिति[1] ॥ उपसंहरन्नाह ॥

तम्हा विसेसिऊणं इय विरई इत्थ होइ कायव्वा ।
अब्भक्खाणं दुन्ह वि इय करणे नावगच्छंति॥१२३॥

[तस्माद्विशिष्य इय विरतिरत्र भवति कर्तव्या ।
अभ्याख्यानं द्वयोरपि इयकरणे नावगच्छन्ति॥१२३॥]

यस्मादेवं तस्माद्विशिष्य भूतशब्दोपादानेन इय एवं विरति-

१ प्रत्याख्यानत्वादिति

निवृत्तिरत्र प्राणातिपाते भवति कर्तव्या अन्यथा भङ्गप्रसङ्गात् । इति पूर्वपक्षः । अत्रोत्तरमाह । अभ्याख्यानं तद्गुणशून्यत्वेऽपि तद्गुणाभ्युपगमलक्षणं द्वयोरपि प्रत्याख्यातृप्रत्याख्यापयित्रोराचार्यश्रावकयोः इयकरणे भूतशब्दसमन्वितप्रत्याख्यानासेवने नावगच्छन्ति नावबुध्यन्ते पूर्वपक्षवादिन इति ॥ तथा चाह ॥

ओवंमे तादत्थे व हुज्ज एसित्थ भूयसद्दो त्ति ।
उभओ पओगकरणं न संगयं समयनीईए ॥१२४॥

[औपम्ये तादर्थ्ये वा भवेदेषो ऽत्र भूतशब्द इति ।
उभयथा प्रयोगकरणं न संगतं समयनीत्या ॥ १२४ ॥]

औपम्ये तादर्थ्ये वा भवेदेषोऽत्र प्रत्याख्यानविधौ भूतशब्द इति । उभयथापि प्रयोगकरणमस्य न संगतं समयनीत्या सिद्धान्तव्यवस्थयेति गाथाक्षरार्थः ॥ भावार्थमाह ।

ओवंमे देसो खलु एसो सुरलोयभूय मो एत्थ ।
देसु च्चिय सुरलोगो न होइ एवं तसा तेपि ॥१२५॥

[औपम्ये देशः खल्वेष सुरलोकभूत एव अत्र ।
देश एव सुरलोको न भवति एवं समासेऽपि ॥१२५॥]

औपम्ये उपमाभावे भूतशब्दप्रयोगो यथा देशः खल्वेष लाटदेशादिः ऋध्यादिगुणोपेतत्वात्सुरलोकोपमः मो इत्यवधारणार्थो निपातः सुरलोकभूत एव अथास्मिन् पक्षे देश एव सुरलोको न

१ अत्र स्थितेऽपि

भवति गोत्वोपनीयमानत्वादेतस्य एवं प्रमाणे ऽपि यद्विषया नि-वृत्तिः क्रियते ते ऽपि त्रसा न भवन्ति त्रसभूतत्वान्नगोत्वमीयमा-नत्वादिति । ततः किमित्याह ॥

अतसवहनिवित्तीए थावरघाए वि पावए तस्स ।
वहविरइभंगदोसो अतसत्ता थावराणं तु ॥ १२६ ॥

[अत्रसवधनिवृत्तौ स्थावरघाते ऽपि प्राप्नोति तस्य ।
वधविरतिभङ्गदोषो ऽत्रसत्वात्स्थावराणां तु ॥१२६॥]

एतस्मात्त्रसवधनिवृत्तौ सत्यां स्थावरवधे ऽपि कृते प्राप्नोति तस्य निवृत्तिमतुर्वधविरतिभङ्गदोषः पुनः अत्रसत्वात्स्थावराणामेव अत्र साध्ये त्रसभूता भवन्तीति अवसितः औपम्यपक्षः । सांप्रतं तादर्थ्यपक्षमाह ।

तादत्थे पुण एसो सीईभूयमुदगंति निद्दिट्ठो ।
तज्जाइअणुच्छेया न य सो तसथावराणं तु ॥१२७॥

[तादर्थ्ये पुनरेष शीतीभूतमुदकमिति निर्दिष्टः ।
तज्जात्यनुच्छेदात् न चासौ त्रसस्थावरयोस्तु ॥१२७॥]

तादर्थ्ये पुनस्तदर्थभावे पुनरेष भूतशब्दप्रयोगः शीतीभूतमुदकमुष्णं सत्पर्यायान्तरमापन्नमिति निर्दिष्टस्तल्लक्षणज्ञैः एवं प्रतिपादितः तज्जात्यनुच्छेदात् अत्रापि तदुदकजात्यनुच्छेदेनैवोष्णं सच्छीतीभूतं न चासौ जात्यनुच्छेदस्त्रसस्थावरयोर्भिन्नजातित्वादिति ॥

.सिय जीवजाइमहिगिच्च अत्थि किं तीइ अपडिकुट्ठाए।
भूअग्गहणेवि एवं दोसो अणिवारणिज्जो ओ ॥१२८॥
[स्याज्जीवजातिमधिकृत्यास्ति किं तया अप्रतिकुष्टया ।
भूतग्रहणे ऽप्येवं दोषो ऽनिवारणीय एव ॥ १२८ ॥]

स्याज्जीवजातिमधिकृत्यास्ति जात्यनुच्छेदः द्वयोरपि जीवत्वानुच्छेदादित्याशङ्क्याह किं तया जीवजात्या अप्रतिकुष्टया अनिषिद्धया न तेन जीवजातिवधविरतिः कृता येन सा चिन्त्यते ततश्च भूतग्रहणेऽप्येवमुक्तन्यायात् दोषोऽनिवारणीय एवेति, किं च॥

तसभूयावि तसच्चिय जं ता किं भूयसद्दगहणेणं ।
तब्भावओ अ सिद्धे हंत विसेसत्थभावम्मि ॥१२९॥
[त्रसभूता अपि त्रसा एव यत्तत्किं भूतशब्दग्रहणेन ।
तद्भावत एव सिद्धे हंत विशेषार्थभावे ॥ १२९ ॥]

त्रसभूता अपि वस्तुस्थित्या त्रसा एव नान्ये यद्यस्मादेवं तत्तस्मात्किं भूतशब्दग्रहणेन न किंचिदित्यर्थः,तद्भावत एव त्रसभावत एव सिद्धे हन्त विशेषार्थभावे त्रसपर्यायलक्षणे, न हि त्रसपर्यायशून्यस्य त्रसत्वमिति ॥ किं च ।

थावरसंभारकडेण कम्मणा जं च थावरा भणिया।
इयरेणं तु तसा खलु इत्तो चिय तेसि भेओउ॥१३०॥
[स्थावरसंभारकृतेन कर्मणा यच्च स्थावरा भणिताः ।
इतरेण तु त्रसाः खलु अत एव तयोर्भेदः ॥ १३० ॥]

स्थावरसंभारकृतेन पृथिव्यादिनिचयनिर्वर्तितेन कर्मणा यच्च यस्माच्च स्थावरा भणिताः परममुनिभिरिति गम्यते इतरेण तु त्रस-संभारकृतेन तुरवधारणे त्रससंभारकृतेनैव त्रसाः खल्विति त्रसा एव खलुशब्दस्यावधारणार्थत्वात् अत एवास्मादेव निमित्तभेदात्तयो-स्त्रसस्थावरयोर्भेदः, तस्मिन्सति अनर्थको भूतशब्द इति ।

इदानीं दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोर्वैषम्यमाह ॥

नागरगंमि वि गामाइसंकमे अवगयंमि तब्भावे ।
नत्थि हु वहे वि भंगो अणवगए किमिह गामेण१३१

[नागरकेऽपि ग्रामादिसंक्रमे अपगते तद्भावे ।
नास्त्येव वधेऽपि भङ्गोऽनपगते किमिह ग्रामेण ॥१३१॥]

नागरकेऽपि दृष्टान्ततयोपन्यस्त इदं चिन्त्यते । ग्रामादिसंक्रमे तस्य किमसौ नागरकभावोऽपैति वा न वा । यद्यपैति ततो ग्रामादिसंक्रमे सति, अपगते तद्भावे नागरकभावे नास्त्येव वधेऽपि भङ्गः प्रत्याख्यानस्य तथाभिसन्धेः । अथ नापैत्यत्राह । अनपगते आपुरुषमभिसन्धिना अनिवृत्ते नागरकभावे किमिह ग्रामेण तत्रापि वधविरतिविषयस्तथापुरुषभावानिवृत्तेरिति ॥

न य सइ तसभावंमि थावरकायगयं तु सो वहइ ।
तम्हा अणायमेयं मुद्धमइविलोहणं नेयं ॥ १३२ ॥

[न च सति त्रसभावे स्थावरकायगतमसौ हन्ति ।
तस्मादज्ञातमेतत् मुग्धमतिविलोभनं ज्ञेयं ॥ १३२ ॥]

न च सति त्रसभावे नैव विद्यमान एव त्रसत्वे स्थावरकायग-

तमर्मी हन्ति अपरित्यक्ते त्रसत्वे स्थावरकायगमनाभावात् तस्मादज्ञातमेतत् उक्तन्यायादनुदाहरणमेतत् मुग्धमतिविलोभनं ज्ञेयं ऋजुमतिविस्मयकरं ज्ञातव्यमिति ॥

इदानीं अन्यद्वादस्थानकम् ।

अन्ने उ दुहियसत्ता संसारं परिअडंति पावेण ।
वावाएयव्वा खलु ते तक्खवणट्ठया विंति ॥ १३३ ॥

[अन्ये तु दुःखितसत्त्वाः संसारं पर्यटन्ति पापेन ।
व्यापादयितव्याः खलु ते तत्क्षपणार्थं ब्रुवते ॥ १३३ ॥]

अन्ये तु संसारमोचका ब्रुवत इति योगः। किं ब्रुवत इत्याह दुःखितसत्त्वाः कृमिपिपीलिकादयः संसारं पर्यटन्ति संसारमवगाहन्ते पापेनापुण्येन हेतुना यतश्चैवमतो व्यापादयितव्याः खलु ते खल्वित्यवधारणे व्यापादयितव्या एव ते दुःखितसत्त्वाः, किमर्थमित्याह तत्क्षपणार्थं पापक्षपणनिमित्तमिति ॥

ता पाणवहनिवित्ती नो अविसेसेण होइ कायव्वा ।
अवि अ सुहिएसु अन्नह करणिज्जनिसेहणे दोसो१३४

[तत्प्राणवधनिवृत्तिः नो अविशेषेण भवति कर्तव्या
आपि च सुखितेषु अन्यथा करणीयनिषेधने दोषः१३४]

यस्मादेवं तत्तस्मात्प्राणवधनिवृत्तिर्नाविशेषेण भवति कर्तव्या अपि च सुखितेषु सुखितविषये कर्तव्या तद्व्यापादन एव दोषसंभवादन्यथा यद्येवं न क्रियते ततः करणीयनिषेधने दोषः कर्त-

व्यो हि परलोकार्थिना दुःखितानां पापक्षयः तन्निवृत्तिकरणे प्रव्रज्यादिदाननिवृत्तिकरणवद्दोष इत्येष पूर्वपक्षः ॥ अत्रोत्तरमाह ।

तहवहभावे पावक्खओ त्ति न उ अट्टज्झाणओ वंधो।
तेसिमिह किं पमाणं नारगनाओवगं वयणं ॥१३५॥

[तथावधभावे पापक्षय इति न त्वार्तध्यानतो बन्धः ।
तेषामिह किं प्रमाणं नारकन्यायोपगं वचनम् ॥१३५॥]

तथा तेन प्रकारेण वधभावे व्यापत्तिकरणे पापक्षय एव न त्वार्तध्यानतो बन्धस्तेषां दुःखितानामपि किं प्रमाणं न किंचिदित्यर्थः, अत्राह, नारकन्यायोपगं वचनं नारकन्यायानुसारि वचनं प्रमाणमिति । एतदेव भावयति ॥

तेसिं वहिज्जमाण वि परमाहम्मिअसुरेहि अणवरयं ।
रुद्दज्झाणगयाण वि न तहा वंधो जहा विगमो॥१३६॥

[तेषां वध्यमानानामपि परमाधार्मिकसुरैरनवरतम् ।
रौद्रध्यानगतानामपि न तथा बन्धो यथा विगमः१३६]

तेषां नारकाणां वध्यमानानां हन्यमानानामपि कैः परमाधार्मिकसुरैरम्बादिभिरनवरतं सततं रौद्रध्यानगतानामपि न तथा बन्धो यथा विगमः कर्मणो दुःखानुभवादिति गाथार्थः । कथमेतन्निश्चीयत इत्यत्राह ।

नरगाउवंधविरहा अणंतरं तंमि अणुववत्तीओ ।
तदभावेवि य खवणं परुप्परं दुक्खकरणाओ ॥१३७॥

[नरकायुर्बन्धविरहादनन्तरं तस्मिन्ननुत्पत्तेः ।
तदभावेऽपि च क्षपणं परस्परं दुःखकरणात् ॥१३७॥]

नरकायुर्बन्धविरहात् न कदाचिन्नारको नरकायुर्बध्नाति, अत्र युक्तिमाह, अनन्तरं नरकोद्वर्तनसमनन्तरमेव तस्मिन्नरक एवानुत्पत्तेरनुत्पादात् न चाव्यवहितमुत्पद्यत इति सिद्धान्तः, ततश्च यथेदं न बध्नाति तथान्यदपीत्यभिप्रायः। तदभावेऽपि च परमाधार्मिकाद्यभावेऽपि च पङ्कादिपृथिवीषु क्षपणं कर्मणस्तेषां परस्परं दुःखकरणादन्योन्यपीडाकरणेन "परस्परोदीरितदुःखाः" (तत्त्वार्थाधिगमसूत्रम् ३।४) इति वचनात् नान्यनिमित्तं क्षपणमिति स्यादप्रतिष्ठाने नान्यनिमित्तमित्येतदाशङ्क्याह।

अपइट्ठाणंमि वि संकिलेसओ चेव कम्मखवणं ति।
न हि तयभावंमि सुरो तत्थ वि य खवेइ तं कम्मं१३८

[अप्रतिष्ठानेऽपि संक्लेशात एव कर्मक्षपणमिति।
न हि तदभावे सुरस्तत्रापि च क्षपयति तत्कर्म १३८]

अप्रतिष्ठानेऽपि सप्तमनरकपृथिवीनरके संक्लेशात एव तथोत्क्षेपनिपातजनितदुःखादेव कर्मक्षपणमिति नान्यथा, न यस्मात्तदभावे संक्लेशाभावे सुरो देवस्तत्रापि नरके यथासंभवं कथंचिद्गतः सन् चशब्दादन्यत्र च संक्लेशरहितः क्षपयति तत्कर्म परमाधार्मिकतो नरकवेदनीयमिति ॥ उपसंहरन्नाह।

तम्हा ते पहमाणो अट्टज्झाणाइगं जणंतो वि।
तक्कम्मक्खपहेउं न दोसवं होइ णायव्वो ॥ १३९ ॥

---

१ रमवयरे.

[तस्मात्तान् घ्नन्नार्त्तध्यानादिकं जनयन्नपि ।
तेषां कर्मक्षयहेतुर्न दोषवान् भवति ज्ञातव्यः ॥१३९॥]

यस्मादेवं तस्मात्तान् दुःखितान्प्राणिनः घ्नन् व्यापादयन् आर्त्तध्यानादिकं जनयन्नपि आर्तरौद्रध्यानं चित्रं च संक्लेशं कुर्वन्नपि तेषां कर्मक्षयहेतुस्तेषां दुःखितानां कर्मक्षयनिमित्तमिति कृत्वा न दोषवान् भवति ज्ञातव्यः संसारमोचक इति अयमपि पूर्वपक्षः। अत्रोत्तरमाह ।

चिट्ठउ ता इह अन्नं तक्खवणे तस्स को गुणो होइ ।
कम्मक्खउ त्ति तं तुह किंकारणगं विणिद्दिट्ठं ॥१४०॥

[तिष्ठतु तावदिहान्यत्तत्क्षपणे तस्य को गुणो भवति ।
कर्मक्षय इति तत्तव किंकारणकं निर्दिष्टम् ॥ १४० ॥

तिष्ठतु तावदिह प्रक्रमेऽन्यद्वक्तव्यं तत्क्षपणे दुःखितसत्त्वकर्मक्षपणे तस्य क्षपयितुर्दुःखितसत्त्वव्यापादकस्य को गुणो भवति न हि फलमनपेक्ष्य प्रवर्तते प्रेक्षावानिति, अथैवं मन्यसे कर्मक्षय इति कर्मक्षयो गुण इत्याशङ्क्याह । तत्कर्म तव हे वादिन् किंकारणं किंनिमित्तं निर्दिष्टं प्रतिपादितं शास्त्र इति ॥

अन्नाणकारणं जइ तदवगमा चेव अवगमो तस्स ।
किं वहकिरियाइ तओ विवज्जओ तीइ अह हेऊ१४१

[अज्ञानकारणं यदि तदपगमादेवापगमस्तस्य ।
किं वधक्रियया ततः विपर्ययः तस्या अथ हेतुः॥१४१॥]

अज्ञानकारणं अज्ञाननिमित्तं यदि एतदाशङ्क्याह तदपगमा-

देवाज्ञाननिवृत्तेरेवापगममस्य निवृत्तिरस्य कर्मणः कारणाभावात् कार्याभाव इति न्यायात्किं वधक्रियया ततः अप्रतिपक्षता तस्या विपर्ययः तस्या वधक्रियायाः अथ हेतुरवधक्रियैवेति एतदाशङ्क्याह ।

मुत्ताण कम्मबंधो पावइ एवं निरत्थगा मुत्ती ।
अह तस्स पुन्नबंधो तओ वि न अंतरायाओ॥१४२॥

[मुक्तानां कर्मबन्धः प्राप्नोति एवं निरर्थका मुक्तिः ।
अथ तस्य पुण्यबन्धः तकोऽपि नान्तरायात् ॥ १४२ ॥]

मुक्तानां कर्मबन्धः प्राप्नोति तस्यावधक्रियानिमित्तत्वात् मुक्तानां चावधक्रियोपेतत्वात्, एवं निरर्थका मुक्तिर्बन्धोपद्रुतत्वात्। अथैवं मन्यसे तस्य दुःखितसत्त्वव्यापादकस्य पुण्यबन्धो गुणो न तु कर्मक्षय इत्येतदाशङ्क्याह तकोऽपि न असावपि गुणो नान्तरायात्कारणादिति । एतदेव भावयति ।

वहमाणो ते नियमा करेइ वहपुन्नमंतरायं से।
ता कह णु तस्स पुन्नं तेसिं खवणं व हेऊओ ॥१४३॥

[घ्नन् तान् नियमात्करोति वधपुण्यान्तरायममीषाम्।
तत्कथं तु तस्य पुण्यं तेषां क्षपणवद्हेतुकत्वात्॥१४३॥]

घ्नन् व्यापादयंस्तान् दुःखितसत्त्वान्नियमादवश्यमेव करोति निर्वर्तयति असौ व्यापादकः वधपुण्यान्तरायममीषां दुःखितसत्त्वानां जीवन्तो हि तेऽन्यदुःखितवधेन पुण्यं कुर्वन्ति व्यापादने तेषां अन्यवधाभावात्पुण्यान्तरायं यस्मादेवं तत्तस्मात्कथं नु

तस्य व्यापादकस्य पुण्यं नैवेत्यर्थः कुतः अहेतुकत्वादिति योग
न ह्यन्यपुण्यान्तरायकरणं पुण्यहेतुरिति सिद्ध एव हेतुः। दृष्टा
माह तेषां क्षपणवत् तेषां दुःखितसत्त्वानां व्यापाद्यमानानां क
क्षपणवदिति, अयमत्र भावार्थः, दुःखितसत्त्वव्यापत्त्या कर्मक्ष
इत्यभ्युपगमः ततश्च व्यापाद्यमानानामन्यव्यापादनाभावादहे
कत्वात्कुतः कर्मक्षय इति।

अह सगयं वहणं चिय हेऊ तस्स त्ति किं परवहेणं।
अप्पा खलु हंतव्वो कम्मक्खयमिच्छमाणेणं ॥१४४

[अथ स्वगतं हननमेव हेतुस्तस्य इति किं परवधेन।
आत्मैव हन्तव्यः कर्मक्षयमिच्छता ॥ १४४ ॥]

अथैवं मन्यसे स्वगतमात्मगतं हननमेव जिघांसनमेव हेतुस्त
कर्मक्षयस्यैतदाशङ्क्याह इति किं परवधेन एवं न किंचित्परव्य
पादनेनात्मैव हन्तव्यः कर्मक्षयमिच्छता स्वगतवधस्यैव त
मित्तत्वादिति ॥

अह उभयक्खयहेऊ वहु त्ति नो तस्स तन्निमित्ताओ।
अविरुद्धहेउजस्स य न निवित्ती इयरभावे वि॥१४५

[अथोभयक्षयहेतुर्वध इति न तस्य तन्निमित्तत्वात्।
अविरुद्धहेतुजस्य च न निवृत्तिरितरभावेऽपि॥१४५॥

अथैवं मन्यसे उभयक्षयहेतुर्वधः व्यापाद्यव्यापादककर्मक्षय
हेतुर्व्यापादनं कर्तृकर्मभावेन तदुभयनिमित्तत्वादस्यैतदाशङ्क्य

ह नतदेवं कुतमस्य कर्मणस्तन्निमित्तत्वात्तद्विरुद्धवधक्रियाजन्यत्वात्, यदि नामैवं ततः किमिति अत्राह अविरुद्धहेतुजस्य च निवृत्तिहेतुत्वाभिमताविरुद्धकारणजन्यस्य च वस्तुनो न निवृत्तिर्न विनाशः इतरभावेऽपि विनाशकारणाविरोधिपदार्थभावेऽपीति । एतदेव भावयति ॥

हिमजणियं सीयं चिय अवेइ अनलाओ नायवो वेइ
एवं अणब्भुवगमे अइप्पसंगो बला होइ ॥ १४६ ॥

[हिमजनितं शीतमेवापैत्यनलात् नातपोऽपैति ।
एवमनभ्युपगमेऽतिप्रसङ्गो बलाद्भवति ॥ १४६ ॥]

हिमजनितं शीतमेवापैत्यनलात् शीतकारणविरोधित्वादनलस्य नातपोऽपैति तत्कारणाविरोधित्वादनलस्य एवमनभ्युपगमे कारणविरोधिनः सकाशान्निवृत्तिरित्यनङ्गीकरणेऽतिप्रसङ्गो बलाद्भवति तन्निवृत्तिवत्तदन्यनिवृत्तिलक्षणा अव्यवस्था नियमेनापद्यत इति । एतदेवाह ।

तब्भावंमि अ जं किंचि वत्थु जाओ कुओ वि न हविज्जा
एवं च सव्वभावो पावइ अन्नुन्नविक्खाए ॥ १४७ ॥

[तदभावेऽपि च यत्किंचित् वस्तुजातं कुतश्चित् न भवेत्।
एवं च सर्वाभावः प्राप्नोत्यन्योन्यापेक्षया ॥ १४७ ॥]

तद्भावेऽपि चातिप्रसङ्गभावे च यत्किंचिदत्र वस्तुजातं यतः कुतश्चित्सकाशान्न भवेत् अप्रतिपक्षादपि निवृत्त्यभ्युपगमात् । अ- [illegible] एवं च सति सर्वाभावः प्राप्नोति अशेषपदार्थाभाव

आपद्यते, कुतो ऽन्योन्यापेक्षया अविरोधिनमप्यन्यमपेक्ष्यान्यस्य निवृत्तिरन्यं वान्यस्येति शून्यतापत्तिरिति ॥

अह तं अहेउगं चिय कहं नु अत्थि त्ति अवगमो कह य ।
नागासमाइयाणं कुओवि सिद्धो इह विणासो ॥१४८॥

[अथ तदहेतुकमेव कथं त्वस्तीति अपगमः कथं च ।
नाकाशादीनां कुतश्चित्सिद्ध इह विनाशः ॥ १४८ ॥]

अथैवं मन्यसे तत्कर्माहेतुकमेव निर्हेतुकमेवेत्येतदाशङ्क्याह कथं त्वस्तीति नैवास्ति तदहेतुत्वात् खरविषाणादिवत्, आकाशादिना अहेतुकेन सता व्यभिचारमाशङ्क्याह अपगमः कथं विनाशश्च कथमस्येति एतदेव भावयति नाकाशादीनां नाकाशधर्मास्तिकायप्रभृतीनां कुतश्चिद्धेत्वादेः सिद्ध इह विनाशः अहेतुकत्वेन नित्यत्वादिति ॥

इत्तु चिय अफलत्ता नो कायव्वो वहु त्ति जीवाणं ।
वहहेउगं चिय तयं कहं निवित्ती तओ तस्स॥१४९॥

[अतोऽपि अफलत्वात् न कर्तव्यो वधो जीवानाम् ।
वधहेतुकमेव तत् कथं निवृत्तिस्ततस्तस्य ॥ १४९ ॥]

अतो ऽपि वधहेतुककर्माविनाशित्वेन अफलत्वात् कर्मक्षयफलशून्यत्वात् न कर्तव्यो वधो जीवानामिति । वधहेतुकमेव तत्स्याद्वधनिमित्तमेव तत्कर्मेत्येतदाशङ्क्याह कथं केन प्रकारेण निवृत्तिर्व्यावृत्तिस्ततस्तस्माद्वधात्तस्य कर्मणः न हि यतो भवति तत एव न भवति भवनाभावप्रसङ्गादिति ।

ह नैतदेवं कुतस्तस्य कर्मणस्तन्निमित्तत्वात्तद्विरुद्धवधक्रियाजन्य त्वात्, यदि नामैवं ततः किमिति अत्राह अविरुद्धहेतुजस्य च निवृत्तिहेतुत्वाभिमताविरुद्धकारणजन्यस्य च यस्तुनो न निवृ त्तिर्न विनाशः इतरभावेऽपि विनाशकारणाविरोधिपदार्थभावे ऽपीति। एतदेव भावयति॥

हिमजणियं सीयं चिय अवेइ अनलाओ नायवो वेइ।
एवं अणब्भुवगमे अइप्पसंगो वला होइ॥ १४६॥

[हिमजनितं शीतमेवापैत्यनलात् नातपोऽपैति।
एवमनभ्युपगमेऽतिप्रसङ्गो बलाद्भवति॥ १४६॥]

हिमजनितं शीतमेवापैत्यनलात् शीतकारणविरोधित्वादनलस्य नातपोऽपैति तत्कारणाविरोधित्वादनलस्य एवमनभ्युपगमे कारणविरोधिनः सकाशान्निवृत्तिरित्यनङ्गीकरणेऽतिप्रसङ्गो बलाद्भवति तन्निवृत्तिवत्तदन्यनिवृत्तिलक्षणा अव्यवस्था नियमेनापद्यत इति। एतदेवाह।

तब्भावंमि अ जं किंचि वत्थु जत्तो कुओ वि न हविज्जा
एवं च सव्वभावो पावइ अन्नुन्नविक्खाए॥ १४७॥

[तदभावेऽपि च यत्किंचित् वस्तुजातं कुतश्चित् न भवेत्।
एवं च सर्वाभावः प्राप्नोत्यन्योन्यापेक्षया॥ १४७॥]

तद्भावेऽपि चातिप्रसङ्गभावे च यत्किंचिदत्र वस्तुजातं यतः कुतश्चित्सकाशान्न भवेत् अप्रतिपक्षादपि निवृत्त्यभ्युपगमात्। अत्रानिष्टमाह, एवं च सति सर्वाभावः प्राप्नोति अशेषपदार्थाभाव

[अथ तत्स्वयमेव तकः क्षपयति इतरदपि किं न एवमेव।
कालेन क्षपयत्येव उपक्रमः क्रियते यथेन ॥ १५२ ॥]

अथैवं मन्यसे तत्पुण्यं स्वयमेव तक आत्मनैवासौ सुखितः क्षपयत्यनुभवेनैव वेदयतीत्येतदाशङ्क्याह इतरदपि पापं किं न एवमेव किं न स्वयमेव दुःखितः क्षपयति क्षपयत्येवेत्यर्थः । अथैवं मन्यसे कालेन प्रदीर्घेण क्षपयत्येव नात्रान्यथाभाव उपक्रमः क्रियते यथेन तस्यैव प्रदीर्घकालवेद्यस्य पापस्य स्वल्पकालवेद्यत्वमापाद्यते व्यापत्तिकरणेनेति एतदाशङ्क्याह ।

इयरस्स किं न कीरइ सुहीण भोगंगसाहणेणेवं ।
न गुण त्ति तंमि खविए सुहभावो चेव तत्तुत्ति १५३

[इतरस्य किं न क्रियते सुखिनां भोगाङ्गसाधनेन एवं ।
न गुण इति तस्मिन् क्षपिते सुखभावादेव तदिति १५३]

इतरस्येति पुण्यस्य किं न क्रियते उपक्रमः सुखिनां भोगाङ्गसाधनेन कादमीरादेः कुंकुमादिसंपादनेन। अथैवं मन्यसे एवमुपक्रमद्वारेण न गुण इति तस्मिन्पुण्ये क्षपिते कुतः सुखभावादेव तत् इति यतः पुण्यात्सुखस्यैव प्रादुर्भावादिति एतदाशङ्क्याह ।

निरुवमसुक्खो मुक्खो न य सइ पुन्ने तओ त्ति किं न गुणो।
पावोदयसंदिद्धो इयरंमि उ निच्छओ केण ॥ १५४ ॥

[निरुपमसौख्योमोक्षःनच सति पुण्ये तक इति कथं न गुणः
पापोदयसंदिग्ध इतरस्मिन् तु निश्चयः केन ॥ १५४ ॥]

निरुपमसौख्यो मोक्षः सकलाबाधानिवृत्तेरुभयसिद्धत्वाद्य च

तम्हा पाणवहोवज्जियस्स कम्मस्स खवणहेउत्ता।
तव्विरई कायव्वा संवररूव त्ति नियमेणं ॥ १५० ॥

[तस्मात्प्राणवधोपार्जितस्य कर्मणः क्षपणहेतुत्वात्।
तद्विरतिः कर्तव्या संवररूपेति नियमेन ॥ १५० ॥

यस्मादेवं वधहेतुकमेव तत्तस्मात्प्राणवधोपार्जितस्य कर्मणः क्षपणहेतुत्वात्तद्विरतिर्वधविरतिः कर्तव्या संवररूपेति वधविरतिविशेषणा नियमेनावश्यतयेति ॥ किं च

सुहिएसु वि वहविरई कह कीरइ नत्थि पावमह तेसु।
पुन्नक्खओ वि हु फलं तब्भावे मुत्तिविरहाओ ॥१५१॥

[सुखितेष्वपि वधविरतिः किं क्रियते नास्ति पापमथ तेषु।
पुण्यक्षयोऽपि फलमेव तद्भावे मुक्तिविरहात् ॥१५१॥]

सुखितेष्वपि प्राणिषु वधविरतिर्व्यापादननिवृत्तिः किं क्रियते भवद्भिर्नास्ति पापं क्षपणीयमथ तेषु सुखितेषु पुण्यनिमित्तत्वात्सुखस्य एतदाशङ्क्याह पुण्यक्षयोऽपि तद्व्यापत्तिजनितः फलमेव अनन्तेष्वपि वधविरतिप्रसङ्गः कथं पुण्यक्षयः फलं तद्भावे पुण्यभावे मुक्तिविरहात् मोक्षाख्यप्रधानफलाभावात् पुण्यापुण्यक्षयनिमित्तत्वात्सर्वेति ।

अह तं सयं चिय तओ खवेइ इयरं पि किं न एमेव।
कालेणं खवइ च्चिय उवक्कमो कीरइ वहेण ॥ १५२ ॥

[अथ तत्स्वयमेव तकः क्षपयति इतरदपि किं न एवमेव।
कालेन क्षपयत्येव उपक्रमः क्रियते वधेन ॥ १५२ ॥]

अथैवं मन्यसे तत्पुण्यं स्वयमेव तक आत्मनैवासौ सुखितः क्षपयत्यनुभवेनैव वेदयतीत्येतदाशङ्क्याह इतरदपि पापं किं न एवमेव किं न स्वयमेव दुःखितः क्षपयति क्षपयत्येवेत्यर्थः । अथैवं मन्यसे कालेन प्रदीर्घेण क्षपयत्येव नात्रान्यथाभाव उपक्रमः क्रियते वधेन तस्यैव प्रदीर्घकालवेद्यस्य पापस्य स्वल्पकालवेद्यत्वमापाद्यते व्यापत्तिकरणेनेति एतदाशङ्क्याह ।

इयरस्स किं न कीरइ सुहीण भोगंगसाहणेणेवं ।
न गुण त्ति तंमि खविए सुहभावो चेव तत्तुत्ति १५३

[इतरस्य किं न क्रियते सुखिनां भोगाङ्गसाधनेन एवं ।
न गुण इति तस्मिन् क्षपिते सुखभावादेव तदिति १५३]

इतरस्येति पुण्यस्य किं न क्रियते उपक्रमः सुखिनां भोगाङ्गसाधनेन काश्मीरादेः कुंकुमादिसंपादनेन। अथैवं मन्यसे एवमुपक्रमद्वारेण न गुण इति तस्मिन्पुण्ये क्षपिते कुतः सुखभावादेव तत् इति ततः पुण्यात्सुखस्यैव प्रादुर्भावादिति एतदाशङ्क्याह ।

निरुवमसुक्खो मुक्खो न य सइ पुन्ने तओ त्ति किं न गुणो।
पावोदयसंदिद्धो इयरंमि उ निच्छओ केण ॥ १५४ ॥

[निरुपमसौख्योमोक्षःनच सति पुण्ये तक इति कथं न गुणः
पापोदयसंदिग्ध इतरस्मिन् तु निश्चयः केन ॥ १५४ ॥]

निरुपमसौख्यो मोक्षः सकलाबाधानिवृत्तेरुभयसिद्धत्वात्र च

सति पुण्ये तकोऽसौ पुण्यक्षयनिमित्तत्वात्तस्येति एवं कथं न गुणः पुण्योपक्रमकरणे गुण एव। अथैवं मन्यसे पापोदयसंदिग्धो ऽसौ न ह्यत्र निश्चय उपक्रमेण पुण्ये क्षपिते तस्य मोक्ष एव भविष्यति न तु पापोदय इति, एतदाशङ्क्याह इतरस्मिन् तु दुःखितपापक्षपणे निश्चयः केन यदुत तस्यैवमेवार्थो न पुनरनर्थ इति एतदेव भावयति ॥

दुहिओ वि नरगगामी वहिओ सो अवहिओ वहू अन्ने।
वहिऊण न गच्छिज्जा कयाइ ता कह न संदेहो॥१५५॥

[दुःखितोऽपि नरकगामी हतः सो ऽहतो बहूनन्यान्।
हत्वा न गच्छेत् कदाचित् तस्मात्कथं न संदेहः १५५]

दुःखितोऽपि मत्स्यबन्धादिर्नरकगामी हतः सन् कदाचित्स्या- दिति योगः नरकसंवर्तनीयस्य कर्मणः उ[illegible] तत्संभवात् वेद्यमानोपक्रमे च तदुदयप्रसङ्गात् स एव [illegible]ऽव्यापादितः सन् बहूनन्यान् दुःखितान् हत्वा त्वन्मते[illegible]तत्पक्षयान्न गच्छेत् कदाचित् यस्मादेवं तस्मात्कथं न [illegible]ह दुःखितपापक्षपणेऽपि संएवेति ॥ अधुना प्रागुपन्यस्तं नारकन्यायमधिकृत्याह ।

नेरइयाण वि तह देहवेयणातिसयभावओ भायं।
नाईवसंकिलेसो समोहयाणं व विन्नेओ ॥ १५६ ॥

[नारकानामपि तथा देहवेदनातिशयभावतः प्रायः।
[illegible]ः समवहतानामिव विज्ञेयः ॥ १५६ ॥]

नारकानामप्युदाहरणतयोपन्यस्तानां तथा तेन प्रकारेण नरकवेदनीयकर्मोदयजनितेन देहवेदनातिशयभावतः शरीरवेदनायास्तीव्रभावेन प्रायो बाहुल्येन नातीवसंक्लेशः क्रूरादिपरिणामलक्षणः समवहतानामिव विज्ञेयः वेदनातिशयेनान्तःकरणव्यापाराभिभवादिति एतदेवाह ।

इत्थ वि समोहया मूढचेयणा वेयणाणुभवखिन्ना ।
तम्मित्तचित्तकिरिया न संकिलिस्संति अन्नत्थ १५७

[अत्रापि समवहता मूढचेतना वेदनानुभवखिन्नाः ।
तन्मात्रचित्तक्रिया न संक्लिश्यन्ते अन्यत्र ॥ १५७ ॥]

अत्रापि तिर्यग्लोके समवहता वेदनासमुद्घातेनावस्थान्तरमुपनीता मूढचेतना विशिष्टस्वव्यापाराक्षमचैतन्या वेदनानुभवखिन्नाः तीव्रवेदनासंवेदनेन श्रान्ताः तन्मात्रचित्तक्रिया वेदनानुभवमात्रचित्तव्यापारा न संक्लिश्यन्ते न रागादिपरिणामं यान्ति अन्यत्र स्त्र्यादौ तत्रैव निरोधादिति।

ता तिव्वरागदोसाभावे बंधो वि पयणुओ तेसिं।
सम्मोहओ च्चिय तहा खओ वि णेगंतमुक्कोसो१५८

[तत्तीव्ररागद्वेषाभावे बन्धोऽपि प्रतनुस्तेषाम् ।
सम्मोहत एव तथा क्षयोऽपि नैकान्तोत्कृष्टः ॥१५८॥]

यस्मादेवं तत्तस्मात्तीव्ररागद्वेषाभावे बन्धोऽपि प्रतनुस्तेषां समवहतानां निमित्तदौर्बल्यात् सम्मोहत एव तथा क्षयोऽपि

सति पुण्ये तत्कोऽर्मा पुण्यक्षयनिमित्तत्वात्तस्येति एवं कथं न गुणः पुण्योपक्रमकरणे गुण एव। अथैवं मन्यसे पापोदयमंदिरो ऽसौ न यत्र निश्चय उपक्रमेण पुण्ये क्षपिते तस्य मोक्ष एव भविष्यति न तु पापोदय इति, एतदाशङ्क्याह इतरस्मिन् तु दुःखितपापक्षपणे निश्चयः केन यदुत तत्संयमेवार्थी न पुनरनर्थ इति एतदेव भावयति ॥

दुहिओ वि नरगगामी वहिओ सो अवहिओ वहू अन्ने।
वहिऊण न गच्छिज्जा कयाइ ता कह न संदेहो॥१५५॥

[दुःखितोऽपि नरकगामी हतः सो ऽहतो बहूनन्यान्।
हत्वा न गच्छेत् कदाचित् तस्मात्कथं न संदेहः १५५]

दुःखितोऽपि मत्स्यबन्धादिर्नरकगामी हतः सन् कदाचित्स्यादिति योगः नरकसंवर्तनीयस्य कर्मणः अ[illegible]त्संभवात् वेद्यमानोपक्रमे च तदुदयप्रसङ्गात् स एव [illegible]ोऽव्यापादितः सन् बहूनन्यान् दुःखितान् हत्वा त्वन्मते[illegible]पक्षयान्न गच्छेत् कदाचित् यस्मादेवं तस्मात्कथं न [illegible]हः दुःखितपापक्षपणेऽपि संदेह एवेति ॥ अधुना प्रागुपन्यस्तं नारकन्यायमधिकृत्याह।

नेरइयाण वि तह देहवेयणातिसयभावओ पायं।
नाईवसंकिलेसो समोहयाणं व विन्नेओ ॥ १५६ ॥

[नारकानामपि तथा देहवेदनातिशयभावतः प्रायः।
कालेऽणिवसंक्लेशः समवहतानामिव विज्ञेयः ॥ १५६ ॥]

नारकानामप्युदाहरणतयोपन्यस्तानां तथा तेन प्रकारेण नरकवेदनीयकर्मोदयजनितेन देहवेदनातिशयभावतः शरीरवेदनायास्तीव्रभावेन प्रायो बाहुल्येन नातीवसंक्लेशः क्रूरादिपरिणामलक्षणः समवहतानामिव विज्ञेयः वेदनातिशयेनान्तःकरणव्यापाराभिभवादिति एतदेवाह।

इत्थ वि समोहया मूढचेयणा वेयणाणुभवखिन्ना।
तंमित्तचित्तकिरिया न संकिलिस्संति अन्नत्थ १५७

[अत्रापि समवहता मूढचेतना वेदनानुभवखिन्नाः।
तन्मात्रचित्तक्रिया न संक्लिश्यन्ते अन्यत्र ॥ १५७ ॥]

अत्रापि तिर्यग्लोके समवहता वेदनासमुद्घातेनावस्थान्तरमुपनीता मूढचेतना विशिष्टस्वव्यापाराक्षमचैतन्या वेदनानुभवखिन्नाः तीव्रवेदनासंवेदनेन श्रान्ताः तन्मात्रचित्तक्रिया वेदनानुभवमात्रचित्तव्यापारा न संक्लिश्यन्ते न रागादिपरिणामं यान्ति अन्यत्र स्यादौ तत्रैव निरोधादिति।

ता तिव्वरागदोसाभावे बंधो वि पयणुओ तेसिं।
सम्मोहओ चिय तहा खओ वि णेगंतमुक्कोसो१५८

[तत्तीव्ररागद्वेषाभावे बन्धोऽपि प्रतनुस्तेषाम्।
सम्मोहत एव तथा क्षयोऽपि नैकान्तोत्कृष्टः ॥१५८॥]

यस्मादेवं तत्तस्मात्तीव्ररागद्वेषाभावे बन्धोऽपि प्रतनुस्तेषां समवहतानां निमित्तदौर्बल्यात् सम्मोहत एव तथा क्षयोऽपि

किं इय न तित्थहाणी किं वा वहिओ न गच्छई नरयं।
सीहो किं वा सम्मं न पावई जीवमाणो उ ॥१६९॥

[किमेवं न तीर्थहानिः किं वा वधितो न गच्छति नरकम्।
सिंहः किं वा सम्यक्त्वं न प्राप्नोति जीवन् तु ॥१६९॥]

किमेवं न तीर्थहानिस्तीर्थहानिरेव । किं वा वधितो व्यापादितः क्रूराशयत्वान्न गच्छति नरकं सिंहो गच्छत्येव । किं वा सम्यक्त्वं न प्राप्नोति जीवन् सिंहोऽतिशयवत्साधुसमीपे संभवति प्राप्तिरिति॥

किं वा तेणावहिओ कहिंचि अहिमाइणा न खज्जेज्जा
सो ता इहंपि दोसो कहं न होइ त्ति चिंतमिणं १७०

[किं वा तेनाहतः कथंचित् अह्यादिना न खाद्येत ।
स तस्मादिहापि दोषः कथं न भवतीति चिन्त्यमिदं१७०]

किं वा तेन सिंहेनाहतोऽव्यापादितः सन् कथंचिद्रजन्यां प्रमादादह्यादिना सर्पेण गोनसेन वा न खाद्येत स आचार्यः संभवति सर्वमेतत् यस्मादेवं तस्मादिहापि दोषो भवदभिमतः कथं न भवतीति चिन्त्यमिदं विचारणीयमेतदिति ॥ यतश्चैवमतः ।

सव्वपवित्तिअभावो पावइ एवं तु अन्नदाणे वि ।
तत्तो विसूइयाई न संभवंतित्थ किं दोसा ॥ १७१ ॥

[सर्वप्रवृत्त्यभावः प्राप्नोत्येवं तु अन्नदानेऽपि।
ततः विसूचिकादयः न संभवन्त्यत्र किं दोषाः॥१७१॥]

सर्वप्रवृत्त्यभावः प्राप्नोत्येवमागन्तुकदोषसंभवात् एवं च सत्यन्न-

दानेऽपि न प्रवर्तितव्ये। अपिशब्दाददानेऽपि। ततोऽक्षदानादेर्विसूचिकादयो विसूचिका मरणं अदाने प्रद्वेषतो धनहरणव्यापादनादयो न संभवन्त्यत्राक्षदानादौ किं दोषाः संभवन्त्येवेति ॥ तथा

सयमवि य अपरिभोगो एत्तो च्चिय एवं गमणमाई वि
सव्वं न जुज्जइ च्चिय दोसासंकानिवित्तीओ ॥१७२॥

[स्वयमपि चापरिभोगः अत एव एवं गमनाद्यपि।
सर्वं न युज्यत एव दोषाशंकानिवृत्तेः ॥ १७२ ॥

स्वयमपि चापरिभोगोऽक्षादेरत एवागन्तुकदोषसंभवादेव। एवं गमनाद्यपि गमनमागमनमवस्थानं सर्वं न युज्यत एव दोषाशङ्कानिवृत्तेः गच्छतोऽपि कण्टकवेधादिसंभवादागच्छतोऽपि अवस्थानेऽपि गृहपातादिसंभवदर्शनादिति ॥

अणिवित्ती वि हु एवं कह कायव्व त्ति भणियदोसाओ।
आलोयणं पि अवराहसंभवाओ ण जुत्तं ति॥१७३॥

[अनिवृत्तिरपि खलु एवं कथं कर्तव्येति भणितदोषात्।
आलोचनमपि अपराधसंभवात् न युक्तमिति॥१७३॥]

अनिवृत्तिरप्येवं कथं कर्तव्येति भणितदोषादनिवृत्तित एव राजपथूरादिव्यापादनेन दोषसंभवात्। आलोचनमपि प्रागुपदिष्टं (१६७) आत्यन्तिककार्यविशरवात् किमप्येते आलोचयन्तीति चान्यापकारप्रवृत्तेरपराधसंभवात्र युक्तमेवेति ॥ उपसंहरन्नाह

इय अणुभवलोगागमविरुद्धमेयं न नायसमयाणं।
मइविब्भमस्स हेऊ वयणं भावत्थनिरसारं ॥१७४॥

[एवं अनुभवलोकागमविरुद्धमेतत् न ज्ञानसमयानाम्।
मतिविभ्रमस्य हेतुः वचनं भावार्थनिस्सारम् ॥१७४॥]

इय एवं अनुभवलोकागमविरुद्धमेतत् । निवृत्तौ परिणामशुद्ध्यनुभवादनुभवविरुद्धं समुद्रादिप्रतरणादिप्रवृत्तेर्लोकविरुद्धं यस्य कस्यचिद्विधानादागमविरुद्धं एतत्पूर्वपक्षवादिवचनमिति योगः। न ज्ञातसमयानां नावगतसिद्धान्तानां मतिविभ्रमस्य हेतुः कथमेतच्छोभनं मतिविप्लवस्य कारणं किं विशिष्टं वचनं भावार्थनिस्सारं अभिप्रेतगर्भार्थशून्यमिति । यस्मादेवं

तम्हा विसुद्धचित्ता जिणवयणविहीइ दोवि सद्धाला।
वहविरइसमुज्जुत्ता पावं छिंदंति धिइबलिणो॥१७५॥

[तस्माद्विशुद्धचित्तौ जिनवचनविधिना द्वावपि श्रद्धावन्तौ
वधविरतिसमुद्युक्तौ पापं छिन्तः धृतिबलिनौ ॥१७५॥]

तस्माद्विशुद्धचित्तौ अपेक्षारहितौ जिनवचनविधिना प्रवचनोक्तेन प्रकारेण द्वावपि प्रत्याख्यातृप्रत्याख्यापयितारौ श्रद्धावन्तौ वधविरतिसमुद्युक्तौ यथाशक्त्या पालनोद्यतौ पापं छिन्तः कर्म क्षपयतः धृतिबलिनौ अप्रतिपतितपरिणामाविति ॥

सांप्रतमन्यद्वादस्थानकम् ।

निच्चाण वहाभावा पयइअणिच्चाण चेव निव्विसया ।
एगंतेणेव इहं वहविरइं केइ मन्नंति ॥ १७६ ॥

[नित्यानां वधाभावात्प्रकृत्यनित्यानां चैव निर्विषया ।
एकान्तेनैव इह वधविरतिः केचन मन्यन्ते ॥ १७६ ॥]

जीवाः किल नित्या वा स्युरनित्या वेत्युभयथापि दोषः नित्यानां वधाभावात् प्रकृत्यनित्यानां चैव स्वभावभङ्गुराणां चैव वधाभावात् निर्विषया निरालंबना एकान्तेनैव अत्र पक्षद्वये का वधविरतिः संभवाभावात् केचन वादिनो मन्यन्त इति। एतदेव भावयति

एगसहावो निच्चो तस्स कह वहो अणिच्चभावाओ।
पयइअणिच्चस्स वि अन्नहेऊभावाणवेक्खाओ॥१७७॥

[एकस्वभावो नित्यः तस्य कथं वधः अनित्यभावात्।
प्रकृत्यनित्यस्यापि अन्यहेतुभावानपेक्षातः ॥ १७७ ॥]

एकस्वभावोऽप्रच्युतानुत्पन्नस्थिरैकधर्मा नित्यः तस्य कथं वधः जिघांसनमनित्यभावादतादवस्थ्यो नानित्यत्वापत्तेरित्यर्थः प्रकृत्यनित्यस्यापि स्वभावतोऽप्यनित्यस्य कथं वध इति वर्तते कथं च नेत्याह अन्यहेतुभावानपेक्षातः स्वव्यतिरिक्तहेतुसत्तानपेक्षत्वात् तत्स्वभावत्वे च स्वत एव निवृत्तेरिति। प्रक्रान्तोपचयमाह।

किं च सरीरा जीवो अन्नो णन्नो व हुज्ज जइ अन्नो
ता कह देहवहंमि वि तस्स वहो घडविणासे व १७८

[किं च शरीरात् जीवः अन्योऽनन्यो वा भवेत् यद्यन्यः।
तत्कथं देहवधेऽपि तस्य वधः घटविनाश इव॥१७८॥]

किं चान्यच्छरीरात्सकाशाज्जीवोऽन्योऽनन्यो वा भवेत् द्वयी गतिः किं चातः यद्यन्यस्तत्कथं देहवधे प्रकृतिविकारत्वेनार्थान्त-

रभूतदेहविनाशे तस्य जीवस्य वधो नैवेत्यर्थः घटविनाश इव न हि घटे विनाशिते जीववधो दृष्टः तदर्थान्तरत्वादिति।

द्वितीयं विकल्पमधिकृत्याह

अह उ अणन्नो देह व्व सो तओ सव्वहा विणस्सिज्जा।
एवं न पुण्णपावा वहविरई किंनिमित्ता भे ॥१७९॥

[अथ त्वनन्यः देह इवासौ ततः सर्वथा विनश्येत्।
एवं न पुण्यपापे वधविरतिः किंनिमित्ता भवताम् १७९]

अथ त्वनन्यः शरीराज्जीव इत्येतदाशङ्क्याह। देह इवासौ ततः अनन्यत्वाद्धेतोः सर्वथा विनश्येत्। शरीरं च विनश्यत्येव न परलोकयायि। एवं च न पुण्यपापे भोक्तुरभावात् वधविरतिः किंनिमित्ता भे भवतां विरतिवादिनामिति एष पूर्वपक्षः। अत्रोत्तरमाह।

निच्चाणिच्चो जीवो भिन्नाभिन्नो य तह सरीराओ।
तस्स वहसंभवाओ तव्विरई कहमविसया उ॥१८०॥

[नित्यानित्यो जीवो भिन्नाभिन्नश्च तथा शरीरात्।
तस्य वधसंभवात् तद्विरतिः कथमविषया तु ॥१८०॥]

एकान्तनित्यत्वादिभेदप्रतिषेधेन नित्यानित्यो जीवो द्रव्यपर्यायरूपत्वात् भिन्नाभिन्नश्च तथा शरीरात् तथोपलब्धेः अन्यथा दृष्टेष्टविरोधात् तस्य वधसंभवाद्धेतोस्तद्विरतिर्वधविरतिः कथमविषया नैवेत्यर्थः।

नित्यानित्यत्वव्यवस्थापनायाह

निच्चाणिच्चो संसारलोगववहारओ मुणेयव्वो ।
न य एगसहावंमी संसाराई घडंति त्ति ॥ १८१ ॥

[नित्यानित्यः संसारलोकव्यवहारतः मुणितव्यः ।
न चैकस्वभावे संसारादयो घटन्त इति ॥ १८१ ॥]

नित्यानित्यो जीव इति गम्यते कुतः संसाराल्लोकव्यवहारतो मुणितव्यः स एव सत्त्वा नरकं व्रजन्तीत्यादि संसारात् गत आगम इति लोकव्यवहाराच्च विज्ञेय इति । विपक्षव्यवच्छेदार्थमाह । न चैकस्वभावे न च नित्याद्येकधर्मिण्येवात्मनि संसारादयो घटन्त इति गाथासमुदायार्थः ॥ अधुना अवयवार्थमाह ।

निच्चस्स सहावंतरमपावमाणस्स कह णु संसारो ।
जंमाणंतरनट्ठस्स चेव एगंतओ मूलो ॥ १८२ ॥

[नित्यस्य स्वभावान्तरमप्राप्नुवतः कथं नु संसारः ।
जन्मानन्तरनष्टस्यैव एकान्ततोऽमूलः ॥ १८२॥]

नित्यस्याप्रच्युतानुत्पन्नस्थिरैकस्वभावेन हेतुना स्वभावान्तरमप्राप्नुवतः सदैवैकरूपत्वात् कथं नु संसारो नैव विचित्रत्वात्तस्य ज-न्मानन्तरनष्टस्यैव च सर्वथोत्पत्त्यनन्तरापवर्गिणःएकान्ततोऽमूलः तस्यैव तथापरिणामवैकल्यत एकान्तेनैवाकारणः कुतः संसार इति

एसो च्चिय ववहारो गमणागमणाइ लोगसंसिद्धो
न घडइ जं परिणामी तम्हा सो होइ नायव्वो॥१८३॥

[अत एव व्यवहारो गमनागमनादिर्लोकसंसिद्धः ।
न घटते यत् परिणामी तस्मात् असौ भवति ज्ञातव्यः ॥१८३॥]

अत एवानन्तरोदितादेकान्तनित्यत्वादेर्हेतोर्व्यवहारो गमनागमनादिर्न घटते एकत्रैकस्वभावस्याध्यासितदेशव्यतिरेकेण देशान्तराध्यासायोगात् अन्यत्र च तस्यैवाभावेनापरानुत्पत्तेरिति । आदिशब्दात्स्थानशयनासनभोजनादिपरिग्रहः यद्यस्मादेवं तस्मात्परिणाम्यसावात्मा भवति ज्ञातव्यः, परिणामलक्षणं चेदं ।

परिणामो ह्यर्थान्तरगमनं न तु सर्वथा व्यवस्थानं ।
न च सर्वथा विनाशः परिणामस्तद्विदामिष्टः ॥ १ ॥ इति ।

एतदेव भावयति

जह कंचणस्स कंचणभावेण अवट्ठियस्स कडगाई ।
उप्पज्जंति विणस्संति चेव भावा अणेगविहा॥१८४॥

[यथा कांचनस्य कांचनभावेन अवस्थितस्य कटकादयः।
उत्पद्यन्ते विनश्यन्ति चैव भावा अनेकविधाः॥१८४॥]

यथा काञ्चनस्य सुवर्णस्य काञ्चनभावेन सर्वभावानुयायिन्या सुवर्णसत्तया अवस्थितस्य कटकादयः कटककेयूरकर्णालंकारादयः उत्पद्यन्ते आविर्भवन्ति विनश्यंति च तिरोभवन्ति च भावाः पर्यायाः अनेकविधा अन्वयव्यतिरेकवन्तः स्वसंवेदनसिद्धा अनेकप्रकारा इति

एवं च जीवदव्वस्स दव्वपज्जवविसेसभइयस्स ।
निच्चत्तमणिच्चत्तं च होइ णाओवलभंतं ॥ १८५ ॥

[एवं च जीवद्रव्यस्य द्रव्यपर्यायविशेषभक्तस्य ।
नित्यत्वमनित्यत्वं च भवति न्यायोपलभ्यमानम् ॥१८५॥]

एवं च जीवद्रव्यस्य विविदिषयैव द्रव्यपर्यायविशेषभक्तस्य तदुभयविवक्षया उभयरूपतया विकल्पितस्य नित्यत्वमनित्यत्वं च भवति न्यायोपलभ्यमानं । पृथग्विभक्तिकरणं द्वयोरपि निमित्तभेदख्यापनार्थं न्यायः पुनरिह नारकाद्यवस्थासु मिथो भिन्नास्वपि जीवान्वय उपलभ्यते तस्मिंश्च नारकादिभेद इति ।

द्वितीयपक्षमधिकृत्याह ।

एगंतेण सरीराद्ण्णत्ते तस्स तक्कओ बंधो ।
न घडइ न य सो कत्ता देहादत्थंतरभूओ ॥१८६॥

[एकान्तेन शरीरादन्यत्वे तस्य तत्कृतः बन्धः ।
न घटते न चासौ कर्ता देहादर्थान्तरभूतः ॥ १८६ ॥]

एकान्तेन सर्वथा शरीरादन्यत्वे अभ्युपगम्यमाने तस्य जीवस्य किं तत्कृतो बन्धः जीवस्य शरीरनिर्वर्तितो बन्धो न घटते न हि स्वत एव गिरिशिखरपतितपाषाणतो जीवघाते देवदत्तस्य बन्ध इति । स्यादर्थान्तरस्यापि तत्करणकर्तृत्वेन बंध इत्येतदाशंक्याह- न चासौ कर्ता देहादर्थान्तरभूतः निःक्रियत्वान्मुक्तादिभिरतिप्रसङ्गादिति । स्यादेतत्प्रकृतिः करोति पुरुष उपभुंक्ते इत्येतदाशंक्याह

अन्नकयफलुवभोगे अइप्पसंगो अचेयणं कह य ।
कुणइ तयं तदभावे भुंजइ य कहं अमुत्तो त्ति ॥१८७॥

[अन्यकृतफलोपभोगेऽतिप्रसंगः अचेतनं कथं च।
करोति तकं तदभावे भुंक्ते च कथं अमूर्त इति॥१८७॥]

अन्यकृतफलोपभोगे प्रकृत्यादिनिवर्तितफलानुभवेऽभ्युपगम्यमानेऽतिप्रसङ्गः भेदाविशेषेऽन्यकृतस्यान्यानुभवप्रसङ्गात् वास्तवसंबंधाभावात् अचेतनं च कथं करोति तत्प्रधानं किंचिदध्यवसायशून्यत्वात् घटवत् न हि घटस्यापराप्रेरितस्य क्वचित्करणमुपलब्धं न च प्रेरकः पुरुषः उदासीनत्वादेकस्वभावत्वाच्च तदभावे भोग्याभावे शरीराभावे वा भुंक्ते च कथं अमूर्त इति बुद्धिप्रतिबिम्बोदयरूपोऽपि भोगो न युज्यते अमूर्तस्य प्रतिबिम्बाभावात् भावेऽपि मुक्तादिभिरतिप्रसङ्गः न च सन्निहितमपि किंचिदेव प्रतिबिंब्यते न सर्वं तत्स्वभावमिति विशेषहेत्वभावात् अलं प्रसङ्गेन। किं च

न य चेयणा वि अणुभवसिद्धा देहंमि पावई एवं।
तीए विरहंमि दढं सुहदुक्खाई न जुज्जंति ॥ १८८ ॥

[न च चेतनापि अनुभवसिद्धा देहे प्राप्नोति एवम्।
तस्या अभावे दृढं सुखदुःखादयो न युज्यन्ते ॥१८८॥]

न च चेतनापि अनुभवसिद्धा स्पृष्टोपलब्धिद्वारेण देहे प्राप्नोति एवमेकान्तभेदे सति, न हि घटे काष्ठादिना स्पृष्टे चैतन्यं, वेद्यते च देह इति, तस्याश्चेतनाया विरहे चाभावे च दृढमत्यर्थं सुखदुःखादयो न युज्यन्ते, न हि पाषाणप्रतिमायां सुखादयोऽचेतनत्वादिति, यदि न युज्यन्ते नाम का हानिरित्येतदाशंक्याह

सगचंदणविससत्थाइजोगओ तस्स अह य दीसंति
तब्भावंमि वि तब्भिन्नवत्थुपगए ण एवं तु ॥१८९॥

[स्रक्चन्दनविषशस्त्रादियोगतः तस्य अथ च दृश्यन्ते ।
तद्भावेऽपि तद्भिन्नवस्तुप्रगते न एवं तु ॥ १८९ ॥]

स्रक्चन्दनविषशस्त्रादियोगतस्तस्य शरीरस्याथ च दृश्यन्ते स्वकीयेऽनुभवेन अन्यदीये रोमाञ्चादिलिङ्गत इति । विपर्य... बाधामाह । तद्भावेऽपि स्रगादिभावेऽपि तद्भिन्नवस्तुप्रगते आत्म... भिन्नघटादिवस्तुसंगते न एवं सुखादयो दृश्यन्ते। न हि घटे स्रगा... दिभिश्चर्चितेऽपि देवदत्तस्य सुखादय इति । उपसंहरन्नाह

अन्नुन्नाणुगमाओ भिन्नाभिन्नो तओ सरीराओ
तस्स य वहंमि एवं तस्स वहो होइ नायव्वो ॥१९०॥

[अन्योन्यानुगमात् भिन्नाभिन्नोऽसौ शरीरात् ।
तस्य च वधे एवं तस्य वधो भवति ज्ञातव्यः ॥१९०॥

अन्योन्यानुगमाज्जीवशरीरयोरन्योन्यानुवेधाद्भिन्नाभिन्नो ऽसौ जीवः शरीरात् आदान्योन्यरूपानुवेधे इतरेतररूपापत्तिरतस्तथ...

नामूर्तं मूर्ततां याति मूर्तं नायात्यमूर्तताम् ।
द्रव्यं त्रिष्वपि कालेषु व्ययते नात्मरूपतः ॥

इति वचनात्स्वमतविरोधो न भगवद्वोद्ददानात् आत्मदा... नात् तदनुभवविरुद्धवस्तुवादी भगवान् नयविषयत्वात्, तस्य च...

शरीरस्य वधे घाते एवमुक्तन्यायाज्जीवानुवेधसिद्धौ, तस्य जीवस्य वधो भवति ज्ञातव्य इति ।

अधुना वधलक्षणमेवाह

तप्पज्जायविणासो दुक्खुप्पाओ अ संकिलेसो य ।
एस वहो जिणभणिओ वज्जेयव्वो पयत्तेणं ॥१९१॥

[तत्पर्यायविनाशः दुःखोत्पादश्च संक्लेशश्च ।
एष वधो जिनभणितः वर्जयितव्यः प्रयत्नेन ॥१९१॥]

तत्पर्यायविनाशः मनुष्यादिजीवपर्यायविनाशः, दुःखोत्पादश्च व्यापाद्यमानस्य, चित्तसंक्लेशश्च क्लिष्टचित्तोत्पादश्चात्मनः एष वधो व्यस्तः समस्तो वा ओघतो जिनभणितः तीर्थकरोक्तो वर्जयितव्यः प्रयत्नेनोपयोगसारेणानुष्ठानेनेति ॥

इदानीमन्यद्वादस्थानकम् ।

अन्ने अकालमरणस्सभावओ वहनिवित्तिमो मोहा
वंझासुअपिसियासणनिवित्तितुल्लं ववइसंति ॥१९२॥

[अन्येऽकालमरणस्याभावात् वधनिवृत्तिर्मोहात् ।
वंध्यासुतपिशिताशननिवृत्तितुल्यां व्यपदिशन्ति१९२]

अन्ये वादिनः स्वकृतकर्मफलं प्रत्युपभोगभावेन अकालमरणस्याभावाद्वधनिवृत्तिमेव मोहाद्धेतोर्वन्ध्यासुतपिशिताशननिवृत्तितुल्यां व्यपदिशन्ति। वन्ध्यासुतस्यैवाभावात्तत्पिशितस्याप्यभावः, पिशितं मांसमुच्यते, तदभावाच्च कुतस्तस्याशनं भक्षणं, असति

तस्मिन्निर्विषया तन्निवृत्तिः। एवमकालमरणाभावेन वधाभावाद्व-धनिवृत्तिरपीति। एतदेव समर्थयति

अज्झीणे पुव्वकए न मरइ झीणे य जीवइ न कोइ।
सयमेव ता कह वहो उवक्कमाओ वि नो जुत्तो॥१९३

[अक्षीणे पूर्वकृते न म्रियते क्षीणे च जीवति न कश्चित्।
स्वयमेव तत्कथं वधः उपक्रमादपि न युक्तः॥ १९३॥]

अक्षीणे पूर्वकृते आयुष्ककर्मणि न म्रियते कश्चित्, स्वकृत-कर्मफलं प्रत्युपभोगाभावप्रसङ्गात्, क्षीणे च तस्मिन् जीवति न कश्चित् अकृताभ्यागमकृतनाशप्रसङ्गात्, स्वयमेवात्मनैवैतदे-यमिति तत्तस्मात्कथं वधो निमित्ताभावात् नास्त्येवेत्यभिप्रायः। कर्मोपक्रमान्न विप्यतीत्येतदाशङ्क्याह उपक्रमादपि अपान्तराल एव तत्क्षयलक्षणान्न युक्त इति। अत्रैवोपपत्तिमाह

कम्मोवक्कामिज्जइ अपत्तकालं पि जइ तओ पत्ता।
अकयागमकयनासा मुक्खाणासासया दोसा॥१९४॥

[कर्मोपक्राम्यते अप्राप्तकालमपि यदि ततः प्राप्तौ।
अकृतागमकृतनाशौ मोक्षानाश्वासता दोषाः॥१९४॥]

कर्मोपक्राम्यते अर्धमार्ग एव क्षयमुपनीयतेऽप्राप्तकालमपि स्ववि-पाकापेक्षया यदि ततः प्राप्तावकृतागमकृतनाशौ अपान्तराल एव मरणादकृतागमः प्रभूतकालोपभोग्यस्यारत एव क्षयात्कृतनाशः मोक्षानाश्वासता अतः मोक्षेऽनाश्वासता अनाश्वासभावः मृत्युवत्

शरीरस्य वधे घाते एवमुक्तन्यायाज्जीवानुवेधसिद्धौ, तस्य जीवस्य वधो भवति ज्ञातव्य इति ।

अधुना वधलक्षणमेवाह

तप्पज्जायविणासो दुक्खुप्पाओ अ संकिलेसो य ।
एस वहो जिणभणिओ वज्जेयव्वो पयत्तेणं ॥१९१॥

[तत्पर्यायविनाशः दुःखोत्पादश्च संक्लेशश्च ।
एष वधो जिनभणितः वर्जयितव्यः प्रयत्नेन ॥१९१॥]

तत्पर्यायविनाशः मनुष्यादिजीवपर्यायविनाशः, दुःखोत्पादश्च व्यापाद्यमानस्य, चित्तसंक्लेशश्च क्लिष्टचित्तोत्पादश्चात्मनः एष वधो व्यस्तः समस्तो वा ओघतो जिनभणितः तीर्थकरोक्तो वर्जयितव्यः प्रयत्नेनोपयोगसारेणानुष्ठानेनेति ॥

इदानीमन्यद्द्वादस्थानकम् ।

अन्ने अकालमरणस्सभावओ वहनिवित्तिमो मोहा
वंझासुअपिसियासणनिवित्तितुल्लं ववइसंति ॥१९२॥

[अन्येऽकालमरणस्याभावात् वधनिवृत्तिर्मोहात् ।
वन्ध्यासुतपिशिताशननिवृत्तितुल्यां व्यपदिशन्ति ॥१९२॥]

अन्ये वादिनः स्वकृतकर्मफलं सम्युपभोगभावेन अकालमरणस्याभावाद्धननिवृत्तिमिच्छ मोहाद्धेतोर्वन्ध्यासुतपिशिताशननिवृत्तितुल्यां व्यपदिशन्ति। वन्ध्यासुतस्यैवाभावात्पिशितस्याप्यभावः, पिशितं मांसमुच्यते, तदभावाच्च तुल्ममशनादानं भक्षणं, अतएति

तस्मिन्निर्विषया तन्निवृत्तिः । एवमकालमरणाभावेन वधाभावाद्ध-धनिवृत्तिरपीति । एतदेव समर्थयति

अज्झीणे पुव्वकए न मरइ झीणे य जीवइ न कोइ ।
सयमेव ता कह वहो उवक्कमाओ वि नो जुत्तो१९३

[अक्षीणे पूर्वकृते न म्रियते क्षीणे च जीवति न कश्चित् ।
स्वयमेव तत्कथं वधः उपक्रमादपि न युक्तः ॥ १९३ ॥]

अक्षीणे पूर्वकृते आयुष्ककर्मणि न म्रियते कश्चित्, स्वकृतकर्मफलं प्रत्युपभोगाभावप्रसङ्गात्, क्षीणे च तस्मिन् जीवति न कश्चित् अकृताभ्यागमकृतनाशप्रसङ्गात्, स्वयमेवात्मनैवैतदेवमिति तत्तस्मात्कथं वधो निमित्ताभावात् नास्त्येवेत्यभिप्रायः। कर्मोपक्रमाद्भविष्यतीत्येतदाशङ्क्याह उपक्रमादपि अपान्तराल एव तत्क्षयलक्षणान्न युक्त इति। अत्रैवोपपत्तिमाह

कम्मोवक्कामिज्जइ अपत्तकालं पि जइ तओ पत्ता ।
अकयागमकयनासा मुक्खाणासासया दोसा॥१९४॥

[कर्मोपक्राम्यते अप्राप्तकालमपि यदि ततः प्राप्तौ ।
अकृतागमकृतनाशौ मोक्षानाश्वासता दोषाः॥१९४॥]

कर्मोपक्राम्यते अर्धमार्ग एव क्षयमुपनीयतेऽप्राप्तकालमपि स्वविपाकापेक्षया यदि ततः प्राप्तावकृतागमकृतनाशौ अपान्तराल एव मरणादकृतागमः प्रभूतकालोपभोग्यस्यारत एव क्षयात्कृतनाशः मोक्षानाश्वासता अतः मोक्षेऽनाश्वासता अनाश्वासभावः मृत्युवत्

अकृतस्यापि कर्मणो भावाशङ्कानिवृत्तेः कृतस्यापि च कर्मक्षयश्च (कर्मणःक्षयश्च!) नाशसंभवात् एत एव दोषा इति एष पूर्वपक्षः। अधुनोत्तरपक्षमाह

न हि दीहकालियस्स विनासो तस्साणुभूइओ खिप्पं
वहुकालाहारस्स व दुयमग्गियरोगिणो भोगो १९५

[न हि दीर्घकालिकस्यापि नाशः तस्यानुभूतितः क्षिप्रम्
बहुकालाहारस्येव द्रुतमग्निकरोगिणो भोगः ॥१९५॥]

न हि नैव दीर्घकालिकस्यापि प्रभूतकालवेद्यस्यापि उपक्रमतः स्वल्पकालवेदनेऽपि नाशस्तस्य कर्मणः अनुभूतितः क्षिप्रं समस्तस्यैव शीघ्रमनुभूतेः। अत्रैव निदर्शनमाह। बहुकालाहारस्येव सेतिकापलभोगेन वर्षशताहारस्येव द्रुतं शीघ्रमग्निकरोगिणो भस्मकव्याधिमतो भोगः स हि तमेकदिवसेनैव भुंक्ते व्याधिसामर्थ्यात् न च तत्र किंचिन्नश्यति संपूर्णभोगात् एवमुपक्रमकर्मभोगेऽपि योज्यमिति। एतदेवाह

सव्वं च पएसतया भुज्जइ कम्ममणुभावओ भइयं।
तेणावस्साणुभवे के कयनासादओ तस्स ॥१९६॥

[सर्वं च प्रदेशतया भुज्यते कर्म अनुभावतो भाज्यम्।
तेनावश्यानुभवे के कृतनाशादयः तस्य ॥ १९६ ॥]

सर्वं च प्रदेशतया कर्मप्रदेशविघटनक्षपणलक्षणया भुज्यते कर्म अनुभावतो भाज्यं विकल्पनीयं विपाकेन तु कदाचिद्भुज्यते

१ तस्स—इत्यधिकतरः।

कदाचिदेवेति क्षपकश्रेणिपरिणामादावन्यथापि भोगसिद्धेरन्यथा निर्मोक्षप्रसङ्गात् तेन कारणेन अपवर्त्यानुभवे प्रदेशतया नियमवेदने के कृतनाशादयः नैव कृतनाशादय इति । किं च

उदयक्खयखओवसमोवसमा जं च कम्मुणो भणिया।
दव्वाइपंचयं पइ जुत्तमुवक्कामणमओ वि ॥ १०७ ॥

[उदयक्षयक्षयोपशमोपशमाः यच्च कर्मणो भणिताः ।
द्रव्यादिपंचकं प्रति युक्तमुपक्रामणमतोऽपि ॥ १०७ ॥]

उदयक्षयक्षयोपशमोपशमाः यच्च यस्मात्कारणात्कर्मणो भणितास्तीर्थकरगणधरैः द्रव्यादिपञ्चकं प्रति द्रव्यं क्षेत्रं कालं भवं भावं च प्रतीत्य यथा द्रव्यं माहिषं दधि क्षेत्रं जांगलं कालं प्रावृड्लक्षणं भवमेकेन्द्रियादिकं भावमौदयिकादिकमालस्यादिकं वा प्रतीत्योदयो निद्रावेदनीयस्य एवं क्षयादिना क्षयादियोजना कार्या युक्तमुपक्रामणमतोऽपि अनेन कारणेन कर्मण उपक्रमो युज्यत इति इत्थं चैतदङ्गीकर्तव्यम् । अन्यथेदमनिष्टमापद्यते इति दर्शयन्नाह ।

जइ याणुभूइओ च्चिय खविज्जए कम्म नन्नहाणुमयं ।
तेणासंखभवज्जियनाणागइकारणत्तणओ ॥ १०८ ॥

[यदि चानुभूतित एव क्षप्यते कर्म नान्यथा अनुमतम् ।
तेनासंख्यभवार्जितनानागतिकारणत्वात् ॥ १०८ ॥]

यदि चानुभूतित एव विपाकानुभवेनैव क्षप्यते कर्म नान्यथानुमतमुपक्रमद्वारेण तेन प्रकारेणासंख्यभवार्जितनानागतिका-

अकृतस्यापि कर्मणो भावाशङ्कानिवृत्तेः कृतस्यापि च कर्मक्षयश्च (कर्मणःक्षयश्च!) नासमंभवात् एत एव दोषा इति एष पूर्वपक्षः। अधुनोत्तरपक्षमाह

न हि दीहकालियस्स वि नासो तस्साणुभूइओ खिप्पं
बहुकालाहारस्स व दुयमग्गियरोगिणो भोगो १९५

[न हि दीर्घकालिकस्यापि नाशः तस्यानुभूतितः क्षिप्रम्
बहुकालाहारस्येव द्रुतमग्निकरोगिणो भोगः ॥१९५॥]

न हि नैव दीर्घकालिकस्यापि प्रभूतकालवेद्यस्यापि उपक्रमतः स्वल्पकालवेदनेऽपि नाशस्तस्य कर्मणः अनुभूतितः क्षिप्रं समस्तस्यैव शीघ्रमनुभूतेः। अत्रैव निदर्शनमाह। बहुकालाहारस्येव सेतिकापलभोगेन वर्षशताहारस्येव द्रुतं शीघ्रमग्निकरोगिणो भस्मकव्याधिमतो भोगः स हि तमेकदिवसेनैव भुंक्ते व्याधिसामर्थ्यात् न च तत्र किंचिन्नश्यति संपूर्णभोगात् एवमुपक्रमकर्मभोगेऽपि योज्यमिति। एतदेवाह

सव्वं च पएसतया भुज्जइ कम्ममणुभावओ भइयं।
तेणावस्साणुभवे के कयनासादओ तस्स ॥१९६॥

[सर्वं च प्रदेशतया भुज्यते कर्म अनुभावतो भाज्यम्।
तेनावश्यानुभवे के कृतनाशादयः तस्य ॥ १९६ ॥]

सर्वं च प्रदेशतया कर्मप्रदेशविचटनक्षपणलक्षणया भुज्यते कर्म अनुभावतो भाज्यं विकल्पनीयं विपाकेन तु कदाचिद्भुज्यते

१ तस्य—हन्यमानस्य।

कदाचिदिति क्षपकश्रेणिपरिणामादन्यथापि भोगमिदं तथा निर्मोक्षप्रसङ्गात् तेन कारणेन अवश्यानुभवं प्रदेशतया नियमं वेदने के कृतनाशादयः तेथ कृतनाशादय इति । किं च

उदयक्खयखओवसमोवसमा जं च कम्मुणो भणिया।
दव्वाइपंचयं पइ जुत्तमुवक्कमणमओ वि ॥ १०७ ॥

[उदयक्षयक्षयोपशमोपशमाः यच्च कर्मणो भणिताः ।
द्रव्यादिपञ्चकं प्रति युक्तमुपक्रमणमतोऽपि ॥ १०७ ॥]

उदयक्षयक्षयोपशमोपशमाः यच्च कर्मणो ज्ञानावरणादेर्भणिता तीर्थकरगणधरैः द्रव्यादिपञ्चकं प्रति द्रव्यं क्षेत्रं कालं भवं भावं च प्रतीत्य यथा द्रव्यं माहिषं दधि क्षेत्रं जाङ्गलं कालं प्रावृट्कालं भवमेकेन्द्रियादिकं भावमुद्यादिकं मद्यपानादिकं वा प्रतीत्योदयो निद्रावेदनीयस्य एवं क्षयादयोऽपि स्वधियोदाहार्या युक्तमुपक्रमणमतोऽपि अनेन कारणेन कर्मण उपक्रमो युज्यत इति हृदयं पीनदृष्टिवत्संपत्य । आयुष्कं तथाविधमिति दर्शयन्नाह ।

जइ पाणुभूइओ च्चिय खविज्जए कम्म नन्नहा एयं ।
तेणासंखभवज्जियनाणागइकारणत्तणओ ॥ १०८ ॥

[यदि चानुभूतित एव क्षप्यते कर्म नान्यथा एतत् ।
तेनासंख्यभवार्जितनानागतिकारणत्वात् ॥ १०८ ॥]

यदि चानुभूतित एव विपाकानुभवेनैव क्षप्यते कर्म नान्यथा कृतगुणकामेन तेन असंख्येयभवार्जितनानागति[illegible]

अकृतस्यापि कर्मणो भायाशङ्कानिवृत्तेः कृतस्यापि च कर्मक्षयश्च (कर्मणःक्षयश्च!) नाशसंभवाद् एत एव दोषा इति एष पूर्वपक्षः। अधुनोत्तरपक्षमाह

न हि दीहकालियस्स वि नासो तस्साणुभूइओ खिप्पं
वहुकालाहारस्स व दुयमग्गियरोगिणो भोगो १९५

[न हि दीर्घकालिकस्यापि नाशः तस्यानुभूतितः क्षिप्रम्
वहुकालाहारस्येव द्रुतमग्निकरोगिणो भोगः ॥१९५॥]

न हि नैव दीर्घकालिकस्यापि प्रभूतकालवेद्यस्यापि उपक्रमतः स्वल्पकालवेदनेऽपि नाशस्तस्य कर्मणः अनुभूतितः क्षिप्रं समस्तस्यैव शीघ्रमनुभूतेः। अत्रैव निदर्शनमाह। बहुकालाहारस्येव सेतिकापलभोगेन वर्षशताहारस्येव द्रुतं शीघ्रमग्निकरोगिणो भस्मकव्याधिमतो भोगः स हि तमेकदिवसेनैव भुंक्ते व्याधिसामर्थ्यात् न च तत्र किंचिन्नश्यति संपूर्णभोगात् एवमुपक्रमकर्मभोगेऽपि योज्यमिति। एतदेवाह

सव्वं च पएसतया भुज्जइ कम्ममणुभावओ भइयं।
तेणावस्साणुभवे के कयनासादओ तस्स ॥१९६॥

[सर्वं च प्रदेशतया भुज्यते कर्म अनुभावतो भाज्यम्।
तेनावश्यानुभवे के कृतनाशादयः तस्य ॥ १९६ ॥]

सर्वं च प्रदेशतया कर्मप्रदेशविघटनक्षपणलक्षणया भुज्यते कर्म अनुभावतो भाज्यं विकल्पनीयं विपाकेन तु कदाचिद्भुज्यते

१ तस्य—हन्यमानस्य।

कदाचिच्चेति क्षपकश्रेणिपरिणामादावन्यथापि भोगसिद्धेरन्यथा निर्मोक्षप्रसङ्गात् तेन कारणेन अवद्यानुभवं प्रदेशतया नियमवेदने के कृतनाशादयः नैव कृतनाशादय इति । किं च

उदयक्खयक्खओवसमोवसमा जं च कम्मुणो भणिया।
दव्वाइपंचयं पइ जुत्तमुवक्कामणमओ वि ॥ १०७ ॥

[उदयक्षयक्षयोपशमोपशमाः यच्च कर्मणो भणिताः ।
द्रव्यादिपञ्चकं प्रति युक्तमुपक्रामणमतोऽपि ॥ १०७ ॥]

उदयक्षयक्षयोपशमोपशमाः यच्च यस्मात्कारणात्कर्मणो भणितास्तीर्थकरगणधरैः द्रव्यादिपञ्चकं प्रति द्रव्यं क्षेत्रं कालं भवं भावं च प्रतीत्य यथा द्रव्यं माहिषं दधि क्षेत्रं जांगलं कालं प्रावृड्लक्षणं भवमेकेन्द्रियादिकं भावमौदयादिकादिकमालस्यादिकं वा प्रतीत्योदयो निद्रावेदनीयस्य एवं व्यत्ययादिना क्षयादियोजना कार्या युक्तमुपक्रामणमतोऽपि अनेन कारणेन कर्मण उपक्रमो युज्यत इति हृदयं चैतदङ्गीकर्तव्यम् । अन्यथेदमनिष्टमापद्यते इति दर्शयन्नाह ।

जइ याणुभूइओ च्चिय खविज्जए कम्म नन्नहाणुमयं ।
तेणासंखभवज्जियनाणागइकारणत्तणओ ॥ १०८ ॥

[यदि चानुभूतित एव क्षप्यते कर्म नान्यथा अनुमत-
:तेनासंख्यभवार्जितनानागतिकारणत्वात् ॥ १° ।]

यदि चानुभूतित एव विपाकानुभवेनैव क्षप्यते [illegible] न्यथा नुमतमुपक्रमद्वारेण तेन प्रकारेणासंख्येयभवा [illegible] नागति

अकृतस्यापि कर्मणो भावाशङ्कानिवृत्तेः कृतस्यापि च कर्मक्षयश्च (कर्मणःक्षयश्च!) नाशसंभवात् एत एव दोषा इति एष पूर्वपक्षः। अधुनोत्तरपक्षमाह

न हि दीहकालियस्स वि नासो तस्साणुभूइओ खिप्पं
बहुकालाहारस्स व दुयमग्गियरोगिणो भोगो १९५

[न हि दीर्घकालिकस्यापि नाशः तस्यानुभूतितः क्षिप्रम्
बहुकालाहारस्येव द्रुतमग्निकरोगिणो भोगः ॥१९५॥]

न हि नैव दीर्घकालिकस्यापि प्रभूतकालवेद्यस्यापि उपक्रमतः स्वल्पकालवेदनेऽपि नाशस्तस्य कर्मणः अनुभूतितः क्षिप्रं समस्तस्यैव शीघ्रमनुभूतेः । अत्रैव निदर्शनमाह । बहुकालाहारस्येव अनेककालभोग्यस्य वर्षशताहारस्येव द्रुतं शीघ्रमग्निकरोगिणो भस्मकव्याधिमतो भोगः स हि तमेकदिवसेनैव भुंक्ते व्याधिसामर्थ्यात् न च तत्र किंचिन्नश्यति संपूर्णभोगात् एवमुपक्रमकर्मभोगेऽपि योज्यमिति । एतदेवाह

सव्वं च पएसतया भुज्जइ कम्ममणुभावओ भइयं ।
तेणावस्साणुभवे के कयनासादओ तस्स ॥१९६॥

[सर्वं च प्रदेशतया भुज्यते कर्म अनुभावतो भाज्यम्।
तेनावश्यानुभवे के कृतनाशादयः तस्य ॥ १९६ ॥]

सर्वं च प्रदेशतया कर्मप्रदेशानुभवनलक्षणया भुज्यते कर्म अनुभावतो भाज्यं विकल्पनीयं विपाकेन तु कदाचिद्भुज्यते

१ [illegible]।

कदाचिदेवेति क्षपकश्रेणिपरिणामादावन्यथापि भोगसिद्धेरन्यथा निर्मोक्षप्रसङ्गात् तेन कारणेन अवश्यानुभवे प्रदेशतया नियमवेदने के कृतनाशादयः नैव कृतनाशादय इति । किं च

उदयक्खयक्खओवसमोवसमा जं च कम्मुणो भणिया।
दव्वाइपंचयं पइ जुत्तमुवक्कामणमओ वि ॥ १०७ ॥

[उदयक्षयक्षयोपशमोपशमाः यच्च कर्मणो भणिताः ।
द्रव्यादिपंचकं प्रति युक्तमुपक्रामणमतोऽपि ॥ १०७ ॥]

उदयक्षयक्षयोपशमोपशमाः यच्च ज्ञानावरणादिकर्मणो भणिताः तीर्थकरगणधरैः द्रव्यादिपञ्चकं प्रति द्रव्यं क्षेत्रं कालं भवं भावं च प्रतीत्य यथा द्रव्यं माहिषं दधि क्षेत्रं जाङ्गलं कालं प्रावृड्लक्षणं भवमेकेन्द्रियादिकं भावमौदयिकादिकमालस्यादिकं वा प्रतीत्योदयो निद्रावेदनीयस्य एवं क्षयादिना क्षयादियोजना कार्या युक्तमुपक्रामणमतोऽपि अनेन कारणेन कर्मण उपक्रमो युज्यत इति इदं चैतदङ्गीकर्तव्यम् । अन्यथेदमनिष्टमापद्यत इति दर्शयन्नाह ।

जइ याणुभूइओ च्चिय खविज्जए कम्म नन्नहाणुमयं ।
तेणासंखभवज्जियनाणागइकारणत्तणओ ॥ १०८ ॥

[यदि चानुभूतित एव क्षप्यते कर्म नान्यथा अनुमतम् ।
तेनासंख्यभवार्जितनानागतिकारणत्वात् ॥ १०८ ॥]

यदि चानुभूतित एव विपाकानुभवेनैव क्षप्यते [illegible] अन्यथा उपक्रमद्वारेण तेन प्रकारेणासङ्ख्येयभव [illegible] नानागति

जह वा दीहा रज्जू डज्झइ कालेण पुंजिया खिप्पं
वियओ पडो वि सूसइ पिण्डीभूओ उ कालेणं॥२०३॥

[यथा वा दीर्घा रज्जुः दह्यते कालेन पुंजिता क्षिप्रम्।
विततः पटोऽपि शुष्यति पिंडीभूतस्तु कालेन॥२०३॥]

यथा वा दीर्घा रज्जुः पर्यन्तदीपिता सती तथा क्रमेणैव दह्यते कालेन प्रदीर्घेणेति भावः। पुञ्जिता क्षिप्रं शीघ्रमेव दह्यते। विततः पटो वा जलार्द्रोऽपि शुष्यति क्षिप्रमिति वर्तते पिण्डीभूतस्तु कालेन शुष्यति प्रदीर्घेणेति हृदयं न च तत्राधिकं जलमिति। अत्राह

नणु तं न जहोवचियं तहाणुभवओ कयागमाईया।
तप्पाओग्गं चिय तेण तं चियं सज्झरोगु व्व ॥२०४॥

[ननु तत् न यथोपचितं तथानुभवतः अकृतागमादयः
तत्प्रायोग्यमेव तेन तच्चितं साध्यरोगवत् ॥२०४॥]

नन्वेवमपि तत्कर्म न यथोपचितं तथानुभवतः वर्षशतभोग्यतयोपचितं उपक्रमेणारादेवानुभवतोऽकृतागमादयस्तदवस्था एव। अत्रोत्तरमाह तत्प्रायोग्यमेवोपक्रमप्रायोग्यमेव तेन तच्चितं बद्धं किंवदित्याह साध्यरोगवत् साध्यरोगो हि मासादिवेद्योऽप्यौषधेरपान्तराल एवोपक्रम्यत इति। तथा चाह

अणुवक्कमओ नासइ कालेणोवक्कमेण खिप्पं पि।
कालेणेवासज्झो सज्झासज्झं तहा कम्मं ॥२०५॥

[अनुपक्रमतः नश्यति कालेनोपक्रमेण क्षिप्रमपि।
कालेनैवासाध्यः साध्यासाध्यं तथा कर्म ॥२०५॥]

अनुपक्रमतः औषधोपक्रममन्तरेण नश्यत्यपैति कालेनात्मीयेनैव उपक्रमेण क्षिप्रमपि नश्यति साध्ये रोगे इयं स्थितिः कालेनैवासाध्य उभयमत्र न संभवति साधासाध्यं तथा कर्म साध्ये उभयं असाध्ये एक एव प्रकार इति। साध्यासाध्ययोरेव स्वरूपमाह

सोवक्कममिह सज्झं इयरमसज्झं ति होइ नायव्वं ।
सज्झासज्झविभागो एसो नेओ जिणाभिहिओ २०६

[सोपक्रममिह साध्यं इतरवदसाध्यमेव भवति ज्ञातव्यम्।
साध्यासाध्यविभागः एष ज्ञेयः जिनाभिहितः॥२०६॥]

सोपक्रममिह साध्यं तथाविधपरिणामजनितत्वात् इतरन्निरुपक्रममसाध्यमेव भवति ज्ञातव्यं साध्यासाध्यविभागः एष ज्ञेयो जिनाभिहितस्तीर्थकरोक्त इति । निगमयन्नाह

आउस्स उवक्कमणं सिद्धं जिणवयणओ य सद्धेयं ।
जं छउमत्थो सम्मं नो केवलिए मुणइ भावे ॥२०७॥

[आयुष उपक्रमणं सिद्धं जिनवचनाच्च श्रद्धेयम् ।
यच्छद्मस्थः सम्यग् न केवलिकान् जानाति भावान्॥२०७॥

आयुष उपक्रमणं सिद्धमुक्तान्यायात् जिनवचनाच्च भवति श्रद्धेयं किमित्यत्रोपपत्तिमाह यद्यस्माच्छद्मस्थः अर्वाग्दर्शी सम्यगशेषधर्मापेक्षया न केवलज्ञानगम्यान् मुणति भावान् जानाति पदार्थानिति । प्रकृतयोजनामाह

एयस्स य जो हेऊ सो वहओ तेण तव्विरिसी य ।
वंझासुयपिसियासणनिविसितुल्ला कहं होइ ॥२०८॥

जह वा दीहा रज्जू डज्झइ कालेण पुंजिया खिप्पं।
विअओ पडो वि सूसइ पिण्डीभूओ उ कालेणं॥२०३॥
[यथा वा दीर्घा रज्जुः दह्यते कालेन पुंजिता क्षिप्रम्।
विततः पटोऽपि शुष्यति पिंडीभूतस्तु कालेन॥२०३॥]

यथा वा दीर्घा रज्जुः पर्यन्तदीपिता सती तथा क्रमेणैव दह्यते कालेन प्रदीर्घेणेति भावः। पुञ्जिता क्षिप्रं शीघ्रमेव दह्यते। विततः पटो वा जलार्द्रोऽपि शुष्यति क्षिप्रमिति वर्तते पिण्डीभूतस्तु कालेन शुष्यति प्रदीर्घेणेति हृदयं न च तत्राधिकं जलमिति। अत्राह

नणु तं न जहोवचियं तहाणुभवओ कयागमाईया।
तप्पाओग्गं चिय तेण तं चियं सज्झरोगु व्व ॥२०४॥
[ननु तत् न यथोपचितं तथानुभवतः अकृतागमादयः।
तत्प्रायोग्यमेव तेन तच्चितं साध्यरोगवत् ॥२०४॥]

नन्वेवमपि तत्कर्म न यथोपचितं तथानुभवतः वर्षशतभोग्यतयोपचितं उपक्रमेणारादेवानुभवतोऽकृतागमादयस्तदवस्था एव। अत्रोत्तरमाह तत्प्रायोग्यमेवोपक्रमप्रायोग्यमेव तेन तच्चितं बद्धं किंचिदित्याह साध्यरोगवत् साध्यरोगो हि मासादिवेद्योऽप्यौषधैरपान्तराल एवोमक्रम्यत इति। तथा चाह

अणुवक्कमओ नासइ कालेणोवक्कमेण खिप्पं पि।
कालेणेवासज्झो सज्झासज्झं तहा कम्मं ॥२०५॥
[अनुपक्रमतः नश्यति कालेनोपक्रमेण क्षिप्रमपि।
कालेनैवासाध्यः साध्यासाध्यं तथा कर्म ॥२०५॥]

अनुपक्रमतः औषधोपक्रममन्तरेण नश्यत्यपैति कालेनात्मीयेनैव उपक्रमेण क्षिप्रमपि नश्यति साध्ये रोगे इयं स्थितिः कालेनैवासाध्य उभयमत्र न संभवति साधासाध्यं तथा कर्म साध्ये उभयं असाध्ये एक एव प्रकार इति। साध्यासाध्ययोरेव स्वरूपमाह

सोवक्कममिह सज्झं इयरमसज्झं ति होइ नायव्वं।
सज्झासज्झविभागो एसो नेओ जिणाभिहिओ २०६

[सोपक्रममिह साध्यं इतरवदसाध्यमेव भवति ज्ञातव्यम्।
साध्यासाध्यविभागः एष ज्ञेयः जिनाभिहितः॥२०६॥]

सोपक्रममिह साध्यं तथाविधपरिणामजनितत्वात् इतरन्निरुपक्रममसाध्यमेव भवति ज्ञातव्यं साध्यासाध्यविभागः एष ज्ञेयो जिनाभिहितस्तीर्थकरोक्त इति। निगमयन्नाह

आउस्स उवक्कमणं सिद्धं जिणवयणओ य सद्धेयं।
जं छउमत्थो सम्मं नो केवलिए मुणइ भावे॥२०७॥

[आयुष उपक्रमणं सिद्धं जिनवचनाच्च श्रद्धेयम्।
यच्छद्मस्थः सम्यग् न केवलिकान् जानाति भावान्॥२०७॥

आयुष उपक्रमणं सिद्धमुक्तन्यायात् जिनवचनाच्च भवति श्रद्धेयं किमित्यत्रोपपत्तिमाह यद्यस्माच्छद्मस्थः अर्वाग्दर्शी सम्यगशेषधर्मापेक्षया न केवलज्ञानगम्यान् मुणति भावान् जानाति पदार्थानिति। प्रकृतयोजनामाह

एयस्स य जो हेऊ सो वहओ तेण तन्निवित्ती य।
वंझासुयपिसियासणनिविव्वित्तितुल्ला कहं होइ॥२०८॥

[एतस्य च यो हेतुः स वधकः तेन तन्निवृत्तिरियं।
वंध्यासुतपिशिताशननिवृत्तितुल्या कथं भवति२०८]

एतस्य चोपक्रमस्य यो हेतुर्दण्डादिपीडाकरणेन स वधकः असौ हन्ता येन कारणेन तन्निवृत्तिः वधनिवृत्तिः एवं वंध्यासुतपिशिताशननिवृत्तितुल्या कथं भवति सविषयत्वाद्वधनिवृत्तेरिति ॥

अधुनान्यद्वादस्थानकम्

अन्ने भणंति कम्मं जं जेण कयं स भुंजइ तयं तु।
चित्तपरिणामरूवं अणेगसहकारिसाविक्खं ॥२०९॥

[अन्ये भणन्ति कर्म यद्येन कृतं स भुंक्ते तदेव।
चित्रपरिणामरूपं अनेकसहकारिसापेक्षम् ॥ २०९ ॥]

अन्ये भणन्ति कर्म ज्ञानावरणादि यद्येन कृतं प्राणिना स भुंक्ते तदेव चित्रपरिणामरूपं कर्मानेकसहकारिसापेक्षं अस्मादिदं प्राप्तव्यमित्यादिरूपमिति।

तक्कयसहकारित्तं पवज्जमाणस्स को वहो तस्स।
तस्सेव तओ दोसो जं तह कम्मं कयमणेणं ॥ २१० ॥

[तत्कृतसहकारित्वं प्रपद्यमानस्य को वधस्तस्य।
तस्यैव असौ दोषः यत्तथा कर्म कृतमनेन ॥ २१० ॥]

तत्कृतसहकारित्वं व्यापाद्यकृतसहकारित्वं प्रपद्यमानस्य को वधस्तस्य व्यापादकस्य तस्यैव व्यापाद्यस्यासौ दोषो यत्तथा कर्म अस्मान्मया मर्तव्यमिति विपाकरूपं कृतमनेन व्यापाद्येनेति। एतदेव समर्थयति।

जइ तेण तहा अकए तं वहइ तओ सतंतभावेण ।
अन्नं पि किं न एवं वहेइ अणिवारियप्पसरो ॥२११॥

[यदि तेन तथा अकृते तं हन्ति ततः स्वतन्त्रभावेन ।
अन्यमपि किं न एवं हन्ति अनिवारितप्रसरः ॥२११॥]

यदि तेन व्यापाद्येन तथा तेन प्रकारेण अस्मान्सर्तव्यमित्यादिलक्षणेन अकृते अनुपात्ते कर्मणीति गम्यते तं व्यापाद्यं हन्ति व्यापादयति ततो वधकः स्वतन्त्रभावेन स्वयमेव कथंचित् । अत्र दोषमाह । अन्यमपि देवदत्तादिकं किं न एवं हन्ति यथा तं निमित्ताभावस्याविशेषात्[1] अनिवारितप्रसरः स्वातन्त्र्येण व्यापादनशील इति ।

न य सव्वो सव्वं चिय वहेइ निययस्सभावओ अह न ।
वज्झस्स अफलकम्मं वहगसहावेण मरणाओ २१२

[न च सर्वः सर्वमेव हन्ति नियतस्वभावतः अथ न ।
वध्यस्याफलं कर्म वधकस्वभावेन मरणात् ॥ २१२ ॥]

न च सर्वो व्यापादकः सर्वमेव व्यापाद्यं हन्ति अदर्शनान्नियतस्वभावतो ऽथ न अर्थवं मन्यसे नियतहन्तृस्वभावात् न सर्वान्हन्तीत्येतदाशङ्क्याह । वध्यस्य व्यापाद्यस्याफलं कर्म कुतो वधकस्वभावेन मरणात् यो हि यद्व्यापादनस्वभावः स तं व्यापादयतीति निःफलं कर्मापद्यते न चैतदेवं तस्मात्तस्यैवासौ दोषो य-

1 प्रार्थनानिमित्तभावस्याविशेषात्

[स्वकृतमपि अनेकविधं तेन प्रकारेण अभुक्त्वा सर्वं।
अपूर्वकरणयोगात् प्राप्नोति मोक्षं तु किं तेन ॥२१७॥]

किं च स्वकृतमप्यात्मोपात्तमप्यनेकविधं चतुर्गतिनिबंधनं तेन प्रकारेण चतुर्गतिवेद्यत्वेन अभुक्त्वा सर्वमननुभूय निरवशेषं अपूर्वकरणयोगात् क्षपकश्रेण्यारंभकादपूर्वकरणसंबन्धात्प्राप्नोति मोक्षमेवासादयति निर्वाणमेव किं तेन व्यापादकभावनिबंधनत्वपरिकल्पितेन कर्मणेति स्यात्तस्मिन् सति न चरणभाव एवेति अत्राह

परकयकम्मनिबंधा चरणाभावंमि पावइ अभावो।
सकयस्स निप्फलत्ता सुहदुहसंसारमुक्खाणं ॥२१८॥

[परकृतकर्मनियन्धात् चरणाभावे प्राप्नोत्यभावः।
स्वकृतस्य निष्फलत्वं सुखदुःखसंसारमोक्षाणाम् २१८]

परकृतकर्मनिबंधाद्व्यापाद्यकृतकर्मनिबंधनेन व्यापादकस्य चरणाभावे अभ्युपगम्यमाने प्राप्नोत्यभावः सुखदुःखसंसारमोक्षाणामिति योगः कुतः स्वकृतस्य निःफलत्वान्निःफलत्वं चान्यकृतेन प्रतिबंधादिति।

अकयागमकयनासा सपरेगत्तं च पावई एवं।
तच्चरणाउ चिय तओ खओ वि अणियारियप्पसरो२१९

[अकृतागमकृतनाशौ स्वपरैकत्वं च प्राप्नोत्येवम्।
तच्चरणतः एव ततः क्षयो ऽपि अनिवारितप्रसरः२१९]

अकृतागमकृतनाशौ तेनाकृतमपि तस्य प्रतिबंधकमित्यकृता-

गमः शुभपरिणामभावेऽपि च ततः प्रतिबंधात्तत्फलमिति कृत
नाशः स्वपरकत्वं च प्रतिबंधकाविशेषात् प्राप्नोत्येवं तच्चरणत ए
ततः क्षयोऽप्यनिवारितप्रसरस्तस्येत्युपसंहरन्नाह ॥

एवंपि य वहविरई कायव्वा चेव सव्वजत्तेणं ।
तदभावंमि पमाया बंधो भणिओ जिणिंदेहिं ॥ २२०॥

[एवमपि च वधविरतिः कर्तव्या एव सर्वयत्नेन ।
तदभावे प्रमादात् बन्धो भणितः जिनेन्द्रैः ॥२२०॥

एवमपि चोक्तप्रकाराद्वधविरतिः कर्तव्यैव सर्वयत्नेनाप्रमादेनेत्यर्थः
तदभावे च विरत्यभावे च प्रमादाद्बन्धो भणितो जिनेन्द्रैरिति

इदानीमन्यवादस्थानकम्

केइ बालाइवहे बहुतरकम्मस्सुवक्कमाउ त्ति ।
मन्नंति पावमहियं वुड्ढाईसुं विवज्जासं ॥ २२१ ॥

[केचित् बालादिवधे बहुतरकर्मण उपक्रमादेव ।
मन्यन्ते पापमधिकं वृद्धादिषु विपर्यासम् ॥ २२१ ॥]

केचिद्वादिनो बालादिवधे बालकुमारयुवव्यापादने बहुतरक
र्मण उपक्रमणात्कारणान्मन्यन्ते पापमधिकं । वृद्धादिषु विपर्यासं
स्तोकतरस्य कर्मण उपक्रमादिति । अत्रोत्तरमाह

एयं पि न जुत्तिखमं जं परिणामाउ पावमिह वुत्तं ।
दव्वाइभेयभिन्ना तह हिंसा वन्निया समए ॥ २२२ ।

[एतदपि न युक्तिक्षमं यत्परिणामात्पापमिहोक्तम् ।
द्रव्यादिभेदभिन्ना तथा हिंसा वर्णिता समये ॥२२२॥]

एतदपि न युक्तिक्षमं यद्यस्मात्परिणामात्पापमिहोक्तं स च न नियतो बालवृद्धादिषु क्लिष्टेतररूपो द्रव्यादिभेदभिन्ना तथा हिंसा वर्णिता समये यथोक्तं "दव्वउ णामेगे हिंसा ण भावउ" इत्यादि प्रथमहिंसाभेदमाह ।

उच्चालियंमि पाए इरियासमियस्स संकमट्ठाए।
वावज्जिज्ज कुलिंगी मरिज्ज तं जोगमासज्ज ॥ २२३॥

[उच्चालिते पादे ईर्यासमितस्य संक्रमार्थम् ।
व्यापद्येत कुलिङ्गी म्रियेत तं योगमासाद्य ॥ २२३ ॥]

उच्चालिते उत्क्षिप्ते पादे संक्रमार्थं गमनार्थमिति योगः ईर्यासमितस्योपयुक्तस्य साधोः किं व्यापद्येत महतीं वेदनां प्राप्नुयात् म्रियेत प्राणत्यागं कुर्यात् कुलिङ्गी कुत्सितलिङ्गवान् द्वीन्द्रियादिसत्त्वः तं योगमासाद्य तथोपयुक्तसाधुव्यापारं प्राप्येति॥

न य तस्स तन्निमित्तो बंधो सुहुमो वि देसिओ समए।
जम्हा सो अपमत्तो सा उ पमाउ त्ति निद्दिट्ठा॥२२४॥

[न च तस्य तन्निमित्तः बन्धः सूक्ष्मोऽपि देशितः समये।
यस्मात्सोऽप्रमत्तः सा च प्रमाद इति निर्दिष्टा २२४]

न च तस्य साधोस्तन्निमित्तः कुलिङ्गिव्यापत्तिकारणो बन्धः सूक्ष्मोऽपि देशितः समये किमिति यस्मात्सोऽप्रमत्तः सूत्राज्ञया प्रवृत्तः सा च हिंसा प्रमाद इत्येयं निर्दिष्टा तीर्थकरगणधरैरिति इयं द्रव्यतो हिंसा न भावतः। सांप्रतं भावतो न द्रव्यत इत्युच्यते॥

मंदपगासे देसे रज्जुं किह्नाहिसरिसयं दहुं।
अञ्छित्तु तिक्खखग्गं वहिज्ज तं तप्परीणामो॥२२५॥
[मन्दप्रकाशे देशे रज्जुं कृष्णाहिसदृशीं दृष्ट्वा।
आकृष्य तीक्ष्णखड्गं हन्यात् तां तत्परिणामः॥२२५॥]
मन्दप्रकाशे देशे श्यामले निम्नादौ रज्जुं दर्भादिविकाररूपां कृष्णाहिसदृशीं कृष्णसर्पतुल्यां दृष्ट्वा आकृष्य तीक्ष्णखड्गं वधेत्तां हन्यादित्यर्थः तत्परिणामो वधपरिणाम इति ॥

सप्पवहाभावंमि वि वहपरिणामाउ चेव एयस्स।
नियमेण संपराइयबंधो खलु होइ नायव्वो ॥२२६॥
[सर्पवधाभावेऽपि वधपरिणामादेवैतस्य।
नियमेन सांपरायिको बन्धः खलु भवति ज्ञातव्यः २२६]
सर्पवधाभावेऽपि तत्त्वतः वधपरिणामादेवैतस्य व्यापादकस्य नियमेन सांपरायिको बन्धो भवपरंपराहेतुः कर्मयोगः खलु भवति ज्ञातव्य इति। तृतीयं हिंसाभेदमाह ॥

मिगवहपरिणामगओ आयण्णं कड्डिऊण कोदंडं।
मुत्तूण मिसुं उभओ वहिज्ज तं पागडो एस॥२२७॥
[मृगवधपरिणामगतः आकर्णं आकृष्य कोदण्डम्।
मुक्त्वा इषुं उभयतः हन्यात् तं प्रकट एषः ॥ २२७ ॥]
मृगवधपरिणामपरिणतः सन्नाकर्णमाकृष्य कोदण्डं धनुर्मुक्त्वेषुं बाणं उभयतो वधेत् हन्यात् द्रव्यतो भावतश्च तं मृगं प्रकट एव हिंसक इति। चतुर्थं भेदमाह

उभयाभावे हिंसा धणिमित्तं भंगयाणुपुव्वीए ।
तहवि य दंसिज्जंती सीसमइविगोवणमदुट्ठा ॥ २२८ ॥

[उभयाभावे हिंसा ध्वनिमात्रं भंगकानुपूर्व्या ।
तथापि च दर्श्यमाना शिष्यमतिविकोपनाय अदुष्टा२२८]

उभयाभावे द्रव्यतो भावतश्च वधाभावे हिंसा ध्वनिमात्रं न विषयतः भङ्गकानुपूर्व्यायाता तथापि च दर्श्यमाना शिष्यमतिविकोपनं विनेयबुद्धिविकाशायादुष्टेवेति ।

इय परिणामा बंधे बालो वुड्ढत्ति थोवमियमित्थ ।
बाले वि सो न तिव्वो कयाइ वुड्ढे वि तिव्वुत्ति ॥२२९॥

[एवं परिणामाद्बन्धे बालो वृद्ध इति स्तोकमिदमत्र ।
बाले ऽपि असौ न तीव्रः कदाचिद् वृद्धे ऽपि तीव्र इति२२९

इय एवं परिणामाद्बन्धे सति बालो वृद्ध इति स्तोकमिदमत्र हिंसाप्रक्रमे किमिति बालेप्यसौ न तीव्रः परिणामः कदाचिद्वृद्धे ऽपि तीव्र इति जिघांसतामाशयवैचित्र्यादिति ।

अह परिणामाभावे वहे वि बंधो न पावई एवं ।
कह न वहे परिणामो तब्भावे कह य नो बंधो॥२३०॥

[अथ परिणामाभावे वधेऽपि बंधो न प्राप्नोत्येवम् ।
कथं न वधे परिणामः तद्भावे कथं च न बन्धः ॥२३०॥]

अथैवं मन्यसे परिणामाभावे सति वधेऽप्यबंध एव प्राप्नोत्येवं परिणामवादे एतदाशङ्कयाह कथं न वधे परिणामः किं तर्हि

भवत्येवादुष्टाशयस्य तत्राप्रवृत्तेः तद्भावे वधपरिणामभावे कथं च वधे न बन्धो बन्ध एवेति ॥

सिय न वहे परिणामो अन्नाणकुसत्थभावणाओ य।
उभयत्थ तदेव तओ किलिट्ठबंधस्स हेउ त्ति॥२३१॥

[स्याच्च वधे परिणामः अज्ञानकुशास्त्रभावनातश्च।
उभयत्र तदेव ततः क्लिष्टबन्धस्य हेतुरिति ॥ २३१ ॥]

स्याच्च वधे परिणामः क्लिष्टः अज्ञानात् अज्ञानं व्यापादयतः कुशास्त्रभावनातश्च यागादावेतदाशङ्क्याह । उभयत्र तदेवाज्ञानमसौ परिणामः क्लिष्टबन्धस्य हेतुरिति सांपरायिकस्येति ॥

जम्हा सो परिणामो अन्नाणादवगमेण नो होइ।
तम्हा तयभावत्थी नाणाईसुं सइ जइज्जा ॥२३२॥

[यस्मादसौ परिणामः अज्ञानाद्यपगमेन न भवति।
तस्मात्तदभावार्थी ज्ञानादिषु सदा यतेत ॥ २३२ ॥]

यस्मादसौ वधपरिणामो अज्ञानाद्यपगमेन हेतुना न भवति सति। त्वज्ञानादौ भवत्येव वस्तुतत्त्वस्यैव तद्रूपत्वात्तस्मात्तदभावार्थी वधपरिणामाभावार्थी ज्ञानादिषु सदा यतेत तत्प्रतिपक्षत्वात् इति एवं वस्तुस्थितिमभिधायाधुना परोपन्यस्तहेतोरनैकान्तिकत्वमुद्भावयति ।

बहुतरकम्मोवक्कमभावो वेगंतिओ न जं केइ।
बाला वि य थोवाऊ हवंति वुड्ढा वि दीहाऊ॥२३३॥

[illegible]

[illegible]

[illegible]

कृत्वा अदुष्टा तद्वधनिवृत्तिः अन्तःकरणादिसंभवालंबनत्वाच्चेति वक्ष्यतीति ॥

आवडियाकरणं पि हु न अप्पमायाओ नियमओ अन्नं।
अन्नत्ते तब्भावे वि हंत विहला तई होइ ॥ २४४॥
[आपतिताकरणमपि नैवाप्रमादान्नियमतो ऽन्यत्।
अन्यत्वे तद्भावे ऽपि हन्त विफला तका भवति॥२४४॥]

आपतिताकरणमपि पूर्वपक्षवाद्युपन्यस्तं नाप्रमादान्नियमतो ऽन्यत् अपि त्वप्रमाद एव तदिति। अन्यत्वे ऽप्रमादादर्थान्तरत्वे आपतिताकरणस्य तद्भावे ऽप्यप्रमादभावे ऽपि हंत विफलासौ निवृत्तिर्भवति इष्यते चाविप्रतिपत्त्या अप्रमत्ततायां फलमिति ॥

अह परपीडाकरणे ईसिंवहसत्तिविप्फुरणभावे ।
जो तीइ निरोहो खलु आवडियाकरणमेयं तु ॥२४५॥
[अथ परपीडाकरणे ईषद्वधशक्तिविस्फुरणभावे।
यः तस्याः निरोधः खलु आपतिताकरणमेतदेव॥२४५॥]

अथैवं मन्येत परः परपीडाकरणे व्यापाद्यपीडासंपादने सति ईषद्वधशक्तिविस्फुरणभावे व्यापादकस्य मनाग्वधसामर्थ्यविजृंभणसत्तायां सत्यां यस्तस्याः शक्तेर्निरोधो दुष्करतर आपतिताकरणमेतदेवेति एतदाशङ्क्याह ॥

विहिउत्तरमेवेयं अणेण सत्ती उ कज्जगम्मत्ति ।
विप्फुरणं पि हु तीए बुहाण नो बहुमयं लोए॥२४६॥

[विहितोत्तरमेवेदं अनेन शक्तिस्तु कार्यगम्येति ।
विस्फुरणमपि तस्याः एव बुधानां न बहुमतं लोके॥२४६॥]

विहितोत्तरमेवेदं केनेति अत्राह अनेन शक्तिस्तु कार्यगम्येति (२४२)विस्फुरणमपि तस्याः शक्तेर्बुधानां न बहुमतं लोके मरणाभावे ऽपि परपीडाकरणे बन्धादिति॥

एवं च जानिवित्ती सा चेव वहो ऽहवावि वहहेऊ ।
विसओ वि सु च्चिय फुडं अणुबंधा होइ नायव्वा २४७

[एवं च या अनिवृत्तिः सैव वधो ऽथवापि वधहेतुः ।
विषयो ऽपि सैव स्फुटं अनुबन्धात् भवति ज्ञातव्या२४७

एवं च व्यवस्थिते सति, या अनिवृत्तिः सैव वधो निश्चयतः प्रमादरूपत्वात्,अथवापि वधहेतुरनिवृत्तितो वधप्रवृत्तेः विषयो ऽपि वस्तुतो गोचरो ऽपि सैवानिवृत्तिर्वधस्य स्फुटं व्यक्तं अनुबंधात्प्रवृत्त्यध्यवसायानुपरमलक्षणाद्भवति ज्ञातव्या अस्या एव वधसाधकत्वप्राधान्यख्यापनार्थं हेतुविषयाभिधानमदुष्टमेवेति। अमुमेवार्थं समर्थयन्नाह

हिंसाइपावगाओ अप्पडिविरयस्स अत्थि अणुबंधो ।
अत्तो अणिवत्तीओ फुलाइयेरं व नियमेण ॥ २४८ ॥

[हिंसादिपापकात् अप्रतिविरतस्य अस्त्यनुबन्धः ।
अतः अनिवृत्तेः कुल्यादिवेरवत् नियमेन ॥ २४८ ॥]

हिंसादिपातकादादिशब्दात् मृषावादादिपरिग्रहः अप्रतिविरतस्यानिवृत्तस्यास्त्यनुबन्धः प्रवृत्त्यध्यवसायानुपरमलक्षणः यत-

त्तिमाद अत एवानिवृत्तेः प्रवृत्तेः कुलादिवैरवन्नियमेनावश्यं भवेति । दृष्टान्तं व्याचिख्यासुराह ॥

जेसि मिहो कुलवेरं अप्पडिविरईउ तेसिमन्नोन्नं ।
वहकिरियाभावंमि वि न तं सयं चेव उवसमइ ॥ २४९ ॥

[येषां मिथः कुलवैरं अप्रतिविरतेः तेषामन्योऽन्यम् ।
वधक्रियाभावेऽपि न तत्स्वयमेवोपशाम्यति ॥ २४९ ॥]

येषां पुरुषाणां मिथः परस्परं कुलवैरमन्वयागतं अप्रतिविरतेः कारणात्तेषां अन्योन्यं परस्परं वधक्रियाभावेऽपि सति न तत्स्वयमेवोपशाम्यति किं तूपशामितं सदिति

तत्तो य तन्निमित्तं इह बंधणमाइ जह तहा बंधो ।
सव्वेसु नाभिसंधी जह तेसुं तस्स तो नत्थि ॥ २५० ॥

[ततश्च तन्निमित्तं इह बन्धनादि यथा तथा बन्धः ।
सर्वेषु न अभिसंधिः यथा तेषु तस्य ततो नास्ति ॥ २५० ॥]

ततश्च तस्मादनुपशान्तात्तन्निमित्तं वैरनिबन्धनमिह बन्धनादि बन्धवधादि यथा भवति तेषां, तथैतरेषामनिवृत्तानां तन्निबन्धनो बन्ध इति अथाह सर्वेषु प्राणिषु नाभिसंधिर्व्यापादनपरिणामो यथा तेषु कुलवैरिषु वैरवत इति तस्य प्रत्याख्यातुस्ततो नास्ति बन्धः इति तथाहि ते ऽपि न यथादर्शनमेव प्राणिनो वैरं कुर्वन्ति किंतु वैरिप्रतिनियतानामेव एवं प्रत्याख्यातुरपि न सर्वेषु अभिसंधिरिति तद्विषये बन्धाभाव इति । एतदाशंक्याह

अत्थि चिय अभिसंधी अविसेसपवित्तिओ जहा तेसु।
अपवित्ती य विणिवित्तीजो उ तेसिं व दोसो उ ॥२५१॥

[अस्त्येवाभिसंधिरविशेषप्रवृत्तितः यथा तेषु ।
अप्रवृत्तावपि अनिवृत्तिज एव तेषां दोष एव॥२५१॥]

अस्त्येवाभिसंधिरनन्तरोदितलक्षणः सर्वेषु कुतो ऽविशेषप्रवृत्तितः सामान्येन वधप्रवृत्तेः यथा तेषु रिपुदुर्गनिवासिषु वैरवतः ततश्चाप्रवृत्तावपि वधे अनिवृत्तिज एव तेषामिव वैरवतां दोष एवमनिवृत्तस्य गर्भार्थो भावित एवेति अदृष्टान्त एवायं सर्वसत्वैर्वैरासंभवादिति आशङ्क्याह

सव्वेसि विराहणओ परिभोगाओ य हंत वेराई ।
सिद्धा अणाइनिहणो जं संसारो विचित्तो य ॥२५२॥

[सर्वेषां विराधनात् परिभोगाच हन्त वैरादयः ।
सिद्धाः अनादिनिधनो यत् संसारो विचित्रश्च॥२५२॥]

सर्वेषां प्राणिनां विराधनात्तेन तेन प्रकारेण परिभोगाच स्वच्छन्दोपकरणत्वेन हन्त वैरादयः सिद्धाः हंत संप्रेषणे स्थानान्तरगमने सति वैरोन्माथकादयः कूटपञ्चकादयः प्रतिष्ठिताः सर्वसत्त्वविषया इति । उपपत्त्यन्तरमाह । अनादिनिधनो यत्संसारो विचित्रश्चातो युज्यते सर्वमेतदिति उपसंहरन्नाह ।

ता बंधमणिच्छंतो कुज्जा सावज्जजोगविनिवित्तिं ।
अविसयअनिवित्तीए सुहभावा दढमई सम्मं॥२५३॥

[तस्मात् बन्धमनिच्छन् कुर्यात् सावद्ययोगनिवृत्तिम्।
अविषयानिवृत्त्या अशुभभावात् दृढतरं स भवेत्॥२५३॥]

यस्मादेवं तस्माद्बन्धमनिच्छन्नात्मनः कर्मणां कुर्यात्सावद्ययोगविनिवृत्तिमोघतः सपापव्यापारनिवृत्तिमित्यर्थः अविषयानिवृत्त्या नारकादिवधाभावे ऽपि तदनिवृत्त्या अशुभभावादविषये पि वधविरतिं न करोतीत्यशुभो भावस्तस्मात् दृढतरं सुतरां स भवेद्बन्धो भावप्रधानत्वात्तस्येति

इत्तो य इमा जुत्ता जोगतिगनिबंधणा पवित्तीओ।
जं ता इमीइ विसओ सव्वु चिय होइ विन्नेओ॥२५४॥

[इतश्चेयं युक्ता योगत्रिकनिबंधना प्रवृत्तिः।
यद् अस्याः विषयः सर्व एव भवति विज्ञेयः॥२५४॥]

इतश्चेयं निवृत्तिर्युक्ता योगत्रिकनिबन्धना मनोवाक्काययोगपूर्विका प्रवृत्तिर्यद्यस्मादस्या अनिवृत्तेर्विषयः सर्व एव भवति विज्ञेयः पाठान्तरं योगत्रिकनिबन्धना निवृत्तिर्यस्मात्संगतार्थमेवेति तथा चाह।

किं चिंतेइ न मणसा किं वायाए न जंपए पावं।
न य इत्तो वि न बंधो ता विरई सव्वहा कुज्जा २५५

[किं चिन्तयति न मनसा किं वाचा न जल्पति पापम्।
न चेतो ऽपि न बन्धः तस्माद्विरतिं सर्वथा कुर्यात्२५५]

किं चिन्तयति न मनसा अनिरुद्धत्वात्सर्वत्राप्रतिहतत्वात् तस्य किं वाचा न जल्पति पापं तस्या अपि प्रायोऽनिरुद्धत्वादिति न

अणट्ठाए तहेव णिरवेक्खो हत्थपायकन्नहोट्ठणकाइ निद्दयाए छिंदइ सावेक्खो गंडं वा अरइयं वा छिंदेज्ज वा दहेज्ज वा। अइभारो ण आरोवेयव्वो, पुव्विं चेव जा वाहणाए जीविया सा मुत्तव्वा न होज्ज अन्ना जीविया ताहे दुपदो जं सयं चेव उक्खिवइ उत्तारेइ वा भारं एवं वहाविज्जइ बइल्लाणं जहा साभावियाओ वि भाराओ ऊणओ कीरइ हलसगडेसु वि वेलाए चेव मुंचइ आसहत्थीसु वि एस चेव विही। भत्तपाणओच्छेओ ण कस्सइ कायव्वो तिक्खच्छुहो मा मरेज्ज तहेव अणट्ठाए दोसा परिहरेज्जा सावेक्खो पुण रोगनिमित्तं वा वायाए वा भणेज्जा अज्जं ण ते देमित्ति संतिणिमित्तं वा उववासं कारावेज्जा सव्वत्थ वि जयणा जहा थूलगपाणाइवायस्स अइयारो न भवइ तहा पइयव्वंति ॥ आह च

परिसुद्धजलग्गहणं दारुयधन्नाइयाण तह चेव ।
गहियाण वि परिभोगो विहीइ तसरक्खणट्ठाए २५९

[परिशुद्धजलग्रहणं दारुधान्यादीनां तथैव च ।
गृहीतानामपि परिभोगो विधिना त्रसरक्षणार्थम् २५९]

परिशुद्धजलग्रहणं वस्त्रपूतत्रसरहितजलग्रहणमित्यर्थः दारुधान्यादीनां च तथैव परिशुद्धानां ग्रहणं अनीलाजीर्णानां दारूणां अकीटविशुद्धस्य धान्यस्य आदिशब्दात्तथाविधोपस्करपरिग्रहः। गृहीतानामपि परिभोगो विधिना कर्तव्यः परिमितप्रत्युपेक्षिताक्रमेयं त्रसरक्षणार्थं द्वीन्द्रियादिपालनार्थमिति ॥

उक्तं सातिचारं प्रथमाणुव्रतम् अधुना द्वितीयमुच्यते।

थूलमुसावायस्स उ विरई दुच्चं स पंचहा होइ।
कन्नागोभुआलियनासहरणकूडसक्खिज्जे ॥२६०॥

[स्थूलमृषावादस्य तु विरतिः द्वितीयं स पञ्चधा भवति।
कन्यागोभूम्यनृतन्यासहरणकूटसाक्षित्वानि ॥२६०॥]

स्थूलमृषावादस्य तु विरतिर्द्वितीयमणुव्रतमिति गम्यते। मृषावादो हि द्विविधः स्थूलः सूक्ष्मश्च। तत्र परिस्थूलवस्तुविषयोऽतिदुष्टविवक्षासमुद्भवः स्थूलो विपरीतस्त्वितरो न च सेनेहाधिकारः श्रावकधर्माधिकारत्वात्स्थूलस्यैव प्रक्रान्तत्वात्। तथा चाह। स पञ्चधा भवति स स्थूलो मृषावादः पञ्चप्रकारो भवति। कन्यागोभूम्यनृतन्यासहरणकूटसाक्षित्वानि। अनृतशब्दः पदत्रये प्रत्येकमभिसंबध्यते। तद्यथा। कन्यानृतमित्यादि तत्र कन्याविषयमनृतं कन्यानृतं अभिन्नकन्यकामेव भिन्नकन्यकां वक्ति विपर्ययो वा। एवं गवानृतं अल्पक्षीरामेव बहुक्षीरां वक्ति विपर्ययो वा। एवं भूम्यनृतं परसत्कामेवात्मसत्कां वक्ति व्यवहारे वा नियुक्तो ऽनाभवद्व्यवहारेणैव कस्यचिद्रागाद्यभिभूतो वक्ति अस्येयमाभवतीति। न्यस्यते निक्षिप्यत इति न्यासो रूपकाद्यर्पणं तस्यापहरणं न्यासापहारः अदत्तादानरूपत्वादस्य कथं मृषावादत्वमिति उच्यते अपलपतो मृषावाद इति। कूटसाक्षिकं उत्कोचमत्सराद्यभिभूतः प्रमाणीकृतः सन् कूटं वक्तीति

वज्जणमिह पुत्तं आह कुमाराइगोयरो कह णु।
एयग्गहणाउ च्चिय गहिओ नणु सो वि दिट्ठव्वो २६१

दत्तादानं अचित्तादत्तादानं च। तत्र द्विपदादेर्वस्तुनः क्षेत्रादौ सुन्यस्तदुर्न्यस्तविस्मृतस्य स्वामिना अदत्तस्य चौर्यबुद्ध्या ग्रहणं सचित्तादत्तादानं तथा वस्त्रकनकादेरचित्तादत्तादानमिति।

भेएण लवणघोडगसुवन्नरुप्पाइयं अणेगविहं।
वज्जणमिमस्स सम्मं पुवुत्तेणेव विहिणा उ ॥२६६॥
[भेदेन लवणघोटकरूप्यसुवर्णाद्यनेकविधम्।
वर्जनमस्य सम्यक् पूर्वोक्तेनैव विधिना ॥ २६६ ॥]

भेदेन विशेषेणादत्तादानं लवणघोटकरूप्यसुवर्णाद्यनेकविधमनेकप्रकारं लवणघोटकग्रहणात्सचित्तपरिग्रहः रूप्यसुवर्णग्रहणादचित्तपरिग्रह इति वर्जनमस्यादत्तादानस्य सम्यक् पूर्वोक्तेन विधिना उपयुक्तो गुरुमूले (१०८) इत्यादिनेति।

पडिवज्जिऊण य वयं तस्सइयारे जहाविहिं नाउं।
संपुन्नपालणट्ठा परिहरियव्वा पयत्तेणं ॥ २६७ ॥
पूर्ववत् (२५७), अतिचारानाह।

वज्जिज्जा तेनाहडतक्करजोगं विरुद्धरज्जं च।
कूडतुलकूडमाणं तप्पडिरूवं च ववहारं ॥ २६८ ॥
[वर्जयेत् स्तेनाहृतं तस्करप्रयोगं विरुद्धराज्यं च।
कूटतुलाकूटमाने तत्प्रतिरूपं च व्यवहारम् ॥ २६८ ॥

वर्जयेत् स्तेनाहृतं स्तेनाश्चौरास्तैराहृतमानीतं किंचित्कुंकुमादि देशान्तरात् तत्समर्थमिति लोभान्न गृह्णीयात्।१।तथा तस्करप्रयोगं तस्कराश्चौरास्तेषां प्रयोगो हरणक्रियायां प्रेरणमभ्यनुज्ञा हरत यु-

यमिति तस्करप्रयोगः एनं च वर्जयेत्।२।विरुद्धराज्यमिति च सूचनाद्विरुद्धराज्यातिक्रमं च वर्जयेत् विरुद्धनृपयो राज्यं विरुद्धराज्यं तत्रातिक्रमो न हि साम्यां तत्र तदागमनमनुज्ञातमिति।३। तथा कूटतुलाकूटमाने तुला प्रतीता मानं कुडवादि कूटत्वं न्यूनाधिकत्वं न्यूनया ददाति अधिकया गृह्णाति।४। तथा तत्प्रतिरूपव्यवहरणं तेनाधिकृतेन प्रतिरूपं सदृशं तत्प्रतिरूपं तेन व्यवहरणं यद्यत्र घटते व्रीह्यादिघृतादिषु पलञ्जीवसादि तस्य तत्र प्रक्षेपेण विक्रयस्तं च वर्जयेत्।५।यत एतानि समाचरन्नतिचरति तृतीयाणुव्रतमिति

उचियं मुत्तूण कलं दव्वाइकमागयं च उक्करिसं।
निवडियमवि जाणंतो परस्स संतं न गिन्हिज्जा २६९

[उचितां मुक्त्वा कलां द्रव्यादिक्रमायातं चोत्कर्षम्।
निपतितमपि जानानः परस्य सत्कं न गृह्णीयात् २६९]

उचितां मुक्त्वा कलां पञ्चकशतवृद्ध्यादिलक्षणां। द्रव्यादिक्रमायातं चोत्कर्षं यदि कथंचित्पूगफलादेः क्रयः संवृत्त इत्यष्टगुणो लाभकः अक्रूराभिसंधिना ग्राह्य एवेत्यर्थः आदिशब्दः स्वभेदप्रख्यापकः। तथा निपतितमपि जानानः परस्य सत्कं न गृह्णीयात् प्रयोजनान्तरं चोद्दिश्य समर्पिते प्रतिशुष्यतीत्यादि गृहीत्वा प्रत्यर्पयेदपीति॥

उक्तं तृतीयाणुव्रतं सांप्रतं चतुर्थमाह।

परदारपरिच्चाओ सदारसंतोस मो वि य चउत्थं।
दुविहं परदारं खलु उरालवेउव्विभेएणं॥ २७०॥

[परदारपरित्यागः स्वदारसंतोषोऽपि च चतुर्थम् ।
द्विविधं परदारं ज्ञातव्यं औदारिकवैक्रियभेदेन ॥२७०॥]

परदारपरित्यागः परकलत्रपरिहारः न वेश्यापरित्यागः स्वदारसंतोषश्च स्वकलत्रसेवनमेव न वेश्यागमनमपि चतुर्थमिदमणुव्रतं । परदारमपि द्विविधमौदारिकवैक्रियभेदेन औदारिकं स्त्र्यादिषु वैक्रियं विद्याधर्यादिष्विति ॥

वज्जणमिह पुव्वुत्तं पावमिणं जिणवरेहिं पन्नत्तं ।
रागाईण नियाणं भवपायवबीयभूयाणं ॥ २७१ ॥

[वर्जनमिह पूर्वोक्तं पापमिदं जिनवरैः प्रज्ञप्तम् ।
रागादीनां निदानं भवपादपबीजभूतानाम् ॥२७१॥]

वर्जनमिह पूर्वोक्तं उपयुक्तं इत्यादिना ग्रन्थेन (१०८ गाथा) किमेतद्वर्ज्यते इत्याशङ्क्याह पापमिदं परदारासेवनं जिनवरैः प्रज्ञप्तं तीर्थकरगणधरैः प्ररूपितमिति किंविशिष्टं रागादीनां निदानं कारणं किंविशिष्टानां भवपादपबीजभूतानां रागादीनामिति ॥

पडिवज्जिऊण य वयं तस्सइयारे जहाविहिं नाउं ।
संपुन्नपालणट्ठा परिहरियव्वा पयत्तेणं ॥ २७२ ॥

पूर्ववत् (२५७), अतीचारानाह ।

इत्तरियपरिग्गहियापरिग्गहियागमणणंगकीडं च ।
परविवाहकरणं कामे तिव्वाभिलासं च ॥ २७३ ॥

[इत्वरपरिगृहीतापरिगृहीतागमनानंगक्रीडाः च ।
परविवाहकरणं कामे तीव्राभिलाषः च ॥ २७३ ॥

इत्वरपरिगृहीतागमनं स्तोककालपरिगृहीतागमनं भाटीप्रदानेन कियन्तमपि कालं स्ववशीकृतवेश्यामैथुनासेवनमित्यर्थः ।१। अपरिगृहीतागमनं अपरिगृहीता नाम वेश्या अन्यसत्कागृहीतभाटी कुलाङ्गना वा अनाथेति तद्गमनं यथाक्रमं स्वदारसंतोषवत्परदारवर्जिनोरतीचारः ।२। अनङ्गक्रीडा नाम कुचकक्षोरुवदनांतरक्रीडा तीव्रकामाभिलाषेण वा परिसमाप्तसुरतस्याप्याहार्यैः स्थूलकादिभिर्योषिदवाच्यप्रदेशासेवनमिति । ३। परविवाहकरणमन्यापत्यस्य कन्याफललिप्सया स्नेहसंबन्धेन वा विवाहकरणं स्वापत्येष्वपि सङ्ख्याभिग्रहो न्याय्य इति ।४। कामे तीव्राभिलापश्चेति सूचनात्कामभोगतीव्राभिलाषः कामा शब्दादयः भोगा रसादयः एतेषु तीव्राभिलाषः अत्यन्ततदध्यवसायित्वम्।५।एतानि समाचरन्नतिचरति चतुर्थमणुव्रतमिति ॥

वज्जिज्जा मोहकरं परजुवइदंसणाइ सवियारं
एए खु मयणवाणा चरित्तपाणे विणासंति ॥ २७४ ॥

[वर्जयेत् मोहकरं परयुवतिदर्शनादि सविकारम् ।
एते खलु मदनबाणाः चारित्रप्राणान् विनाशयन्ति २७४]

वर्जयेन्मोहकरं परयुवतिदर्शनं आदिशब्दात्संभापणादिपरिग्रहः किंभूतं सविकारं सविभ्रमं । एते दर्शनादयो यस्मान्मदनबाणाश्चारित्रप्राणान् विनाशयन्तीति ॥ उक्तं च ।

अनिशमशुभसंज्ञाभावनासन्निहत्या
कुरुत कुशलपक्षप्राणरक्षां नयज्ञाः ।

हृदयमितरथा हि स्त्रीविलासाभिधाना
मदनशबरबाणश्रेणयः काणयन्ति ॥ इति

उक्तं चतुर्थमणुव्रतमधुना पञ्चममाह।

सचित्ताचित्तेसुं इच्छापरिणाममो य पचमयं।
भणियं अणुव्वयं खलु समासओ णंतनाणिहिं २७५

[सचित्ताचित्तेषु इच्छापरिमाणं च पञ्चमकम्।
भणितमणुव्रतं खलु समासतः अनन्तज्ञानिभिः २७५]

सचित्ताचित्तेषु द्विपदादिहिरण्यादिषु इच्छायाः परिमाणमिच्छापरिमाणं एतावतामूर्ध्वमग्रहणमित्यर्थः। एतत्पञ्चममुपन्यासक्रमप्रामाण्याद्भणितमणुव्रतं खलु समासतः सामान्येनानन्तज्ञानिभिस्तीर्थकरैरिति ॥

भेएण खित्तवत्थूहिरण्णमाईसु होइ नायव्वं।
दुपयाईसु य सम्मं वज्जणमेयस्स पुव्वुत्तं ॥ २७६ ॥

[भेदेन क्षेत्रवास्तुहिरण्यादिषु भवति ज्ञातव्यम्।
द्विपदादिषु च सम्यक् वर्जनमेतस्य पूर्वोक्तम् ॥ २७६ ॥

भेदेन विशेषेण क्षेत्रवास्तुहिरण्यादिषु भवति ज्ञातव्यं, किं इच्छापरिमाणमिति वर्तते, तत्र क्षेत्रं सेतु केतु च उभयं च, वास्तवगारं खातमुच्छ्रितं खातोच्छ्रितं च, हिरण्यं रजतमघटितमादिशब्दाद्धनधान्यादिपरिग्रहः एतदचित्तविषयं द्विपदादिषु चेत्येतत्सचित्तविषयं द्विपदचतुःपदापदादिषु दासीहस्तिवृक्षादिषु सम्यक् प्रवच-

नोक्तेन विधिना यर्जनमेतस्य पञ्चमाणुव्रतविषयस्य पूर्वोक्तं उपयुक्तो गुरुमूले इत्यादिना ग्रन्थेनेति ।

पडिवज्जिऊण य वयं तस्सइयारे जहाविहिं नाउं ।
संपुन्नपालणट्ठा परिहरियव्वा पयत्तेणं ॥ २७७ ॥
पूर्ववत् (२५७)

खित्ताइहिरन्नाईधणाइदुपयाइकुवियगस्स तहा ।
सम्मं विसुद्धचित्तो न पमाणाइक्कमं कुज्जा ॥ २७८ ॥

[क्षेत्रादेः हिरण्यादेः धनादेः द्विपदादेः कुप्यकस्य तथा।
सम्यग्विशुद्धचित्तो न प्रमाणातिक्रमं कुर्यात् ॥२७८॥]

क्षेत्रादेरनन्तरोदितस्य तथा हिरण्यादेर्धनादेर्द्विपदादेः कुप्यस्य तथा आसनशयनादेरुपस्करस्य सम्यक् विशुद्धचित्तो ऽनिर्मायो ऽप्रमत्तः सन् न प्रमाणातिक्रमं कुर्यादिति ॥

भाविज्ज य संतोसं गहियमियाणिं अजाणमाणेणं ।
थोवं पुणो न एवं गिण्हिस्सामोत्ति चिंतिज्जा २७९

[भावयेच्च संतोषं गृहीतमिदानीमजानानेन ।
स्तोकं पुनः न एवं ग्रहीष्यामीति चिन्तयेत् ॥ २७९ ॥]

भावयेच्च संतोषं किमनेन यस्तुना परिगृहीतेन तथा गृहीतमिदानीमजानानेन स्तोकमिच्छापरिमाणमिति पुनर्नैवमन्यस्मिंश्चतुर्मासके गृहीष्यामीति न चिन्तयेदतिचार एष इति गाथार्थः ॥

उक्तान्यणुव्रतानि सांप्रतमेषामेवाणुव्रतानां परिपालनाय भाव-

नाभूतानि गुणव्रतान्यभिधीयन्ते। तानि पुनस्त्रीणि भवन्ति। तद्यथा। दिग्व्रतमुपभोगपरिभोगपरिमाणं अनर्थदण्डपरिवर्जनमिति तत्राद्यगुणव्रतस्वरूपाभिधित्सयाह।

उड्ढमहे तिरियं पि य दिसासु परिमाणकरणमिह पढमं।
भणियं गुणव्वयं खलु सावगधम्मम्मि वीरेण ॥२८०॥

[ऊर्ध्वमधस्तिर्यगपि च दिक्षु परिमाणकरणमिह प्रथमम्।
भणितं गुणव्रतं खलु श्रावकधर्मे वीरेण ॥ २८० ॥]

ऊर्ध्वमधस्तिर्यक् किं दिक्षु परिमाणमिति। दिशो ह्यनेकप्रकारा वर्णिताः शास्त्रे तत्र सूर्योपलक्षिता पूर्वा शेषाश्च दक्षिणादिकास्तदनुक्रमेण द्रष्टव्याः। तत्रोर्ध्वदिक्परिमाणमूर्ध्वदिग्व्रतमेतावती दिगूर्ध्वं पर्वताद्यारोहणादवगाहनीया न परत इति। एवंभूतमधोदिक्परिमाणं अधोदिग्व्रतं एतावत्यधोदिक् इन्द्रकूपाद्यवतरणादवगाहनीया न परत इति। एवंभूतं तिर्यग्दिक्परिमाणकरणं तिर्यग्दिग्व्रतं एतावती दिक्पूर्वेणावगाहनीया एतावती दक्षिणेनेत्यादि न परत इत्येवमात्मकं एतदित्थं त्रिधा दिक्षु परिमाणकरणं इह प्रवचने प्रथममाद्यं सूत्रक्रमप्रामाण्यात् गुणाय व्रतं गुणव्रतं इत्यस्मिन् हि सत्यवगृहीतक्षेत्राद्बहिः स्थावरजंगमप्राणिगोचरो दण्डः परित्यक्तो भवतीति गुणः श्रावकधर्मे इति श्रावकधर्मविषयमेव केन भणितमिति आह वीरेण

विदारयति यत्कर्म तपसा च विराजते।
तपोवीर्येण युक्तश्च तस्माद्वीर इति स्मृतः॥

तेन इति चरमतीर्थकृता गुणव्रतमित्युक्तमतो गुणदर्शनायाह, अथवा गुणव्रताकरणे दोषमाह ॥

तत्तायगोलकप्पो पमत्तजीवोऽनिवारियप्पसरो ।
सव्वत्थ किं न कुज्जा पावं तक्कारणाणुगओ ॥ २८१ ॥

[तप्तायोगोलकल्पः प्रमत्तजीवोऽनिवारितप्रसरः ।
सर्वत्र किं न कुर्यात् पापं तत्कारणानुगतः ॥ २८१ ॥]

तप्तायोगोलकल्पस्तप्तलोहपिण्डसदृशः कोऽसौ प्रमत्तजीवः प्रमादयुक्त आत्मासावनिवारितप्रसरोऽनिवृत्त्या अप्रतिहतप्रमादसामर्थ्यः सन् तथागतेः सर्वत्र क्षेत्रे किं न कुर्यात्कुर्यादेव पापं अपुण्यं तत्कारणानुगतः प्रमादपापकारणानुगत इति ॥

पडिवन्नम्मि य विहिणा इमम्मि तव्वज्जणं गुणो नियमा ।
अइयाररहियपालणभावस्स वि तप्पसूईओ ॥ २८२ ॥

[प्रतिपन्ने च विधिना अस्मिन् तद्वर्जनं गुणो नियमात् ।
अतिचाररहितपालनभावस्यापि तत्प्रसूतेः ॥ २८२ ॥]

प्रतिपन्ने चाङ्गीकृते च विधिना सूत्रोक्तेन अस्मिन् गुणव्रते तद्वर्जनं प्रमादपापवर्जनं गुणो नियमादात्मोपकारोऽवश्यंभावी न चैवं मंतव्यं एतदर्थपरिपालनभाव एव ज्यायान् नत्वेतत्प्रतिपत्तिः कथमतिचाररहितपालनभावस्यापि निरतिचारपालनभावस्यापि तत्प्रसूतेर्गुणव्रतादेवोत्पादात्तथाप्रतिपत्तौ हि तथाप्रतिपन्न इति इदमतिचाररहितमनुपालनीयमतोऽस्यैवातिचारानभिधित्सुराह ॥

उड्ढमहे तिरियंपि य न पमाणाइक्कमं सया कुज्जा।
तह चेव खित्तवुड्ढिं कहिंचि सइअंतरद्धं च ॥ २८३ ॥

[ऊर्ध्वमधस्तिर्यगपि च न प्रमाणातिक्रमं सदा कुर्यात्।
तथैव क्षेत्रवृद्धिं कथंचित् स्मृत्यन्तर्धानं च ॥ २८३ ॥]

ऊर्ध्वमधस्तिर्यगपि च न प्रमाणातिक्रमं सदा कुर्यादिति ऊर्ध्व [illegible] अतिचार [illegible] ॥ [illegible] क्षेत्रवृद्धिं न कुर्यात् [illegible] अतिचार [illegible] ॥ [illegible] कथंचित् [illegible] स्मृत्यन्तर्धानं [illegible] किं [illegible]

[illegible]

अवरेण जाणि जोयणाणि ताणि पुव्वदिसाए ण छुभेज्जा सिय
घोलीणो होज्जा णियत्तियव्वं विस्सरीए वा ण गंतव्वं अण्णो वि न
विसज्जियव्वो अणाणाए कोइ गओ होज्जा जं विसुमरियखे-
त्तगएण लद्धं अणाणाहिगएण वा तं ण गिह्णिज्जइ ।

उक्तं सातिचारं प्रथमं गुणव्रतं अधुना द्वितीयमुच्यते।

उवभोगपरीभोगे बीयं परिमाणकरणमो नेयं ।
अणियमियवाविदोसा न भवंति कयम्मि गुणभावो२८४

[उपभोगपरिभोगयोः द्वितीयं परिमाणकरणं विज्ञेयम् ।
अनियमितव्यापिदोषाः न भवन्ति कृते गुणभावः॥२८४॥]

उपभोगपरिभोगयोरिति उपभोगपरिभोगविषये यत्परिमाणकरणं तदेव द्वितीयं गुणव्रतं विज्ञेयमिति पदघटना पदार्थस्तु उपभुज्यत इत्युपभोगः अशनादिरुपशब्दस्य सकृदर्थत्वात्सकृद्भुज्यत इत्यर्थः परिभुज्यत इति परिभोगो वस्त्रादिः पुनः पुनः भुज्यत इति भावः परिशब्दस्याभ्यावृत्त्यर्थत्वादयं चात्मक्रियारूपो पि भावतो विषये उपचरितो विषयविषयिणोरभेदोपचारादन्तर्भोगो वा उपभोगः उपशब्दस्यान्तर्वचनत्वात् बहिर्भोगो वा परिभोगः परिशब्दस्य बहिर्वाचकत्वादेतत्परिमाणकरणं एतावदिदं भोक्तव्यमुपभोक्तव्यं वा अतोऽन्यन्नेत्येवंरूपं अस्मिन् कृते गुणमाह अनियमिते असंकल्पिते ये व्यापिनस्तद्विषयं व्याप्तुं शीला दोषास्ते न भवन्ति कृते-ऽस्मिंस्तद्विरतेरिति गुणभावोऽयमत्र गुण इति सांप्रतमुपभोगादिभेदमाह ॥

एवं खु जंतपीलणकम्मं निल्लंछणं च दवदाणं ।
सरदहतलायसोसं असईपोसं च वज्जिज्जा ॥ २८८ ॥

[एवं खलु यन्त्रपीडनकर्मनिर्लाञ्छनं च दवदानम् ।
सरोहदतडागशोषं असतीपोषं च वर्जयेत् ॥ २८८ ॥]

एवमेव शास्त्रोक्तेन विधिना यन्त्रपीडनकर्म निर्लछनं च कर्म दवदानं सरोहृदतडागशोषं असतीपोषं च वर्जयेदिति गाथाद्वयाक्षरार्थः । भावार्थस्तु वृद्धसंप्रदायादेव अवसेयः स चायम् ।

इंगालकम्मंति इंगाले दहिउं विकिणइ तत्थ छण्हं कायाणं वहो तंन कप्पइ । वणकम्मं जो वणं किणइ पच्छा रुक्खे छिंदिउं मुल्लेण जीवइ एवं पत्तिगाइवि पडिसिद्धा भवंति । साडीकम्मं सागडियत्तणेण जीवइ तत्थ बंधवहाई बहुदोसा । भाडीकम्मं सएण भंडोवक्खरेण भाडएण वहइ परायगं ण कप्पइ अन्नेसिं वा सगडे बइल्लयवेइ एवमाइ ण कप्पइ । फोडीकम्मं उडत्तणं हलेण वा भूमिं फाडेउं जीवइ । दंतवाणिज्जं पुव्वं चेव पुलिंदाणं मुल्लं देइ दंते देज्जाहित्ति पच्छा पुलिंदा हत्थिं घायंति अचिरा सो वाणियओ एतित्ति काउं एवं धीवराणं संखमुल्लं देइ एवमाइ न कप्पइ पुव्वाणीयं किणइ । लक्खवाणिज्जे वि एए चेव दोसा तत्थ किमिया होंति । रसवाणिज्जं कल्लायालगत्तणं तत्थ सुरादिपाणे बहुदोसा मारण अक्कोस वहाई तम्हा न कप्पइ । केसवाणिज्जं दासीओ गहाय अन्नत्थ विक्किणइ जत्थ अग्घेति एत्थ वि अणेगे दोसा परवसत्तादयो । विसवाणिज्जं विसविक्कओ सो ण कप्पइ

तेण चहूण जीवाण विराहणा। जंतपीलणकम्मं तेलियजंतं उच्छुजंतं चक्कमादी तं न कप्पइ। निल्लंछणकम्मं वद्धेउं चल्लदाइ न कप्पइ। दवग्गिदावणयाकम्मं वणदवं देइ छेत्तरक्खणनिमित्तं जहा उत्तरावहे पच्छा दड्ढे तरुणगतणं उट्ठेइ तत्थ सत्ताणं सयसहस्साण वहो। सरदहतलायसोसणयाकम्मं सरदहतलागाईणि सोसेइ पच्छा वाविज्जइ एयं ण कप्पइ। असईपोसणयाकम्मं असईओ पोसेइ जहा गोल्लविसए जोणिपोसगा दासीण भणियं भाडिं गेह्णंति।"

प्रदर्शनं चैतद्बहुसावद्यानां कर्मणामेवंजातीयानां न पुनः परिगणनमिति।

उक्तं सातिचारं द्वितीयं गुणव्रतं सांप्रतं तृतीयमाह।

विरई अणत्थदंडे तच्चं स चउव्विहो अवज्झाणो।
पमायायरियहिंसप्पयाणपावोवएसे य ॥ २८९ ॥

[विरतिरनर्थदण्डे तृतीयं स चतुर्विधः अपध्यानः।
प्रमादाचरितः हिंसाप्रदानः पापोपदेशश्च ॥ २८९ ॥]

विरतिर्निवृत्तिरनर्थदण्डे अनर्थदण्डविषया इह लोकमप्यङ्गीकृत्य निःप्रयोजनभूतोपमर्दनिग्रहविषया तृतीयं गुणव्रतमिति गम्यते स चतुर्विधः सोऽनर्थदण्डः चतुःप्रकारः। अपध्यान इति अपध्यानाचरितोऽप्रशस्तध्यानेनासेवितः अत्र देवदत्तश्रावककोङ्कणार्यकसाधुप्रभृतयो ज्ञापकं। प्रमादाचरितो मद्यादिप्रमादेनासेवितः अनर्थदण्डत्वं चास्योक्तशब्दार्थद्वारेण स्वबुद्ध्या भाव-

समिहे पोसहसालाए वा तत्थ नवरि गमणं णत्थि । जो इड्ढि-पत्तो सो सव्विड्ढीए एइ तेण जणस्स आढा होइ आढियार्य साहु-णो सुपुरिसपरिग्गहेणं जइ सो कयसामाइओ एइ ताहे आसहत्थिमाइजणेणय अधिगरणं वड्ढइ ताहे ण करेइ कयसामा-इएण य पाएहिं आगंतयं तेण ण करेइ आगओ साहुम मीवे करेइ जइ सो सावगो तो ण कोइ उट्ठेइ अह अहाभद्दओ जइपूया कया होउत्ति भणंति ताहे पुव्वरइयं आसणं कीरइ आयरिया उट्ठिया य अच्छंति तत्थ उट्ठिंतमणुट्ठिंते दोसा विभासियव्वा पच्छा सो इ-ड्ढिपत्तो सामाइयं करेइ अणेण विहिणा करेमि भंते सामाइयं सावज्जं जोगं पच्चक्खामि दुविहं तिविहेणं जाव णियमं पज्जुवा-सामित्ति एवं सामाइयं काउं पडिक्कंतो वंदित्ता पुच्छइ सो य किर सामाइयं करेंतो मउडं अवणेइ कुंडलाणि णाममुद्दं पुप्फतंबोलं पावारगमाइ वा वोसिरइ एसो विही सामाइयस्स "

अत्राह

कयसामइओ सो साहुरेव ता इत्तरं न किं सव्वं ।
वज्जेइ य सावज्जं तिविहेण वि संभवाभावा ॥२९३॥

[कृतसामायिकः असौ साधुरेव तस्मादित्वरं न किं सर्वम्
वर्जयति च सावद्यं त्रिविधेनापि संभवाभावात्॥२९३॥]

कृतसामायिकः प्रतिपन्नसामायिकः सन्नसौ श्रावको वस्तुतः धुरेव सावद्ययोगनिवृत्तेर्यस्मादेवं तस्मात्साधुवदेवेत्वरमल्पकालं . . किं न सर्वं निरवशेषं वर्जयति परिहरत्येव सावद्यं सपापं

योगमिति गम्यते त्रिविधेनापि मनसा वाचा कायेन चेति। अत्रोच्यते संभवाभावात् श्रावकमधिकृत्य त्रिविधेनापि सर्वसावद्ययोगवर्जनासंभवादिति । असंभवमेवाह ।

आरंभाणुमईओ कणगाइसु अग्गहाणिवित्तीओ ।
भुज्जो परिभोगाओ भेओ एसिं जओ भणिओ॥२९४॥

[आरंभानुमतेः कनकादिषु आग्रहानिवृत्तेः ।
भूयः परिभोगात् भेदः एतयोः यतः भणितः ॥ २९४ ॥]

आरंभानुमतेः श्रावकस्यारंभेष्वनुमतिरव्यवच्छिन्नैव तथा तेषां प्रवर्तितत्वात् कनकादिषु द्रव्यजातेषु आग्रहानिवृत्तेरात्मीयाभिमानानिवृत्तेरनिवृत्तिश्च भूयः परिभोगादन्यथा सामायिकोत्तरकालमपि तदपरिभोगप्रसङ्गः सर्वथा त्यक्तत्वात् भेदश्चैतयोः साधुश्रावकयोः यतो भणित उक्तः परममुनिभिरिति। भेदानभिधित्सयाह।

सिक्खा दुविहा गाहा उववायठिइगईकसाया य ।
बंधंता वेयंता पडिवज्जाइक्कमे पंच ॥ २९५ ॥

[शिक्षा द्विविधा गाथा उपपातस्थितिगतिकषायाश्च।
बन्धः वेदना प्रतिपत्तिरतिक्रमाः पञ्च ॥ २९५ ॥]

शिक्षाकृतः साधुश्रावकयोर्भेदः सा च द्विविधा ग्रहणासेवनारूपेति वक्ष्यति तथा गाथा भेदिका, सामाइयंमि उ कए इत्यादिरूपेति वक्ष्यत्येव तथोपपातो भेदकः स्थितिर्भेदिका गतिर्भेदिका कषायाश्च भेदका बन्धश्च भेदकः वेदना भेदिका प्रतिपत्ति-

भेदिका अतिक्रमो भेदक इत्येतत् सर्वमेव प्रतिद्वारं स्वयमेव वक्ष्यति ग्रन्थकारः पच्चाथवा किं चेति पाठान्तरार्थसहितमपि इति द्वारगाथासमुदायार्थः ।

अधुनाद्यद्वारावयवार्थप्रतिपादनायाह ॥

गहणासेवणरूवा सिक्खा भिन्ना य साहुसड्ढाणं ।
पवयणमाईचउदसपुव्वंता पढमिया जइणो ॥२९६॥

[ग्रहणासेवनरूपा शिक्षा भिन्ना च साधुश्राद्धयोः ।
प्रवचनमात्रादिचतुर्दशपूर्वान्ता प्रथमा यतेः ॥ २९६ ॥]

ग्रहणासेवनरूपा शिक्षेति शिक्षाभ्यासः सा द्विप्रकारा ग्रहणरूपासेवनरूपा च भिन्ना चेयं साधुश्रावकयोः अन्यथारूपा साधोरन्यथारूपा श्रावकस्येति । तथा चाष्टप्रवचनमात्रादिचतुर्दशपूर्वान्ता प्रथमा यतेरिति ग्रहणशिक्षामधिकृत्य साधुः सूत्रतोऽर्थतश्च जघन्येनाष्टौ प्रवचनमातरस्त्रिगुप्तिपञ्चसमितिरूपा उत्कृष्टतस्तु बिंदुसारपर्यन्तानि चतुर्दशपूर्वाणि गृह्णातीति ॥

पवयणमाईछज्जीवणियंता उभयओ वि इयरस्स ।
पिंडेसणा उ अत्थे इत्तो इयरं पवक्खामि ॥ २९७ ॥

[प्रवचनमातृषड्जीवनिकायान्ता उभयतोऽपि इतरस्य ।
पिण्डैषणा त्वर्थतः अतः इतरां प्रवक्ष्यामि ॥ २९७ ॥]

प्रवचनमातृषड्जीवनिकायान्ता उभयतोऽपि सूत्रतोऽर्थतश्चेतरस्य श्रावकस्य पिण्डैषणार्थतः न सूत्रत इति एतदुक्तं भवति श्रावकः सूत्रतोऽर्थतश्च जघन्येन ता एव प्रवचनमातर उत्कृष्-

तत्तु षड्जीवनिकायं यावदुभयतोऽर्थतस्तु पिण्डैषणां न तु तामपि सूत्रत इत्येतायद्गृह्णाति । उक्ता ग्रहणशिक्षा, अत ऊर्ध्वमिलरामासेवनशिक्षां प्रवक्ष्यामि यथासां भेदिका एतयोरिति ।

संपुन्नं परिपालइ सामायारिं सदेव साहु त्ति ।
इयरो तक्कालम्मि वि अपरिन्नाणाइओ न तहा२९८

[संपूर्णां परिपालयति सामाचारीं सदैव साधुरिति ।
इतरः तत्कालेऽपि अपरिज्ञानादेः न तथा ॥ २९८ ॥]

संपूर्णां निरवशेषां परिपालयत्यासेवते सामाचारीं मुखवस्त्रिकाप्रत्युपेक्षणादिकां क्रियां सदैव सर्वकालमेव साधुरित्या जन्म तथाप्रवृत्तेः इतरः श्रावकस्तत्कालेऽपि सामायिकसमयेऽपि अपरिज्ञानादेरपरिज्ञानादभिव्यक्ताभिवृत्त्या असंभवादनभ्यासाच्च न तथा पालयत्येवमासेवनाशिक्षापि भिन्नैव तयोरिति द्वारं सूत्रप्रामाण्याच्च विशेष इति गाथेयुपलक्षिता तामाह ॥

सामाइयम्मि उ कए समणो इव सावओ हवइ जम्हा ।
एएण कारणेणं बहुसो सामाइयं कुज्जा ॥ २९९ ॥

[सामायिके तु कृते श्रमण इव श्रावको भवति यस्मात् ।
एतेन कारणेन बहुशः सामायिकं कुर्यात् ॥ २९९ ॥]

सामायिके प्राङ्निरूपितशब्दार्थे तुशब्दो ऽवधारणार्थः सामायिक एव कृते न शेषकालं श्रमण इव साधुरिव श्रावको भवति यस्मादेतेन कारणेन बहुशोऽनेकशः सामायिकं कुर्यादिति अत्र

भेदिका अतिक्रमो भेदक इत्येतत् सर्वमेव प्रतिद्वारं स्वयमेव वक्ष्यति ग्रन्थकारः पश्चाथवा किं चेति पाठान्तरार्थसहितमपि इति द्वारगाथासमुदायार्थः ।

अधुनाद्यद्वारावयवार्थप्रतिपादनायाह ॥

गहणासेवणरूवा सिक्खा भिन्ना य साहुसड्ढाणं ।
पवयणमाईचउदसपुव्वंता पढमिया जइणो ॥२९६॥

[ग्रहणासेवनरूपा शिक्षा भिन्ना च साधुश्राद्धयोः ।
प्रवचनमात्रादिचतुर्दशपूर्वान्ता प्रथमा यतेः ॥ २९६ ॥]

ग्रहणासेवनरूपा शिक्षेति शिक्षाभ्यासः सा द्विप्रकारा ग्रहणरूपासेवनरूपा च भिन्ना चेयं साधुश्रावकयोः अन्यथारूपा साधो रन्यथारूपा श्रावकस्येति । तथा चाष्टप्रवचनमात्रादिचतुर्दशपूर्वान्ता प्रथमा यतेरिति ग्रहणशिक्षामधिकृत्य साधुः सूत्रतोऽर्थतश्च जघन्येनाष्टौ प्रवचनमातरस्त्रिगुप्तिपञ्चसमितिरूपा उत्कृष्टतस्तु बिन्दुसारपर्यन्तानि चतुर्दशपूर्वाणि गृह्णातीति ॥

पवयणमाईछज्जीवणिपंता उभयओ वि इयरस्स ।
पिंडेसणा उ अत्थे इत्तो इयरं पयक्कमाणि ॥ २९७ ॥

[प्रवचनमातृषड्जीवनिकायान्ता उभयतोऽपि इतरस्य ।
पिण्डैषणा त्वर्थतः अतः इतरां प्रयत्नमाणि ॥ २९७ ॥]

प्रवचनमातृषड्जीवनिकायान्ता उभयतोऽपि सूत्रतोऽर्थतश्चेतरस्य श्रावकस्य पिण्डैषणार्थतः स सूत्र इति एतदुक्तं भवति श्रावकः सूत्रतोऽर्थतश्च जघन्येन ता एव प्रवचनमातर उत्कृष्ट

[पल्योपमपृथक्त्वं तथैव पल्योपमं चेतरा ।
द्वयोरपि यथासंख्यं भणिता त्रैलोक्यदर्शिभिः॥ ३०२॥]

पल्योपमपृथक्त्वं तथैव पल्योपमं चेतरा जघन्या सौधर्मे एव साधोः पल्योपमपृथक्त्वं स्थितिः द्विप्रभृतिरा नवभ्यः पृथक्त्वं श्रावकस्य तु पल्योपममिति अत एवाह द्वयोरपि साधुश्रावकयो-र्भणिता त्रैलोक्यदर्शिभिः स्थितिर्गम्यते इति द्वारं। तथा गतिभे-दिकेत्याह ।

पंचसु ववहारेणं जइणो सड्ढस्स चउसु गमणं तु ।
गइसु चउपंचमासु चउसु य अन्ने जहाकमसो ३०३

[व्यवहारेण पञ्चसु यतेः श्राद्धस्य चतसृषु गमनमिति ।
गतिषु चतुःपंचमासु चतसृषु चान्ये यथाक्रमशः ॥३०३॥]

व्यवहारेण सामान्यतो लोकस्थितिमङ्गीकृत्य पञ्चसु यतेः साधोः श्रावकस्य चतसृषु गमनमिति। कासु गतिषु नारकतिर्यङ्नरामरसि-द्धिरूपासु चउपंचमासु चउसु य अन्ने जहाकमसो अन्ये त्वभि-दधति साधोः सुरगतौ मोक्षगतौ च श्रावकस्य चतसृष्वपि भवां-तर्गतिष्विति द्वारं। कषायाश्च भेदका इत्याह ॥

चरमाण चउन्हं पि हु उदओऽणुदओ व हुज्ज साहुस्स।
इयरस्स कसायाणं दुवालसट्ठाणमुदओ उ ॥ ३०४ ॥

[चरमाणां चतुर्णामपि उदयोऽनुदयो वा भवेत् साधोः ।
इतरस्य कषायाणां द्वादशानामष्टानामुदयः तु ॥३०४॥]

श्रमण इवोक्तं न तु श्रमण एवेति यथा समुद्र इव तडागं न तु समुद्र एवेत्यभिप्राय इति। द्वारं उपपातो विशेषक इत्येतदाह॥

अविराहियसामन्नस्स साहुणो सावगस्स य जहन्नो।
सोहंमे उववाओ भणिओ तेलुक्कदंसीहिं ॥ ३०० ॥

[अविराधितश्रामण्यस्य साधोः श्रावकस्य च जघन्यः।
सौधर्मे उपपातो भणितः त्रैलोक्यदर्शिभिः ॥ ३०० ॥

अविराधितश्रामण्यस्य प्रव्रज्यादिवसादारभ्याखण्डितश्रमणभावस्य साधोः श्रावकस्य च अविराधितश्रावकभावस्येति गम्यते जघन्यः सर्वस्तोकः सौधर्मे प्रथमदेवलोके उपपातो भवति जन्म भणित उक्तः त्रैलोक्यदर्शिभिः सर्वज्ञैरिति ॥

उक्कोसेण अणुत्तरअच्चुयकप्पेसु तत्थ तेसि ठिई।
तित्तीससागराइं बावीसं चेव उक्कोसा ॥ ३०१ ॥

[उत्कृष्टतोऽनुत्तराच्युतकल्पयोः तत्र तयोः स्थितिः।
त्रयस्त्रिंशत्सागराणि द्वाविंशतिश्चोत्कृष्टा ॥ ३०१ ॥]

उत्कृष्टतोऽनुत्तराच्युतकल्पयो[ग]ने साधोरनुत्तरविमानेषु श्रावकस्याच्युतकल्प उपपात इति द्वारं। तत्र तयोरिति तत्रानुत्तरविमानाच्यु[त]योस्तयोःसाधुश्रावकयोः स्थितिर्विशिष्टप्राणसंधारणात्मिका यथासङ्ख्यं त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमाणि द्वाविंशतिरित्युत्कृष्टा साधोस्त्रयस्त्रिंशदनुत्तरेषु श्रावकस्य तु द्वाविंशतिरच्युत इति गाथार्थः।

पलिओवमप्पुहुत्तं तहेव पलिओवमं च इयरा उ।
दुह्नं पि जहासंखं भणियं तेलुक्कदंसीहिं ॥ ३०२ ॥

[पल्योपमपृथक्त्वं तथैव प॒ल्योपमं चेतरा ।
द्वयोरपि यथासंख्यं भणिता त्रैलोक्यदर्शिभिः॥ ३०२॥]

पल्योपमपृथक्त्वं तथैव पल्योपमं चेतरा जघन्या सौधर्मे एव साधोः पल्योपमपृथक्त्वं स्थितिः द्विप्रभृतिरा नवभ्यः पृथक्त्वं श्रावकस्य तु पल्योपममिति अत एवाह द्वयोरपि साधुश्रावकयो-र्भणिता त्रैलोक्यदर्शिभिः स्थितिर्गम्यते इति द्वारं। तथा गतिर्भे-दिकेत्याह ।

पंचसु ववहारेणं जइणो सड्ढस्स चउसु गमणं तु ।
गइसु चउपंचमासु चउसु य अन्ने जहाकमसो ३०३

[व्यवहारेण पञ्चसु यतेः श्राद्धस्य चतसृषु गमनमिति ।
गतिषु चतुःपंचमासु चतसृषु चान्ये यथाक्रमशः ॥३०३॥]

व्यवहारेण सामान्यतो लोकस्थितिमङ्गीकृत्य पञ्चसु यतेः साधोः श्रावकस्य चतसृषु गमनमिति। कासु गतिषु नारकतिर्यङ्नरामरसि-द्धिरूपासु चउपंचमासु चउसु य अन्ने जहाकमसो अन्ये त्वभि-दधति साधोः सुरगतौ मोक्षगतौ च श्रावकस्य चतसृष्वपि भवां-तर्गतिष्विति द्वारं। कषायाश्च भेदका इत्याह ॥

चरमाण चउन्हं पि हु उदओऽणुदओ व हुज्ज साहुस्स।
इयरस्स कसायाणं दुवालसण्हाणमुदओ उ ॥ ३०४ ॥

[चरमाणां चतुर्णामपि उदयोऽनुदयो वा भवेत् साधोः ।
इतरस्य कषायाणां द्वादशानामष्टानामुदयः तु ॥३०४॥]

श्रमण इवोक्तं न तु श्रमण एवेति यथा समुद्र इव तडागं न तु समुद्र एवेत्यभिप्राय इति । द्वारं उपपातो विशेषक इत्येतदाह ॥

अविराहियसामन्नस्स साहुणो सावगस्स य जहन्नो ।
सोहंमे उववाओ भणिओ तेलुक्कदंसीहिं ॥ ३०० ॥

[अविराधितश्रामण्यस्य साधोः श्रावकस्य च जघन्यः ।
सौधर्मे उपपातो भणितः त्रैलोक्यदर्शिभिः ॥ ३०० ॥

अविराधितश्रामण्यस्य प्रव्रज्यादिवसादारभ्याखण्डितश्रमणभावस्य साधोः श्रावकस्य च अविराधितश्रावकभावस्येति गम्यते जघन्यः सर्वस्तोकः सौधर्मे प्रथमदेवलोके उपपातो भवति जन्म भणित उक्तः त्रैलोक्यदर्शिभिः सर्वज्ञैरिति ॥

उक्कोसेण अणुत्तरअच्चुयकप्पेसु तत्थ तेसि ठिई ।
तित्तीससागराई बावीसं चेव उक्कोसा ॥ ३०१ ॥

[उत्कृष्टतोऽनुत्तराच्युतकल्पयोः तत्र तयोः स्थितिः ।
त्रयस्त्रिंशत्सागराणि द्वाविंशतिश्चोत्कृष्टा ॥ ३०१ ॥]

उत्कृष्टतोऽनुत्तराच्युतकल्पयोरिति साधोरनुत्तरविमानेषु श्रावकस्याच्युतकल्पे उपपात इति द्वारं । तत्र तयोरिति तत्रानुत्तरविमानाच्युतयोस्तयोः साधुश्रावकयोः स्थितिरिति देवभवधारणात्मिका यथासङ्ख्यं त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमाणि द्वाविंशतिश्चोत्कृष्टा साधोस्त्रयस्त्रिंशदनुत्तरे श्रावकस्य तु द्वाविंशतिरच्युते इति गाथार्थः ।

पलिओवमपुहुत्तं तेइय पलिओवमं च इयरा य ।
ठिई वि जहासंखं भणियं तेलुक्कदंसीहिं ॥ ३०२ ॥

[पल्योपमपृथक्त्वं तथैव पल्योपमं चेतरा ।
द्वयोरपि यथासंख्यं भणिता त्रैलोक्यदर्शिभिः॥ ३०२॥]

पल्योपमपृथक्त्वं तथैव पल्योपमं चेतरा जघन्या सौधर्मे एव साधोः पल्योपमपृथक्त्वं स्थितिः द्विप्रभृतिरा नवभ्यः पृथक्त्वं श्रावकस्य तु पल्योपममिति अत एवाह द्वयोरपि साधुश्रावकयोर्भणिता त्रैलोक्यदर्शिभिः स्थितिर्गम्यते इति द्वारं। तथा गतिर्भेदिकेत्याह ।

पंचसु ववहारेणं जइणो सड्ढस्स चउसु गमणं तु ।
गइसु चउपंचमासु चउसु य अन्ने जहाकमसो ३०३

[व्यवहारेण पञ्चसु यतेः श्राद्धस्य चतसृषु गमनमिति ।
गतिषु चतुःपंचमासु चतसृषु चान्ये यथाक्रमशः ॥३०३॥]

व्यवहारेण सामान्यतो लोकस्थितिमङ्गीकृत्य पञ्चसु यतेः साधोः श्रावकस्य चतसृषु गमनमिति। कासु गतिषु नारकतिर्यङ्नरामरसिद्धिरूपासु चउपंचमासु चउसु य अन्ने जहाकमसो अन्ये त्वभिदधति साधोः सुरगतौ मोक्षगतौ च श्रावकस्य चतसृष्वपि भवांतर्गतिष्विति द्वारं। कषायाश्च भेदका इत्याह ॥

चरमाण चउन्हं पि हु उदओऽणुदओ य हुज्ज साहुस्स।
इयरस्स कसायाणं दुवालसण्हाणमुदओ उ ॥ ३०४ ॥

[चरमाणां चतुर्णामपि उदयोऽनुदयो वा भवेत् साधोः ।
इतरस्य कषायाणां द्वादशानामष्टानामुदयः तु ॥३०४॥]

श्रमण इवोक्तं न तु श्रमण एवेति यथा समुद्र इव तडागं न तु समुद्र एवेत्यभिप्राय इति । द्वारं उपपातो विशेषक इत्येतदाह ॥

अविराहियसामन्नस्स साहुणो सावगस्स य जहन्नो ।
सोहंमे उववाओ भणिओ तेलुक्कदंसीहिं ॥ ३०० ॥
[अविराधितश्रामण्यस्य साधोः श्रावकस्य च जघन्यः ।
सौधर्मे उपपातो भणितः त्रैलोक्यदर्शिभिः ॥ ३०० ॥

अविराधितश्रामण्यस्य प्रव्रज्यादिवसादारभ्याखण्डितश्रमणभावस्य साधोः श्रावकस्य च अविराधितश्रावकभावस्येति गम्यते जघन्यः सर्वस्तोकः सौधर्मे प्रथमदेवलोके उपपातो भवति जन्म भणित उक्तः त्रैलोक्यदर्शिभिः सर्वज्ञैरिति ॥

उक्कोसेण अणुत्तरअच्चुयकप्पेसु तत्थ तेसि ठिई ।
तित्तीससागराइं बावीसं चेव उक्कोसा ॥ ३०१ ॥
[उत्कृष्टतोऽनुत्तराच्युतकल्पयोः तत्र तयोः स्थितिः ।
त्रयस्त्रिंशत्सागराणि द्वाविंशतिश्चोत्कृष्टा ॥ ३०१ ॥]

उत्कृष्टतोऽनुत्तराच्युतकल्पयोः ने साधोरनुत्तरविमानेषु श्रावकस्याच्युतकल्प उपपात इति द्वारं । तत्र तयोरिति तत्रानुत्तरविमानाच्यु योस्तयोःसाधुश्रावकयोः स्थितिर्विशिष्टप्राणसंधारणात्मिका यथासङ्ख्यं त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमाणि द्वाविंशतिरित्युत्कृष्टा साधोस्त्रयस्त्रिंशदनुत्तरेषु श्रावकस्य तु द्वाविंशतिरच्युत इति गाथार्थः ।

पलिओवमप्पुहुत्तं तहेव पलिओवमं च इयरा उ ।
दुण्हं पि जहासंखं भणियं तेलुक्कदंसीहिं ॥ ३०२ ॥

द्वयमध्यवर्तिनः तथाविधलोभाणुवेदकाः षड्विधबन्धका विनिर्दिष्टास्तीर्थकृद्भिरिति ॥

मोहाऊवज्जाणं पयडीणं ते उ बंधगा भणिया ।
उवसंतखीणमोहा केवलिणो एगविहबंधा ॥ ३०७ ॥
[मोहायुर्वर्जानां प्रकृतीनां ते तु बन्धका भणिताः ।
उपशान्तक्षीणमोहाः केवलिन एकविधबन्धाः ॥ ३०७ ॥

मोहायुर्वर्जानां प्रकृतीनां ज्ञानावरणादिरूपाणां ते तु सूक्ष्मसंपराया बन्धका भणिता,मोहनीयं न बध्नन्ति निदानाभावात्तस्य किंचिच्छेषमात्रत्वावस्थितायप्यसमर्थत्वात् आयुष्कं न बध्नन्ति तथाविधपरिणामोपात्तस्य वेदनास्थानाभावात् । उपशान्तक्षीणमोहाः श्रेणिद्वयोपरिवर्तिनः उपशान्तक्षीणच्छद्मस्थवीतरागाः केवलिनश्च सयोगिभवस्था एकविधबन्धका इति ।

ते पुण दुसमयठिइस्स बंधगा न उण संपरायस्स ।
सेलेसीपडिवन्ना अबंधगा हुंति नायव्वा ॥ ३०८ ॥
[ते पुनर्द्विसमयस्थितेः बन्धका न पुनः सांपरायिकस्य ।
शैलेशीप्रतिपन्ना अबन्धका भवन्ति ज्ञातव्याः॥ ३०८॥]

ते पुनरुपशान्तमोहादयस्तस्यैकविधस्य द्विसमयस्थितेरीर्यापथस्य बन्धका न पुनः सांपरायिकस्य पुनर्भवहेतोरिति। शैलेशीप्रतिपन्ना अयोगिकेवलिनोऽबन्धका भवन्ति ज्ञातव्याः सर्वथा निदानाभावादिति द्वारं । तथा वेदना भेदिकेत्याह

संज्वलनानां चतुर्णामपि क्रोधादीनां कषायाणामुदयोऽनुदयो वा भवेत्साधोरुदयश्चतुस्त्रिद्व्येकभेदः, अनुदयोऽप्येवं छद्मस्थवीतरागादेर्भावनीयः । इतरस्य श्रावकस्य कषायाणां द्वादशानामष्टानां चोदय एवेति यदा द्वादशानां तदा अनंतानुबंधिवर्जा गृह्यन्ते एते चाविरतस्य विज्ञेया यदा त्वष्टानां तदानन्तानुबन्ध्यप्रत्याख्यानवर्जा एते च विरताविरतस्येति द्वारं । तथा बन्धश्च भेदक इत्येतदाह ।

मूलपयडीसु जइणो सत्तविहट्ठविहछव्विहिक्कविहं ।
बंधंति न बंधंति य इयरे उ सत्तविहबंधा ॥ ३०५ ॥

[मूलप्रकृतिषु यतयः सप्तविधाष्टविधषड्विधैकविधबन्धकाः
अबन्धकाश्च भवन्ति इतरे सप्तविधबन्धकाः तु ॥ ३०५ ॥]

मूलप्रकृतिषु ज्ञानावरणादिलक्षणासु विषयभूतासु तस्मिन्विषय इति के यतय इति साधवः सप्तविधाष्टविधषड्विधैकविधबंधका-बन्धकाश्च भवंति एतद्भावयिष्यति । इतरे श्रावकाः सप्तविधबन्धकाः तुशब्दादष्टविधबन्धकाश्चायुष्कबन्धकाल इति । एतदेव विवृण्वन्नाह ।

सत्तविहबंधगा हुंति पाणिणो आउवज्जियाणं तु ।
तह सुहुमसंपराया छव्विहबंधा विणिद्दिट्ठा ॥ ३०६ ॥

[सप्तविधबन्धका भवन्ति प्राणिनो आयुर्वर्जितानामेव ।
तथा सूक्ष्मसंपरायाः षड्विधबन्धका विनिर्दिष्टाः ॥ ३०६ ॥]

सप्तविधबन्धका भवन्ति प्राणिनो जीवा आयुर्वर्जितानामेव ... ...धादि... ...नां सप्तानामिति तथा सूक्ष्मसंपरायाः श्रेणि

द्वयमध्यवर्तिनः तथाविधलोभाणुवेदकाः षड्विधबन्धका विनिर्दिष्टास्तीर्थकृद्भिरिति ॥

मोहाउवज्जाणं पयडीणं ते उ बंधगा भणिया ।
उवसंतखीणमोहा केवलिणो एगविहबंधा ॥ ३०७ ॥

[मोहायुर्वर्जानां प्रकृतीनां ते तु बन्धका भणिताः ।
उपशान्तक्षीणमोहाः केवलिन एकविधबन्धाः ॥ ३०७ ॥

मोहायुर्वर्जानां प्रकृतीनां ज्ञानावरणादिरूपाणां ते तु सूक्ष्मसंपराया बन्धका भणिता,मोहनीयं न बध्नन्ति निदानाभावात्तस्य किंचिच्छेषमात्रत्वावस्थितावप्यसमर्थत्वात् आयुष्कं न बध्नन्ति तथाविधपरिणामोपात्तस्य वेदनास्थानाभावात् । उपशान्तक्षीणमोहाः श्रेणिद्वयोपरिवर्तिनः उपशान्तक्षीणच्छद्मस्थवीतरागाः केवलिनश्च सयोगिभवस्था एकविधबन्धका इति ।

ते पुण दुसमयठिइस्स बंधगा न उण संपरायस्स ।
सेलेसीपडिवन्ना अबंधगा हुंति नायव्वा ॥ ३०८ ॥

[ते पुनर्द्विसमयस्थितेःबन्धका न पुनः सांपरायिकस्य ।
शैलेशीप्रतिपन्ना अबन्धका भवन्ति ज्ञातव्याः॥३०८॥]

ते पुनरुपशान्तमोहादयस्त्वेकविधस्य द्विसमयस्थितेरीर्यापथस्य बन्धका न पुनः सांपरायिकस्य पुनर्भवहेतोरिति । शैलेशीप्रतिपन्ना अयोगिकेवलिनोऽबन्धका भवन्ति ज्ञातव्याः सर्वथा निदानाभावादिति द्वारं । तथा वेदना भेदिकेत्याह

अट्ठण्हं सत्तण्हं चउण्ह वा वेयगो हवइ साहू ।
कम्मपयडीण इयरो नियमा अट्ठण्ह विन्नेओ॥३०९॥
[अष्टानां सप्तानां चतसृणां वा वेदको भवति साधुः ।
कर्मप्रकृतीनां इतरः नियमादष्टानां विज्ञेयः ॥ ३०९ ॥]

अष्टानां सप्तानां चतसृणां वा वेदको भवति साधुः कासां कर्मप्रकृतीनामिति तत्राष्टानां यः कश्चित् सप्तानामुपशान्तक्षीणमोहच्छद्मस्थवीतरागो मोहनीयरहितानां चतसृणामुत्पन्नकेवलो वेदनीयनामगोत्रायूरूपाणां इतरः श्रावको देशविरतिपरिणामवर्ती नियमादष्टानां विज्ञेयो वेदक इति द्वारं । प्रतिपत्तिकृतो भेद इति अत्र आह

पंच महव्वय साहू इयरो इक्काइणुव्वए अहवा ।
सइ सामइयं साहू पडिवज्जइ इत्तरं इयरो ॥३१०॥
[पञ्चमहाव्रतानि साधुः इतर एकादीनि अनुव्रतानि अथवा
सकृत् सामायिकं साधुः प्रतिपद्यते इत्वरं इतरः॥३१०॥]

पञ्च महाव्रतानि प्राणातिपातादिविरमणादीनि संपूर्णान्येव साधुः प्रतिपद्यत इति योगः । इतरः श्रावकः एकादीनि अणुव्रतानि प्रतिपद्यत इत्येकं द्वे त्रीणि चत्वारि पञ्च चेति ॥ अथवा सकृत्सामायिकं साधुः प्रतिपद्यते सर्वकालं च धारयति । इत्वरमितरः श्रावकोऽनेकशो न च सदा पालयतीति द्वारं । अतिक्रमो भेदक इति एतदाह

इक्कस्सइक्कमे खलु ययस्स सव्वाणइक्कमो जइणो ।
इयरस्स उ तस्सेव य पाठंतरमो हवा किंच ॥३११॥
[एकस्यातिक्रमे खलु सर्वेषामतिक्रमो यतेः ।
इतरस्य तु तस्यैव पाठान्तरमेवाथवा किंच ॥३११॥
एकस्यातिक्रमे केनचित्प्रकारेण व्रतस्य सर्वेषामतिक्रमो यतेस्तथाविधैकपरिणामत्वात् । इतरस्य तु श्रावकस्य तस्यैवाधिकृतस्याणुव्रतस्य न शेषाणां विचित्रविरतिपरिणामात् पाठान्तरमेवाथवा द्वारगाथायां तच्चेदं किं च "सव्वं ति भाणिऊणं" इत्यादिग्रन्थान्तरापेक्षमन्यत्रेति ।

उक्तमानुषङ्गिकं प्रकृतं प्रस्तुम इदमपि च शिक्षापदव्रतमतिचाररहितमनुपालनीयमिति। तानाह

मणवयणकायदुप्पणिहाणं सामाइयम्मि वज्जिज्जा ।
सइअकरणयं अणवट्ठियस्स तह करणयं चेव ॥३१२॥
[मनोवाक्कायदुःप्रणिधानं सामायिके वर्जयेत् ।
स्मृत्यकरणतां अनवस्थितस्य तथा करणं चैव ॥३१२॥]
मनोवाक्कायदुःप्रणिधानं मनोदुष्टचिन्तनादि सामायिके कृते सति वर्जयेत् स्मृत्यकरणतां अनवस्थितस्य तथा करणं चैव वर्जयेत् । तत्र स्मृत्यकरणं नाम सामायिकविषया या स्मृतिस्तस्या अनासेवनमिति एतदुक्तं भवति प्रबलप्रमादान्नैव स्मरत्यस्यां वेलायां सामायिकं कर्तव्यं कृतं न कृतमिति वा स्मृतिमूलं च

१ सव्वं ति भाणिऊणं विरई खलु जस्स सव्विया नत्थि ।
सो सव्वविरइवाई चुक्कइ देसं च सव्वं च ॥

मोक्षसाधनानुष्ठानमिति । सामायिकस्यानवस्थितस्य करणं अनव-स्थितमल्पकालं करणानन्तरमेव त्यजति यथाकथञ्चिद्वानवस्थितं करोतीति । एतदेव अतिचारजातं विधिप्रतिषेधाभ्यां स्पष्टयति

सामाइयं ति काउं परचिंतं जो उ चिंतई सड्ढो।
अट्टवसट्टोवगओ निरत्थयं तस्स सामइयं॥ ३१३॥

[सामायिकमिति कृत्वा परचिन्तां यस्तु चिन्तयति श्राद्धः
आर्तवशार्तोपगतः निरर्थकं तस्य सामायिकम्॥३१३॥]

सामायिकमित्येवं कृत्वा आत्मानं संयम्य परचिन्तां संसारे इतिकर्तव्यताविषयां यस्तु चिन्तयति श्रावकः, आर्तवशार्तश्च स उपगतश्चेति समासः आर्तध्यानसामर्थ्येनार्तः उप सामीप्येन गतो भवस्येति भावार्थः निरर्थकं तस्य सामायिकं अनात्मचिन्तावतो निःफलं सामायिकमित्यर्थः । आत्मचिन्ता च सद्ध्यानरूपेति ।१।

उक्तो मनोदुःप्रणिधानविधिः सांप्रतं वाग्दुःप्रणिधानमाह

कयसामइओ पुव्विं बुद्धीए पेहिऊण भासिज्जा ।
सइ अणवज्जं वयणं अन्नह सामाइयं न भवे ॥३१४॥

[कृतसामायिकः पूर्वं बुद्ध्या प्रेक्ष्य भाषेत ।
सदा निरवद्यं वचनं अन्यथा सामायिकं न भवेत्॥३१४॥]

कृतसामायिकः सन् श्रावकः पूर्वमाद्यं बुद्ध्या प्रेक्ष्यालोच्य भाषेत ब्रूयात् सदा निरवद्यवचनं प्रणालिकयापि न कस्यचित्पी-

ङाजनकं, अन्यथानालोच्य भाषमाणस्य सामायिकं न भवेत्। वाग्दुःप्रणिहितत्वादिति। २।

भणितो वाग्दुःप्रणिधानातिचारः सांप्रतं कायप्रणिधानमुरीकृत्याह

अनिरिक्खियापमज्जिय थंडिल्ले ठाणमाइ सेयंतो।
हिंसाभावे वि न सो कडसामइओ पमायाओ ॥३१५॥

[अनिरीक्ष्य अप्रमृज्य स्थण्डिले स्थानादि सेवमानः।
हिंसाभावेऽपि नासौ कृतसामायिकः प्रमादतः ३१५]

अनिरीक्ष्य चक्षुषा अप्रमृज्य च मृदुवस्त्रान्तेन स्थण्डिले कल्पनीयभूभागे स्थानादि कायोत्सर्गनिषीदनादि सेवमानः सन् हिंसाभावेऽपि प्राण्यभावेन कथंचिद्विराधनाभावेऽपि नासौ कृतसामायिकः। कुतः प्रमादात्काये दुःप्रणिधानादिति। ३।

प्रतिपादितः कायदुःप्रणिधानमार्गः सांप्रतं स्मृत्यकरणमधिकृत्याह

न सरइ पमायजुत्तो जो सामइयं कया उ कायव्वं।
कयमकयं वा तस्स उ कयं पि विफलं तयं नेयं ॥३१६॥

[न स्मरति प्रमादयुक्तः यः सामायिकं कदा तु कर्तव्यम्।
कृतमकृतं वा तस्य कृतमपि विफलं तकं ज्ञेयम् ॥३१६॥]

न स्मरति प्रमादयुक्तः सन् यः सामायिकं कदा तु कर्तव्यं कोऽस्य काल इति कृतमकृतं वा न स्मरति, तस्यैवंभूतस्य कृत-

मोक्षसाधनानुष्ठानमिति । सामायिकस्यानवस्थितस्य करणं अनवस्थितमल्पकालं करणानन्तरमेव त्यजति यथाकथञ्चिद्वानवस्थितं करोतीति । एतदेव अतिचारजातं विधिप्रतिषेधाभ्यां स्पष्टयति

सामाइयं ति काउं परचिंतं जो उ चिंतई सड्ढो।
अट्टवसट्टोवगओ निरत्थयं तस्स सामइयं॥ ३१३॥

[सामायिकमिति कृत्वा परचिन्तां यस्तु चिन्तयति श्राद्धः
आर्तवशार्तोपगतः निरर्थकं तस्य सामायिकम्॥३१३॥]

सामायिकमित्येवं कृत्वा आत्मानं संयम्य परचिन्तां संसारे इतिकर्तव्यताविषयां यस्तु चिन्तयति श्रावकः, आर्तवशार्तश्च स उपगतश्चेति समासः आर्तध्यानसामर्थ्येनार्तः उप सामीप्येन गतो भवस्येति भावार्थः निरर्थकं तस्य सामायिकं अनात्मचिन्तावतो निःफलं सामायिकमित्यर्थः । आत्मचिन्ता च सद्ध्यानरूपेति ।१।

उक्तो मनोदुःप्रणिधानविधिः सांप्रतं वाग्दुःप्रणिधानमाह

कयसामइओ पुव्विं बुद्धीए पेहिजण भासिज्जा ।
सइ अणवज्जं वयणं अन्नह सामाइयं न भवे॥३१४॥

[कृतसामायिकः पूर्वं बुद्ध्या प्रेक्ष्य भाषेत ।
सदा निरवद्यं वचनं अन्यथा सामायिकं न भवेत्॥३१४॥]

कृतसामायिकः सन् श्रावकः पूर्वमाद्यं बुद्ध्या प्रेक्ष्यालोच्य भाषेत ब्रूयात् सदा निरवद्यवचनं प्रणालिकयापि न कस्यचित्पी-

द्याजनकं, अन्यथानालोच्य भाषमाणस्य सामायिकं न भवेत्। वाग्दुःप्रणिहितत्वादिति। २।

भणितो वाग्दुःप्रणिधानातिचारः सांप्रतं कायप्रणिधानमुररीकृत्याह

अनिरिक्खियापमज्जिय थंडिल्ले ठाणमाइ सेवंतो।
हिंसाभावे वि न सो कडसामइओ पमायाओ ॥३१५॥

[अनिरीक्ष्य अप्रमृज्य स्थण्डिले स्थानादि सेवमानः।
हिंसाभावेऽपि नासौ कृतसामायिकः प्रमादतः ३१५]

अनिरीक्ष्य चक्षुषा अप्रमृज्य च मृदुवस्त्रान्तेन स्थण्डिले कल्पनीयभूभागे स्थानादि कायोत्सर्गनिषीदनादि सेवमानः सन् हिंसाभावेऽपि प्राण्यभावेन कथंचिद्व्यापत्त्यभावेऽपि नासौ कृतसामायिकः। कुतः प्रमादात्काये दुःप्रणिधानादिति। ३।

प्रतिपादितः कायदुःप्रणिधानमार्गः सांप्रतं स्मृत्यकरणमधिकृत्याह

न सरइ पमायजुत्तो जो सामइयं कया उ कायव्वं।
कयमकयं वा तस्स उ कयं पि विफलं तयं नेयं ॥३१६॥

[न स्मरति प्रमादयुक्तः यः सामायिकं कदा तु कर्तव्यम्।
कृतमकृतं वा तस्य कृतमपि विफलं तकं ज्ञेयम्॥३१६॥]

न स्मरति प्रमादयुक्तः सन् यः सामायिकं कदा तु कर्तव्यं
स्मरति, तस्येत्थंभूतस्य कृत-

मोक्षसाधनानुष्ठानमिति । सामायिकस्यानवस्थितस्य करणं अनवस्थितमल्पकालं करणानन्तरमेव त्यजति यथाकथञ्चिद्वानवस्थितं करोतीति । एतदेव अतिचारजातं विधिप्रतिषेधाभ्यां स्पष्टयति

सामाइयं ति काउं परचिंतं जो उ चिंतई सड्ढो।
अट्टवसट्टोयगओ निरत्थयं तस्स सामइयं॥ ३१३॥

[सामायिकमिति कृत्वा परचिन्तां यस्तु चिन्तयति श्राद्धः
आर्तवशार्तोपगतः निरर्थकं तस्य सामायिकम्॥३१३॥]

सामायिकमित्येवं कृत्वा आत्मानं संयम्य परचिन्तां संसारे इतिकर्तव्यताविषयां यस्तु चिन्तयति श्रावकः, आर्तवशार्तश्च स उपगतश्चेति समासः आर्तध्यानसामर्थ्येनार्तः उप सामीप्येन गतो भवस्येति भावार्थः निरर्थकं तस्य सामायिकं अनात्मचिन्तावतो निःफलं सामायिकमित्यर्थः । आत्मचिन्ता च सद्ध्यानरूपेति ।१।

उक्तो मनोदुःप्रणिधानविधिः सांप्रतं वाग्दुःप्रणिधानमाह

कयसामइओ पुव्विं बुद्धीए पेहिऊण भासिज्जा ।
सइ अणवज्जं वयणं अन्नह सामाइयं न भवे ॥३१४॥

[कृतसामायिकः पूर्वं बुद्ध्या प्रेक्ष्य भाषेत ।
सदा निरवद्यं वचनं अन्यथा सामायिकं न भवेत्॥३१४॥]

कृतसामायिकः सन् श्रावकः पूर्वमादौ बुद्ध्या प्रेक्ष्यालोच्य भाषेत ब्रूयात् सदा निरवद्यवचनं प्रणालिकयापि न कस्यचित्पी-

द्यजनकं, अन्यथानालोच्य भाषमाणस्य सामायिकं न भवेत्। वाग्दुःप्रणिहितत्वादिति । २ ।

भणितो वाग्दुःप्रणिधानातिचारः सांप्रतं कायप्रणिधानमुररीकृत्याह

अनिरिक्खियापमज्जिय थंडिल्ले ठाणमाइ सेवंतो।
हिंसाभावे वि न सो कडसामइओ पमायाओ ॥३१५॥

[अनिरीक्ष्य अप्रमृज्य स्थण्डिले स्थानादि सेवमानः।
हिंसाभावेऽपि नासौ कृतसामायिकः प्रमादतः ३१५]

अनिरीक्ष्य चक्षुषा अप्रमृज्य च मृदुवस्त्रान्तेन स्थण्डिले कल्पनीयभूभागे स्थानादि कायोत्सर्गनिषीदनादि सेवमानः सन् हिंसाभावेऽपि प्राण्यभावेन कथंचिद्व्यापत्त्यभावेऽपि नासौ कृतसामायिकः। कुतः प्रमादात्काये दुःप्रणिधानादिति । ३ ।

प्रतिपादितः कायदुःप्रणिधानमार्गः सांप्रतं स्मृत्यकरणमधिकृत्याह

न सरइ पमायजुत्तो जो सामइयं कया उ कायव्वं।
कयमकयं वा तस्स उ कयं पि विफलं तयं नेयं ॥३१६॥

[न स्मरति प्रमादयुक्तः यः सामायिकं कदा तु कर्तव्यम्।
कृतमकृतं वा तस्य कृतमपि विफलं तकं ज्ञेयम् ॥३१६॥]

न स्मरति प्रमादयुक्तः सन् यः सामायिकं कदा तु कर्तव्यं कोऽस्य काल इति कृतमकृतं वा न स्मरति, तस्येत्थंभूतस्य कृत-

मपि सद् विफलं तत् ज्ञेयं स्मृतिमूलत्वाद्धर्मानुष्ठानस्य, तदभावे तदभावात् ।४।

व्याख्यातं स्मृत्यकरणमधुनानवस्थितकरणमाह

काऊण तक्खणं चिय पारेइ करेइ वा जहिच्छाए।
अणवट्ठियसामइयं अणायराओ न तं सुद्धं ॥३१७॥

[कृत्वा तत्क्षणमेव पारयति करोति वा यदृच्छया।
अनवस्थितसामायिकं अनादरान्न तच्छुद्धम् ॥३१७॥]

कृत्वा तत्क्षणमेव करणानन्तरमेव पारयति, करोति वा यदृच्छया यथाकथंचिदेवमनवस्थितं सामायिकमनादरादबहुमानान्न तच्छुद्धं भवति न निरवद्यमिति ॥५॥

उक्तं सातिचारं प्रथमं शिक्षापदमधुना द्वितीयमाह

दिसिवयगहियस्स दिसापरिमाणस्सेह पइदिणं जं तु।
परिमाणकरणमेयं बीयं सिक्खावयं भणियं ॥३१८॥

[दिग्व्रतगृहीतस्य दिक्परिमाणस्य इह प्रतिदिनं यदेव।
परिमाणकरणमेतद् द्वितीयं शिक्षापदं भणितम् ३१८

दिग्व्रतं प्राग्निरूपितस्वरूपं तद्गृहीतस्य दिक्परिमाणस्य योजनशतादेर्दीर्घकालिकस्य इह लोके प्रतिदिनं यदेव परिमाणकरणमेतावदेव गन्तव्यं न परत इत्येतद्द्वितीयं शिक्षापदं भणितमिह प्रवचने इति। प्रतिदिवसग्रहणं प्रतिप्रहराद्युपलक्षणं प्रतिप्रहरं प्रति-
... ॥

देसावगासियं नाम सप्पविसनायओऽपमायाओ।
आसयसुद्धीइ हियं पालेयव्वं पयत्तेणं ॥ ३१९ ॥
[देशावकाशिकं नाम सर्पविषज्ञातात् अप्रमादात्।
आशयशुद्ध्या हितं पालयितव्यं प्रयत्नेन ॥ ३१९ ॥]

दिग्व्रतगृहीतदिक्परिमाणैकदेशो देशस्तस्मिन्नवकाशो गमनादिचेष्टास्थानं तेन निर्वृत्तं देशावकाशिकमिति। नामेति संज्ञा। एतच्च सर्पविषज्ञातात् सर्पोदाहरणेन विषोदाहरणेन च। जहा सप्पस्स पुव्वं बारस जोयणाणि विसओ आसी दिट्ठीए पच्छा विज्जावाइएण ओसारंतेण जोयणे ठविओ एवं सावगो दिसिव्वयाइगारं बहुयं अवरज्झियाइओ पच्छा देसावगासिएणं तं पि ओसारइ, अहवा विसदिट्ठंतो अगएण एगाए अंगुलीए ठवियं एवं विभासा॥ एवमप्रमादात्प्रतिदिनादिपरिमाणकरणे अप्रमादस्तथा चाशयशुद्धिः चित्तवैमल्यं, ततो हितमिदमिति पालयितव्यं प्रयत्नेनेति। इदमपि चातिचाररहितमनुपालनीयमिति॥ अतस्तानाह

वज्जिज्जा आणयणप्पओगपेसप्पओगयं चेव।
सद्दाणुरूववायं तह बहिया पुग्गलक्खेवं ॥ ३२० ॥
[वर्जयेत् आनयनप्रयोगं प्रेष्यप्रयोगं चैव।
शब्दानुपातं रूपानुपातं तथा बहिःपुद्गलक्षेपम् ॥ ३२० ॥]

प्रतिपन्नदेशावकाशिकः सन् वर्जयेत् किं आनयनप्रयोगं प्रेष्यप्र-

योगं चैव शब्दानुपातं रूपानुपातं च तथा बहिर्वा पुद्गलक्षेपं वर्जयेदिति पदघटना। भावार्थस्तु इह विशिष्टावधिके भूदेशाभिग्रहे परतः स्वयं गमनायोगाद्योऽन्यः सचित्तादिद्रव्यानयने प्रयुज्यते, संदेशकप्रदानादिना "त्वयेदमानेयम्" इति अयमानयनप्रयोगः ॥ तथा प्रेष्यप्रयोगः बलाद्विनियोज्यः प्रेष्यस्तस्य प्रयोगो, यथाभिगृहीतप्रविचारदेशव्यतिक्रमभयात्"त्वयावश्यमेव गत्वा मम गवाद्यानेयमिदं वा तत्र कर्तव्यमेव" एवंभूतः । २ । तथा शब्दानुपातः स्वगृहवृत्तिप्राकारादिव्यवच्छिन्नभूप्रदेशाभिग्रहे बहिः प्रयोजनोत्पत्तौ, तत्र स्वयंगमनायोगाद्वृत्तिप्राकारप्रत्यासन्नवर्तिनो बुद्धिपूर्वकमभ्युत्कासितादिकशब्दकरणेन समवसितकान्बोधयतः शब्दानुपातनमुच्चारणं तादृग्येन परकीयश्रवणविवरमनुपतत्यसाविति । ३ । तथा रूपानुपातो गृहीतदेशाद्बहिः प्रयोजनभावे शब्दमनुच्चारयत एव परेषां समीपानयनार्थं स्वशरीररूपप्रदर्शनं रूपानुपातः । ४ । तथा बहिः पुद्गलक्षेपोऽभिगृहीतदेशाद्बहिः प्रयोजनभावे परेषां प्रबोधनाय लेष्ट्वादिक्षेपः पुद्गलप्रक्षेप इति भावना ।५। देशावकाशिकमेतदर्थमभिगृह्यते मा भूद्बहिर्गमनागमनादिव्यापारजनितः प्राण्युपमर्द इति स च स्वयं कृतोऽन्येन वा कारितः इति न कश्चित्फले विशेषः प्रत्युत गुणः स्वयं गमने ईर्यापथविशुद्धेः परस्य पुनरनिपुणत्वा-

...नुपालिनि

व्याख्यातं सातिचारं द्वितीयं शिक्षापदमधुना तृतीयमुच्यते

आहारपोसहो खलु सरीरसक्कारपोसहो चेव।
बंभव्वावारेसु य तइयं सिक्खावयं नाम ॥ ३२१ ॥

[आहारपौषधः खलु शरीरसत्कारपौषधश्चैव।
ब्रह्माव्यापारयोश्च तृतीयं शिक्षापदं नाम ॥ ३२१ ॥]

आहारपौषधः खलु शरीरसत्कारपौषधश्चैव ब्रह्माव्यापारयोश्चेति ब्रह्मचर्यपौषधो ऽव्यापारपौषधश्चेति । इह पौषधशब्दः रूढ्या पर्वसु वर्तते । पर्वाणि चाष्टम्यादितिथयः पूरणात्पर्व धर्मोपचयहेतुत्वादिति । तत्राहारः प्रतीतः तद्विषयस्तन्निमित्तो वा पौषधः आहारपौषधः आहारादिनिवृत्तिनिमित्तं धर्मपूरणं पर्वेतिभावना । एवं शरीरसत्कारपौषधः । ब्रह्मचर्यपौषध. अत्र चरणीयं चर्यं अतो यदित्यस्मादधिकारात् गदमदचरयमश्चानुपसर्गे इति यत् ब्रह्म कुशलानुष्ठानं यथोक्तं । ब्रह्म वेदो ब्रह्म तपो ब्रह्म ज्ञानं च शाश्वतं।ब्रह्मवत् चर्य चेति समासः शेषं पूर्ववत् । तथाव्यापारपौषधः तृतीयं शिक्षाव्रतं नामेति सूचनात्सूत्रमिति न्यायाद्तृतीयं शिक्षापदव्रतमिति एतदेव विशेषेणाह

देसे सव्वे य दुहा इक्किक्को इत्थ होइ नायव्वो।
सामाइए विभासा देसे इयरम्मि नियमेण ॥ ३२२॥

[तथैव च उद्युक्तः विधिना इह पौषधे वर्जयेत् ।
सम्यगननुपालनं च आहारादिषु सर्वेषु ॥ ३२४ ॥]

तथैव च यथानन्तरोदितमुद्युक्तो विधिना प्रवचनोक्तक्रियया निःप्रकम्पेन मनसा इह पौषधे पौषधविषयं वर्जयेत् किं सम्यगननुपालनं चेति क्व आहारादिषु सर्वेषु सर्वाहारादिविषयमिति गाथाक्षरार्थः ।

एत्थ भावणा कयपोसहो अथिरचित्तो आहारे ताव सव्वं देसं वा पत्थेइ बीयदिवसे पारणगस्स वा अप्पणोट्ठाए आढत्तिं करेइ कारवेइ वा इमं इमं वत्ति करेह । न वट्टइ सरीरसक्कारे सरीरमुघट्टेइ दाढियाउ केसे वा रोमाइं वा सिंगाराभिप्पाएण संठवेइ दाहे वा सरीरं सिंचइ एवं सव्वाणि सरीरविभूसाकारणाणि परिहरइ । बंभचेरे इहलोइए वा परलोइए भोगे पत्थेइ संवाहेइ वा अहवा सद्दफरिसरसरूवगंधे वा अभिलसइ कइया बंभचेरपोसहो पूरिहिइ चइयामो बंभचेरेणंति। अव्वावारे सावज्जाणि वावारेइ कयमकयं वा चिंतेइ एवं पंचातियारसुद्धो अणुपालेयव्वोत्ति गाथाद्वयभावार्थः ।

उक्तं सातिचारं तृतीयं शिक्षापदव्रतमधुना चतुर्थमुच्यते ।

नायागयाण अन्नाइयाण तह चेव कप्पणिज्जाणं ।
देसद्धसद्धसक्कारकमजुयं परमभत्तीए ॥ ३२५ ॥

[न्यायागतानां अन्नादीनां तथा चैव कल्पनीयानाम् ।
देशकालश्रद्धासत्कारक्रमयुक्तं परमभक्त्या ॥ ३२५ ॥]

न्यायागतानामिति, न्यायो द्विजक्षत्रियविट्शूद्राणां स्ववृत्त्यनुष्ठानं स्ववृत्तिश्च प्रसिद्धैव प्रायो लोकहेयो तेनेदृशन्यायेनागतानां प्राप्तानामनेनान्यायागतानां प्रतिषेधमाह। अन्नादीनां द्रव्याणां आदिग्रहणात्पानवस्त्रपात्रौषधभेषजादिपरिग्रहः अनेनापि हिरण्यादिव्यवच्छेदमाह। कल्पनीयानामिति उद्गमादिदोषपरिवर्जितानां अनेनाकल्पनीयानां निषेधमाह। देशकालश्रद्धासत्कारक्रमयुक्तं नानाव्रीहिकोद्रवकङ्गुगोधूमादिनिष्पत्तिभाग्देशः, सुभिक्षदुर्भिक्षादिः कालः, विशुद्धचित्तपरिणामः श्रद्धा, अभ्युत्थानासनदानवंदनाद्यनुव्रजनादिः सत्कारः, पाकस्य पेयादिपरिपाट्या प्रदानं क्रमः, एभिर्देशादिभिर्युक्तं समन्वितं, अनेनापि विपक्षव्यवच्छेदमाह। परमया प्रधानया भक्त्या इत्यनेन फलप्राप्तौ भक्तिकृतमतिशयमाहेति॥

आयाणुग्गहबुद्धीइ संजयाणं जमित्थ दाणं तु।
एयं जिणेहि भणियं गिहीण सिक्खावयं चरिमं ३२६

[आत्मानुग्रहबुद्ध्या संयतेभ्यः यदत्र दानं तु।
एतद् जिनैः भणितं गृहिणां शिक्षापदं चरमम्॥३२६]

आत्मानुग्रहबुद्ध्या न पुनर्यत्यनुग्रहबुद्ध्येति तथाहि आत्मपरानुग्रहपरा एव यतयः संयता मूलोत्तरगुणसंपन्नाः साधवस्तेभ्यो दानमिति एतज्जिनैस्तीर्थकरैर्भणितं गृहिणः श्रावकस्य शिक्षापदमिति शिक्षापदव्रतं चरमं अतिथिसंविभागाभिधानं इह भोजनार्थं भोजनकालोपस्थाय्यतिथिरुच्यते। आत्मार्थनिष्पादिताहारस्य गृहिणो व्रती साधुरेवातिथिः। यत उक्तं।

[तथैव च उपयुक्तः विधिना इह पौषधे वर्जयेत्।
सम्यगननुपालनं च आहारादिषु सर्वेषु॥ ३२४॥]

तथैव च यथानन्तरोदितमुपयुक्तो विधिना प्रवचनोक्तक्रियया निःप्रकम्पेन मनसा इह पौषधे पौषधविषयं वर्जयेत् किं सम्यगननुपालनं चेति क आहारादिषु सर्वेषु सर्वाहारादिविषयमिति गाथाक्षरार्थः।

एत्थ भावणा कयपोसहो अथिरचित्तो आहारे ताव सव्वं देसं वा पत्थेइ बीयदिवसे पारणगस्स वा अप्पणोट्ठाए आढत्तिं करेइ कारवेइ वा इमं इमं वत्ति करेह। न वट्टइ सरीरसक्कारे सरीरमुव्वट्टेइ दाढियाउ केसे वा रोमाइं वा सिंगाराभिप्पाएण संठवेइ दाहे वा सरीरं सिंचइ एवं सव्वाणि सरीरविभूसाकारणाणि परिहरइ। बंभचेरे इहलोइए वा परलोइए भोगे पत्थेइ संवाहेइ वा अहवा सद्दफरिसरसरूवगंधे वा अभिलसइ कइया बंभचेरपोसहो पूरिज्जिइ चइयामो बंभचेरेणंति। अव्वावारे सावज्जाणि वावारेइ कयमकयं वा चिंतेइ एवं पंचातियारसुद्धो अणुपालेयव्वोत्ति गाथाद्वयभावार्थः।

उक्तं सामायिकं तृतीयं शिक्षापदव्रतमधुना चतुर्थमुच्यते।

नायागयाण अन्नाईणाण तह चेव कप्पणिज्जाणं।
देसद्धसद्धसक्कारकमजुयं परमभत्तीए॥ ३२५॥

[न्यायागतानामन्नादीनां तथा चैव कल्पनीयानाम्।
देशकालश्रद्धासत्कारक्रमयुक्तं परमभक्त्या॥ ३२५॥]

गच्छइ पच्छा सयं भुंजइ जं च किर साहुण ण दिन्नं तं सावगेण न भोत्तव्वं । जइ पुण साहू णत्थि ताहे देसकालवेलाए दिसालोओ कायव्वो विसुद्धभावेण चिंतियव्वं साहुणो जइ होंता नाम नित्थारिओ होंतो त्ति विभासा।

इदमपि शिक्षापदव्रतमतिचाररहितमनुपालनीयमिति एतदाह

सच्चित्तनिक्खिवणयं वज्जे सच्चित्तपिहणयं चेव ।
कालाइक्कमदाणं परववएसं च मच्छरियं ॥ ३२७ ॥

सचित्तनिक्षेपणं वर्जयेत् सचित्तपिधानं चैव ।
कालातिक्रमदानं परव्यपदेशं मात्सर्यं च॥ विवर्जयेत्

तत्र सचित्तनिक्षेपणं सचित्तेषु व्रीह्यादिषु निक्षेपणमन्नादेरदेयबुद्ध्या मातृस्थानतः । १ । एवं सचित्तपिधानं सचित्तेन फलादिना पिधानं स्थगनमिति समासः भावार्थः प्राग्वत् । २ । कालातिक्रम इति कालस्यातिक्रमः कालातिक्रमः उचितो यो भिक्षाकालः साधूनां तमतिक्रम्य उल्लंघ्य भुंक्ते तदा च किं तेन लब्धे-
राज च महामतीयाजो ...नस्य उक्तं च
योचित धर्मकार्य छिपनाज ...णयरस्स अग्घो ण तीरए काउं ।
...गामियस्स गिण्हंतया नत्थि । ३ ।
...ात्मव्यतिरिक्तो योऽन्यः स परस्तद्व्यपदेश
(पत्रिका छ ...पधोपवासपारणकाले भिक्षार्थं समुपस्थि-
...स्यतः श्रावकोऽभिधत्ते परकीयमिदमिति
...ती...मि किंचिद्याचितो वाभिधत्ते विद्यमान
...त्र गत्वा मार्गय तद्रूपमिति । ४ ।मात्सर्य-
मांरवी ...

तिथिः पर्वोत्सवाः सर्वे त्यक्ता येन महात्मना ।
अतिथिं तं विजानीयाच्छेषमभ्यागतं विदुः ॥

तस्य संविभागो अतिथिसंविभागः संविभागग्रहणात्पश्चात्कर्मादिपरिहारमाहेति ।

एत्थ सामायारी सावगेण पोसहं पारंतेण नियमा साधूणन-दाउं न पारेयव्वं दाउं पारेयव्वं । अन्नया पुण अनियमो दाउं वा पारेइ पारिए वा देइ त्ति तम्हा पुव्वं साहूणं दाउं पच्छा पारेयव्वं कहं जाहे देसकालो ताहे अप्पणो सरीरस्स विभूसं काउं साहुपडिस्सयं गंतुं णिमंतेइ भिक्खं गेण्हह त्ति । साहूणं का पडिवत्ती ताहे अन्नो पडलयं अन्नो मुहणंतगं अन्नो भायणं पडिलेहेइ मा अंतराइयदोसा ठवणा दोसो य भविस्सन्ति। सो जइ पढमाए पोरिसीए णिमंतेइ अत्थि णमोक्कारसहियाइत्ता तो गच्छइ अह नत्थि न गच्छइ तं ठवियव्वं होइ जइ घणं लग्गेज्जा ताहे गेण्हइ संचिक्खाविज्जइ जो व उग्घाडाए पोरसीए पारेइ पारणाइत्तो अन्नो वा तस्स दिज्जइ सामन्नेणं नाए कहिए पच्छा तेण सावगेण समं गम्मइ संघाडगो वच्चइ एगो न वट्टइ पट्ठवेउं साहू पुरओ सावगो मग्गओ घरं णेऊण आसणेण उवणिमंतिज्जइ जइ णिविट्ठो लट्ठयं अह ण णिविसति तहा वि विणओ पयत्तो ताहे भत्तपाणं देइ सयं चेव अहवा भाणं धरेइ भज्जा से देइ अहव ठिओ अच्छइ जहा दिन्नं साहुवि सावसेसं दव्वं गेहइ पच्छाकम्मपरिहरणट्ठा दाउं वंदिऊण विसज्जेइ विसज्जित्ता अणु-

१ एष पाठोऽस्मद्दृष्टप्रतिमात्रे परं दृश्यतेऽन्येनास्त्येव

गच्छइ पच्छा गयं भुंजइ जं च किर साहुण ण दिन्नं तं सावगेण न भोत्तव्वं। जइ पुण साहू णत्थि ताहे देसकालवेलाए दिसालोओ कायव्वो विसुद्धभावेण चिंतियव्वं साहुणो जइ होंता नाम नित्थारिओ होंतो त्ति विभासा।

इदमपि शिक्षापदमतमतिचाररहितमनुपालनीयमिति एतदाह

सच्चित्तनिक्खिवणयं वज्जे सच्चित्तपिहणयं चेव।
कालाइक्कमदाणं परववएसं च मच्छरियं ॥ ३२७ ॥

सचित्तनिक्षेपणं वर्जयेत् सचित्तविधानं चैव।
कालातिक्रमदानं परव्यपदेशं मात्सर्यं च ॥ विवर्जयेत्

तत्र सचित्तनिक्षेपणं सचित्तेषु व्रीह्यादिषु निक्षेपणमन्नादेरदेयबुद्ध्या मातृस्थानतः। १। एवं सचित्तपिधानं सचित्तेन फलादिना विधानं स्थगनमिति समासः भावार्थः प्राग्वत्। २। कालातिक्रम इति कालस्यातिक्रमः कालातिक्रमः उचितो यो भिक्षाकालः साधूनां तमतिक्रम्य उल्लंघ्य भुंक्ते तदा च किं तेन लब्धेनापि कालातिक्रांतत्वात्तस्य उक्तं च

काले दिन्नस्स पहेणयस्स अग्घो ण तीरए काउं।
तस्सेवकाले परिणामियस्स गिण्हंतया नत्थि। ३।

परव्यपदेश इति आत्मव्यतिरिक्तो योऽन्यः स परस्तद्व्यपदेश इति समासः साधोः पौषधोपवासपारणकाले भिक्षार्थं समुपस्थितस्य प्रकटमन्नादि पश्यतः श्रावकोऽभिधत्ते परकीयमिदमिति नात्मीयमतो न ददामि किंचिद्याचितो वाभिधत्ते विद्यमान एवामुकस्येदमस्ति तत्र गत्वा मार्गय तद्यूयमिति। ४। मात्सर्य-

तिथिः पर्वोत्सवाः सर्वे त्यक्ता येन महात्मना ।
अतिथिं तं विजानीयाच्छेषमभ्यागतं विदुः ॥

तस्य संविभागो अतिथिसंविभागः संविभागग्रहणात्पश्चात्कर्मादिपरिहारमाहेति ।

एत्थ सामायारी सावगेण पोसहं पारंतेण नियमा साहूणन दाउं न पारेयव्वं दाउं पारेयव्वं । अन्नया पुण अनियमो दाउं वा पारेइ पारिए वा देइ त्ति तम्हा पुव्वं साहूणं दाउं पच्छा पारेयव्वं कहं जाहे देसकालो ताहे अप्पणो सरीरस्स विभूसं काउं साहुपडिस्सयं गंतुं णिमंतेइ भिक्खं गेण्हह त्ति । साहूणं का पडिवत्ती ताहे अन्नो पडलयं अन्नो मुहणंतगं अन्नो भायणं पडिलेहेइ मा अंतराइयदोसा ठवणा दोसो य भविस्सन्ति। सो जइ पढमाए पोरिसीए णिमंतेइ अत्थि णमोक्कारसहियाइत्ता तो गच्छइ अह नत्थि न गच्छइ तं ठवियव्वं होइ जइ घणं लगेज्जा ताहे गेण्हइ संविक्खविज्जइ जो य उग्घाडाए पोरसीए पारेइ पारणाइत्तो अन्नो वा तस्स दिज्जइ सामन्नेणं नाए कहिए पच्छा तेण सावगेण समं गम्मइ संघाडगो वच्चइ एगो न वट्टइ पट्ठवेउं साहू पुरओ सावगो मग्गओ घरं णेऊण आसणेण उवणिमंतिज्जइ जइ णिविट्ठो लट्ठयं अह ण णिविसति तहा वि विणओ पयत्तो ताहे भत्तपाणं देइ सयं चेव अहवा भाणं धरेइ भज्जा से देइ अहय ठिओ अच्छइ जहा दिन्नं साहुवि सावसेसं दव्वं गेह्णइ पच्छाकम्मपरिहरणट्ठा दाउं वंदिऊण विसज्जेइ विसज्जित्ता अणु-

१ एष पाठोऽशुद्ध इव प्रतिभाति परं दृष्टादर्शेष्वेतादृश एव

गच्छइ पच्छा सयं भुंजइ जं च किर साहुण ण दिन्नं तं सावगेण न भोत्तव्वं। जइ पुण साहू णत्थि ताहे देसकालवेलाए दिसालोओ कायव्वो विसुद्धभावेण चिंतियव्वं साहुणो जइ होंता नाम नित्थारिओ होंतो त्ति विभासा।

इदमपि शिक्षापदव्रतमतिचाररहितमनुपालनीयमिति एतदाह

सच्चित्तनिक्खिवणयं वज्जे सच्चित्तपिहणयं चेव।
कालाइक्कमदाणं परववएसं च मच्छरियं॥ ३२७॥

सचित्तनिक्षेपणं वर्जयेत् सचित्तपिधानं चैव।
कालातिक्रमदानं परव्यपदेशं मात्सर्यं च॥ विवर्जयेत्

तत्र सचित्तनिक्षेपणं सचित्तेषु व्रीह्यादिषु निक्षेपणमन्नादेरदेयबुद्ध्या मातृस्थानतः। १। एवं सचित्तपिधानं सचित्तेन फलादिना पिधानं स्थगनमिति समासः भावार्थः प्राग्वत्। २। कालातिक्रम इति कालस्यातिक्रमः कालातिक्रमः उचितो यो भिक्षाकालः साधूनां तमतिक्रम्य उल्लंघ्य भुंक्ते तदा च किं तेन लभ्येनापि कालातिक्रांतत्वात्तस्य उक्तं च

काले दिन्नस्स पहेणयस्स अग्घो ण तीरए काउं।
तस्सेवकाले परिणामियस्स गिण्हंतया नत्थि। ३।

परव्यपदेश इति आत्मव्यतिरिक्तो योऽन्यः स परस्तद्व्यपदेश इति समासः साधोः पौषधोपवासपारणकाले भिक्षार्थं समुपस्थितस्य प्रकटमन्नादि पश्यतः श्रावकोऽभिधत्ते परकीयमिदमिति नात्मीयमतो न ददामि किंचिद्याचितो वाभिधत्ते विद्यमान एवामुकस्येदमस्ति तत्र गत्वा मार्गय तद्रूपमिति। ४। मात्सर्य-

मिति याचितः कुप्यते सदपि न ददाति परोन्नतिवैमनस्यं च मात्सर्यमिति " तेन तावद्रमकेण याचितेन दत्तं, किमहं ततोऽपि न्यूनः " इति मात्सर्याद्ददाति कषायकलुषितेन वा चित्तेन ददतो मात्सर्यमिति । ५ ।

उक्तं च सातिचारं चतुर्थं शिक्षापदव्रतं अधुनैषामणुव्रतादीनां यानि यावत्कथिकानि यानि चेत्वराणि तदेतदाह ।

इत्थ उ समणोवासगधम्मे अणुव्वयगुणव्वयाइं च ।
आवकहियाइ सिक्खावयाइं पुण इत्तराइं ति॥३२८॥

[अत्र तु श्रमणोपासकधर्मे अनुव्रतानि गुणव्रतानि च।
यावत्कथिकानि शिक्षाव्रतानि पुनरित्वराणीति ३२८]

अत्र पुनः श्रमणोपासकधर्मे तुशब्दः पुनःशब्दार्थः स चावधारणे अत्रैव न शाक्याद्युपासकधर्मे तत्र सम्यक्त्वाभावेन अणुव्रताद्यभावात् उपास्ते इत्युपासकः सेवकः इत्यर्थः श्रमणानामुपासकस्तस्य धर्म इति समासः अणुव्रतानि गुणव्रतानि चेति पञ्चाणुव्रतानि प्रतिपादितस्वरूपाणि त्रीणि गुणव्रतानि उक्तलक्षणान्येव यावत्कथिकानीति सकृद्गृहीतानि यावज्जीवमपि भावनीयानि न तु नियोगतो यावज्जीवमेवेति गुरवो व्याचक्षते प्रतिचातुर्मासकमपि तद्ग्रहणं वृद्धपरंपरायाततया सामाचार्युपलब्धेः शिक्षापदव्रतानि पुनरित्वराणि शिक्षा अभ्यासस्तस्याः पदानि स्थानानि तान्येव व्रतानि शिक्षापदव्रतानि इत्वराणीति तत्र प्रतिदिवसानुष्ठेये सामायिकदेशावकाशिके पुनः पुनरुच्चार्यते इति भाव-

ना पौषधोपवासातिथिसंविभागौ तु प्रतिनियतदिवसानुष्ठेयौ न प्रतिदिवसाचरणीयाविति।

श्रावकधर्मे च प्रत्याख्यानभेदानां सप्तचत्वारिंशदधिकं भङ्गशतं भवति चित्रत्वाद्देशविरतेः, तदाह

सीयालं भंगसयं गिहिपच्चक्खाणभेयपरिमाणं।
तं च विहिणा इमेणं भावेयव्वं पयत्तेणं ॥ ३२९॥

[सप्तचत्वारिंशदधिकं भङ्गशतं गृहिप्रत्याख्यानभेदपरिमाणं।
तच्च विधिना अनेन भावयितव्यं प्रयत्नेन ॥३२९॥]

सप्तचत्वारिंशदधिकं शतं गृहिप्रत्याख्यानभेदानां परिमाणमियत्ता तच्च विधिना अनेन वक्ष्यमाणेन भावयितव्यं प्रयत्नेनावहितचेतोभिरिति। विधिमाह।

तिन्नि तिया तिन्नि दुया तिन्निक्किक्का य हुंति जोगेसु।
ति दु एक्कं ति दु एक्कं ति दु एक्कं चेव करणाइं॥३३०॥

[त्रयस्त्रिकाः त्रयो द्विकाः त्रय एककाश्च भवन्ति योगेषु।
त्रीणि द्वयमेकं त्रीणि द्वयमेकं त्रीणि द्वयमेकं चैव करणानि॥ ३३० ॥][1]

त्रयस्त्रिकास्त्रयो द्विकास्त्रय एककाश्च भवन्ति योगेषु कायवाग्मनोव्यापारलक्षणेषु त्रीणि द्वयमेकं ३ चैव करणानि मनोवाक्कायलक्षणानीति पदघटना। भावार्थस्तु स्थापनया निर्दिश्यते सा चेयं

[1] One MS. of the original text adds the following गाथा

पढमे लब्भइ इक्को सेसेसु पएसु तिय तिय तिय त्ति।
दो नव तिय दो नवगा तिगुणिय सीयालभंगसयं॥

योगाः	३	३	३	२	२	२	१	१	१
करणानि	३	२	१	३	२	१	३	२	१
	१	३	३	३	९	९	३	९	९

कात्र भावना न करेइ न कारवेइ करंतंपि अन्नं न समणुजाणइ मणेणं वायाए काएण एक्को भेओ $\frac{३}{३}$।१। इयाणिं बिइओ ण करेइ न कारवेइ करंतंपि अन्नं न समणुजाणइ मणेणं वायाए एक्को $\frac{३}{२}$, मणेणं काएण $\frac{३}{२}$, तहा वायाए काएण $\frac{३}{२}$; बीओ मूलभेओ गओ ।२। इयाणिं तइयओ, ण करेइ ण करावेइ करंतं पि अन्नं न समणुजाणइ मणेणं $\frac{३}{१}$, वायाए $\frac{३}{१}$, काएणं $\frac{३}{१}$; ।३। इदानीं चतुर्थः न करेइ न कारवेइ मणेणं वायाए काएणं $\frac{२}{३}$, ण करेइ करंतं पि नाणुजाणइ $\frac{२}{३}$, ण कारवेइ करंतं पि नाणुजाणइ तइओ $\frac{२}{३}$, चउत्थो मूलभेओ ।४। इदानीं पंचमो, न करेइ न कारवेइ मणेणं वायाए एक्को $\frac{२}{२}$, न करेइ करंतं नाणुजाणइ $\frac{२}{२}$, ण कारवेइ करंतं नाणुजाणइ $\frac{२}{२}$, एए तिन्नि वि भंगा मणेणं वायाए लद्धा; अन्ने वि तिन्नि मणेणं काएण य एवमेव लब्भंति $\frac{२}{२}$, $\frac{२}{२}$, $\frac{२}{२}$; तहा अवरे वि वायाए काएण य लब्भंति $\frac{२}{२}$, $\frac{२}{२}$, $\frac{२}{२}$; एवमेव एते सव्वे नव, पंचमोऽप्युक्तो मूलभेदः ।५। इयाणिं छट्ठो ण करेइ ण कारवेइ मणेणं एक्को $\frac{२}{१}$, तहा ण करेइ करंतं पि नाणुजाणइ मणेणं $\frac{२}{१}$, ण कारवेइ करंतं नाणुजाणइ मणेणं तृतीयः $\frac{२}{१}$; एवं वायाए $\frac{२}{१}$, $\frac{२}{१}$, $\frac{२}{१}$, काएण य $\frac{२}{१}$, $\frac{२}{१}$, $\frac{२}{१}$; सव्वे नव, इत्थं षष्ठो मूलभेदः ।६। इदानीं सप्तमोऽभिधीयते, ण करेइ मणेणं वायाए काएण य एक्को $\frac{१}{३}$, एवं ण कारवेइ मणाईहिं $\frac{१}{३}$, करंतं नाणुजाणइ $\frac{१}{३}$ ।७। इदानीमट्ठमो भण्णते न करेइ मणेण वा-

याए एक्को [illegible], तहा मणेण काएण य [illegible], तहा वायाए काएण य [illegible]; एवं न करावेइ [illegible]; करंतं नाणुजाणइ [illegible]; सव्वे वि णव ।८। इदानीं नवमो भण्यते न करेइ मणेणं [illegible], न कारवेइ [illegible], करंतं नाणुजाणइ [illegible]; एवं वायाए वि [illegible]; काएण वि [illegible]; सव्वे वि नव नवमो मूलभेदः ।९। आगतगुणनेदानीं क्रियते ॥

> लद्धफलमाणमेयं भंगाउ भवंति अउणपन्नासं ।
> तीयाणागयसंपयगुणियं कालेण होइ इमं ॥
> सीयालं भंगसयं कह कालतिएण होइ गुणणाउ ।
> तीयस्स पडिक्कमणं पच्चुप्पन्नस्स संवरणम् ॥
> पच्चक्खाणं च तहा होइ य एस्सस्स एस गुणणाओ ।
> कालतिएण य भणियं जिणगणहरवायगेहिं च ॥ इति

एकभङ्गकानामाद्यभङ्गस्वरूपाभिधित्सयाह ।

न करइ न करावेइ य करंतमन्नं पि नाणुजाणेइ ।
मणवयकायेणिक्को एवं सेसा वि जाणिज्जा ॥३३१॥

[न करोति न कारयति कुर्वन्तमन्यमपि नानुजानाति
मनोवाक्कायैः एकः एवं शेषानपि जानीयात्॥३३१॥]

न करोति स्वयं न कारयत्यन्यैः कुर्वन्तमन्यमपि स्वनिमित्तं स्वयमेव नानुजानाति कथं मनोवाक्कायैर्मनसा वाचा कायेन चेत्येवमेको विकल्पः, एवं शेषानपि द्व्यादीन् जानीयात् यथोक्तान् प्रागिति । अत्राह

न करेइच्चाइतियं गिहिणो कह होइ देसविरयस्स।
भन्नइ विसयस्स बहिं पडिसेहो अणुमईए वि॥३३२॥
[न करोति इत्यादित्रिकं गृहिणः कथं भवति देशविरतस्य।
भण्यते विषयाद्बहिः प्रतिषेधो अनुमतेरपि ॥ ३३२॥]

न करोतीत्यादित्रिकं अनन्तरोक्तं गृहिणः श्रावकस्य कथं भवति देशविरतस्य विरताविरतस्य सावद्ययोगेष्वनुमतेरव्यवच्छिन्नत्वात्, नैव भवतीत्यभिप्रायः, एवं चोदकाभिप्रायमाशङ्क्य गुरुराह, भण्यते तत्र प्रतिवचनं विषयाद्बहिः प्रतिषेधोऽनुमतेरपि, यत आगतं भाण्डाद्यपि न गृह्णातीत्यादाविति, अत्रैवं व्यवस्थिते सति

केई भणंति गिहिणो तिविहं तिविहेण नत्थि संवरणं।
तं न जओ निद्दिट्ठं पन्नत्तीए विसेसेउं ॥ ३३३ ॥
[केचन भणन्ति गृहिणः त्रिविधं त्रिविधेन नास्ति संवरणम्
तन्न यतो निर्दिष्टं प्रज्ञप्तौ विशिष्य ॥ ३३३ ॥]

केचनार्हन्मतानुसारिण एवापरिणतसिद्धान्ता भणन्ति, किं गृहिणः त्रिविधं न करोतीत्यादि त्रिविधेन मनसेत्यादिना नास्ति संवरणं न विद्यते प्रत्याख्यानं तन्न तदेतदयुक्तं, किमिति यतो निर्दिष्टं प्रज्ञप्तौ भगवत्यां विशेषः (विशिष्य!) अविषये " तिविहं पि " इत्यादिनेत्याह

ता कह निज्जुत्तीए णुमतिनिसेहु त्ति से सविसयम्मि।
सामन्ने वान्नत्थ उ तिविहं तिविहेण को दोसो॥३३४॥

[तत्कथं निर्युक्तौ अनुमतिनिषेध इति स स्वविषये ।
सामान्ये वा अन्यत्र तु त्रिविधं त्रिविधेन को दोषः ३३४]

यद्येवं तत्कथं निर्युक्तौ प्रत्याख्यानसंज्ञितायां अनुमतिनिषेध इति "दुविहं तिविहेण पढमउ" इत्यादिवचनेन । अत्रोच्यते । स स्वविषये यत्रानुमतिरस्ति तत्र तन्निषेधः सामान्ये वा प्रत्याख्याने स इति, अन्यत्र तु विशेषे स्वयंभूरमणजलधिमत्स्यादौ त्रिविधं त्रिविधेन कुर्वतः को दोषो, न कश्चिदिति । परिहारान्तरमाह

पुत्ताइसंतइनिमित्तमित्तमेगारसिं पवन्नस्स ।
जंपंति केइ गिहिणो दिक्खाभिमुहस्स तिविहं पि ३३५

[पुत्रादिसन्ततिनिमित्तमात्रम् एकादशीं प्रपन्नस्य ।
जल्पन्ति केचन गृहिणो दीक्षाभिमुखस्य त्रिविधमपि ३३५

पुत्रादिसन्ततिनिमित्तमात्रं प्रव्रजितोऽस्य पितेत्येवं विज्ञाय परिभवन्ति केचन तत्सुतं अप्रव्रजिते तु न एतावद्भिश्चाहोभिरसौ मानुषीभवत्येवेति तत ऊर्ध्वं गुणमुपलभ्य एतन्निमित्तं प्रविव्रजिषुरपि कश्चित्पर्यन्तवर्तिनीमुपासकप्रतिमां प्रतिपद्यत इति तदाह एकादशीं प्रपन्नस्य श्रवणभूताभिधानामुपासकप्रतिमामाश्रितस्य जल्पन्ति केचन गृहिणो दीक्षाभिमुखस्य त्रिविधमपि प्रत्याख्यानमिति

आह कहं पुण मणसा करणं कारावणं अणुमई य ।
जह वइतणुजोगेहिं करणाई तह भवे मणसा ॥३३६॥

[आह कथं पुनर्मनसा करणं कारणं अनुमतिश्च ।
यथा वाक्तनुयोगाभ्यां करणादयः तथा भवेत् मनसा ३३६]

मथ्यते विलोड्यते येन तत्तथा न केवलमपायनिबन्धनकदर्थनमेव किन्तु कल्याणकारणोपकारि चेत्याह सम्यग्दर्शनविशुद्धिहेतु च सम्यगविपरीतं तत्त्वार्थश्रद्धानलक्षणं दर्शनं सम्यग्दर्शनं मोक्षादिसोपानं तद्विशुद्धिकरणं च किं तच्चैत्यवन्दनादि आदिशब्दात्पूजादिपरिग्रहः विधिना सूत्रोक्तेन प्रज्ञप्तं प्ररूपितं वीतरागैरर्हद्भिः स्थाने शुभाध्यवसायप्रवृत्तेरेतच्च चैत्यगृहे सति भवतीति गाथार्थः उक्ताश्चैत्यगृहगुणाः सांप्रतं समानधार्मिकगुणानाह

साहम्मियथिरकरणं वच्छल्ले सासणस्स सारो त्ति।
मग्गसहायत्तणओ तहा अणासो य धम्माओ ३४२

[साधर्मिकस्थिरीकरणं वात्सल्ये शासनस्य सार इति।
मार्गसहायत्वात्तथा अनाशश्च धर्मात् ॥ ३४२ ॥]

समानधार्मिकस्थिरीकरणमिति यदि कश्चित्कथंचिद्धर्मात् प्रच्यवते ततस्तं स्थिरीकरोति महांश्चायं गुणः तथा वात्सल्ये क्रियमाणे शासनस्य सार इति सार आसेवितो भवति उक्तं च "जिणसासणस्स सारो" इत्यादि सति च तस्मिन् वात्सल्यमिति तथा तेन तेनोपबृंहणादिना प्रकारेण सम्यग्दर्शनादिलक्षणमार्गसहायत्वादनाशश्च भवति कुतो धर्मात्तत एवेति गाथार्थः

उक्ताः समानधार्मिकगुणाः सांप्रतं तत्र निवसतो विधिरुच्यते तत्रापि च प्रायो भावसुसाः ... प्राप्यापि जिनमतं गार्हस्थमनुपालयन्त्यतो ...

१ क्ष सार ... भवति ...
व १ ...

नवकारेण विबोहो अणुसरणं सावओ वयाईमि ।
जोगो चिइवंदणमो पच्चक्खाणं च विहिपुव्वं ३४३
[नवकारेण विबोधः अनुस्मरणं श्रावकः व्रतादौ ।
योगः चैत्यवन्दनं प्रत्याख्यानं च विधिपूर्वकम् ॥३४३॥]

नमस्कारेण विबोध इति सुप्तोत्थितेन नमस्कारः पठितव्यः तथानुस्मरणं कर्तव्यं श्रावकोऽहमिति व्रतादौ विषये ततो योगः कायिकादिः चैत्यवन्दनमिति प्रयत्नेन चैत्यवन्दनं कर्तव्यं ततो गुर्वादीनभिवन्द्य प्रत्याख्यानं च विधिपूर्वकं सम्यगाकारशुद्धं ग्राह्यमिति ।

गोसे सयमेव इमं काउं तो चेइयाण पूयाई ।
साहुसगासे कुज्जा पच्चक्खाणं अहागहियं ॥३४४॥
[प्रत्युषसि स्वयमेव इदं कृत्वा ततः चैत्यानां पूजादीनि ।
साधुसकाशे कुर्यात्प्रत्याख्यानं यथागृहीतम् ॥३४४॥]

गोसे प्रत्युषसि स्वयमेवेदं कृत्वा गृहादौ ततश्चैत्यानां पूजादीनि संमार्जनोपलेपपुष्पधूपादिसंपादनादि कुर्यात्ततः साधुसकाशे कुर्यात्किं प्रत्याख्यानं यथागृहीतमिति

अत्र केचिदनधिगतसम्यगागमा ब्रुवत इति चोदकमुखेन तदभिप्रायमाह

पूयाए कायवहो पडिकुट्ठो सो अ नेव पुज्जाणं ।
उवगारिणि त्ति तो सा नो कायव्व त्ति चोएइ ३४५
[पूजायां कायवधः, प्रतिक्रुष्टः स च, नैव पूज्यानां ।
उपकारिणी इति तत् सा न कर्तव्या इति चोदयति ३४५]

पूजायां भगवतोऽपि किल क्रियमाणायां कायवधो भवति पृथिव्याद्युपमर्दमन्तरेण तदनुपपत्तेः, प्रतिकुष्टः स च कायवधः "सव्वे जीवा न हंतव्वे"त्यादि वचनात् किं च न च पूज्यानामर्हतां तच्चैत्यानां वा उपकारिणी पूजा अर्हतां कृतकृत्यत्वात् तच्चैत्यानामचेतनत्वात् इतिशब्दो यस्मादर्थे यस्मादेवं तस्मात्तस्मादेव पूजा न कर्तव्येति चोदक इति अत्राह

आह गुरू पूयाए कायवहो होइ जइ वि हु जिणाणं ।
तह वि तई कायव्वा परिणामविसुद्धिहेऊओ ३४६
[आह गुरुः पूजायां कायवधः भवत्येव यद्यपि जिनानाम्-
तथापि सा कर्तव्या परिणामविशुद्धिहेतुत्वात् ३४६]

आह गुरुरित्युक्तवानाचार्यः पूजायां क्रियमाणायां कायवधः पृथिव्याद्युपमर्दो यद्यपि भवत्येव जिनानां रागादिजेतॄणामित्यनेन तस्याः सम्यग्विषयमाह । तथाप्यसौ पूजा कर्तव्यैव कुतः परिणामविशुद्धिहेतुत्वादिति न चायं हेतुरसिद्ध इति परिहरति

भणियं च कूवनायं दव्वत्थवगोयरं इहं सुत्ते ।
निययारंभपवत्ता जं च गिही तेण कायव्वा॥३४७॥
[भणितं च कूपज्ञातं द्रव्यस्तवगोचरं इह सूत्रे ।
नियतारम्भप्रवृत्ता यच्च गृहिणः तेन कर्तव्या ॥३४७॥]

भणितं च प्रतिपादितं च कूपज्ञातं कूपोदाहरणं किं विषयमित्याह द्रव्यस्तवगोचरं द्रव्यस्तवविषयं इह सूत्रे जिनागमे "दव्व-

---

... ... उ जिणाणं ।

स्थए कूवदिट्ठंतो " इति वचनात्, तृडपनोदार्थं कूपखननेऽधिकतरपिपासाश्रमादिसंभवेऽप्युद्भवति तत एव काचिच्चिरा यदुदकाच्छेपकालमपि तृडाद्यपगम इति एवं द्रव्यस्तवप्रवृत्तौ सत्यपि पृथिव्याद्युपमर्दे पूज्यत्वाद्भगवत उपायत्वात्तत्पूजाकरणस्य श्रद्धावतः समुपजायते तथाविधः शुभः परिणामो यतोऽशेषकर्मक्षपणमपीति। उपपत्त्यन्तरमाह। नियतारम्भप्रवृत्ता यच्च गृहिण इत्यनवरतमेव प्रायस्तेषु तेषु परलोकप्रतिकूलेष्वारम्भेषु प्रवृत्तिदर्शनात तेन कर्तव्या पूजा कायवधेऽपि उक्तवदुपकारसम्भवात् तावन्तीं वेलामधिकतराधिकरणाभावादिति। यदुक्तं न च पूज्यानामुपकारिणीत्येतत्परिजिहीर्षयाह।

उवगाराभावंमि वि पुज्जाणं पूयगस्स उवगारो।
मंताइसरणजलणाइसेवणे जह तहेहं पि ॥ ३४८ ॥

[उपकाराभावेऽपि पूज्यानां पूजकस्य उपकारः।
मंत्रादिस्मरणज्वलनादिसेवने यथा तथेहापि ॥३४८॥]

उक्तन्यायादुपकाराभावेऽपि पूज्यानामर्हदादीनां पूजकस्य पूजाकर्तुरुपकारः। दृष्टान्तमाह। मन्त्रादिस्मरणज्वलनादिसेवने यथेति तथाहि मन्त्रे स्मर्यमाणे न कश्चित्तस्योपकारोऽथ च स्मर्तुर्भवत्येवं ज्वलने सेव्यमाने न कश्चित्तस्योपकारोऽथ च तत्सेवकस्य भवति शीतापनोदादिदर्शनात् आदिशब्दाच्चिन्तामण्यादिपरिग्रहः तथेहापीति यद्यप्यर्हदादीनां नोपकारः तथापि पूजकस्य शुभाध्यवसायादिर्भवति तथोपलब्धेरिति किं च।

देहाइनिमित्तं पि हु जे कायवहंमि तह पयट्टंति ।
जिणपूयाकायवहंमि तेसिं पडिसेहणं मोहो ॥३४९॥
[देहादिनिमित्तमपि ये खलु कायवधे तथा प्रवर्तन्ते ।
जिनपूजाकायवधे तेषां प्रतिषेधनं मोहः ॥ ३४९ ॥]

देहादिनिमित्तमप्यसारशरीरहेतोरपीत्यर्थः ये कायवधे पृथिव्याद्युपमर्दे तथा प्रवर्तते तथेति झटिति कृत्वा जिनपूजाकायवधे तेषां प्रतिषेधनं मोहो अज्ञानं न हि ततो भगवत्पूजा न शोभनेति निगमयन्नाह ।

सुत्तभणिएण विहिणा गिहिणा निव्वाणमिच्छमाणेण ।
लोगुत्तमाण पूया निच्चं चिय होइ कायव्वा ॥३५०॥
[सूत्रभणितेन विधिना गृहिणा निर्वाणमिच्छता ।
लोकोत्तमानां पूजा नित्यमेव भवति कर्तव्या ॥३५०॥]

सूत्रभणितेनागमोक्तेन विधिना यतनालक्षणेन गृहिणा श्रावकेन निर्वाणमिच्छता मोक्षमभिलषता लोकोत्तमानामर्हदादीनां पूजा अभ्यर्थनादिरूपा नित्यमेव भवति कर्तव्या ततश्च न युक्तः प्रतिषेध इति ।

अयसितमानुषङ्गिकं सांप्रतं यदुक्तं साधुसकाशे कुर्यात्प्रत्याख्यानं यथागृहीतमित्यत्र तत्करणे गुणमाह

गुरुसक्खिओ उ धम्मो संपुन्नविही कयाइ य विसेसो।
तित्थयराण य आणा साहुसमीवंमि वोसिरउ॥३५१॥

१ वदीपर्धमणि

[गुरुसाक्षिक एव धर्मः संपूर्णविधिः कदाचिच्च विशेषः।
तीर्थकराणां च आज्ञा साधुसमीपे व्युत्सृजतः॥३५१॥]

गुरुसाक्षिक एव धर्म इत्यतः स्वयं गृहीतमपि तत्सकाशे ग्राह्यमिति तथा संपूर्णविधिरित्थमेव भवतीत्यभिप्रायः कदाचिच्च विशेषः प्रागप्रत्याख्यातमपि किंचित्साधुसकाशे संवेगे प्रत्याख्यातीति तीर्थकराणां चाज्ञा संपादिता भवतीत्येते गुणाः साधुसमीपे व्युत्सृजतः प्रत्याख्यानं कुर्वत इति सामाचारीशेषमाह

सुणिऊण तओ धम्मं अहाविहारं च पुच्छिउमिसीणं।
काऊण य करणिज्जं भावम्मि तहा ससत्तीए॥३५२॥

[श्रुत्वा ततो धर्मं यथाविहारं च पृष्ट्वा ऋषीणाम्।
कृत्वा च करणीयं भावे तथा स्वशक्त्या ॥ ३५२ ॥]

श्रुत्वा ततो धर्मं क्षान्त्यादिलक्षणं साधुसकाशे इति गम्यते यथाविहारं च तथाविधचेष्टारूपं पृष्ट्वा ऋषीणां संबन्धिनं, कृत्वा च करणीयं ऋषीणामेव संबन्धि भाव इत्यस्तितायां करणीयस्य स्वशक्त्या स्वविभवाद्यौचित्येनेति ।

तत्तो अणिंदियं खलु काऊण जहोचियं अणुट्ठाणं।
भुत्तूण जहा विहिणा पच्चक्खाणं च काऊण॥३५३॥

[ततः अनिन्द्यं खलु कृत्वा यथोचितमनुष्ठानम्।
भुक्त्वा यथाविधिना प्रत्याख्यानं च कृत्वा ॥ ३५३ ॥]

ततस्तदनन्तरमनिन्द्यं ? इहलोकपरलोकानिन्द्यमेव कृत्वा यथोचितमनुष्ठानं यथा वाणिज्यादि तथा भुक्त्वा यथाविधिना

देहाइनिमित्तं पि हु जे कायवहंमि तह पयट्टंति ।
जिणपूयाकायवहंमि तेसिं पडिसेहणं मोहो ॥३४९॥
[देहादिनिमित्तमपि ये खलु कायवधे तथा प्रवर्तन्ते।
जिनपूजाकायवधे तेषां प्रतिषेधनं मोहः ॥ ३४९ ॥]

देहादिनिमित्तमप्यसारशरीरहेतोरपीत्यर्थः ये कायवधे पृथिव्याद्युपमर्दे तथा प्रवर्तंते तथेति झटिति कृत्वा जिनपूजाकायवधे तेषां प्रतिषेधनं मोहो अज्ञानं न हि ततो भगवत्पूजा न शोभनेति निगमयन्नाह ।

सुत्तभणिएण विहिणा गिहिणा निव्वाणमिच्छमाणेण।
लोगुत्तमाण पूया निच्चं चिय होइ कायव्वा ॥३५०॥
[सूत्रभणितेन विधिना गृहिणा निर्वाणमिच्छता ।
लोकोत्तमानां पूजा नित्यमेव भवति कर्तव्या ॥३५०॥]

सूत्रभणितेनागमोक्तेन विधिना यतनालक्षणेन गृहिणा श्रावकेन निर्वाणमिच्छता मोक्षमभिलषता लोकोत्तमानामर्हदादीनां पूजा अभ्यर्थनादिरूपा नित्यमेव भवति कर्तव्या ततश्च न युक्तः प्रतिषेध इति ।

अवसितमानुषङ्गिकं सांप्रतं यदुक्तं साधुसकाशे कुर्यात्प्रत्याख्यानं यथागृहीतमित्यत्र तत्करणे गुणमाह

गुरुसक्खिओ उ धम्मो संपुन्नविही कयाइ य विसेसो।
तित्थयराण य आणा साहुसमीवंमि वोसिरउ॥३५१॥

१ धर्मगर्भमति

[गुरुसाक्षिक एव धर्मः संपूर्णविधिः कदाचिच्च विशेषः ।
तीर्थकराणां च आज्ञा साधुसमीपे व्युत्सृजतः॥३५१॥]

गुरुसाक्षिक एव धर्म इत्यतः स्वयं गृहीतमपि तत्सकाशे ग्राह्यमिति तथा संपूर्णविधिरित्थमेव भवतीत्यभिप्रायः कदाचिच्च विशेषः प्रागप्रत्याख्यातमपि किंचित्साधुसकाशे संवेगे प्रत्याख्यातीति तीर्थकराणां चाज्ञा संपादिता भवतीत्येते गुणाः साधुसमीपे व्युत्सृजतः प्रत्याख्यानं कुर्वत इति सामाचारीशेषमाह

सुणिऊण तओ धम्मं अहाविहारं च पुच्छिउमिसीणं।
काऊण य करणिज्जं भावम्मि तहा ससत्तीए॥३५२॥

[श्रुत्वा ततो धर्मं यथाविहारं च पृष्ट्वा ऋषीणाम्।
कृत्वा च करणीयं भावे तथा स्वशक्त्या ॥ ३५२ ॥]

श्रुत्वा ततो धर्मं क्षान्त्यादिलक्षणं साधुसकाशे इति गम्यते यथाविहारं च तथाविधचेष्टारूपं पृष्ट्वा ऋषीणां संबन्धिनं, कृत्वा च करणीयं ऋषीणामेव संबन्धि भाव इत्यस्मितायां करणीयस्य स्वशक्त्या स्वविभवौचित्येनेति ।

तत्तो अणिंदियं खलु काऊण जहोचियं अणुट्ठाणं ।
भुंजूण जहा विहिणा पच्चक्खाणं च काऊण॥३५३॥

[ततः अनिन्द्यं खलु कृत्वा यथोचितमनुष्ठानम्।
भुक्त्वा यथाविधिना प्रत्याख्यानं च कृत्वा ॥ ३५३ ॥]

ततस्तदनन्तरमनिन्द्यं खलु इहलोकपरलोकानिन्द्यमेव कृत्वा यथोचितमनुष्ठानं यथा वाणिज्यादि तथा भुक्त्वा यथाविधिना

देहाइनिमित्तं पि हु जे कायवहंमि तह पयट्टंति ।
जिणपूयाकायवहंमि तेसिं पडिसेहणं मोहो ॥३४९॥
[देहादिनिमित्तमपि ये खलु कायवधे तथा प्रवर्तन्ते ।
जिनपूजाकायवधे तेषां प्रतिषेधनं मोहः ॥ ३४९ ॥]

देहादिनिमित्तमप्यसारशरीरहेतोरपीत्यर्थः ये कायवधे पृथिव्याद्युपमर्दे तथा प्रवर्तते तथेति झटिति कृत्वा जिनपूजाकायवधे तेषां प्रतिषेधनं मोहो अज्ञानं न हि ततो भगवत्पूजा न शोभनेति निगमयन्नाह ।

सुत्तभणिएण विहिणा गिहिणा निव्वाणमिच्छमाणेण ।
लोगुत्तमाण पूया निच्चं चिय होइ कायव्वा ॥३५०॥
[सूत्रभणितेन विधिना गृहिणा निर्वाणमिच्छता ।
लोकोत्तमानां पूजा नित्यमेव भवति कर्तव्या ॥३५०॥]

सूत्रभणितेनागमोक्तेन विधिना यतनालक्षणेन गृहिणा श्रावकेन निर्वाणमिच्छता मोक्षमभिलषता लोकोत्तमानामर्हदादीनां पूजा अभ्यर्थनादिरूपा नित्यमेव भवति कर्तव्या ततश्च न युक्तः प्रतिषेध इति ।

अवसितमानुपङ्गिकं सांप्रतं यदुक्तं साधुसकाशे कुर्यात्प्रत्याख्यानं यथागृहीतमित्यत्र तत्करणे गुणमाह

गुरुसक्खिओ उ धम्मो संपुन्नविही कयाइ य ।
तित्थयराण य आणा साहुसमीवंमि वोसिरउ॥

१ शरीरार्थमपि

भूतेषु प्राणिषु जंगमत्वं द्वीन्द्रियादित्वं तेष्वपि पञ्चेन्द्रियत्वमुत्कृष्टं प्रधानं तेष्वपि पञ्चेन्द्रियेषु मानुषत्वमुत्कृष्टमिति वर्तते मनुजत्वे आर्यो देश उत्कृष्ट इति

देसे कुलं पहाणं कुले पहाणे य जाइ उक्कोसा ।
तीइवि रूवसमिद्धी रूवे य बलं पहाणयरं ॥३५७॥

[देशे कुलं प्रधानं कुले प्रधाने च जातिरुत्कृष्टा ।
तस्यामपि रूपसमृद्धिः रूपे च बलं प्रधानतरम् ॥३५७॥]

देशे आर्ये कुलं प्रधानं उग्रादि, कुले प्रधाने च जातिरुत्कृष्टा मातृसमुत्था तस्यामपि जातौ रूपसमृद्धिरुत्कृष्टा सकलाङ्गनिष्पत्तिरित्यर्थः रूपे च सति बलं प्रधानतरं सामर्थ्यमिति

होइ बले वि य जीयं जीए वि पहाणयं तु विन्नाणं ।
विन्नाणे सम्मत्तं सम्मत्ते सीलसंपत्ती ॥ ३५८ ॥

भवति बलेऽपि च जीवितं प्रधानतरमिति योगः, जीवितेऽपि च प्रधानतरं विज्ञानं विज्ञाने सम्यक्त्वं क्रिया पूर्ववत् सम्यक्त्वे शीलसंप्राप्तिः प्रधानतरेति

सीले खाइयभावो खाइयभावे य केवलं नाणं ।
केवलिए पडिपुन्ने पत्ते परमक्खरे मुक्खो ॥ ३५९ ॥

शीले क्षायिकभावः प्रधानः क्षायिकभावे च केवलज्ञानं, प्रतिपक्षयोजना सर्वत्र कार्येति कैवल्ये प्रतिपूर्णे प्राप्ते परमाक्षरे मोक्ष इति।

देहाइनिमित्तं पि हु जे कायवहंमि तह पयट्टंति ।
जिणपूयाकायवहंमि तेसिं पडिसेहणं मोहो ॥३४९॥
[देहादिनिमित्तमपि ये खलु कायवधे तथा प्रवर्तन्ते ।
जिनपूजाकायवधे तेषां प्रतिषेधनं मोहः ॥ ३४९ ॥]

देहादिनिमित्तमप्यसारशरीरहेतोरपीत्यर्थः ये कायवधे पृथिव्याद्युपमर्दे तथा प्रवर्तंते तथेति झटिति कृत्वा जिनपूजाकायवधे तेषां प्रतिषेधनं मोहो अज्ञानं न हि ततो भगवत्पूजा न शोभनेति निगमयन्नाह ।

सुत्तभणिएण विहिणा गिहिणा निव्वाणमिच्छमाणेण ।
लोगुत्तमाण पूया निच्चं चिय होइ कायव्वा ॥३५०॥
[सूत्रभणितेन विधिना गृहिणा निर्वाणमिच्छता ।
लोकोत्तमानां पूजा नित्यमेव भवति कर्तव्या ॥३५०॥]

सूत्रभणितेनागमोक्तेन विधिना यतनालक्षणेन गृहिणा श्रावकेन निर्वाणमिच्छता मोक्षमभिलषता लोकोत्तमानामर्हदादीनां पूजा अभ्यर्थनादिरूपा नित्यमेव भवति कर्तव्या ततश्च न युक्तः प्रतिषेध इति ।

अवसितमानुषङ्गिकं सांप्रतं यदुक्तं साधुसकाशे कुर्यात्प्रत्याख्यानं यथागृहीतमित्यत्र तत्करणे गुणमाह

गुरुसक्खिओ उ धम्मो संपुन्नविही कयाइ य विसेसो ।
तित्थयराण य आणा साहुसमीवंमि वोसिरउ॥३५१॥

शरीरार्थमपि

[गुरुसाक्षिक एव धर्मः संपूर्णविधिः कदाचिच्च विशेषः।
तीर्थकराणां च आज्ञा साधुसमीपे व्युत्सृजतः॥३५१॥]

गुरुसाक्षिक एव धर्म इत्यतः स्वयं गृहीतमपि तत्सकाशे ग्राह्यमिति तथा संपूर्णविधिरित्थमेव भवतीत्यभिप्रायः कदाचिच्च विशेषः प्रागप्रत्याख्यातमपि किंचित्साधुसकाशे संवेगे प्रत्याख्यातीति तीर्थकराणां चाज्ञा संपादिता भवतीत्येते गुणाः साधुसमीपे व्युत्सृजतः प्रत्याख्यानं कुर्वत इति सामाचारीशेषमाह

सुणिऊण तओ धम्मं अहाविहारं च पुच्छिउमिसीणं।
काऊण य करणिज्जं भावम्मि तहा ससत्तीए॥३५२॥

[श्रुत्वा ततो धर्मं यथाविहारं च पृष्ट्वा ऋषीणाम्।
कृत्वा च करणीयं भावे तथा स्वशक्त्या ॥ ३५२ ॥]

श्रुत्वा ततो धर्मं क्षान्त्यादिलक्षणं साधुसकाशे इति गम्यते यथाविहारं च तथाविधचेष्टारूपं पृष्ट्वा ऋषीणां संबन्धिनं, कृत्वा च करणीयं ऋषीणामेव संबन्धि भाव इत्यस्तितायां करणीयस्य स्वशक्त्या स्वविभवाद्यौचित्येनेति। स्वे

तत्तो अणिंदियं खलु काऊण जहोचियं अणुट्ठाणं
भुत्तूण जहा विहिणा पच्चक्खाणं च काऊण॥३५

[ततः अनिंद्यं खलु कृत्वा यथोचितमनुष्ठानम्। ९ ॥
भुक्त्वा यथाविधिना प्रत्याख्यानं च कृ[illegible] ३ ॥]

ततस्तदनन्तरमनिन्द्यं खलु इहलोकपरलोका[illegible]य कृत्वा
यथोचितमनुष्ठानं यथा वाणिज्यादि तथा भुक्[illegible] यथावि

देहाइनिमित्तं पि हु जे कायवहंमि तह पयट्टंति ।
जिणपूयाकायवहंमि तेसिं पडिसेहणं मोहो ॥३४९॥
[देहादिनिमित्तमपि ये खलु कायवधे तथा प्रवर्तन्ते।
जिनपूजाकायवधे तेषां प्रतिषेधनं मोहः ॥ ३४९ ॥]

देहादिनिमित्तमप्यसारशरीरहेतोरपीत्यर्थः ये कायवधे पृथिव्याद्युपमर्दे तथा प्रवर्तंते तथेति झटिति कृत्वा जिनपूजाकायवधे तेषां प्रतिषेधनं मोहो अज्ञानं न हि ततो भगवत्पूजा न शोभनेति निगमयन्नाह ।

सुत्तभणिएण विहिणा गिहिणा निव्वाणमिच्छमाणेण।
लोगुत्तमाण पूया निच्चं चिय होइ कायव्वा ॥३५०॥
[सूत्रभणितेन विधिना गृहिणा निर्वाणमिच्छता ।
लोकोत्तमानां पूजा नित्यमेव भवति कर्तव्या ॥३५०॥]

सूत्रभणितेनागमोक्तेन विधिना यतनालक्षणेन गृहिणा श्रावकेन निर्वाणमिच्छता मोक्षमभिलषता लोकोत्तमानामर्हदादीनां पूजा अभ्यर्थनादिरूपा नित्यमेव भवति कर्तव्या ततश्च न युक्तः प्रतिषेध इति ।

अवसितमानुषङ्गिकं सांप्रतं यदुक्तं साधुसकाशे कुर्यात्प्रत्याख्यानं यथागृहीतमित्यत्र तत्करणे गुणमाह

गुरुसक्खिओ उ धम्मो संपुन्नविही कयाइ य विसेसो।
तित्थयराण य आणा साहुसमीवंमि वोसिरउ॥३५१॥

[गुरुसाक्षिक एव धर्मः संपूर्णविधिः कदाचिच्च विशेषः।
तीर्थकराणां च आज्ञा साधुसमीपे व्युत्सृजतः॥३५१॥]

गुरुसाक्षिक एव धर्म इत्यतः स्वयं गृहीतमपि तत्सकाशे ग्राह्यमिति तथा संपूर्णविधिरित्थमेव भवतीत्यभिप्रायः कदाचिच्च विशेषः प्रागप्रत्याख्यातमपि किंचित्साधुसकाशे संवेगे प्रत्याख्यातीति तीर्थकराणां चाज्ञा संपादिता भवतीत्येते गुणाः साधुसमीपे व्युत्सृजतः प्रत्याख्यानं कुर्वत इति सामाचारीशेषमाह

सुणिऊण तओ धम्मं अहाविहारं च पुच्छिउमिसीणं।
काऊण य करणिज्जं भावम्मि तहा ससत्तीए॥३५२॥

[श्रुत्वा ततो धर्मं यथाविहारं च पृष्ट्वा ऋषीणाम्।
कृत्वा च करणीयं भावे तथा स्वशक्त्या ॥ ३५२ ॥]

श्रुत्वा ततो धर्मं क्षान्त्यादिलक्षणं साधुसकाशे इति गम्यते यथाविहारं च तथाविधचेष्टारूपं पृष्ट्वा ऋषीणां संबन्धिनं, कृत्वा च करणीयं ऋषीणामेव संबन्धि भावे इत्यलितायां करणीयस्य स्वशक्त्या स्वविभवाद्यौचित्येनेति।

तत्तो अणिंदियं खलु काऊण जहोचियं अणुट्ठाणं
भुत्तूण जहा विहिणा पच्चक्खाणं च काऊण॥३५

[ततः अनिन्द्यं खलु कृत्वा यथोचितमनुष्ठानम्। ९ ॥
भुक्त्वा यथाविधिना प्रत्याख्यानं च कृ [illegible] ३ ॥]

ततस्तदनन्तरमनिन्द्यं खलु इहलोकपरलोक [illegible] व कृत्वार
यथोचितमनुष्ठानं यथा वाणिज्यादि तथा भुक्त [illegible] यथावि[illegible]

अतिथिसंविभागसंपादनादिना प्रत्याख्यानं च कृत्वा तदनन्तरमेव पुनर्भोगेऽपि ग्रन्थिसहितादीनि ।

सेविज्ज तओ साहू करिज्ज पूयं च वीयरागाणं ।
चिइवंदण सगिहागम पइरिक्कंमि य तुयट्टिज्जा ३५४

[सेवेत ततः साधून् कुर्यात्पूजां च वीतरागाणाम् ।
चैत्यवन्दनं स्वगृहागमनं तथा एकान्ते त्वग्वर्तनम् ३५४

सेवेत ततः साधून् पर्युपासनविधिना कुर्यात् पूजां च वीतरागाणां स्वविभवौचित्येन ततश्चैत्यवन्दनं कुर्यात् ततः स्वगृहागमनं तथैकान्ते तु त्वग्वर्तनं कुर्यात्स्वपेदिति कथमित्याह

उस्सग्गवंभयारी परिमाणकडो उ नियमओ चेव ।
सरिऊण वीयरागे सुत्तविबुद्धो विचिंतिज्जा ॥३५५॥

[उत्सर्गतः ब्रह्मचारी कृतपरिमाणस्तु नियमादेव च ।
स्मृत्वा वीतरागान् सुप्तविबुद्धः विचिन्तयेत् ॥ ३५५॥]

पू॰ उत्सर्गतः प्रथमकल्पेन ब्रह्मचारी आसेवनं प्रति कृतपरिमाण-
म्रि॰ नियमादेव आसेवनपरिमाणाकरणे महामोहदोषात् तथा स्मृ-
॰ वीतरागान् सुप्तविबुद्धः सन् विचिन्तयेद्वक्ष्यमाणमिति

त्यान्भूएसु जंगमत्तं तेसु वि पंचेन्दियत्तमुकोसं ।
॰सु वि अ माणुसत्तं मणुयत्ते आरिओ देसो॥३५६॥

॰ जंगमत्वं तेष्वपि पञ्चेन्द्रियत्वमुत्कृष्टम् ।
॰ च मानुषत्वं मनुजत्वे आर्यो देशः ॥ ३५६ ॥

भूतेषु प्राणिषु जंगमत्वं द्वीन्द्रियादित्वं तेष्वपि पञ्चेन्द्रियत्वमुत्कृष्टं प्रधानं तेष्वपि पञ्चेन्द्रियेषु मानुषत्वमुत्कृष्टमिति वर्तते मनुजत्वे आर्यो देश उत्कृष्ट इति

देसे कुलं पहाणं कुले पहाणे य जाइ उक्कोसा ।
तीइवि रूवसमिद्धी रूवे य बलं पहाणयरं ॥३५७॥

[देशे कुलं प्रधानं कुले प्रधाने च जातिरुत्कृष्टा ।
तस्यामपि रूपसमृद्धिः रूपे च बलं प्रधानतरम् ॥३५७॥]

देशे आर्ये कुलं प्रधानं उग्रादि, कुले प्रधाने च जातिरुत्कृष्टा मातृसमुत्था तस्यामपि जातौ रूपसमृद्धिरुत्कृष्टा सकलाङ्गनिष्पत्तिरित्यर्थः रूपे च सति बलं प्रधानतरं सामर्थ्यमिति

होइ बले वि य जीयं जीए वि पहाणयं तु विन्नाणं ।
विन्नाणे सम्मत्तं सम्मत्ते सीलसंपत्ती ॥ ३५८ ॥

भवति बलेऽपि च जीवितं प्रधानतरमिति योगः, जीवितेऽपि च प्रधानतरं विज्ञानं विज्ञाने सम्यक्त्वं क्रिया पूर्ववत् सम्यक्त्वे शीलसंप्राप्तिः प्रधानतरेति

सीले खाइयभावो खाइयभावे य केवलं नाणं ।
केवलिए पडिपुन्ने पत्ते परमक्खरे मुक्खो ॥ ३५९ ॥

शीले क्षायिकभावः प्रधानः क्षायिकभावे च केवलज्ञानं, प्रतिपक्षयोजना सर्वत्र कार्येति कैवल्ये प्रतिपूर्णे प्राप्ते परमाक्षरे मोक्ष इति।

स्या कदा विहरणकाले विहरणसमये किंविशिष्टेत्याह यत्र स्थाने सन्ति चैत्यानि वन्दयन्ति तत्र संघं चतुर्विधमपि प्रणिधानं कृत्वा स्वयमेव वन्दत इति

पढमं तओ य पच्छा वंदंति सयं सिया ण वेल त्ति ।
पठमं चिय पणिहाणं करंति संघंमि उवउत्ता॥३६७॥

[प्रथमं ततश्च पश्चात् वन्दन्ते स्वयं स्यान्न वेला इति ।
प्रथममेव प्रणिधानं कुर्वन्ति संघे उपयुक्ताः ॥ ३६७ ॥]

प्रथममिति पूर्वमेव सङ्घं वन्दयन्ति ततः पच्छात्सङ्घवन्दनोत्तरकालं वंदन्ते स्वयमात्मना आत्मनिमित्तमिति स्यान्न वेलेति स्तेनादिभयसार्थगमनादौ तत्रापि प्रथममेव वन्दने प्रणिधानं कुर्वन्ति संघविषयमुपयुक्ताः संघं प्रत्येतद्वन्दनं संघोऽयं वन्दत इति

पच्छा कयपणिहाणा विहरंता साहुमाइ दट्ठूण ।
जंपंति अमुगठाणे देवे वंदाविया तुब्भे ॥ ३६८ ॥

[पश्चात् कृतप्रणिधाना विहरन्तः साध्वादीन्दृष्ट्वा ।
जल्पन्ति अमुकस्थाने देवान् वंदिता यूयम् ॥ ३६८ ॥]

पश्चात्तदुत्तरकालं कृतप्रणिधानाः सन्तस्तदर्थस्य संपादितत्वाद्विहरन्तः सन्तः साध्वादीन् दृष्ट्वा साधुं साध्वीं श्रावकं श्राविकां वा जल्पन्ति व्यक्तं च भणन्ति किं अमुकस्थाने मथुरादौ देवा- [illegible] यूयमिति

ते वि य कयंजलिउडा सद्धासंवेगपुलइयसरीरा ।
अवणामिउत्तमंगा तं बहु मन्नंति सुहज्झाणा ॥३६९॥

[तेऽपि च कृताञ्जलिपुटाः श्रद्धासंवेगपुलकितशरीराः।
अवनामितोत्तमांगाः तद् बहु मन्यन्ते शुभध्यानाः ३६९

तेऽपि च साध्वादयः कृताञ्जलिपुटा रचितकरपुटाञ्जलयः श्रद्धासंवेगपुलकितशरीराः श्रद्धाप्रधानसंवेगतो रोमाञ्चितवपुषो ऽवनामितोत्तमाङ्गाः सन्तस्तद्वन्दनं बहु मन्यन्ते शुभध्यानाः प्रशस्ताध्यवसाया इत्युभयोः फलमाह

तेसिं पणिहाणाओ इयरेसिं पि य सुभाउ झाणाओ।
पुन्नं जिणेहिं भणियं नो संकमउ त्ति ते मेरा ३७०

[तेषां प्रणिधानात् इतरेषामपि च शुभाद्ध्यानात्।
पुण्यं जिनैर्भणितं न संक्रमतः इति अतो मर्यादा ३७०

तेषामाद्यानां वन्दननिवेदकानां प्रणिधानात्तथाविधकुशलचित्तादितरेषामपि च *वन्द्यमानानां शुभध्यानात्तच्छ्रवणप्रवृत्त्या* पुण्यं जिनैर्भणितं अर्हद्भिरुक्तं न च संक्रमत इति न निवेदकपुण्यं निवेद्यसंक्रमेण यतश्चैवमतो मर्यादेयमवश्यं कार्येति । विपर्यये दोषमाह ।

जे पुणऽकयपणिहाणा वंदित्ता नेव वा निवेयंति ।
पच्चक्खमुसावाई पावा हु जिणेहिं ते *भणिया* ३७१

[ये पुनरकृतप्रणिधाना वंदित्वा नैव वा निवेदयन्ति।
प्रत्यक्षमृषावादिनः पापा एव जिनैः ते भणिताः ३७१

ये पुनरनाभोगादितो अकृतप्रणिधाना वंदित्वा नैव वा वन्दित्वा निवेदयन्ति अमुकस्थाने देवान्वन्दिता यूयमिति प्रत्यक्ष-

स्या कदा विहरणकाले विहरणसमये किंविशिष्टेत्याह यत्र स्थाने सन्ति चैत्यानि वन्दयन्ति तत्र संघं चतुर्विधमपि प्रणिधानं कृत्वा स्वयमेव वन्दत इति

पढमं तओ य पच्छा वंदंति सयं सिया ण वेल त्ति ।
पढमं चिय पणिहाणं करंति संघंमि उवउत्ता॥३६७॥

[प्रथमं ततश्च पश्चात् वन्दन्ते स्वयं स्यान्न वेला इति ।
प्रथममेव प्रणिधानं कुर्वन्ति संघे उपयुक्ताः ॥ ३६७ ॥]

प्रथममिति पूर्वमेव सङ्घं वन्दयन्ति ततः पच्छात्सङ्घवन्दनोत्तरकालं वंदन्ते स्वयमात्मना आत्मनिमित्तमिति स्यान्न वेलेति स्तेनादिभयसार्थगमनादौ तत्रापि प्रथममेव वन्दने प्रणिधानं कुर्वन्ति संघविषयमुपयुक्ताः संघं प्रत्येतद्वन्दनं संघोऽयं वन्दत इति

पच्छा कयपणिहाणा विहरंता साहुमाइ दट्ठूण ।
जंपंति अमुगठाणे देवे वंदाविया तुब्भे ॥ ३६८ ॥

[पश्चात् कृतप्रणिधाना विहरन्तः साध्वादीन्दृष्ट्वा ।
जल्पन्ति अमुकस्थाने देवान् वंदिता यूयम् ॥ ३६८ ॥]

पश्चात्तदुत्तरकालं कृतप्रणिधानाः सन्तस्तदर्थस्य संपादितत्वाद्विहरन्तः सन्तः साध्वादीन् दृष्ट्वा साधुं साध्वीं श्रावकं श्राविकां वा जल्पन्ति व्यक्तं च भणन्ति किं अमुकस्थाने मथुरादौ देवान्वन्दिता यूयमिति

ते वि य कयंजलिउडा सद्धासंवेगपुलइयसरीरा ।
अवणामिउत्तमंगा तं बहु मन्नंति सुहझाणा ॥३६९॥

[तेऽपि च कृताञ्जलिपुटाः श्रद्धासंवेगपुलकितशरीराः।
अवनामितोत्तमांगाः तद् बहु मन्यन्ते शुभध्यानाः ३६९

तेऽपि च साध्वादयः कृताञ्जलिपुटा रचितकरपुटाञ्जलयः श्रद्धासंवेगपुलकितशरीराः श्रद्धाप्रधानसंवेगतो रोमाञ्चितवपुषो ऽवनामितोत्तमाङ्गाः सन्तस्तद्वन्दनं बहु मन्यन्ते शुभध्यानाः प्रशस्ताध्यवसाया इत्युभयोः फलमाह

तेसिं पणिहाणाओ इयरेसिं पि य सुभाउ झाणाओ।
पुन्नं जिणेहिं भणियं नो संकमउ त्ति ते मेरा ३७०

[तेषां प्रणिधानात् इतरेषामपि च शुभाद्ध्यानात्।
पुण्यं जिनैर्भणितं न संक्रमतः इति अतो मर्यादा ३७०

तेषामाद्यानां वन्दननिवेदकानां प्रणिधानात्तथाविधकुशलचित्तादितरेषामपि च वन्द्यमानानां शुभध्यानात्तच्छ्रवणप्रवृत्त्या पुण्यं जिनैर्भणितं अर्हद्भिरुक्तं न च संक्रमत इति न निवेदकपुण्यं निवेद्यसंक्रमेण यतश्चैवमतो मर्यादेयमवश्यं कार्येति । विपर्यये दोषमाह ।

जे पुणऽकयपणिहाणा वंदिय्या नेव या निवेयंति ।
पच्चक्खमुसावाई पावा हु जिणेहिं ते भणिया ३७१

[ये पुनरकृतप्रणिधाना वंदित्वा नैव वा निवेदयन्ति।
प्रत्यक्षमृषावादिनः पापा एव जिनैः ते भणिताः ३७१

ये पुनरनाभोगादितो अकृतप्रणिधाना वंदित्वा नैव वा वन्दित्वा निवेदयन्ति अमुकस्थाने देवान्वन्दिता यूयमिति प्रत्यक्ष-

मृषावादिनोऽकृतनिवेदनात्पापा एव जिनैस्ते भणिता मृषावादित्यादेवेति ।

जे वि य कयंजलिउडा सद्धासंवेगपुलइयसरीरा ।
यहु मन्नंति न सम्मं वंदणगं ते वि पाव त्ति ॥३७२॥

[येऽपि च कृताञ्जलिपुटाः श्रद्धासंवेगपुलकितशरीराः ।
यहु मन्यन्ते न सम्यग्वन्दनकं तेऽपि पापा इति ३७२

येऽपि च साध्वादयो निवेदिते सति कृताञ्जलिपुटाः श्रद्धासंवेगपुलकितशरीरा इति पूर्ववन्न बहु मन्यन्ते न सम्यक् वन्दनकं कुर्वन्ति तेऽपि पापा गुणवति स्थानेऽवज्ञाकरणादिति ।
क्वचिद्वेलाभावेऽपि विधिमाह

जइ वि न वंदणवेला तेणाइभएण चेइए तहवि ।
दट्ठूणं पणिहाणं नवकारेणावि संघंमि ॥ ३७३ ॥

[यद्यपि न वन्दनवेला स्तेनादिभयेषु चैत्यानि तथापि ।
दृष्ट्वा प्रणिधानं नमस्कारेणापि संघे ॥ ३७३ ॥]

यद्यपि क्वचिच्छून्यादौ न वन्दनवेला स्तेनश्वापदादिभयेषु चैत्यानि तथापि दृष्ट्वा अवलोकननिबन्धनमपि प्रणिधानं नमस्कारेणापि संघ इति सङ्घविषयं कार्यमिति ।

तंमि य कए समाणे वंदावणगं निवेइयव्वं ति ।
तयभावंमि पमादा दोसो भणिओ जिणिंदेहिं ३७४

[तस्मिन्नपि कृते सति वन्दनं निवेदयितव्यमिति ।
तदभावे प्रमादात् दोषः भणितः जिनेन्द्रैः ॥ ३७४ ॥]

तस्मिन्नपि एवंभूते प्रणिधाने कृते सति चन्दनं निवेदयितव्यमेव यस्तुतः संपादितत्वात्तदभावे तथाविधप्रणिधानाकरणे प्रमादाद्धेतोर्दोषो भणितो जिनेन्द्रैर्विभागायातशक्यकुशलाप्रवृत्तेरिति उपसंहरन्नाह

एयं सामायारिं नाऊण विहीइ जे पउंजंति ।
ते हुंति इत्थ कुसला सेसा सव्वे अकुसला उ ३७५
[एतां सामाचारीं ज्ञात्वा विधिना ये प्रयुंजते ।
ते भवन्त्यत्र कुशलाः शेषाः सर्वे अकुशला एव ३७५]

एतामनन्तरोदितां सामाचारीं व्यवस्थां ज्ञात्वा विधिना ये प्रयुंजते यथावद्ये कुर्वन्तीत्यर्थः ते भवन्त्यत्र विहरणविधौ कुशलाः शेषा अकुशला एवानिपुणा एव न चेयमयुक्ता संदिष्टवन्दनकथनतीर्थस्नपनादिदर्शनादिति श्रावकस्यैव विधिशेषमाह

अन्ने अभिग्गहा खलु निरईयारेण हुंति कायव्वा ।
पडिमाइओ वि य तहा विसेसकरणिज्जजोगाओ३७६
[अन्ये चाभिग्रहाः खलु निरतिचारेण भवन्ति कर्तव्याः।
प्रतिमादयोऽपि च तथा विशेषकरणीययोगात् ॥३७६॥

अन्ये चाभिग्रहाः खलु अनेकरूपा लोचकृतघृतप्रदानादयः निरतिचारेण सम्यक् भवंति कर्तव्या आसेवनीया इति प्रतिमादयोऽपि च तथा दोषकरणीययोगा इति प्रतिमा दर्शनादिरूपा यथोक्तं "दंसणवये"त्यादि आदिशब्दादनित्यादिभावनापरिग्रह इति ।

एवं च विहरिऊणं दिक्खाभावंमि चरणमोहाओ।
पत्तंमि चरमकाले करिज्ज कालं अहाकमसो ३७७

[एवं च विहृत्य दीक्षाभावे चरणमोहात्।
प्राप्ते चरमकाले कुर्यात्कालं यथाक्रमशः॥ ३७७॥]

एवं यथोक्तविधिना विहृत्य नियतानियतेषु क्षेत्रेषु कालं नीत्वा दीक्षाभाव इति प्रव्रज्याभावे सति चरणमोहादिति चारित्रमोहनीयात्कर्मणः प्राप्ते चरमकाले क्षीणप्राये आयुषि सतीत्यर्थः कुर्यात्कालं यथाक्रमशो यथाक्रमेण परिकर्मादिनेति

भणिया अपच्छिमा मारणंतिया वीयरागदोसेहिं।
संलेहणाझोसणमो आराहणयं पवक्खामि ॥३७८॥

[भणिता अपश्चिमा मारणान्तिकी वीतरागद्वेषैः।
संलेखनाजोषणा आराधना तां प्रवक्ष्यामि ॥ ३७८॥

भणिता चोक्ता च कैर्वीतरागद्वेषैरर्हद्भिरिति योगः का अपच्छिमा मारणान्तिकी संलेखना जोषणाराधनेति । पश्चिमैवानिष्टाशयपरिहारायापश्चिमा मरणं प्राणपरित्यागलक्षणं इह यद्यपि प्रतिक्षणमावीचीमरणमस्ति तथापि न तद्गृह्यते किं तर्हि सर्वायुष्कक्षयलक्षणमिति मरणमेवान्तो मरणान्तः तत्र भवा मारणान्तिकी यहच–इति ठञ्, संलिख्यतेऽनया शरीरकषायादीति संलेखना तपोविशेषलक्षणा तस्या जोषणं सेवनं मो इति निपातस्तत्कालश्लाघ्यत्वप्रदर्शनार्थः तस्या आराधना अखण्डना कालस्य करणमित्यर्थः तां प्रवक्ष्यामीति । एत्थ सामायारी

आसेवियगिहिधम्मेण किल सावगेण पच्छा णिक्कमियव्वं एवं सावगधम्मो उज्झमिओ होइ ण सक्कइ ताहे भत्तपच्चक्खाणकाले संथारगसमणेण होयव्वं ति ण सक्कइ ताहे अणसणं कायव्वंति विभासा। अत्राह।

काऊण विगिट्ठतवं जहासमाहीइ वियडणं दाउं।
उज्जालियं अणुव्वय तिचउव्वाहारवोसिरणं ॥ ३७९ ॥
[कृत्वा विकृष्टतपः यथासमाधि विकटनां दत्वा।
उज्वाल्य अणुव्रतानि त्रिविधचतुर्विधाहारव्युत्सर्जनम्]

कृत्वा विकृष्टतपः षष्ठाष्टमादि यथासमाधिना शुभपरिणामपातविरहेण तथा विकटनामालोचनां दत्वा उज्वाल्य पुनःप्रतिपत्त्या निर्मलतराणि कृत्वा अणुव्रतानि प्रसिद्धान्यणुव्रतग्रहणं गुणव्रताद्युपलक्षणमिति त्रिविधचतुर्विधाहारव्युत्सर्जनमिति कदाचित्त्रिविधाहारपरित्यागं करोति कदाचिच्चतुर्विधाहारमिति।

अत्र प्रागुक्तमेव लेशतः सम्यगनवगच्छन्नाह।

चरमावत्थाइ तहा सव्वारंभकिरियानिवित्तीए।
पव्वज्जा चेव तओ न पवज्जइ केण कज्जेण ॥३८०॥
[चरमावस्थायां तथा सर्वारम्भक्रियानिवृत्तेः।
प्रव्रज्यामेव चासौ न प्रतिपद्यते केन कार्येण ॥ ३८०॥]

चरमावस्थायां मरणावस्थायामित्यर्थः तथा तेन प्रकारेणाहारपरित्यागादिनापि सर्वारम्भक्रियानिवृत्तेः कारणात्प्रव्रज्यामेवासौ श्रावको न प्रतिपद्यते केन कार्येण केन हेतुना इत्यत्रोच्यते ·

चरणपरिणामविरहा नारंभादप्पवित्तिमित्तो सो।
तज्जुत्तुवसग्गसहाण जं न भणिओ तिरिक्खाणं३८१

[चरणपरिणामविरहात् नारम्भाद्यप्रवृत्तिमात्रोऽसौ।
तद्युक्तोपसर्गसहानां यन्न भणितस्तिरश्चामिति॥३८१॥

चरणपरिणामविरहादित्युक्तमेव स एव तयानिवृत्तस्य किं न भवतीत्याशङ्क्याह नारम्भाद्यप्रवृत्तिमात्रोऽसौ चरणपरिणाम इति कुतस्तद्युक्तोपसर्गसहानां यन्न भणितस्तिरश्चामिति तथाह्यारंभाद्यप्रवृत्तियुक्तानामपि पिपीलिकाद्युपसर्गसहानां चण्डकौशिकादीनां न चारित्रपरिणामः अतोऽयमन्य एवात्यन्तप्रशस्तोऽचिन्त्यचिन्तामणिकल्प इति पुनरपि केपांचिन्मतमाशंक्यते

केई भणंति एसा संलेहणा मो दुवालसविहंमि।
भणिया गिहत्थधम्मे न जओ तो संजए तीए ३८२

[केचन भणन्ति एपा संलेखना द्वादशविधे।
भणिता गृहस्थधर्मे न यतः ततः संयतः तस्याम्॥३८२॥

केचनागीतार्था भणन्ति एपा अनन्तरोदिता संलेखना द्वादशविधे पंचाणुव्रतादिरूपे भणिता गृहस्थधर्मे श्रावकधर्मे इत्यर्थः न यतस्ततस्तस्मात्कारणात्संयतः प्रव्रजित एव तस्यामिति। अत्रोच्यते न भणितेत्यसिद्धम्।

भणिया तयणंतरमो जीवंतस्सेस वारसविहो उ।
एसा य चरमकाले इत्तरिया चेव ता ण पुढो ३८३

[भणिता तदनन्तरमेव जीवत एव द्वादशविधः ।
एषा च चरमकाले इत्वरा चेयमेवं तस्मान्न पृथक् ३८३

भणिता तदनन्तरमेव द्वादशविधश्रावकधर्मानन्तरमेव तन्मध्य एवाभणने कारणमाह । जीवत एव द्वादशविधः प्रदीर्घकालपरिपालनीयः, एषा संलेखना चरमकाले क्षीणप्राये आयुषि सति क्रियते इत्वरा चेयमल्पकालावस्थायिनी यस्मादेवं तस्मान्न पृथगियं श्रावकधर्मादिति । उपपत्त्यन्तरमाह

जं चाइयारसुत्तं समणोवासगपुरस्सरं भणियं ।
तम्हा नइमीइ जई परिणामा चेव अवि य गिही३८४

[यचातिचारसूत्रं श्रमणोपासकपुरस्सरं भणितम् ।
तस्मान्नास्यां यतिः परिणामादेव अपि च गृही॥ ३८४॥

यच्च यस्माच्च अतिचारसूत्रमस्याः श्रमणोपासकपुरःसरं भणितमागमे तच्चेदं " इमीए समणोवासएणं इमे पंचइयारा जाणियव्वा न समायरियव्वा तं जहा इहलोगासंसप्पओगेत्यादि" तस्मान्नास्यां संलेखनायां यतिरसौ श्रावकः अपि च गृहीति संबन्धः किं तु श्रावक एवेत्यर्थः कुत इत्याह परिणामादेव तस्यामपि देशविरतिपरिणामसंभवादनशनप्रतिपत्तावपीपन्ममत्वापरित्यागोपलब्धेः सर्वविरतिपरिणामस्य दुरापत्वात्सति तु तस्मिन् स्यात् यतिरिति सूत्रान्तरतश्च यत उक्तं सूत्रकृतांगे इत्यादीति । इयमपि चातिचाररहिता सम्यक्पालनीयेति तानाह

---

१ सुत्ततरयो भ

चरणपरिणामविरहा नारंभादप्पवित्तिमित्तो सो।
तज्जुत्तुवसग्गसहाण जं न भणिओ तिरिक्खाणं३८१

[चरणपरिणामविरहात् नारम्भाद्यप्रवृत्तिमात्रोऽसौ।
तद्युक्तोपसर्गसहानां यन्न भणितस्तिरश्चामिति॥३८१॥

चरणपरिणामविरहादित्युक्तमेव स एव तथानिवृत्तस्य किं न भवतीत्याशङ्क्याह नारम्भाद्यप्रवृत्तिमात्रोऽसौ चरणपरिणाम इति कुतस्तद्युक्तोपसर्गसहानां यन्न भणितस्तिरश्चामिति तथाह्यारंभाद्यप्रवृत्तियुक्तानामपि पिपीलिकाद्युपसर्गसहानां चण्डकौशिकादीनां न चारित्रपरिणामः अतोऽयमन्य एवात्यन्तप्रशस्तोऽचिन्त्यचिन्तामणिकल्प इति पुनरपि केषांचिन्मतमाशंक्यते

केई भणंति एसा संलेहणा मो दुवालसविहंमि।
भणिया गिहत्थधम्मे न जओ तो संजए तीए ३८२

[केचन भणन्ति एषा संलेखना द्वादशविधे।
भणिता गृहस्थधर्मे न यतः ततः संयतः तस्याम्॥३८२॥

केचनागीतार्था भणन्ति एषा अनन्तरोदिता संलेखना द्वादशविधे पंचाणुव्रतादिरूपे भणिता गृहस्थधर्मे श्रावकधर्मे इत्यर्थः न यतस्ततस्तस्मात्कारणात्संयतः प्रव्रजित एव तस्यामिति। अत्रोच्यते न भणितेत्यसिद्धम्।

भणिया तयणंतरमो जीवंतस्सेस वारसविहो उ।
एसा य चरमकाले इत्तरिया चेव ता ण पुढो ३८३

[भणिता तदनन्तरमेव जीवत एव द्वादशविधः ।
एषा च चरमकाले इत्वरा चेयमेवं तस्मान्न पृथक् ॥ १८३ ॥

भणिता तदनन्तरमेव द्वादशविधश्रावकधर्मानन्तरमेव तन्मध्य एवाभणने कारणमाह । जीवत एव द्वादशविधः प्रदीर्घकालपरिपालनीयः, एषा संलेखना चरमकाले क्षीणप्राये आयुषि मतिक्रियते इत्वरा चेयमल्पकालावस्थायिनी यस्मादेवं तस्मान्न पृथगियं श्रावकधर्मादिति । उपपत्त्यन्तरमाह

जं चाइयारसुत्तं समणोवासगपुरस्सरं भणियं ।
तम्हा न इमीइ जई परिणामा चेयं अवि य गिही ३८४

[यथातिचारसूत्रं श्रमणोपासकपुरस्सरं भणितम् ।
तस्मात्तस्यां यतिः परिणामादेव अपि च गृही ॥ १८४ ॥

यच्च यस्माच्च अतिचारसूत्रमस्याः श्रमणोपासकपुरःसरं भणितमागमे तथेदं " इमीए समणोवासएणं इमे पंचइयारा जाणियव्वा न समायरियव्वा तं जहा इहलोगासंसप्पओगेत्यादि" तस्मात्तस्यां संलेखनायां यतिरसौ श्रावकः अपि च गृहीति संबन्धः किं तु श्रावक एवेत्यर्थः कुत इत्याह परिणामादेव तस्यामपि देशविरतिपरिणामसंभवादनशनप्रतिपत्तावपीच्छामात्रापरित्यागोपलब्धेः सर्वविरतिपरिणामस्य दुरापत्वात्सति तु तस्मिन् स्यात् यतिरिति सूत्रान्तरतश्च यत उक्तं सूत्रकृताङ्गे इत्यादीति । इयमपि चातिचाररहिता सम्यक्पालनीयेति तानाह

---

१ दुमणस्सो अ

इहपरलोगासंसप्पओग तह जीयमरणभोगेसु ।
वज्जिज्जा भाविज्ज य असुहं संसारपरिणामं ॥३८५॥
[इहपरलोकाशंसाप्रयोगौ तथा जीवितमरणभोगेषु ।
वर्जयेत् भावयेचाशुभं संसारपरिणामम् ॥ ३८५ ॥

इह लोको मनुष्यलोकः तस्मिन्नाशंसाभिलाषः तस्याः प्रयोग इति समासः श्रेष्ठी स्याममात्यो वेति १ । एवं परलोकाशंसाप्रयोगः परलोको देवलोकः ।२। एवं जीविताशंसाप्रयोगः जीवितं प्राणधारणं तत्राभिलापप्रयोगः "यदि बहुकालं जीवेयम्" इति । इयं च वस्त्रमाल्यपुस्तकवाचनादिपूजादर्शनाद्बहुपरिवारदर्शनाच्च लोकश्लाघाश्रवणाच्चैवं मन्यते "जीवितमेव श्रेयः प्रत्याख्याताशनस्यापि यत एवंविधा मदुद्देशेनेयं विभूतिर्वर्तते । ३ । मरणाशंसाप्रयोगः न कश्चित्तं प्रतिपन्नानशनं गवेषते न सपर्यामाद्रियते न कश्चिच्छ्लाघते ततस्तस्यैवंविधचित्तपरिणामो भवति "यदि शीघ्रं म्रियेऽहंअपुण्यकर्मेति मरणाशंसा।४।कामभोगाशंसाप्रयोगः जन्मान्तरे चक्रवर्ती स्याम् वासुदेवो महामण्डलिकः सुभगो रूपवानित्यादि एतद्वर्जयेद्भावयेचाशुभं जन्मपरिणामादिरूपं संसारपरिणाममिति तथा । ५ ।

जिणभासियधम्मगुणे अव्वाबाहं च तप्फलं परमं ।
एवं उ भावणाओ जायइ पिच्चा वि बोहि त्ति ॥३८६॥
[जिनभाषितधर्मगुणान् अव्याबाधं च तत्फलं परमं ।
एवं तु भावनातो जायते प्रेत्यापि बोधिरिति ॥३८६॥]

जिनभावितधर्मगुणानिति क्षान्त्यादिगुणान् भावयेदप्यायार्थं च मोक्षसुखं च तत्फलं क्षान्त्यादिकार्य परमं प्रधानं भावयेदेव-मेव भावनातः चेतोन्यामातिशयेन जायते प्रेत्यापि जन्मान्तरेऽपि बोधिर्धर्मप्राप्तिरिति

कुसुमेहि वासियाणं तिलाण तिल्लं पि जायइ सुयंधं ।
एतोवमा हु बोही पन्नत्ता वीयरागेहिं ॥ ३८७ ॥

[कुसुमैः वासितानां तिलानां तैलमपि जायते सुगन्धि।
एतदुपमैव बोधिः प्रज्ञप्ता वीतरागैः ॥ ३८७ ॥]

कुसुमैर्मालतीकुसुमादिभिर्वासितानां भावितानां तिलानां तैल-मपि जायते सुगन्धि तद्गन्धवदित्यर्थः एतदुपमैव बोधिरिति अ-नेनोपमप्रकारेणोपमा यस्याः सा तथा प्रज्ञप्ता वीतरागैरर्हद्भिरिति

कुसुमसमा अब्भासा जिणधम्मस्सेह हुंति नायव्वा ।
तिलतुल्ला पुण जीवा तिल्लसमो पिच्च तब्भावो ३८८

[कुसुमसमा अभ्यासा जिनधर्मस्य इह भवन्ति ज्ञातव्याः
तिलतुल्याः पुनर्जीवाः तैलसमः प्रेत्य तद्भावः ॥३८८॥]

कुसुमसमाः कुसुमतुल्या अभ्यासा जिनधर्मस्य क्षान्त्यादेरिह जन्मनि भवन्ति ज्ञातव्याः तिलतुल्याः पुनर्जीवा भाव्यमानत्वात् तैलसमः प्रेत्य तद्भावो जन्मान्तरे बोधिभाव इति बोधिफलमाह

इय अप्परिवडियगुणाणुभावओ बंधहासभावाओ ।
पुव्विल्लस्स य खयओ सासयसुक्खो धुवो मुक्खो ३८९

[एवं अप्रतिपतितगुणानुभावतः बन्धह्रासभावात् ।
माक्तनस्य च क्षयात् शाश्वतसौख्यो ध्रुवो मोक्षः ३८९

एवमुक्तेन प्रकारेण अप्रतिपतितगुणानुभावतः सततसमवस्थितगुणसामर्थ्येन बन्धह्रासात्प्रायो बन्धाभावादित्यर्थः प्राक्तनस्य च बन्धस्य क्षयात्तेनैव सामर्थ्येन एवमुभयथा बन्धाभावे शाश्वतसौख्यो ध्रुवो मोक्षोऽवश्यंभावीति एतदेव सूत्रान्तरेण भावयन्नाह

समत्तंमि य लद्धे पलियपहुत्तेण सावओ हुज्जा ।
चरणोवसमखयाणं सागरसंखंतरा हुंति ॥ ३९० ॥

[सम्यक्त्वे च लब्धे पल्योपमपृथक्त्वेन श्रावको भवति ।
चरणोपशमक्षयाणां सागराणि संख्येयान्यन्तरं भवन्ति

सम्यक्त्वे च लब्धे तत्वतः पल्योपमपृथक्त्वेन श्रावको भवति एतदुक्तं भवति यावति कर्मण्यपगते सम्यक्त्वं लभ्यते तावतो भूयः पल्योपमपृथक्त्वेऽपगते देशविरतो भवति पृथक्त्वं द्विःप्रभृतिरानवभ्य इति क्लिष्टेतरविशेषाच्च द्व्यादिभेद इति चरणोपशमक्षयाणामिति चारित्रोपशमश्रेणिक्षपकश्रेणीनां सागराणीति सागरोपमाणि संख्येयान्यन्तरं भवन्ति एतदुक्तं भवति यावति कर्मणि क्षीणे देशविरतिरवाप्यते तावतः पुनरपि संख्येयेषु सागरोपमेष्वपगतेषु चारित्रं सर्वविरतिरूपमवाप्यते एवं श्रेणिद्वये भावनीयमिति

एवं अप्परिवडिए संमत्ते देवमणुयजंमेसु ।
अन्नयरसेढिवज्जं एगभवेणं च सव्वाइं ॥ ३९१ ॥

[एवमप्रतिते सम्यक्त्वे देवमनुजजन्मसु ।
अन्यतरश्रेणिवर्जमेकभवेनैव सर्वाणि ॥ ३९१ ॥]

एवमप्रतिपतिते सम्यक्त्वे सति देवमनुजजन्मसु चारित्रादे र्लाभः उक्तपरिणामविशेषतः पुनस्तथाविधकर्मविरहादन्यतरश्रे णिवर्जमेकभवेनैव सर्वाण्यवाप्नोति सम्यक्त्वादीनीति । यदुर शाश्वतसौख्यो मोक्ष इति तत्प्रतिपादयन्नाह

रागाईणमभावा जम्माईणं असंभवाओ य ।
अव्वाबाहाओ खलु सासयसुक्खं तु सिद्धाणं॥३९२

रागादीनामभावाज्जन्मादीनामसंभवाच्च । तथा अव्याबाधात खलु शाश्वतसौख्यमेव सिद्धानां इति गाथाक्षरार्थः भावार्थमाह

रागो दोसो मोहो दोसाभिस्संगमाइलिंग त्ति ।
अइसंकिलेसरूवा हेऊ वि य संकिलेसस्स ॥३९३॥

[रागो द्वेषो मोहो दोषा अभिष्वङ्गादिलिङ्गा इति ।
अतिसंक्लेशरूपा हेतवोऽपि च संक्लेशस्य ॥ ३९३ ॥]

रागो द्वेषो मोहो दोषा अभिष्वङ्गादिलिङ्गा इति अभिष्वङ्गल क्षणो रागः अप्रीतिलक्षणो द्वेषः अज्ञानलक्षणो मोह इति । अति संक्लेशरूपास्तथानुभवोपलब्धेः हेतवोऽपि च संक्लेशस्य क्लिष्टकर्मब न्धनिबन्धनत्वादिति

एएहभिभूआणं संसारीणं कुओ सुहं किंचि ।
जम्मजरामरणजलं भवजलहिं परियडंताणं ॥३९४॥

[एभिः अभिभूतानां संसारिणां कुतः सौख्यं किंचित्।
जन्मजरामरणजलं भवजलधिं पर्यटताम् ॥ ३९४ ॥]

एभी रागादिभिरभिभूतानामस्वतन्त्रीकृतानां संसारिणां सत्त्वानां कुतः सुखं किंचिन्न किंचिदित्यर्थः किंविशिष्टानां जन्मजरामरणजलं भवजलधिं संसारार्णवं पर्यटतां भ्रमतामिति एतदभावे सुखमाह ।

रागाइविरहओ जं सुक्खं जीवस्स तं जिणो मुणइ ।
न हि सन्निवायगहिओ जाणइ तदभावजं सातं३९५

[रागादिविरहतो यत्सौख्यं जीवस्य तज्जिनो मुणति ।
न हि सन्निपातगृहीतः जानाति तदभावजं सातम् ३९५]

रागादिविरहतो रागद्वेषमोहाभावेन यत्सौख्यं जीवस्य संक्लेशवर्जितं तज्जिनो मुणति अर्हन्नेव सम्यग्विजानाति नान्यः किमिति चेन्न हि यस्मात्सन्निपातगृहीतः सत्येव तस्मिन् जानाति तदभावजं सन्निपाताभावोत्पन्नं सातं सौख्यमिति अतो रागादिविरहात्सिद्धानां सौख्यमिति स्थितं जन्मादीनामभावाच्चेति यथोक्तं तथावस्थाप्यते तत्रापि जन्माद्यभावमेवाह

दड्ढंमि जहा वीए न होइ पुण अंकुरस्स उप्पत्ती ।
तह चेव कम्मबीए भवंकुरस्सावि पडिकुट्ठा ॥३९६॥

दग्धे यथा वीजे शाल्यादौ न भवति पुनरङ्कुरस्योत्पत्तिः शाल्यादिरूपस्य तथैव कर्मबीजे दग्धे सति भवांकुरस्याप्युत्पत्तिः प्रतिकुष्टा निमित्ताभावादिति

जंमाभावे न जरा न य मरणं न य भयं न संसारो।
एएसिमभावाओ कहं न सुक्खं परं तेसिं ॥ ३९७ ॥

[जन्माभावे न जरा न च मरणं न च भयं न संसारः।
एतेषामभावात्कथं न सौख्यं परं तेषाम् ॥ ३९७ ॥]

जन्माभावे न जरा वयोहानिलक्षणा आश्रयाभावान्न च मरणं प्राणत्यागरूपं तदभावादेव न च भयमिहलोकादिभेदं निबन्धनाभावान्न च संसारः कारणाभावादेव एतेषां जन्मादीनामभावात्कथं न सौख्यं परं तेषां सिद्धानां किन्तु सौख्यमेव जन्मादीनामेव दुःखरूपत्वादिति अव्याबाधमिति यदुक्तं तदाह

अव्वावाहाउ चिय सयलिंदियविसयभोगपज्जंते ।
उस्सुक्कविणिवत्तीइ संसारसुहं व सद्धेयं ॥ ३९८ ॥

[अव्याबाधत एव सकलेन्द्रियविषयभोगपर्यन्ते ।
औत्सुक्यविनिवृत्तेः संसारसुखमिव श्रद्धेयम् ॥३९८॥]

अव्याबाधत एव अव्याबाधादेव सकलेन्द्रियविषयभोगपर्यन्ते अशेषचक्षुरादीन्द्रियप्रकृष्टरूपादिविषयानुभवचरमकाले औत्सुक्यविनिवृत्तेरभिलापव्यावृत्तेः कारणात्संसारसुखमिव श्रद्धेयं तस्यापि तत्त्वतो विषयोपभोगतस्तदौत्सुक्यविनिवृत्तिरूपत्वात्तदर्थं भोगक्रियाप्रवृत्तेरिति । उक्तं च

वेणुवीणामृदंगादिनादयुक्तेन हारिणा ।
श्लाघ्यस्मरकथाबद्धगीतेन स्तिमितं सदा ॥ १ ॥

कुट्टिमादौ विचित्राणि दृष्ट्वा रूपाण्यनुत्सुकः ।
लोचनानन्ददायीनि लीलावन्ति स्वकानि हि ॥ २ ॥
अंबरागुरुकर्पूरधूपगन्धान्वितस्ततः ।
पटवासादिगन्धांश्च व्यक्तमाघ्राय निस्पृहः ॥ ३ ॥
नानारससमायुक्तं भुक्त्वान्नमिह मात्रया ।
पीत्वोदकं च तृप्तात्मा स्वादयन् स्वादिमं शुभम् ॥ ४ ॥
मृदुतूलीसमाक्रान्तदिव्यपर्यंकसंस्थितः ।
सहसांभोदसंशब्दं श्रुतेर्भयघनं भृशं ॥ ५ ॥
इष्टभार्यापरिष्वक्तः तद्रतान्तेऽथवा नरः ।
सर्वेन्द्रियार्थसंप्राप्त्या सर्वबाधानिवृत्तिजं ॥ ६ ॥
यद्वेदयति संहृष्टं प्रशान्तेनान्तरात्मना ।
मुक्तात्मनस्ततोऽनन्तं सुखमाहुर्मनीषिणः ॥ ७ ॥ इत्यादीति संसारसुखमप्यौत्सुक्यविनिवृत्तिरूपमेवेत्युक्तमिह विशेषमाह

इयमित्तरा निवित्ती सा पुण आवकहिया मुणेयव्वा।
भावा पुणो वि नेयं एगंतेणं तई नियमा ॥ ३९९ ॥

[इयं इत्वरा निवृत्तिः सा पुनः यावत्कथिका मुणितव्या ।
भावाः पुनरपि नेयं एकान्तेन असौ नियमात्॥३९९॥]

इयमिन्द्रियविषयभोगपर्यन्तकालभाविनी इत्वरा अल्पकालावस्थायिनी निवृत्तिरौत्सुक्यव्यावृत्तिः सा पुनः सिद्धानां संबन्धिनी औत्सुक्यविनिवृत्तिर्यावत्कथिका सार्वकालिकी मुणितव्या ज्ञेया पुनरप्रवृत्तेस्तथाभावात्पुनरपि प्रवृत्तेः भूयोऽपि नेयमिन्द्रिय-

विषयभोगपर्यन्तकालभाविनी एकान्तेन सर्वथा निवृत्तिरेवौत्सुक्यस्य बीजाभावेन पुनस्तत्प्रवृत्त्यभावात् असौ सिद्धानां संबन्धिनी औत्सुक्यविनिवृत्तिः नियमादेकान्तेन निवृत्तिरेव ततश्च महदेतत्सुखमिति । उपसंहरन्नाह

इय अणुहवजुत्तीहेउसंगयं इंदि निट्ठियट्ठाणं ।
अत्थि सुहं सद्धेयं तह जिणचंदागमाओ य ॥४००॥

[एवं अनुभवयुक्तिहेतुसंगतं इंदि निष्ठितार्थानाम् ।
अस्ति सुखं श्रद्धेयं तथा जिनचन्द्रागमात् ॥ ४०० ॥]

इय एवमुक्तेन प्रकारेणानुभवयुक्तिहेतुसंगतमिति अत्रानुभवः संवेदनं युक्तिरुपपत्तिर्हेतुरन्वयव्यतिरेकलक्षणः एभिर्घटमानमं इंदीत्युपप्रदर्शने एवं गृहाण नानिष्ठितार्थानां सिद्धानामस्ति सुखं विद्यते सातं श्रद्धेयं प्रतिपत्तव्यं तथा जिनचन्द्रागमाद्यार्हद्वचनाद्वेति ।

अधुना आचार्योऽनुद्धतत्वमात्मनो दर्शयन्नाह अथवा प्रकरणविहितार्थं विशिष्टश्रमणपर्यायप्राप्यं सत्क्रियया सर्वेषामसम्पीकृत्यात्मनोऽपराधस्थानमाशंक्याह

जं उद्धियं सुयाओ पुव्वाचरियकयमहव समईए ।
खमियव्वं सुयहरेहि तहेव सुयदेवयाए य ॥ ४०१ ॥[1]

[यदुद्धृतं श्रुतात् पूर्वाचार्यकृतं अथवा स्वमत्या ।
क्षंतव्यं श्रुतधरैः तथैव श्रुतदेवतया च ॥ ४०१ ॥]

1 All Mss of the original text end thus, "श्रीउमास्वातिवाचककृता सावयपन्नत्ती सम्मत्ता" ॥

यदुद्धृतं सूत्रात्सूत्रकृतादेः कालान्तरप्राप्यं पूर्वाचार्यकृतं वा यदुद्धृतं अथवा स्वमत्या तत्क्षन्तव्यं श्रुतधरैस्तथैव श्रुतदेवतया च क्षन्तव्यमिति वर्तते।

इति दिक्प्रदा नाम श्रावकप्रज्ञप्तिटीका समाप्ता।

कृतिरियं सिताम्बराचार्यस्य जिनभट्टपादसेवकस्याचार्यहरिभद्रस्येति।

इति सटीकश्रावकप्रज्ञप्त्याख्यप्रकरणम् ॥

उमास्वातिवाचक कृत.

श्रावकप्रज्ञप्तिनुं

भाषान्तर.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

શ્રી જ્ઞાનપ્રસારક મંડળ.

મુંબઈ.

શ્રી "જૈન" પ્રિન્ટિંગ વર્કસ લીમીટેડમાં ગેલાભાઈ

દલસુખરામે છાપ્યુ—સુરત.

સંવત ૧૯૬૭ સને ૧૯૧૧

પ્રસ્તાવના.

આ ગ્રન્થ અસલ પ્રાકૃતભાષામાં પદ્યમાં છે. બધી મળીને ૪૦૩ આર્યાઓ છે. આ ગ્રન્થના કર્તા શ્રી ઉમાસ્વાતિવાચક છે. આ સૂરિ ઘણા પ્રાચિન કાળમાં થઈ ગયા તે વિષે સંશય કરવાને બિલકુલ કારણ નથી

આ શ્રાવકપ્રજ્ઞપ્તિ ગ્રન્થ ઉપર જીનભટના શિષ્ય હરિભદ્રસૂરિએ ટીકા કરેલી છે. આ શ્રાવકપ્રજ્ઞપ્તિ ગ્રન્થની મૂળ પ્રતોમાં ૪૦૫ શ્લોક સંખ્યા છે, પણ ૩૨મા શ્લોક પછી એક શ્લોક અને ૫૨મા શ્લોક પછી એક શ્લોક એ બે શ્લોકો ટીકામાંના આપેલા છે તેથી વાસ્તવિક રીતે ૪૦૩ શ્લોક મૂળના છે.

આ શ્રાવકપ્રજ્ઞપ્તિ ગ્રન્થમાં, શરૂઆતમાં નમસ્કાર કરીને અને અભિધેય બતાવ્યા પછી શ્રાવક શબ્દની વ્યાખ્યા આપી છે. જે સમ્યક્ત્વ પામેલો હોય અને જેને વ્રતો લીધેલા હોય એટલે પાંચમે ગુણસ્થાને વર્તતો હોય અને જે હમેશાં સાધુ પાસે સામાચારી સાંભળતો હોય તેનું નામ શ્રાવક. આમાં બતાવ્યા મુજબ આ ગ્રન્થમાં સમ્યક્ત્વનું સ્વરૂપ અને બાર વ્રતોનું સ્વરૂપ આપેલું છે, અને પછી શ્રાવકની સામાચારી દર્શાવેલી છે. સમ્યક્ત્વનાં સ્વરૂપમાં પ્રસંગોપાત આઠ કર્મનું સ્વરૂપ તથા સાત તત્ત્વોનું વિવરણ, તથા સમ્યક્ત્વના અતિચાર વિગેરે વિષયો સારી પેઠે વર્ણવ્યા છે. બાર વ્રતના વિવરણમાં પહેલા પ્રાણાતિપાતવિરમણવ્રત તથા નવમા સામાયિકવ્રતમાં ઘણીજ ખુબી બતાવી છે. પહેલા વ્રતમાં

જુદા જુદા તીર્થ ઉતારી તે તીર્થનું ઘણુંજ ઉત્તમ રીતે સમાધાન કરેલું છે. જ્યારે અનિર્ગતિ તેજ કર્મબન્ધ એમ બતાવી આપ્યું છે, અને નવમા સામાયિક વ્રતમાં શ્રાવકને નવકોટિ પચ્ચખાણ કેમ નહિ તેનો ખુલાસો ઘણુંજ સરસ રીતે કરેલો છે. પછી વ્રતના ભાંગા બતાવ્યા છે ને સામાચારી ટુંક-ણમાં બતાવી છે તેમાં પુષ્પ ચડાવવામાં જીવહિંસા થાય છે એ પૂર્વપક્ષનું સમાધાન ઘણુંજ સારી રીતે કરેલું છે આખરે સંલેખણા કરવાનો ઉપદેશ છે.

આ ગ્રન્થની ખપત ઉપરથી જણાશે કે તે ગ્રન્થ કેટલો બધો મહત્ત્વવાળો તથા ઉત્તમ છે, અને તેની જનસમુદાયમાં ઘણીજ માંગણી થવાથી અને તેની બીજી પણ નકલો સીલકમાં નહિ હોવાથી આ ગ્રન્થ બહાર પાડવાની જરૂર જણાઈ છે.

આ ગ્રન્થમાં જે દોષ રહ્યો હોય તેને માટે સંઘ સમક્ષ મિચ્છામિ દુક્કડં માગી આ પ્રસ્તાવના સમાપ્ત કરું છું

શ્રી જ્ઞાન પ્રસારક મંડળ.

उमास्वातिवाचककृत.

श्रावकप्रज्ञप्तिनुं भाषान्तर.

૧ અર્હન્તોને વંદીને બારે પ્રકારનો શ્રાવકધર્મ ગુરૂઉપદેશને અનુસાર ટુકાણમાં હું કહીશ.

૨ જે સમ્યગ્દર્શન વિગેરે પામીને હમેશાં સાધુઓ પાસે ઉત્કૃષ્ટ સામાચારી સાંભળે છે તેનેજ ખરેખર શ્રાવક કહે છે.

૩ નવો નવો સંવેગ, જ્ઞાનાવરણકર્મની ક્ષયોપશમતા, અને તત્ત્વાધિગમ એ ખરેખર જીનવચન સાંભળવાના ગુણો છે.

૪ જીનવચન સાંભળવાથી ઉત્પન્ન થએલા સંવેગ વિગેરે જે ઉપકાર લોકમાં કરે છે તે દેહ કે સ્વજન કે ધનનો સમુદાય પણ કરતો નથી.

૫ તથા સમ્યક્દૃષ્ટિ જીવને ઉત્કૃષ્ટસમાધિ કરવાવાળા જીનવચનમાં શ્રવણાદિ સંબંધી ગાઢો અનુરાગ થાય છે.

૬ અનુવ્રતો પાંચજ છે, ગુણવ્રતો ત્રણજ હોય છે, શિક્ષાવ્રતો ચાર હોય છે, આ રીતે શ્રાવકધર્મ બાર પ્રકારનો છે.

૭ આ બાર વ્રતનો મુળ આધાર સમ્યક્ત્વ છે. તે ગ્રંથિભેદ થયે થાય છે. તે સમ્યક્ત્વ ક્ષયોપશમાદિ ત્રણ પ્રકારનું છે અને તે શુભ આત્મપરિણામરૂપ છે.

૮ આ સમ્યક્ત્વ જીવ અને કર્મના યોગ થવેથી ઘટે છે. માટે પહેલા તે જીવકર્મનો યોગ કહીશું. પછી એક પછી ત્રણે પ્રકારનું સમ્યક્ત્વ કહીશું.

૯ આ અનાદિ અનંત જીવ જ્ઞાનાવરણાદિકર્મથી

૭, અને કર્મ કે જેનુ કારણ મિથ્યાત્વાદિ છે તે કર્મ વળી આઠ પ્રકારનું છે.

૧૦-૧૧ પહેલું જ્ઞાનાવરણ, બીજું દર્શનાવરણ, ત્રીજું વેદનીય, ચોથુ મોહનીય, પાંચમું આયુ, છઠું નામ, સાતમું ગોત્ર, અને છેલ્લું અંતરાયિક. આ મૂળ પ્રકૃતિઓ છે. હવે ઉત્તર પ્રકૃતિઓ કહિશે.

૧૨ પહેલું જ્ઞાનાવરણકર્મ, મતિઆવરણ, શ્રુતઆવરણ, અવધિઆવરણ, મનઃઆવરણ, કેવળઆવરણ, એ રીતે પાંચ પ્રકારનું છે. બીજુ દર્શનાવરણકર્મ, પાંચ નિદ્રા અને ચાર દર્શન એમ મળી નવ પ્રકારનુ છે.

૧૩ નિદ્રા, નિદ્રાનિદ્રા પ્રચલા, પ્રચલાપ્રચલા, અને અત્યન્ત રૂદ્ર સ્ત્યાનર્દ્ધિ, આ રીતે જીનેશ્વરે કહેલું નિદ્રાપંચક છે.

૧૪ ચક્ષુદર્શનાવરણ, અચક્ષુદર્શનાવરણ, અવધિદર્શનાવરણ, કેવળદર્શનાવરણ, એમ ચાર દર્શનના પ્રકાર છે. અને ત્રીજું વેદનીય કર્મ, સાતાવેદનીય અને અસાતાવેદનીય એમ બે પ્રકારે જાણવું.

૧૫ ચોથું મોહનીયકર્મ, દર્શનમોહનીય અને ચારિત્રમોહનીય એમ બે પ્રકારે છે. તેમાં દર્શનમોહનીય સમ્યગ્વેદનીય, મિથ્યાત્વવેદનીય, અને મિશ્રવેદનીય એમ ત્રણ પ્રકારે છે.

૧૬ ચારિત્રમોહનીય, કષાયવેદનીય અને નોકષાયવેદનીય એમ બે પ્રકારનું છે. પહેલું કષાયવેદનીય સોલ પ્રકારનું અને બીજું નોકષાયવેદનીય નવ પ્રકારનું એમ જાણવું.

૧૭ અનંતાનુબન્ધિ, અપ્રત્યાખ્યાનાવરણ, પ્રત્યાખ્યાનાવરણ અને સંજ્વલન એવા ક્રોધ, માન, માયા અને લોભ દરેકના ચાર ચાર પ્રકાર છે. આ કષાયવેદનીયના સોલ પ્રકાર સમજવા.

૧૮ નોકષાયવેદનીયના સ્ત્રીવેદ, પુરૂષવેદ, નપુંસકવેદ, હા-

રૂપ, રતિ, અરતિ, ભય, શોક અને જુગુપ્સા એમ નવ પ્રકાર જાણવા.

૧૯ પાંચમું આયુષ્કર્મ ચાર પ્રકારનું છે. નરકગતિ, તિર્યંચગતિ, મનુષ્યગતિ અને દેવગતિના ભેદથી તેના ભેદ પાડેલા જાણવા.

૨૦-૨૪ છઠ્ઠા નામકર્મના ગતિ, જાતિ, શરીર, અંગોપાંગ, બંધન, સંઘાતન, સંહનન, સંસ્થાન, વર્ણ, ગંધ, રસ, સ્પર્શ, અગુરુલઘુ, ઉપઘાત, પરાઘાત, આનુપૂર્વી, આતપ, ઉચ્છ્વાસ, ઉદ્યોત, વિહાયોગતિ, ત્રસ, સ્થાવર, બાદર, સૂક્ષ્મ, પર્યાપ્ત, અપર્યાપ્ત, પ્રત્યેક, સાધારણ, સ્થિર, અસ્થિર, શુભ, અશુભ, સુભગ, દુર્ભગ, સુસ્વર, દુઃસ્વર, આદેય, અનાદેય, યશઃકીર્તિ, અયશઃકીર્તિ, નિર્માણ અને છેલ્લું તીર્થંકરનામ એમ ૪૨ ભેદ છે.

૨૫ ઉચ્ચગોત્ર અને નીચગોત્ર એ બે પ્રકારે સાતમું ગોત્રકર્મ છે. અને છેલ્લું અન્તરાયકર્મ વીતરાગ ભગવાને પાંચ પ્રકારનું વર્ણવ્યું છે.

૨૬ તેના દાનાન્તરાયિક, લાભાન્તરાયિક, ભોગાન્તરાયિક, ઉપભોગાન્તરાયિક, અને વીર્યાન્તરાયિક એમ પાંચ ભેદ છે. આ સર્વ કર્મ વિચિત્ર પુદ્ગલરૂપ જાણવાં.

૨૭ એક પરિણામથી સચિત ઉપર કહેલા કર્મોની ઉત્કૃષ્ટ અને જઘન્ય એવી બે પ્રકારની સ્થિતિ કહેલી છે, તેજ સ્થિતિનું ટુંકાણમાં હવે કહીશ.

૨૮ પહેલી ત્રણ અને છેલ્લી એમ ચાર પ્રકૃતિઓની ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિ ૩૦ કોડાકોડી સાગરોપમની છે, અને મોહનીય કર્મની ૭૦ કોડાકોડી સાગરોપમની ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિ છે.

૨૯ નામ અને ગોત્રકર્મની ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિ ૨૦ કોડાકોડી સાગરોપમની કહેલી છે, અને આયુષ્કર્મની ૩૩ સાગરોપમની ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિ જાણવી.

૩૦ વેદનીયકર્મની જઘન્ય સ્થિતિ ૧૨ મુહુર્ત, નામ અને ગોત્રકર્મની આઠ મુહુર્ત અને એ સીવાય બાકીના પાંચ કર્મની જઘન્ય સ્થિતિ અંતર્મુહુર્તની કહેલી છે.

૩૧-૩૨ આવી સ્થિતિવાળા કર્મોની કોઇપણ પ્રકારે ઘ-ર્ષણઘોલનન્યાયથી આયુકર્મ વર્જિને દરેક કર્મની એક શિવાય બાકીની સર્વે કોડાકોડી ખપે, અને તે એકમાંથી પણ થોડી ખપે ત્યારે જીવને પહેલાં કદી નહિ થયેલો એવો ગ્રન્થિભેદ થાય છે. એમ જીનેશ્વર ભગવાને કહેલું છે.

૩૩ ગ્રન્થિભેદ થાય ત્યારે મોક્ષનું કારણ જે સમ્યક્ત્વ તેનો અવશ્યે લાભ થાય છે. અને સમ્યક્ત્વ પામેલો જીવ તે ગ્રન્થિને ફરી કર્મબંધથી કોઇ દીવસ ઓળંગતો નથી.

૩૪ પૂર્વપક્ષવાદી કહે છે કે જીવને ઘણા કર્મનો બંધ તથા થોડા કર્મની નિર્જરા હોવાને લીધે સમ્યગ્દર્શનાદિ ગુણ થાય નહિ, અને તે ગુણના અભાવને લીધે તે જીવનું ગ્રન્થિની સ્થિ-તિ સુધી પહોંચવું સંભવતું નથી. કારણકે તે જીવ ગ્રન્થિસુધી પહોંચી શકે કે જેને અલ્પબંધ અને ઘણી નિર્જરા હોય, અને તે તો મિથ્યાત્વીને મનાયજ નહિ અને માનીયે તો તેમાં સૂત્રનો વિરોધ આવે. કારણ કે સૂત્રમાં કહ્યું છે કે,

૩૫ જેમ કોઇ ઘણાજ મોટા પલ્ય નામના વાસણમાં કું-ભના માપ જેટલું નાંખીને નાલીના માપ જેટલું કાઢે, તેમ અ-સંજમી અવિરતિ ઘણાં કર્મ બાંધે છે ને થોડાં કર્મ નિર્જરે છે.

૩૬ જેમ ઘણાજ મોટા પલ્ય નામના વાસણમાંથી કુંભ-ના માપ જેટલું કાઢી લે, ને નાલીના માપ જેટલું નાંખે, તેમ પ્ર માદી સંજમી બહુ કર્મની નિજરા કરે છે અને થોડાં કર્મ બાંધે છે.

૩૭ જેમ કોઈ ઘણાજ મોટા પલ્ય નામના વાસણમાંથી ... માપ જેટલું કાઢી લે ને બીલકુલ નાંખે નહીં, તેમ

અપ્રમાદી સંજમી બહુ કર્મની નિર્જરા કરે છે, અને બીલકુલ કર્મ બાંધતો નથી.

૩૮-૩૯ મા શ્લોકમાં શરૂ થયેલા પૂર્વપક્ષનો ઉત્તર આપે છે કે અહીંઆં જે વાત કહી છે તે સામાન્ય વાત કહી છે; તેથી દરેક વ્યક્તિને એમજ હોય એમ ન સમજવું. તેમજ સમ્યક્ત્વરૂપ સંવરના અભાવને લીધે અસંયમી જે મિથ્યાદૃષ્ટિ તેને પણ સામાન્યભાવ આશ્રિનેજ આવી રીતે બંધ સમજવો. એજ વાત પ્રમાણથી સિદ્ધ કરી આપે છે.

૩૯ કારણ કે જો સામાન્ય વાત ન હોય તો અસંજમી જીવને કાલાંતરે કર્મ બંધનો અભાવ આવી પડે. કારણકે પુદ્ગલ ખુટી પડે. કારણ કે આમ જો વધારે વધારે બંધ થતો જાય તો બધ પુદ્ગલ જીવ જોડે જોડાઇ જાય. તેથી ઉપર કહેલું દૂષણ આવી પડે.

૪૦ વાદી કહે છે કે આ દૂષણ કદી આવવાનું નથી. કારણ કે પુદ્ગલની જીવની સાથે જોડાએલા રહેવાની ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિ અસંખ્યાતા કાળની છે અને પુદ્ગલ તો જીવ કરતાં અનંતગુણા કહેલા છે, તેથી તમે જે બધાભાવનુ દૂષણ કહો છો તે યુક્ત નથી.

૪૧ આનો ઉત્તર આપે છે કે એક સમયમાં અનંતા પુદ્ગલ જીવ શુ ગ્રહણ નથી કરતો ? અવશ્ય કરે છેજ. તો બંધાભાવનો દોષ નથી એમ કેમ કહો છો ? પાછો વાદી પોતાના માથે પ્રતિસમય અનન્ત પુદ્ગલ ગ્રહણને લીધે આવેલાં બધાભાવરૂપી દૂષણના ઉદ્ધારને માટે તે દૂષણના કારણભૂત, અનન્ત પુદ્ગલના ગ્રહણનોજ આગમ તથા સંસારથી નિષેધ કરે છે. તે કહે છે કે જો અનંતાનું ગ્રહણ માનીએ તો શાસ્ત્રમાં આઠ પ્રકારના, છ પ્રકારના, એક પ્રકારના બંધ એમ

કરેલું છે તે થાય નહી; અને પ્રતિસમય બાંધવાવાળા જીવોનું ગતિને વિષે કર્મ બાંધતા થકા ફરવું તે પણ અનંતાનું ગ્રહણ માનીએ તો બંધાભાવદૂષણને લીધે થાય નહી. માટે સમયે અનંતાનું ગ્રહણ માનવું તે ઉચિત નથી. અને તે જો નહી માનીએ તો બંધાભાવનું દૂષણ આવશે નહી, અને તે ન આવે તો જીવોની ગ્રન્થિસુધી પ્રાપ્તિ જે તમે માનો છો તે મનાય નહીં.

૪૨ આગમથી અને મોક્ષ થાય છે તેથી તે ગ્રન્થિસુધી પ્રાપ્તિ શું ન ઘટે ? અવશ્ય ઘટેજ. સૂત્રના વિરોધરૂપી દૂષણ તો તે સૂત્ર વિશેષ વિષય આશ્રિને હોવાથી આવતુંજ નથી. તે કારણ માટે જીવોની ગ્રન્થિસુધી પ્રાપ્તિ તે દોષરહિતજ છે.

૪૩ સમ્યક્ત્વ પણ ક્ષાયોપશમિક ઔપશમિક અને ક્ષાયિક એમ ત્રણ પ્રકારે અથવા કારક, રોચક અને દીપક એમ ત્રણ પ્રકારે વીતરાગ ભગવાને પ્રરૂપેલું છે.

૪૪ જે મિથ્યાત્વ ઉદયમાં આવ્યું તેને ક્ષીણ કરેલું અને ઉદયમાં નહિ આવેલું તેને શમાવેલું એવું મિશ્ર ભાવે પરિણમેલું અને પ્રદેશથી મિથ્યાત્વના દલીયાં જેમાં વેદાય એવું સમકિત તે ક્ષાયોપશમિક સમ્યક્ત્વ જાણવું.

૪૫ ઉપશમ શ્રેણીએ ચડેલો જીવ ઉપશમ સમકિત પામે છે. અથવા જે જીવે ત્રણ પુંજ કર્યા નથી અને જેના મિથ્યાત્વનો ક્ષય થયો નથી તે જીવ જે સમકિત પામે છે તે ઉપશમ સમકિત.

૪૬ જેનું ઉદયમાં આવેલું મિથ્યાત્વ ક્ષીણ થયું છે અને બાકીનું મિથ્યાત્વ જેનું ઉદયમાં આવેલું નથી તે જીવ ફક્ત અન્તર્મુહૂર્ત સુધી ઉપશમ સમકિત પામે છે.

૪૭ દાવાનલ જેમ બળેલી ખારવાળી જમીનને પામીને નાશ પામે છે, તેમ મિથ્યાત્વનો ઉદય નહિ હોવાને લીધે જીવ ઉપશમ સમકિત પામે છે.

૪૮ ભવના કારણભૂત ત્રણે પ્રકારનું દર્શનમોહનીયકર્મ ક્ષીણ થાય ત્યારે જીવ વિઘ્નરહિત, તુલના ન થઇ શકે, તેવું ક્ષાયિક સમકિત પામે છે.

૪૯ પરમશુદ્ધિરૂપ સમ્યગ્દર્શન હોવાથી જે અનુષ્ઠાન જેમ શાસ્ત્રમાં કરવાનું કહેલું છે તે પ્રમાણે જે કરે છે તેને કારકસમકિત જાણવું. રોચકસમકિત તો ફક્ત રૂચિ ઉપજાવનારૂં જાણવું.

૫૦ પોતે મિથ્યાદષ્ટિ હોય પણ ધર્મકથા વિગેરે કરીને જે બીજાનું સમ્યક્ત્વ દીપાવે તે દીપકસમ્યક્ત્વ કારણકાર્યભાવથી જાણવું.

૫૧ તે મિથ્યાત્વપરમાણુના તેવા તેવા ક્ષયોપશમથી અને તેનાજ અભાવથી આત્મ ક્ષયોપશમાદિરૂપ વિચિત્ર પ્રકારનું સકારણ સમ્યક્ત્વ જાણવું.

૫૨ વળી ઉપાધિભેદથી આગમમાં સમકિત સામાન્યરીતે દશ પ્રકારનું કહેલું છે તે પણ ઉપર જે ભેદ કહ્યા તેથી અભિન્નજ છે.

૫૩ તે આત્મપરિણામરૂપ સમકિત ઉપશમસંવેગ વિગેરે આદિ પ્રશસ્ત વ્યાપારથી જણાય છે.

૫૪ સમકિત હોય ત્યારે જીવના પરિણામ શુભજ થાય છે તેમ જાણવું. કારણકે મેલ અને ડાઘરહિત સોનું શું કાળું કોઇ દિવસ દુનિયામાં હોય છે?

૫૫ સ્વભાવથીજ કર્મના વિપાક અશુભ જાણીને કોઇ

* દશ પ્રકાર પ્રજ્ઞાપના સૂત્રમા તથા ઉત્તરાધ્યયન સૂત્રમા આ પ્રકારે આપેલા છે.

૧ નિસર્ગરૂચિ, ૨ ઉપદેશરૂચિ, ૩ આજ્ઞારૂચિ, ૪ સૂત્રરૂચિ, ૫ બીજરૂચિ, ૬ અભિગમરૂચિ, ૭ વિસ્તારરૂચિ, ૮ ક્રિયારૂચિ, ૯ સંક્ષેપરૂચિ, અને ૧૦ ધર્મરૂચિ.

પણ વખત અપગથી માણસ ઉપર પણ ઉપશમ ભાવને લીધે જે જીવ ગુસ્સે થતો નથી.

૫૬ જે જીવ રાજેન્દ્ર અને દેવેન્દ્રના સુખને પણ દુઃખ માનતો સંવેગને લીધે મોક્ષ સિવાય બીજી કોઇ ચીજની ઇચ્છા કરતો નથી

૫૭ સંસારની અંદર મમતારૂપી વિષના આવેશે કરીને રહિત છતાં પણ પરલોકને અનુકુળ ક્રિયા (સદનુષ્ઠાન) નથી કરી એવો જે જીવ, આહાર, ભય, મૈથુન વિષયાદિકના સદ્ભાવથી થયેલા નિર્વેદને લીધે, નારકી, તિર્યંચ, મનુષ્ય અને દેવતાના ભવોને વિશે દુઃખે રહે છે.

૫૮ ભવસમુદ્રમાં દુઃખથી પીડીત જીવસમુહને જોઇને સામાન્યપણે દ્રવ્યથી અને ભાવથી એમ બન્ને પ્રકારની દયા જે સ્વશક્તિઅનુસાર કરે છે.

૫૯ શુભ પરિણામવાળો અને કાંક્ષા વિગેરે અતિચાર રહિત જે જીવ જીનેશ્વર ભગવાને જે કહેલુ છે તેજ સર્વે સંશયરહિત સત્ય માને છે.

૬૦ આવા પરિણામવાળો જીવ જીનેશ્વર ભગવાને સમકિતદૃષ્ટિ કહેલો છે. અને આવોજ જીવ થોડા કાળમાં ભવસાગરને ઓળંગી જાય છે.

૬૧ નિશ્ચયથી જે ખરૂ મુનિપણું તે સમ્યગ્ અને જે સમ્યગ્ તેજ અહીંઆં ખરૂ મુનિપણું છે. અને મૌનરહિતનું સમ્યક્ત્વ એટલે ચોથા તથા પાંચમા ગુણસ્થાનવાળાને જે સમકિત તે શુદ્ધ નિશ્ચયસમકિત નથી પણ તેવા સમકિતનું કારણ છે.

૬૨ તત્ત્વાર્થનું શ્રદ્ધાન તેજ સમ્યગ્દર્શન છે, અને જેને સમ્યક્ત્વ હોય તેને અનન્તાનુબન્ધિ કષાય વિગેરેના ક્ષયથી અવશ્ય ઉપશમ વિગેરે ગુણો થાય છે.

૬૩ જીવ, અજીવ, આશ્રવ, બન્ધ, સંવર, નિર્જરા અને મોક્ષ એ સાત તત્ત્વાર્થો છે. તેમાં વળી જીવ બે પ્રકારના કહેલા છે.

૬૪ સંસારી જીવ અને મોક્ષના જીવ; એમ જીવ બે પ્રકારના છે. તેમાં સંસારી જીવો પૃથિવીકાયિક, અપ્કાયિક, વાયુકાયિક, તેઉકાયિક. વનસ્પતિકાયિક, અને ત્રસકાયિક એમ જુદા જુદા ૭ પ્રકારના જાણવા.

૬૫ તીર્થંકર ભગવાને આ સંસારી જીવો ભવ્ય અભવ્ય, આહારક અનાહારક, પર્યાપ્ત અપર્યાપ્ત શુક્લપાક્ષિક કૃષ્ણપાક્ષિક, સોપક્રમાયુષ્યવાળા અને નિરૂપક્રમાયુષ્યવાળા, એવા પ્રરૂપ્યા છે.

૬૬ જે જીવો મોક્ષ જવાને યોગ્ય હોય છે તે જીવો તીર્થંકર ભગવાને ભવ્યો કહ્યા છે. અને જીવ, ભવ્ય અનાદિપારિણામિક ભાવથી હોય છે એમ સમજવું.

૬૭ આથી ઉલટા તે અભવ્ય સમજવા. તેઓ ભવરૂપી સમુદ્રનો પાર કોઇ દીવસ ગયા નથી, જતા નથી અને જઇ શકશે પણ નહિ. અને તેઓ પણ પારિણામિકભાવથી અભવ્ય હોય છે તેમ સમજવું.

૬૮ વિગ્રહગતિમાં રહેલા જીવો, સમુદ્ઘાત કરતાં કેવળી ભગવાનો, અયોગી ગુણસ્થાનવાળા જીવો એટલે ચૌદમા ગુણસ્થાનવાળા જીવો, અને સિદ્ધભગવાનો અનાહારક હોય છે. એટલે ઓજ, લોમ અને પ્રક્ષેપ આહારોમાંથી એકે પ્રકારનો આહાર કરતા નથી. આ સિવાય બાકી રહેલા બધા જીવો સમય સમય આહાર કરે છે, તેથી તેઓ આહારક કહેવાય છે.

૬૯ વિગ્રહગતિમાં રહેલા જીવો એક સમય, બે સમય અથવા ત્રણ સમય સુધી અનાહારી હોય છે. સમુદ્ઘાત કરેતા કેવળી ભગવાનો ત્રણ સમય સુધી એટલે આઠ સમયના સમુદ્ઘાતમાં ત્રીજા ચોથા અને પાંચમાં સમયમાં અનાહારી હોય છે.

ચૌદમા ગુણસ્થાનવાળા કેવળી ભગવાનો અન્તર્મુહુર્ત સુધી અનાહારી હોય છે, અને સિદ્ધ ભગવાનો સાદિ અનન્ત કાળ સુધી અનાહારી હોય છે.

૭૦ સર્વે નારકીના જીવો તથા સર્વે દેવો તથા ગર્ભજ અને અસંખ્યાતા વર્ષના આયુષ્યવાળા તિર્યંચ મનુષ્યો ફક્ત ઉપપાત કાળેજ અપર્યાપ્તા હોય છે.

૭૧ શેષ રહેલા તિર્યંચ અને મનુષ્યો એટલે સર્વે સમ્મુર્છિમ તિર્યંચ મનુષ્યો અને સંખ્યાતા વર્ષના આયુષ્યવાળા તિર્યંચ મનુષ્યો પર્યાપ્ત કાળ લબ્ધિ આશ્રીને ઉત્પન્ન થવાની અવસ્થામાં બન્ને પ્રકારના જાણવા; એટલે પર્યાપ્તાએ હોય અને અપર્યાપ્તા પણ હોય એવું જીનેશ્વર ભગવાનનું વચન છે.

૭૨ જે જીવોનો ઉપાર્ધપુદ્ગલપરાવર્તજ સંસાર બાકી રહ્યો હોય તે શુક્લપાક્ષિક જીવો જાણવા. અને જે જીવોની સંસારમાં રહેવાની સ્થિતિ ઉપાર્ધપુદ્ગલપરાવર્ત કરતાં વધારે હોય તે જીવો કૃષ્ણપાક્ષિક જાણવા.

૭૩ બાહુલ્યકરીને કૃષ્ણપક્ષવાળા દેવો નારકીઓ મનુષ્યો અને તિર્યંચો પોત પોતાના સ્થાનમાં દક્ષિણ દિશાના ભાગમાં ઉત્પન્ન થાય છે. અને એજ ભવમાં સિદ્ધિપદ વરવાવાળો બાકી જીવ પણ જો કૃષ્ણપક્ષી હોય તો તે દક્ષિણ દિશામાં ઉત્પન્ન થાય છે.

૭૪ દેવો, નારકીઓ, અસંખ્યાત વર્ષના આયુષ્યવાળા તિર્યંચ મનુષ્યો, ઉત્તમ પુરૂષો, તથા એકાવતારી જીવો નિરૂપક્રમ આયુષ્યવાળા હોય છે.

૭૫ બાકી રહેલા સંસારી જીવો સોપક્રમ આયુષ્યવાળા પણ હોય અને નિરૂપક્રમ આયુષ્યવાળા પણ હોય. આમ ટુંકાણમાં સોપક્રમ અને નિરૂપક્રમ ભેદ કહ્યા.

૭૬-૭૭ સૂક્ષ્મ જીવો પણ અનેક પ્રકારના છે. જેવા કે

તીર્થસિદ્ધ, અતીર્થસિદ્ધ, તીર્થંકરસિદ્ધ, અતીર્થંકરસિદ્ધ સ્વયંબુદ્ધસિદ્ધ, પ્રત્યેકબુદ્ધસિદ્ધ, બુધબોધિતસિદ્ધ, સ્વલિંગસિદ્ધ, અન્યલિંગસિદ્ધ. ગૃહિલિંગસિદ્ધ, સ્ત્રીવેદસિદ્ધ, પુરૂષવેદસિદ્ધ, નપુંસકવેદસિદ્ધ. એક સમયમાં એકસિદ્ધ, એકસમયમાં એક કરતાં વધારે સિદ્ધ. અને સગ્યજિ નસિદ્ધ એટલે પ્રથમસમયસિદ્ધ અપ્રથમસમયસિદ્ધ વિગેરે. મુક્તના ભેદો જાણવા. આ જીવસમાસ કહ્યો. હવે અજીવસમાસ કહીએ છીએ.

૭૮ ધર્માસ્તકાય, અધર્માસ્તિકાય, આકાશાસ્તિકાય, અને પુદ્‌ગલાસ્તિકાય એ ચાર પ્રકારના અજીવો છે. ધર્માસ્તિકાય ગતિથી. અધર્માસ્તિકાય સ્થિતિથી, આકાશાસ્તિકાય અવગાહથી અને પુદ્‌ગલાસ્તિકાય સ્પર્શ વિગેરેથી ઓળખાય છે.

૭૯ કાયક્રિયાયોગ, વાગ્ક્રિયાયોગ અને મનક્રિયાયોગ તે આસ્રવ છે. તે આસ્રવ પુણ્યનો શુભ અને પાપનો અશુભ જાણવો.

૮૦ કષાયપણાને લીધે જીવ કર્મને યોગ્ય પુદ્‌ગલ ગ્રહણ કરે છે તે બન્ધ છે. અને તે પ્રકૃતિબંધ, સ્થિતિબંધ, રસબંધ અને પ્રદેશબંધ એમ ચાર પ્રકારે હોય છે.

૮૧ આસ્રવને રોકવો તેનું નામ સંવર છે. સંવર સમિતિ ગુપ્તિ વિગેરેથી જાણવો. આવતા નવા કર્મનું રોકાણ કરવું એજ સંવરનો તત્ત્વ છે.

૮૨ તપથી નિર્જરા થાય છે. અને નિર્જરા ક્ષય અને નાશ એ શબ્દો એકાર્થવાચી છે. દેશથકી કર્મનું અભાવપણું પામવું તેનું નામ તીર્થંકર ભગવાન્ નિર્જરા કહે છે.

૮૩ શુદ્ધ સ્વરૂપી જીવનો સર્વ કર્મનો નાશ તેજ મોક્ષ છે. સાદિ અનન્ત કાળસુધી અવ્યાબાધપણે રહેવું તેજ મોક્ષ છે.

૮૪ આ તત્ત્વોને સદ્દહતો જીવ સમ્યગ્દૃષ્ટિ કહેવાય છે.

પછી આ જીવ સંસારનિર્વેદગુણથી અવશ્યે પ્રશમ વિગેરે ગુણવાળો થાય છે.

૮૫ આથી વિપરીત સદ્દહનારને મિથ્યાત્વ હોવાથી કંઇ પણ ગુણો હોતા નથી. અને વિપરીત સદ્દહનાર જો અનભિનિવેશી હોય તો કોઇ વખત તેનો અનાગ્રહ સમ્યક્ત્વનું કારણ પણ થાય છે.

૮૬ શંકા, કાંક્ષા, વિચિકિત્સા, પરપાષંડપ્રશંસા, પરપાષંડસંસ્તવ વિગેરે સમ્યક્ત્વના અતિચારો જાણવા.

૮૭ સંશય કરવો તે શંકા, બીજા દર્શનનો અભિલાષ તે કાંક્ષા. અને ફળ થશે કે નહિ તે વિશે સંશય તે વિચિકિત્સા (અથવા વિદ્વાનની નિન્દા તે વિચિકિત્સા.)

૮૮ શાક્ય વિગેરે અન્યદર્શનીઓનો વર્ણવાદ કરવો તે પરપાષંડપ્રશંસા, અને તેજ અન્યદર્શનીઓની જોડે પરિચય કરવો તે પરપાષંડસંસ્તવ સમજવો.

૮૯ શંકા હોય ત્યારે ચિત્તમાં મલિનતા થાય છે અને જીનેશ્વર ભગવાન્ ઉપર વિશ્વાસ રહેતો નથી. આ શંકા સમ્યક્ત્વને ઉચિત નથી તેથી શંકા સમ્યક્ત્વનો અતિચાર થાય છે.

૯૦ શંકાથી અવશ્યે તત્ત્વાર્થાભિનિવેશ અને સત્ક્રિયા નાશ પામે છે અને તેથી કર્મબન્ધનો દોષ આવે છે તેથી શંકા ત્યજવી.

૯૧ શંકાને યોગ્ય નહિ એવા સ્થળે શંકા કરવાથી દારૂણ ફળ આ લોકમાં પણ દેખીએ છીએ અને તે શંકાના પેયાપેયી ઉદાહરણ છે.

૯૨ આવી રીતે કાંક્ષા વિગેરેમાં પણ અનિચારપણું તથા દોષાંશ યોજવા અને તે પ્રત્યેકના ઉદાહરણો કહે છે.

૯૩ રાજા અને અમાત્ય કાંક્ષાના, વિદ્યાસાધક ફળપ્રત્યે શંક અર્થવાળી વિચિકિત્સાના, શ્રાવકસુતા વિદ્વાનની જુગુપ્સા-

ના અર્થવાળી વિચિકિત્સાના, ચાણક્ય પરપાખંડપ્રશંસાના, અને સૌરાષ્ટ્રશ્રાવક એ પરપાખંડસંસ્તવના ઉદાહરણો જાણવા.

૯૪ ૮૬ મા શ્લોકમાં વિગેરે શબ્દ મુક્યો છે તે ઉપરથી સમ્યક્ત્વના બીજા પણ અતિચારો સુચવ્યા છે અને તે સાધર્મી-જીવોને અનુપબૃંહણ (સારા માર્ગે પ્રવર્ત્તનારની ઉપબૃંહણ કરવી તમને ધન્ય છે વિગેરે અને તે ન કરે તો અતિચાર), અને સ્થિર ન કરવું વિગેરે છે.

૯૫ નિશ્ચયથી સમકિત ગયેલુ ન હોય અને વ્યવહારથી મેલું થએલુ ન હોય તો આવા પરિણામ કે જેનાથી અનુ-પબૃંહણાદિની ઉત્પત્તિ છે તેવા પરિણામ થાય નહી.

૯૬ આ સમ્યક્ત્વ જ્યારે અતિચારવાળુ હોય છે ત્યારે તે મોક્ષનુ સાધન જલદીથી નથી એમ કહેલું છે, તેથી મોક્ષાર્થી પુરૂષે આ અતિચારો તજવા જોઇએ.

૯૭ આવા પ્રશમસંવેગ વિગેરે લક્ષણવાળું સારા પરિણા-મવાળું સમ્યક્ત્વ હોય ત્યારે સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવ સમયે સમયે કર્મ ખપાવે છે; ત્યારે એવો ચિત્તવિભ્રમ શાથી થાય છે કે જીવને આવા અતિચારો થાય છે?

૯૮ આનો જવાબ આપે છે કે તીવ્ર વિપાકવાળા જ્ઞાના-વરણાદિકર્મના ઉદયથી સમ્યક્ત્વની સ્વસ્વભાવચ્યુતિરૂપ ભ્રંશ-ના થાય છે. તે ભ્રંશના તે સમ્યક્ત્વપુદ્ગલના તેવા સ્વભાવને લીધે થાય છે અને તેથી કરીને તેવો ચિત્તભ્રમ કેમ ન થાય? અવશ્યે થાયજ અને તેથી કરીને આ અતિચારો થાય છે.

૯૯ જે સમ્યક્ત્વ પુદ્ગલો જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મના ઉદયના ભેદો કરે છે, તે પુદ્ગલો સર્વથા મિથ્યાત્વ એમ નહી પણ અંશના માત્રજ; તેથી જ્ઞાનાવરણાદિના ઉદયથી અતિચારોજ થાય છે અને તે અતિચારો પ્રયત્નથી ત્યજવા જોઇએ.

પછી આ જીવ સંસારનિર્વેદગુણથી અવશ્યે પ્રશમ વિગેરે ગુણ-વાળો થાય છે.

૮૫ આથી વિપરીત સદ્દહનારને મિથ્યાત્વ હોવાથી કાંઇ પણ ગુણો હોતા નથી. અને વિપરીત શ્રદ્દહનાર જો અનભિનિવેશી હોય તો કોઇ વખત તેનો અનાગ્રહ સમ્યક્ત્વનું કારણ પણ થાય છે.

૮૬ શંકા, કાંક્ષા, વિચિકિત્સા, પરપાષંડપ્રશંસા, પરપાષંડસંસ્તવ વિગેરે સમ્યક્ત્વના અતિચારો જાણવા.

૮૭ સંશય કરવો તે શંકા, બીજા દર્શનનો અભિલાષ તે કાંક્ષા, અને ફળ થશે કે નહિ તે વિશે સંશય તે વિચિકિત્સા (અથવા વિદ્વાનની નિન્દા તે વિચિકિત્સા.)

૮૮ શાક્ય વિગેરે અન્યદર્શનીઓનો વર્ણવાદ કરવો તે પરપાષંડપ્રશંસા, અને તેજ અન્યદર્શનીઓની જોડે પરિચય કરવો તે પરપાષંડસંસ્તવ સમજવો.

૮૯ શંકા હોય ત્યારે ચિત્તમાં મલિનતા થાય છે અને જીનેશ્વર ભગવાન્ ઉપર વિશ્વાસ રહેતો નથી. આ શંકા સમ્યક્ત્વને ઉચિત નથી તેથી શંકા સમ્યક્ત્વનો અતિચાર થાય છે.

૯૦ શંકાથી અવશ્યે તત્ત્વાભિનિવેશ અને સત્ક્રિયા નાશ પામે છે અને તેથી કર્મબન્ધનો દોષ આવે છે તેથી શંકા ત્યજવી.

૯૧ શંકાને યોગ્ય નહિ એવા સ્થળે શંકા કરવાથી દારૂણ ફળ આ લોકમાં પણ દેખીએ છીએ અને તે શંકાના પેયાપેયો ઉદાહરણ છે.

૯૨ આવી રીતે કાંક્ષા વિગેરેમાં પણ અતિચારપણું તથા દોષાંશ યોજવા અને તે પ્રત્યેકના ઉદાહરણો કહે છે.

૯૩ રાજા અને અમાત્ય કાંક્ષાના, વિદ્યાસાધક ફળપ્રત્યે સંશય અર્થવાળી વિચિકિત્સાના, શ્રાવકસુતા વિદ્વાનની જુગુપ્સા-

ના અર્થવાળી વિચિકિત્સાના, ચાણક્ય પરપાખંડપ્રશંસાના, અને સૌરાષ્ટ્રશ્રાવક એ પરપાખંડસંસ્તવના ઉદાહરણો જાણવા.

૯૪ ૮૬ મા શ્લોકમાં વિગેરે શબ્દ મુક્યો છે તે ઉપરથી સમ્યક્ત્વના બીજા પણ અતિચારો સુચવ્યા છે અને તે સાધર્મી જીવોને અનુપબૃંહણ (સારા માર્ગે પ્રવર્ત્તનારની ઉપબૃંહણ કરવી તમને ધન્ય છે વિગેરે અને તે ન કરે તો અતિચાર), અને સ્થિર ન કરવું વિગેરે છે.

૯૫ નિશ્ચયથી સમકિત ગયેલું ન હોય અને વ્યવહારથી મેલું થએલું ન હોય તો આવા પરિણામ કે જેનાથી અનુપબૃંહણાદિની ઉત્પત્તિ છે તેવા પરિણામ થાય નહી.

૯૬ આ સમ્યક્ત્વ જ્યારે અતિચારવાળું હોય છે ત્યારે તે મોક્ષનું સાધન જલદીથી નથી એમ કહેલું છે, તેથી મોક્ષાર્થી પુરૂષે આ અતિચારો તજવા જોઇએ.

૯૭ આવા પ્રશમસવેગ વિગેરે લક્ષણવાળું સારા પરિણામવાળું સમ્યક્ત્વ હોય ત્યારે સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવ સમયે સમયે કર્મ ખપાવે છે; ત્યારે એવો ચિત્તવિભ્રમ શાથી થાય છે કે જીવને આવા અતિચારો થાય છે?

૯૮ આનો જવાબ આપે છે કે તીવ્ર વિપાકવાળા જ્ઞાનાવરણાદિકર્મના ઉદયથી સમ્યક્ત્વની સ્વસ્વભાવચ્યુતિરૂપ અશાના થાય છે. તે અંશના તે સમ્યક્ત્વપુદ્ગલના તેવા સ્વભાવને લીધે થાય છે અને તેથી ફરીને તેવો ચિત્તભ્રમ કેમ ન થાય? અવશ્યે થાયજ અને તેથી ફરીને આ અતિચારો થાય છે.

૯૯ જે સમ્યક્ત્વ પુદ્ગલો જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મના ઉદયના જોરે કરે છે, તે પુદ્ગલો સર્વથા મિથ્યાત્વ એમ નહી પણ અંશના માત્રજ; તેથી જ્ઞાનાવરણાદિના ઉદયથી અતિચારોજ થાય છે અને તે અતિચારો પ્રયત્નથી ત્યજવા જોઇએ.

૧૦૦ જો અવશ્યે ભોગવવાયોગ્ય કર્મોના ઉદયથી આ અતિચારો થતા હોય તો તે કેમ ત્યજી શકાય ? આનો ઉત્તર આપે છે કે શુદ્ધ જીવ વીર્યથી ત્યજી શકાય.

૧૦૧ કોઈ વખત જીવ બળવાન્ થાય છે, કોઇ વખત કર્મ બળવાન્ થાય છે, તેથીજ અનંતા જીવો સિદ્ધિપદને પામ્યા છે અને અનંતા સંસારમાં રહેલા છે.

૧૦૨ જીનેશ્વર ભગવાનના વચનથી ઉત્પન્ન થયેલા જીવવીર્યથી અત્યંત દારૂણ કર્મો ખપાવીને અનંતા જીવો સિદ્ધિપદને પામ્યા છે.

૧૦૩ તેથી પણ અનંતા જીવો કર્મોથી જીતાયેલા, શારીરીક અને માનસીક દુઃખનો પાર નહી પામતા, ખરેખર સંસારમાં ભટકે છે.

૧૦૪-૧૦૫ તેથી નિત્ય યાદ કરવાથી, ચાલતા અધિકાર વાળા ગુણના (એટલે સમ્યક્ત્વ વગેરેના) બહુ માનથી, મિથ્યાત્વ વિગેરેની નીંદાથી, તેજ મિથ્યાત્વ વિગેરેના આ દારૂણ ફળો છે એવા વિપાકના વિચારવાથી, તીર્થંકરની ભક્તિથી, ભાવ સાધુઓની સેવાથી, અને ઉત્તરગુણની શ્રદ્ધાથી અપ્રમાદ કરવો જોઇએ. આ પ્રકારે અપ્રમાદી અવશ્યે ભોગવવા યોગ્ય કર્મોની પણ શક્તિ હરી લે છે અને આજ શુદ્ધ જીવ વીર્યનો કરણ ઉપાય છે.

પ્રથમ વ્રત.

૧૦૬-૧૦૭ સ્થૂલપ્રાણવધવિરમણ વિગેરે પાંચજ અનુવ્રતો છે તેમાં પહેલું વ્રત સ્થૂલપ્રાણવધની વિરતિ વિતરાગ ભગવાને વર્ણવેલું છે. આ વધ સંકલ્પ અને આરંભથી એ બે પ્રકારે હોય છે. વધ શ્રાવક વિધિસહિત સંકલ્પથી વર્જે છે.

૧૦૮ ગુરૂ મહારાજની પાસે ઉપયોગવાન્ થઇને, મોક્ષસુખના અભિલાષી જીવ, થોડા કાળસુધી અથવા મરણસુધી, સ્થૂલ-

પ્રાણુવધ વર્જે છે અને વિશુદ્ધ પરિણામવાળો જીવ દરરોજ લીધેલા વ્રતો યાદ કરીને પાળે છે.

૧૦૯ અહીંઆં વાદી પ્રશ્ન કરે છે કે દેશવિરતિ પરિણામ હોય તો ગુરૂ પાસે લેવાનુ કાંઇ પ્રયોજન રહેતું નથી. કારણકે ફળનો અભાવ છે અને બન્નેનો વ્યાપાર ફોગટ છે; અને તે વ્યાપાર કરવો તે મોહનુ ચિન્હ છે.

૧૧૦ અને જો પરિણામ ન હોય તો ગુરૂ અને શિષ્ય બન્નેને મૃષાવાદ લાગે; કારણ કે પરિણામ વિના વ્રત પાળી શકાય નહિ. આગમમાં પરિણામ વિના વ્રતનુ પાળવુ ઇચ્છાતુ નથી કારણ કે પરિણામ તેજ વ્રત છે.

૧૧૧ આનો ઉત્તર આપે છે કે જો પરિણામ હોય તો ગુરૂ પાસે લેવાથી દઢતા, જીનેશ્વર ભગવાનની આજ્ઞાનું પાળવું અને કર્મક્ષયોપશમવૃદ્ધિ એવા ગુણો થાય છે.

૧૧૨ આમ ગુરૂ પાસે લેવામાં અધિક ફળ હોવાથી બન્નેનો વ્યાપાર ફોગટ ધનો નથી, અને જો પરિણામ ન હોય તો મૃષાવાદ લાગતો નથી. કારણ કે ગુણનો સંભવ છે.

૧૧૩ અને પરિણામ વગર પણ વિધિસહિત ગુરૂ પાસે વ્રત ગ્રહણ કરવાથીજ જો શ્રાવક ભોળો હોય તો જતે કાળે તેને દેશવિરતિરૂપ પરિણામ આવે છે, અને શઠને તો વ્રત નજ આપવુ; અને વ્રત કરાવનાર સાધુ તો છેતરાય તોપણ અશઠ હોવાથી શુદ્ધજ છે.

૧૧૪ વાદી કહે છે કે ત્રિવિધ ત્રિવિધ પચ્ચખાણવાળા સાધુને સ્થૂલપ્રાણાતિપાતના પચ્ચખાણ કરાવના સુક્ષ્મપ્રાણાતિપાત કરવાની અનુમતિ કેમ ન લાગે ?

ગુરૂ ઉત્તર આપે છે કે જો અવિરોધી પચ્ચખાણ

આપે તો લાગે, પણ મૂળથી નિશ્ચયભાવવાળા આપુ વિશેષદિન પચ્ચખાણ આપે તો ન લાગે. અને ગૃહસ્થના છોકરાને ચોર તરીકે પકડ્યું કેમ આને તેના બાપે છોડાવ્યો તે ઉદાહરણ છે.

૧૧૬ રાણી ઉપર ખુશી થયેલા રાજાએ અન્તઃપુરનો કૌમુદિમહોત્સવ કરવાની આજ્ઞા કરી ને ઢંઢેરો પીટાવ્યો કે પુરુષોએ ગામ બહાર નિકળવું એક શેઠના છ છોકરા ગામ બહાર ન નિકળ્યા.

૧૧૭ ચાર પુરુષોએ એ વાત રાજાને જાહેર કરવાથી રાજાએ છએ છોકરાને મારી નાંખવાનો હુકમ કર્યો. ને છોકરાનો બાપ તેમને છોડવાની વિનતી કરે છે, પણ રાજા છોડતો નથી. આખરે મોટા છોકરાને છોડે છે પણ તેથી બાપનો બધા છોકરા ઉપર સમભાવ હોવાને લીધે બાકીના છોકરાને મારવાની અનુમતિ થતી નથી.

૧૧૮ આ દૃષ્ટાન્તનો ઉપનય એ છે કે અત્રે રાજા તે શ્રાવક, શેઠના છોકરા તે છ કાયના જીવો અને સાધુ તે તેમના બાપ સમાન સમજવા. તે સાધુ તો બધાને છોડાવવાને પ્રયત્ન કરે છે પણ તે છોડતો નથી તેથી તે સાધુને શું ? એટલે તે સાધુને સ્થાવરને મારવાની અનુમતિ થતી નથી.

---

૧૧૯ ત્રસમાંથી નિકળીને સ્થાવરમાં ગયેલા જીવોનો શેહેરીને મારવામાં પચ્ચખાણના દૃષ્ટાન્તની પેઠે વધ થવાનો સંભવ છે, તેથી કેટલાક વાદીઓ ત્રસપ્રાણઘાતની વિરતિ એવું નિર્વિશેષ પચ્ચખાણ લે[illegible] નથી એમ [illegible]રે છે.

શેહેરીને [illegible] શું [illegible] હોય તો
[illegible]નો માણસ [illegible] જાય
[illegible]સને મારે ન[illegible] બાણ
[illegible] તેને લીધેલા [illegible]

૧૨૧ આ પ્રમાણે સામાન્ય રીતે ત્રસપ્રાણઘાતની વિરતિ જેણે કરેલી છે તે જીવ જો ત્રસભાવમાંથી મરીને સ્થાવરમાં ગયેલાને મારે તો તેના વ્રતનો અવશ્યે ભંગ થાય.

૧૨૨ તેથી ત્રસભૂતપ્રાણવિરતિ એવું પચ્ચખાણ લેવું જોઇયે. અને આમ કરવાથી ત્રસપણું પલટઈ જાય તોપણ દોષ ન લાગે; કારણકે જેમ જેને દૂધની વિગઈનું પચ્ચખાણ કર્યું છે તેર તે જો દહિનો ઉપયોગ કરે તો દોષ લાગતો નથી. તેમ ત્રસભૂતપ્રાણવિરતિ એવું પચ્ચખાણ લેનારને દોષ લાગતો નથી.

૧૨૩ તેથી આવી રીતે વિશેષ્ય કરીને વિરતી કરવી જોઇયે. આ પૂર્વપક્ષનો ગુરૂ મહારાજ ઉત્તર આપે છે કે આમ કરવાથી વ્રત કરાવનાર તથા કરનાર બન્નેને કલંક લાગે એ વાત પૂર્વપક્ષવાદી જાણતો નથી.

૧૨૪ ગુરૂ મહારાજ પુછે છે કે જે ભૂતશબ્દ તમે વ્રતમાં ઉમેરવા માગો છો તે ઔપમ્ય અર્થમાં કે તાદર્થ્ય અર્થમાં વાપરવા માગો છો? આગમની રીતિથી આ બન્નેની એકે રીતે તેનો પ્રયોગ કરવો તે યુક્તિ સહિત નથી.

૧૨૫ જો ઔપમ્ય અર્થમાં ભૂત શબ્દ વાપરવાનું કહેશો તો જેમ લાટ દેશ સુરલોકભૂત છે એટલે સુરલોક જેવો છે એ દૃષ્ટાન્તમાં જેમ લાટ દેશ કાંઇ સુરલોક થતો નથી તેમ જો ત્રસભૂતવિરતિ એમ જો પચ્ચખાણ લઇયે તો તેમાં ત્રસને નહી મારવાનુ પચ્ચખાન આવતું નથી; કારણ કે ઉપલા દૃષ્ટાન્તમાં જેમ લાટ દેશ દેવલોક જેવો છે ત્યારે દેવલોકથી લાટ દેશ ભિન્ન હોય છે, તે પ્રમાણે ત્રસભૂતને નહી મારવાના પચ્ચખાણથી ત્રસોને ન મારવા એવું પચ્ચખાણ થતું નથી; કારણકે ત્રસભૂત તે ત્રસોથી ભિન્નજ છે.

૧૨૬ તેથી જેણે ત્રસભૂતવધના પચ્ચખાણ કર્યા છે એટલે

આપે તો લાગે, પણ શ્રુતથી વિશુદ્ધભાવાળા સાધુ વિધિસહિત પચ્ચખાણ આપે તો ન લાગે. અત્રે ગૃહસ્થના છોકરાને ચોર તરીકે ગ્રહણ કરેલાને તેના બાપે છોડાવ્યો તે ઉદાહરણ છે.

૧૧૬ રાણી ઉપર ખુશી થયેલા રાજાએ અન્તઃપુરનો કૌમુદિમહોત્સવ કરવાની આજ્ઞા કરી ને ઢંઢેરો પીટાવ્યો કે પુરૂષોએ ગામ બહાર નિકળવું. એક શેઠના છ છોકરા ગામ બહાર ન નિકળ્યા.

૧૧૭ ચાર પુરૂષોએ એ વાત રાજાને જાહેર કરવાથી રાજાએ છએ છોકરાને મારી નાંખવાનો હુકમ કર્યો. તે છોકરાનો બાપ તેમને છોડવાની વિનતી કરે છે, પણ રાજા છોડતો નથી. આખરે મોટા છોકરાને છોડે છે પણ તેથી બાપનો બધા છોકરા ઉપર સમભાવ હોવાને લીધે બાકીના છોકરાને મારવાની અનુમતિ થતી નથી.

૧૧૮ આ દૃષ્ટાન્તનો ઉપનય એ છે કે અત્રે રાજા તે શ્રાવક, શેઠના છોકરા તે છ કાયના જીવો અને સાધુ તે તેમના બાપ સમાન સમજવા. તે સાધુ તો બધાને છોડાવવાને પ્રયત્ન કરે છે પણ તે છોડતો નથી તેથી તે સાધુને શું ? એટલે તે સાધુને સ્થાવરને મારવાની અનુમતિ થતી નથી.

---

૧૧૯ ત્રસમાંથી નિકલીને સ્થાવરમાં ગયેલા જીવોનો શેહેરીને મારવામાં પચ્ચખાણના દૃષ્ટાન્તની પેઠે વધ થવાનો સંભવ છે, તેથી કેટલાક વાદીઓ ત્રસપ્રાણઘાતની વિરતિ એવું નિર્વિશેષ પચ્ચખાણ લેવું એ યુક્ત નથી એમ કહે છે.

૧૨૦ શેહેરીને ન મારવો એવું પચ્ચખાણ કર્યું હોય તો ને શેહેરમાંનો માણસ તે શેહેરમાંથી નિકળીને બીજે ગામ જાય ને તે માણસને મારે તો શું શેહેરીને નહિ મારવાના પચ્ચખાણ લેનારને તેને લીધેલા વ્રતનો ભંગ નથી થતો ?

૧૨૧ આ પ્રમાણે સામાન્ય રીતે ત્રસપ્રાણઘાતની વિરતિ જેણે કરેલી છે તે જીવ જો ત્રસભાવમાંથી મરીને સ્થાવરમાં ગયેલાને મારે તો તેના વ્રતનો અવશ્યે ભંગ થાય.

૧૨૨ તેથી ત્રસભૂતપ્રાણવિરતિ એવું પચ્ચખાણ લેવું જોઇયે. અને આમ કરવાથી ત્રસપણું પલટઈ જાય તોપણ દોષ ન લાગે; કારણકે જેમ જેને દુધની વિગઈનું પચ્ચખાણ કર્યું છે તેર તે જો દહિનો ઉપયોગ કરે તો દોષ લાગતો નથી. તેમ ત્રસભૂતપ્રાણવિરતિ એવું પચ્ચખાણ લેનારને દોષ લાગતો નથી.

૧૨૩ તેથી આવી રીતે વિશેષ્ય કરીને વિરતી કરવી જોઇયે. આ પૂર્વપક્ષનો ગુરૂ મહારાજ ઉત્તર આપે છે કે આમ કરવાથી વ્રત કરાવનાર તથા કરનાર બન્નેને કલંક લાગે એ વાત પૂર્વપક્ષવાદી જાણતો નથી.

૧૨૪ ગુરૂ મહારાજ પુછે છે કે જે ભૂતશબ્દ તમે વ્રતમાં ઉમેરવા માગો છો તે ઔપમ્ય અર્થમાં કે તાદર્થ્ય અર્થમાં વાપરવા માગો છો? આગમની રીતિથી આ બન્નેની એકે રીતે તેનો પ્રયોગ કરવો તે યુક્તિ સહિત નથી.

૧૨૫ જો ઔપમ્ય અર્થમાં ભૂત શબ્દ વાપરવાનું કહેશો તો જેમ લાટ દેશ સુરલોકભૂત છે એટલે સુરલોક જેવો છે એ દૃષ્ટાન્તમાં જેમ લાટ દેશ કાંઇ સુરલોક થતો નથી તેમ જો ત્રસભૂતવિરતિ એમ જો પચ્ચખાણ લઇયે તો તેમાં ત્રસને નહી મારવાનુ પચ્ચખાન આવતું નથી; કારણ કે ઉપલા દૃષ્ટાન્તમાં જેમ લાટ દેશ દેવલોક જેવો છે ત્યારે દેવલોકથી લાટ દેશ ભિન્ન હોય છે, તે પ્રમાણે ત્રસભૂતને નહી મારવાના પચ્ચખાણથી ત્રસોને ન મારવા એવું પચ્ચખાણ થતું નથી; કારણકે ત્રસભૂત તે ત્રસોથી ભિન્નજ છે.

૧૨૬ તેથી જેણે ત્રસભૂતવધના પચ્ચખાણ કર્યાં છે એટલે

કે જેને ત્રસને નહિ મારવાના પચ્ચખાણ કર્યા છે, તે જો સ્થાવરનો વધ કરશે તોપણ તેને લીધેલા વ્રતનો ભંગ થશે; કારણકે સ્થાવરો ત્રસ છે.

૧૨૭ કદાચ ભૂત શબ્દને તાદર્થ્ય અર્થમાં લેશો તો થંડા થયેલા જળનો દાખલો તાદર્થ્ય અર્થમાં આપેલો છે. એમાં જાતિનો ઉચ્છેદ થતો નથી. એટલે ઉષ્ણ તથા થંડા જળમાં જળ જાતિ એકજ છે. પણ આ પ્રમાણે ત્રસ કે સ્થાવરમાં જાતિનો અનુચ્છેદ નથી. કારણકે ત્રસ અને સ્થાવરો જુદીજુદી જાતિના છે.

૧૨૮ આ શંકાનું કદાચ તમે એમ સમાધાન કરશો કે જીવજાતિને આશ્રિને અનુચ્છેદજ છે તો આનો ઉત્તર એ છે કે આવી અનિષિદ્ધ જીવજાતિથી શો લાભ છે? અને આ પ્રમાણે તો ભૂતશબ્દ ગ્રહણ કર્યાથી પણ તમે કહેલો દોષ નિવારણ થતો નથી.

૧૨૯ ખરી રીતે તો ત્રસભૂત જીવો ત્રસજ છે તેથી ભૂત શબ્દ ગ્રહણ કરવાથી વિશેષ શું આવે છે? ત્રસપણાને લીધે તે સિદ્ધ થાય છે ત્યારે વિશેષાર્થ ત્રસભાવ ગ્રહણ કરવાથી કાંઈ પણ લાભ નથી.

૧૩૦ સ્થાવર નામકર્મના ઉદયથી જીવો સ્થાવરો કહેલા છે. અને ત્રસનામકર્મના ઉદયથી જીવો ત્રસો કહેલા છે. તેથી આ બન્નેની વચ્ચે ચોખ્ખો ભેદજ છે, તો ભૂતશબ્દ ગ્રહણ કરવો તે નિરર્થક છે.

૧૩૧ તેમજ શહેરી જો ગામ વિગેરે જાય અને જો તેનું શહેરીપણું જતુ રહે, ને તેને વધ કરે તો શહેરીને નહી મારવાનું પચ્ચખાણ કરનાર માણસના પચ્ચખાણનો ભંગ થતો નથી, અને જો શહેરીપણુ ન જાય તો એ ગામ ગયો એમ બોલવાથી શો લાભ છે?

૧૩૨ તે જીવનું ત્રસપણુ નહી હોવાથી, તે જીવ સ્થાવર કાયમાં ગયા હોય ત્યારે તે વ્રત લેનાર માણસ ત્રસ જીવો હણનો નથી તેથી આ દ્રષ્ટાન્ત બરોબર નથી; પણ ભોળા જીવોને ભમાવનાર જાણવું.

૧૩૩ બીજા વાદીઓ વળી એમ કહે છે કે દુઃખી જીવો સંસારમાં પાપથી ભટકે છે તેમના પાપનો નાશ કરવાને માટે તો ખરેખર તે જીવોને મારવા જોઇએ.

૧૩૪ તેથી પ્રાણ-વધની નિવૃત્તિ સામાન્ય રીતે ન કરવી જોઇએ. પણ સુધી જીવો વિષે વિશેષે કરીને કરવી જોઇએ કારણ કે તેમનેજ મારવાથી દોષ છે. અને આમ ન કહિએ તો જે કરવા યોગ્ય તેનું નિષેધ કરવાથી દોષ લાગે છે.

૧૩૫ અહિં આં વચ્ચે ગુરૂ મહારાજ પૂછે છે કે, આવા દુઃખી જીવોનો વધ કરવાથી પાપક્ષયજ થાય છે, પણ તેમના આર્તધ્યાનથી કર્મબંધ થતો નથી એમ કહેવાને શું પ્રમાણ છે ? તો આનો ઉત્તર આપે છે કે નારકન્યાયને અનુસારી વચન પ્રમાણ છે.

૧૩૬ નારકીના જીવોને પરમાધામી દેવો નિરંતર હણે છે અને તે જીવો રૌદ્રધ્યાન ધ્યાય છે તોપણ તેઓને જેટલા કર્મની નિર્જરા છે તેટલા કર્મનો બંધ નથી.

૧૩૭ નારકીના આવખાના બંધવિરહથી નારકી કોઇ દીવસ નરકનું આવખુ બાંધતો નથી કારણ કે આંતરારહિત નારકી જીવો નરકમાં ઉત્પન્ન થતા નથી. પરમાધામી વીગેરેના અભાવે પણ (એટલે ચોથી, પાંચમી, છઠ્ઠી નરકમાં) નારકીઓ અન્યોઅન્ય પીડા કરવાથી કર્મ ખપાવે છે.

૧૩૮ અપ્રતિષ્ઠાન નામની સાતમી નરકમાં પણ સંક્લેશ વીના [ક્ષિયથી ઉત્પન્ન થએલા દુઃખે.વ.] કર્મ ખપે છે બીજી રીતે

ખપતા નથી. સંક્લેશ વગર દેવતા પણ નરકમાં કે બીજા કોઇ સ્થાને તે કર્મ ખપાવી શકતા નથી.

૧૩૯ આમ છે તેથી તે દુઃખી જીવોને મારનાર આર્તધ્યાન રૌદ્રધ્યાન અને ચિત્તસંક્લેશ ઉત્પન્ન કરે છે તોપણ તે દુઃખી જીવોનો વધ તેમના કર્મક્ષય હેતુ છે તેથી તે દોષ નહીં એમ જાણવું.

૧૪૦ અત્રે ગુરૂ મહારાજ ઉત્તર આપે છે કે આ પ્રસ્તાવમાં બીજું જે કહેવાનું છે તે બાજુએ રહેવા દો-રૂકત આટલું જ પૂછીએ છીએ કે દુઃખી જીવોના વધ કરવાથી તેના કર્મ ક્ષય કરવામાં મારનારને શો લાભ? કારણ કે ફળની અપેક્ષા વગર ડાહ્યો માણસ પ્રવર્તતો નથી જો કદાચ એમ કહો કે મારનારને કર્મનો ક્ષય થાય છે. તો હે વાદી તારા મત પ્રમાણે કર્મનું શું કારણ બતાવેલું છે ? [વધક્રિયાથી તો વાદી પોતે કર્મબંધ માને નહિ કારણકે તેનાથી તેને કર્મનો ક્ષય માનવો છે; પણ તેનો સિદ્ધાંત આગળ કહેવામાં આવશે.]

૧૪૧-૧૪૨ જો કર્મનું કારણ અજ્ઞાન એમ કહેશો તો અજ્ઞાન જવાથી કર્મનો નાશ થવો જોઇએ પણ વધક્રિયાનું શું કામ છે ? કારણ કે તે એનો પ્રતિપક્ષી નથી. વધક્રિયા અજ્ઞાન વિરૂદ્ધ નહિ હોવાથી અજ્ઞાનથી થએલા કર્મોનો કોઇ પ્રકારે ક્ષય કરી શકે નહિ. વધક્રિયાથી કર્મનો ક્ષય માનેલો છે માટે કદાચ હવે તેના બંધનું કારણ વધક્રિયાથી વિપરીત અવધક્રિયા લેશો તો મુક્ત જીવોને પણ કર્મબંધ થશે. કારણ કે મુક્તો પણ વધ કરતા નથી અને એ મુક્ત થયા પછી કર્મબંધ થાય તો તેને ભોગવવાને માટે જરૂર સંસારમાં આવવું પડે કેમકે કર્મનું વેદન કદી શરીર વગર બને નહિ અને તે શરીર સંસારમાંજ હોય માટે મુક્તોને જરૂર સંસારમાં આવવું પડે; અ

ને જો તેમ થાય તો જે મુક્તિલક્ષણ ધર્મક્રિયાનું ફળ શાસ્ત્રકારો કહે છે તે સ્વપ્નવત્‌જ થાય; કારણકે પરમપદ અથવા મુક્તિ તેને કહેવાય છે કે જેની જોડે કે જેની પાછળ દુઃખનો લેશ પણ ન હોય અને ઇચ્છાએ કરીને રહિતપણું જેમાં હોય- અને આ પ્રમાણે જો મુક્તોને કર્મબંધ થાય તો મુક્તિ પણ નિરર્થક થશે. મુક્તિના નિરર્થકપણારૂપી મહાદૂષણથી કરીને કર્મબંધનુ કારણ વધક્રિયા માની દુઃખીના વધ કરનારને કર્મક્ષયરૂપી ફળ વાદી માની શકયો નહિ તેથી શાસ્ત્રકાર કહેછે કેઃ- હવે જો એમ માનશો કે દુખી જીવોના મારનારને પુણ્યબંધરૂપ ગુણ થાય છે પણ કર્મક્ષયરૂપ નહિ તો તે પુણ્યબંધપણુ તે મારનારને ઘટે નહિ કારણકે વાદીના મત પ્રમાણે દુખી જીવોને ઘણા પુન્યનો અંતરાય કરનાર તે મારનાર થનારો.

૧૪ દુખી જીવોને મારનાર અવશ્યે કરીને, તમારા મત મુજબ, મારનારને દુખીનો વધ કરવાથી જે પુણ્ય ઉત્પન્ન થાય તે પુણ્યનો અંતરાય કરે છે. (કારણકે જે દુઃખી જીવોને હાલ તે મારે છે તે દુખી જીવોને જો તેણે ન માર્યા હોત તો તે દુઃખી જીવો બીજા ઘણા દુખી જીવોને મારત અને તેઓ વાદીના મત પ્રમાણે પુન્ય ઉપાર્જન કરત, તે પુણ્ય ઉપાર્જન કરવામા પહેલો મારનાર અંતરાય કરે છે.) તેથી મારનારને કેમ કારણ વગર પુણ્ય થાય ! અવશ્યે નજ થાય. કારણકે બીજાને પુણ્ય ઉપાર્જન કરવાને અંતરાયભૂત થવુ તે પુણ્યનું કારણ હોયજ નહિ. તેથી મારનારને તમારા માનેલા દુખવિગમરૂપી કારણ નહિ હોતાં ઉલટુ પુણ્યવિગમરૂપી કારણ એટલે પાપનું કારણ બનવાથી પુણ્યબંધનું કોઇપણ કારણ રહ્યું નહિ ને હેતુ વગર પુણ્યનો બંધ થાય નહિ. અહિઆં દાખલો આપે છે કે જેમ તે મરનાર દુઃખી જીવોના કર્મનો નાશ તમે કા-

રણ વગર માનતા નથી તેમ તમારે પુણ્યબંધ પણ કારણ વગર થવાનો નહિ.

૧૪૪ કદાચ એમ માનશો કે પોતાના આત્મામાં રહેલી દુ ખી જીવોને મારવાની ઇચ્છા કર્મક્ષયનું કારણ છે તો પછી પારકાને મારીને શું કામ છે? કર્મક્ષય ઇચ્છનાર પુરૂષે પોતાના આત્માનેજ મારવો જોઇએ.

૧૪૫ હવે જો પરાત્માનો વધ મારનાર અને મરનાર એ બન્નેના કર્મક્ષયનો હેતુ છે તેથી મારવો એમ જો કહો તો તે પણ ન હોય, કારણકે વધક્રિયાથીજ કર્મનો બંધ છે, અને અનુકુળ હેતુથી ઉત્પન્ન થએલા કાર્યનો નાશ, હેતુથી અવિરોધી કારણનો સદ્ભાવ છતાં પણ, થઇ શકતો નથી.

૧૪૬ જેમકે અગ્નિથી, હિમથી ઉત્પન્ન થએલી ટાઢ જાય છે, પણ તડકો જતો નથી; કારણકે ટાઢનું કારણ જે હિમ તે અગ્નિથી વિરોધિ છે માટે તે અગ્નિ ટાઢનો નાશ કરે છે. પણ તેજ અગ્નિથી થએલો તાપ અગ્નિથી નાશ પામતો નથી. કારણ કે તાપનું કારણ જે સર્વ તે સર્વથી અનલ વિરોધિ નહિ હોવાથી જતો નથી એટલે વિરોધીકારણ હોય તોજ નાશ થાય; એમ નહિ માનો તો અવશ્યે અતિપ્રસંગ આવશે.

૧૪૭ અવિરૂદ્ધવસ્તુથી પણ વસ્તુનો નાશ અંગીકાર કરવારૂપ અતિપ્રસંગ જો સત્ય હોય તો, આ દુનિયામાં જે જે વસ્તુ ઉત્પન્ન થએલી છે, તે ગમે તેટલા કારણ મળે તોપણ કોઇ કારણથી થાય નહિ. અને જ્યારે કોઇ પદાર્થની ઉત્પત્તિ થાય નહિ અને અવિરૂદ્ધ કારણપણાથી બીજી વસ્તુનો નાશ થાય તો સર્વ પદાર્થના નાશનો પ્રસંગ આવી પડે. કારણકે એક એકનો નાશ થવાથી અને નવીનની ઉત્પત્તિ નહિ થવાથી સર્વ વસ્તુનો અભાવ થશે.

૧૪૮ મુક્તિના નિરર્થકપણાને લીધે અબંધથી કર્મબંધ નાદિ માની શકવાથી અને વધક્રિયાના અપ્રયોજનપણાને લીધે અજ્ઞાનથી પણ કર્મ નહિ માની શકવાથી હવે કહે છે કે કર્મ અહેતુક છે. તો તેને કહે છે કે જે કારણ વિના ઉત્પન્ન થવાવાળી વસ્તુ છે તેને કારણની અપેક્ષા નહિ હોવાને લીધે હમેશા વિદ્યમાનપણું અથવા હમેશાં અવિદ્યમાનપણું હોવું જોઇએ. કારણ કે પદાર્થની ઉત્પત્તિ અને નાશ એ બે કારણની અપેક્ષાવાળા થાય છે, માટે અહેતુક એવા કર્મની પણ ઉત્પત્તિ કેમ બનશે અને નાશ પણ કેમ બનશે? કારણની અપેક્ષા નહીં રાખવાવાળા એવા આકાશાસ્તિકાય ધર્માસ્તિકાય વિગેરે અનાદિ પદાર્થોનો કોઇપણ કારણથી નાશ થાય નહીં.

૧૪૯ તમારા મત પ્રમાણે કર્મ અહેતુક હોવાથી તેનો નાશ કોઇપણ કારણથી બનવાનોજ નહિ તેમ કર્મથી બંધાયેલા બંધમાં તમારા માનેલા કર્મક્ષયરૂપી ફળનો અભાવ હોવાથી વધ નકામો છે માટે પણ જીવોનો વધ કરવો તે એમ નહિ. હવે અજ્ઞાનથી તથા અબંધથી તથા વગર કારણથી કર્મના બંધ માનવામાં ન હોવાથી તરફથી પક્ષોના ત્યાગ કરીને શુદ્ધ પક્ષમાં આવતાં વાદી કહે છે કે તે કર્મ બંધથીજ બન્ધાયું છે તો તેના ઉત્તર આપે છે તો પછી વધથી ધંએલા કર્મનો વધથીજ નાશ હોઇ શકે તે સંભવિત નથી.

૧૫૦ માટે પ્રાણીવધ ઉપાર્જનથી કરેલા કર્મ ખપાવવાને પ્રાણીવધની વિરતિજ હેતુ છે તેથી સર્વરૂપ પ્રાણીવધોપ નાથ અવશ્ય કરવી જોઇએ.

૧૫૧ આવી રીતે દુઃખી જીવોને મારવાથી કર્મ ખપેન થાય છે.પણ વાદીએ માનેલો પુરૂષનો હેતુ તથા કર્મક્ષયનો હેતુ બનતો નથી એ સિદ્ધ કરીને હવે તેને માનેલા મુખો

જીવોના વધથી મતાં પાપ કર્મના ન્યાયે કરીને એજ વાત દ્રઢ કરી આપે છે. સુખી જીવોને વિશે વધવિરતિ કરવાની જે તેં માની છે તે પણ શા માટે કરવી? કદાચ કહેવામાં આવે કે તે જીવને સુખનો અન્તરાય થાય પણ શું તે જીવને વિશે સર્વથા પાપ નથી કે જેનો ક્ષય તમારા મારવાને લીધે તેને થાય? અર્થાત્ પુણ્ય અને પાપ દરેક જીવોમાં હોય છે અને તે સુખી જીવોને વિશે પણ પાપ હોવાથી તેનો નાશ મારનાર કરે આવુ તારે માનવું પડશે; છતાં જે તે સુખી જીવને પુણ્ય છે તે પણ જરૂર ક્ષય થવું જોઇયે કારણકે તે પુણ્યના ક્ષય વિના પણ મુક્તિ નથી.

૧૫૨ હવે કદાચ વાદી કહે કે તે પુણ્યને સુખી જીવ પોતાની મેળેથી ખપાવશે તો તેને ઉત્તર આપે છે કે શું પાપકર્મને પણ પાપવાળો જીવ પોતાની મેળે નહિ ખપાવે? કદાચ કહેવામાં આવે કે પોતાની મેળે ઘણાકાળે ખપાવે અને જો વધ કરીયે તો તેનો ઉપક્રમ થઇ થોડા કાળમાં ક્ષય થાય.

૫૩ તેને કહે છે કે પુણ્યનો પણ સુખાને ભોગની સામગ્રી મેળવવાવડે કરીને ઉપક્રમ ન કરવો? વાદી કહે છે કે તે પુણ્ય કર્મનો ક્ષય કરવાથી ગુણ નથી કેમકે તે પુણ્યકર્મને લીધેજ તેને સુખ મલ્યુ છે મલે છે ને મલશે માટે તેનો ઉપક્રમ ન કરવો જોઇએ.

૧૫૪ સિદ્ધાન્તિ કહે છે કે મોક્ષ એવો સુખમય છે કે જે સુખની કોઇ પણ ઉપમા આપી શકાય નહિ ને તે મોક્ષ પુણ્ય કર્મ જ્યાંસુધી હોય ને તેનો ક્ષય ન થાય ત્યાં સુધી મળે નહિ. અર્થાત્ પુણ્યનો ઉપક્રમ કરવાથી તથા તે જીવમાં પાપ વાદીના મત પ્રમાણે ન હોવાથી પુણ્ય અને પાપના ક્ષયનું ફલ મોક્ષ જલદી મલશે એ શુ શુભ નહિ? ત્યારે વાદી કહે છે કે તે સુખી જીવને આગામી ભવમાં કદાચ પાપનો ઉદય થાય એમ

સંભવ રહે તેથી તેને મારવો નહિ, ત્યારે સિદ્ધાન્તિ કહે છે કે દુઃખી જીવને પણ ત્યાં પાપનો ઉદય નહિ થાય અને પુણ્યનોજ ઉદય થશે જેથી તે દુઃખી નહિ થતાં સુખી થશે આવો નિશ્ચય શાથી તેં કર્યો ?

૧૫૫ સિદ્ધાન્તિના મતથી પરિણામની ક્ષણે ક્ષણે વિચિત્રતા હોવાથી દુઃખીપણામાં પણ કદાચિત્ ધર્મોદય આવે અને તે જીવ પોતાના કલ્યાણનું બીજ વાવે એ સંભવ હોવા છતાં વાદીને પોતાના મતથીજ સમજાવવા કહે છે. ખરાબ અધ્યવસાયવાળા દુઃખી જીવો સ્વર્ગે જાય આ નિયમનો પુનર્દરિદ્રી પુનરેવ પાપી આ કહેવતથીજ હણાઈ જશે, અને દુઃખી પોતે ખરાબ અધ્યવસાયવાળો છતો મરીને નરકે જશે; અને ન મર્યો હોત તો તમારા મત પ્રમાણે તે ઘણા દુઃખી જીવોને મારીને પોતાના નરકના કારણભૂત કર્મોનો ક્ષય કરીને કદાચિત્ નરકે ન પણ જાય માટે તે આગામી ભવને વિષે સુખી થશે એમ પણ સંભવ કેમ નથી થતો, જેથી તેને નિર્દયપણે મારવો જોઈએ એમ કહોછો ?

૧૫૬ દુઃખીને જો મારીએ તો તે નરકે પણ જાય, અને જો એને ન મારીએ તો તમારા મત પ્રમાણે તે બીજા અન્ય જીવોને મારીને પુણ્ય ઉપાર્જન કરે તેથી તે નરકે કદાચ ન પણ જાય; તેથી પાપીને મારવાથી તેમના પાપનો ક્ષય થશે એ જે તમે કહોછો તે વાતમાં સંશય નથી એમ કેમ કહોછો. હવે વાદીએ નારકીના જીવોને ઘણા દુઃખનો ભોગ હોવા છતાં પણ નારકીના આવખાનો બંધ તથા નરકમાં ઉત્પત્તિ ન હોવાથી તે નારકીને કર્મનો ક્ષય થાય છે એમ માની દુઃખી જીવોને પણ મારવાથી તેમના કર્મનો ક્ષય થશે એમ જે કહ્યું હતું તેનો ઉત્તર આપે છે કે, નારકીઓનું આયુષ્ય નિરૂપક્રમ હોવાથી તથા શરીર છેદાએલું છતાં પણ પારાની પેઠે વૈક્રિય હોવાને લીધે એ-

કત્ર થવાથી દેહને અત્યંત તિવ્ર દહનપાટનાદિક વેદનાઓ છતાં પણ તે દુઃખથી મૂર્છિત થએલાઓને તિવ્ર સંકલેશ થતો નથી.

૧૫૭ તેજ તિવ્રસંકલેશનો અભાવ પ્રત્યક્ષ દ્રષ્ટાંતે કરીને બતાવી આપે છે. આ લોકમાં પણ મૂર્છાને પામેલા મૂઢચેતનાવાળા અને દુઃખમાં ઘેરાઈ ગએલા જીવો તે દુઃખાદિ માત્રની અંદરજ જેની ચિત્તક્રિયા રોકાઇ છે એવા છતાં સ્ત્રી આદીકની અંદર રાગદ્વેષ પરિણામવાળા થતાં નથી.

૧૫૮ જે નારકીઓનુ ઉદાહરણ આપ્યું છે તેઓને વેદનીય કર્મના ઉદયથી ઉત્પન્ન થએલા શરીરવેદનાના તિવ્રભાવને લીધે કોઈ સમુદ્ઘાત કરતો હોય તેની પેઠે ઘણા ક્રૂર વિગેરે માઠા પરિણામ થતાં નથી. આમ તિવ્ર રાગ દ્વેષનો અભાવ છે તેથી વેદની સમુદ્ઘાત કરતાં નારકીઓના બંધ પણ પાતળો છે. અને ક્ષય પણ એકાન્તે ઉત્કૃષ્ટ નથી. યુક્તિથી સિદ્ધ કરેલા અર્થને સિદ્ધ કરવા માટે આગમનુ પ્રમાણ આપે છે.

૧૫૯ જે કર્મે નારકી ઘણા ક્રોડ વર્ષે ખપાવે છે તે કર્મ જ્ઞાની ઉચ્છવાસમાત્રમાં મન વચન કાયાએ ગુપ્ત થયો થકો ખપાવે છે

૧૬૦ આ હમણાં ૧૫૬ મા શ્લોકમાં કહ્યું એ કારણથી એટલે તેવા દુઃખી પાપ કરવાવાળા નારકીઓને પણ તેવા સંકલેશના અભાવને લીધે જેટલાં કર્મનો ક્ષય છે તેટલાનો બંધ થતો નથી.

૧૬૧ વાદી કહે છે કે જેવી રીતે તમારા મત પ્રમાણે નારકીઓની તિવ્રવેદનાઓને લીધે મૂર્છા થવાથી સંકલેશ પરિણામ થતો નથી અને તે સંકલેશ પરિણામના અભાવને લીધે નારકીને થોડા કર્મ બંધાતા ઘણા કર્મ નાશ પામે છે. તેમ અમે દુઃખી જીવને મારીશું તેને પણ સંકલેશ થવાથી ઓછા કર્મ બંધાશે અને ઘણાનો નાશ થશે. તાત્પર્યમાં મૂર્છિતપણું એજ કર્મ

ક્ષયનુ કારણ થયું. કેમકે મૂર્છિત ન થાય તો તેને સંકલેશ થવાને લીધે તેવા કર્મનો નાશ થતો નથી માટે જરૂર મૂર્છા સહિત વધ કરવો જોઇએ. ત્યારે શાસ્ત્રકાર નારકીઓનુ શરીર અસાતા વેદનીય આદિ કર્મોને સહન કરવામાં સમર્થ તથા નિરૂપક્રમ આયુષ્યથી ધારણ કરેલું હોવાથી તેને તેવા દુઃખનુ વેદન થઇ શકે, પણ બીજા જીવો કે જેઓનુ શરીર ઔદારીક અને આયુષ્ય સોપક્રમ છે તેવાઓને તેવા દુઃખની છાયામાત્રથીજ મૃત્યુ થાય અને તે કર્મ તેમના તેમ આત્મામાં રહે કે જેનુ વિપાક આગલા ભવે ભોગવવું પડે પણ નારકીની માફક ક્ષય થાય નહિ, માટે તે દૃષ્ટાંતથી ઔદારીક શરીરવાળાને મારવા તે પરભવમાં તેમને દુઃખી કરવાનુંજ છે. એવી રીતે મારનારને આ શ્રીને કર્મક્ષયાદિકનું વિવેચને પાછળ સંક્ષેપથી કહેવાએલુ વાદીને ધ્યાનમાં રહ્યું હશે એમ ધારી મારનારને કર્મક્ષય થાય નહિ તે જણાવતાં કહે છે કે મારનારને જો જીવ મારવાથી કર્મ બંધાએલા હોય તો તેના ક્ષય પણ તેનાથી થાયજ નહિ માટે તમારે અવધથીજ કર્મનો બંધ માનવો પડશે.

૧૬૨ અને આ પ્રકારે અવધથી કર્મબંધનો પક્ષ ગ્રહણ કરવાથી મુક્તજીવોને કર્મબંધ વિગેરે કોઇ પ્રકારે જેનુ સમાધાન કોઇથી થઇ શકે નહી તેવા પૂર્વે વર્ણવેલા દોષો આવશે અને દુઃખીને મારવાથી કર્મનો ક્ષય માનતાં તે કર્મક્ષયને લીધે થતી મુક્તિમાં ગયા પછી કોઇ પણ જીવનો વધ નહિ થવાને લીધે કર્મબંધથી સંસારમાં આવવું. એટલે તાત્પર્યથી વધથી થએલો કર્મક્ષય નકામોજ થયો. અને તેને મારવાથી આગામીકાળે તેના વધનો અંતરાય થતો હોવાથી તેને અવધજન્ય પાપનો બંધ કરાવનાર મારનારજ થશે. ઇત્યાદી દૂષણો આવશે.

૧૬૩ આ પૂર્વાપર વિરોધ વિગેરે સેંકડો દોષવાળુ બોલા

માણસને વિસ્મય કરનારૂં મત મિથ્યાત્વ છે. પણ સાચી યુક્તિ કરતા પ્રશ્ન થાય, તેથી ઘણા વિસ્તારથી સર્યું.

૧૬૪ કેટલાક આગમનો ખરો ભાવાર્થ નહિ સમજેલા વાદીઓ કહે છે કે વધની નિવૃત્તિ કરવાથી પચ્ચખાણ કરનાર અને કરાવનાર બન્નેને વધ ન કરવાથી નિર્ધનાદિક દુષણોનો સંભવ હોવાથી પાપ લાગે છે.

૧૬૫ ગધનો વધ કરવાનો સમર્થ એવો શ્રાવક, કે જેણે આવશ્યક પચ્ચખાણ કરેલું છે, તે તેને સિંહ વગેરે ક્રૂર પ્રાણીને ન મારે અને તે સિંહ જો ગુણસ્થાનને મારે.

૧૬૬ અને આમ આચાર્યના તેથી નિર્ધન છે; થાય તો ઘણા જીવોને અત્યંત અનર્થ ઉપજે તેથી એ વધની નિવૃત્તિ કરનાર તથા કરાવનાર એ બન્નેને દોષ કેમ ન આવે? અવશ્ય દોષ આવે.

૧૬૭ તેથી પચ્ચખાણ નજ કરવા જોઈએ. પણ પોતાની મેળે સમયને ઉચિત વિચારીને અવિરૂદ્ધ કરવું જોઈએ.

૧૬૮ આને ઉત્તર આપે છે કે સિંહવધથી રક્ષણ કરાએલા આચાર્યો શું પાપીદાગેરવન વગેરે કોઈપણ, શાસનને નિંદા કરાવનાર કામ, ક્લિષ્ટ કર્મોદયથી કરીને, પોતાને અને શ્રાવકને શું અપકારનો હેતુ ન થાય?

૧૬૯ શું આ પ્રમાણે તીર્થની હાનિ ન થાય? અને જે સિંહને મારીએ તે ક્રૂર આશયને લીધે શું નરકે ન જાય? અને સિંહ જો જીવતો રહ્યો હોત તો શું સમ્યક્ત્વ નજ પામત?

૧૭૦ અને સિંહના મારવાથી બચેલો આચાર્ય શું રાત્રે પ્રમાદને લીધે સાપ વિગેરે ડસવાથી ન મરી જાય? તેથી આમાં પણ તમારા મત મુજબ દોષ નથી એ વિચારવાની વાત છે.

૧૭૧ આમ આગાની દોષનો ભય રાખીએ તો સર્વ રૂડી

પ્રવૃત્તિનો અભાવ આવી પડશે. દાખલા તરીકે અન્નનું દાન પણ ન આપવું જોઈએ. કારણકે શું અજીરણ વિગેરે દોષ સંભવતા નથી?

૧૭૨ અને તેથી આગામી દોષના ભયને લીધે અન્ન વિગેરે પોતે પણ ન ખાવું જોઇએ. અને જવું આવવું વિગેરે સર્વે યોગ્ય નથી. કારણકે જતાં વખતે કાંટો વાગે અથવા આવતાં ભિંત પડે ને અગદાક જવાય. તેથી આગામી દોષની શકાની નિવૃત્તિ નહી થવાને લીધે તો કાંઇપણ કરવું યોગ્ય નથી.

૧૭૩ આમ છે તેથી અનિવૃત્તિ પણ ઉપર કહેલા દોષોને લીધે કેમ કરવી જોઇએ. અને આલોચન પણ અપરાધનો સંભવ હોવાને લીધે યુક્ત નથી.

૧૭૪ આમ મતિવિભ્રમના કારણભૂત, તત્વપ્રતિપાદનાથે રહિત, અને અનુભવ લોક તથા આગમથી વિરૂદ્ધ, એવું આ વચન સિદ્ધાન્તના તત્વ સમજનારનું નથી.

૧૭૫ તે માટે શુદ્ધ ચિત્તવાળા, શ્રદ્ધાવાળા, જીનઆગમમાં કહેલી વિધિયે વધવિરતિને વિષે ઉદ્યમવાળા, અને જેના પરિણામ પડયા નથી એવા ધીરજવાળા, પચ્ચખાણ કરાવનાર અને કરનાર એ બન્ને, વિરતિને લીધે, પાપનો ક્ષય કરે છે. અર્થાત્ વિરતિ એજ પાપક્ષયનું કારણ છે અને તે તેના ઇચ્છનારે અવશ્યે કરવી જોઇએ.

એવી રીતે વધથી કર્મનો બન્ધ થાય છે અને નિવૃત્તિથી કર્મનો નાશ થાય છે એમ અનિષ્ણપગમ અને શ્રુણાગમ જણાવીને તેના કારણભૂત અવધનો સંભવ વધના સંભવેજ હોય. તો તે વધને માટે કેટલાકોની વિપ્રતિપત્તિઓ જણાવે છે.

૧૭૬ આત્માને દ્રવ્યપર્યાયમયી નહિ માનનારા કેવળ દ્રવ્યમયજ માનનારા તથા કેવળ પર્યાયમયજ માનનારા વાદીઓ અનુક્રમે કહે છે કે, જીવ નિત્ય હોવાથી તેનો નાશ કોઇ પણ

પ્રકારે થાય નહિ; તેમજ સ્વભાવે કરીને ક્ષણનાશી હોવાથી પણ પોતાની મેળે નાશ પામવાવાળો છે તેથી વધ કરનારને મારવાના પ્રયત્નનું સાફલ્ય ન થવાથી હિંસા થાય નહિ; અને જો હિંસાજ વાસ્તવિક નથી તો તેની વિરતિ આકાશના ફૂલ સુંઘવાની વિરતિ જેવી છે.

૧૭૭ કેવળ દ્રવ્યવાદી કહે છે કે જીવ એક સ્વભાવવાળો નિત્ય છે (અર્થાત્ ઉત્પત્તિ નાશ જેના નથી તથા એક સ્વભાવે સર્વથા સ્થિત છે તે નિત્ય કહેવાય છે) તેથી તેવો જીવનો વધ કેમ બને? કેમકે વધથી જો જીવનો ફેરફાર થાય તો તે જીવની અનિત્યતા કહેવાય અને જો આત્મામાં ફેરફાર કાંઇ પણ ન થાય તો હિંસા વસ્તુજ નહિ રહે. હવે તેમજ કેવળપર્યાયવાદી કહે છે કે પર્યાય શિવાય કોઇપણ દ્રવ્યલક્ષણ વસ્તુ જગતમાં નથી, અને તે પર્યાયો ક્ષણનાશી ન હોય તો કોઇ દીન નાશ પામે નહિ અને તેથી પ્રત્યક્ષ વિરોધ આવે, માટે ક્ષણનાશી પર્યાયોજ વસ્તુ છે. ત્યારે સ્વભાવે કરી પર્યાયમયી જે જીવલક્ષણ વસ્તુઓ અનિત્ય છે તેને ક્ષણલક્ષણજ નિયમિત નાશનુ કારણ હોવાથી, બીજા નાશના કારણની જરૂર પડતી નથી. માટે મરનારે કરેલો હિંસાનોપ્રયત્ન નકામોજ છે. તેથી હિંસા દ્રવ્યવાદી કે પર્યાયવાદી એકેને મતે બનતી નથી.

૧૭૮ એવી રીતે વધવિરતિનો અસંભવ દેખાડી ભેદાભેદ પક્ષથી પણ વધવિરતિનો અસંભવ દેખાડે છે: જીવ શરીરથી અન્ય છે કે તન્મય છે જો અન્ય હોય તો શરીરનો વધ કરવાથી જીવનો વધ કેમ થાય ? કારણકે જીવથી અન્ય પદાર્થ જે ઘટ તેના નાશથી જીવનો નાશ થતો નથી; તેમ જીવથી અન્ય જે શરીર તેના નાશથી જીવનો નાશ ન થવો જોઇયે.

૧૭૯ અને જો જીવ અને શરીર એકજ હોય તો પરલો

પેઠે જીવનો પણ સર્વથા નાશજ થવાનો; તો પછી પુણ્ય પાપ રહ્યું નહિ; તો તમારે વધવિરતિ શામાટે કરવી જોઇયે.

૧૮૦ અત્રે સિદ્ધાન્તી ઉત્તર આપે છે કે દ્રવ્યપણું જીવ નિત્ય છે, અને પર્યાયપણે અનિત્ય છે. અને શરીરથી તદ્રૂપ ન હોવાથી ભિન્ન છે. અને તેની અંદર અનુપ્રવેશ થયું હોવાથી દુગ્ધજળની માફક વ્યાધીને તેનાથી સુખદુઃખ ભોગવવાથી અભિન્નપણું છે. તેના વધથી વધવિરતિ કેમ અવિર્થક છે?

૧૮૧ જીવનું નિત્ય અને અનિત્યપણું શાસ્ત્રથી અને લોકવ્યવહારથી જાણવું અને જો જીવ એકાન્ત નિત્ય હોય કે એકાન્ત અનિત્ય હોય તો સંસાર વિગેરે ઘટતા નથી.

૧૮૨ દ્રવ્ય અને તેના સ્વભાવ જુદી વસ્તુ ન હોવાથી જે નિત્ય તે બીજી દશામાં જાય નહિ તો તેને ચાર ગતિમાં સંસારાનુરૂપ જે સંસાર તે કેમ ઘટે? અને તે સંસાર તો પ્રત્યક્ષજ છે. અને એકાન્ત અનિત્ય માનીયે તો ઉત્પત્તિના બીજા ક્ષણેજ નાશ પામેલો હોવાથી તેને પુણ્યપાપાદિનો બંધ ન થાય અને તેથી સંસાર નિર્હેતુકજ થાય.

૧૮૩ આ અનેકાન્તપક્ષ માનીયે તો લોકની અંદર પ્રસિદ્ધ એવા જવા આવવા વિગેરેનો વ્યવહાર પણ, સ્થિર સ્વભાવની હાની તથા ગમનસ્વભાવની ઉત્પત્તિને લીધે તથા ગમનની ઇચ્છા થવાની અનન્તર સંપૂર્ણ આત્માનો નાશ થવાથી કેવળ નિત્યવાદી અને કેવળ અનિત્યવાદીના મતે ઘટેજ નહિ. માટે તે જીવને આત્મારૂપ દ્રવ્યપણે નિત્ય માની જુદાજુદા પર્યાયોની અપેક્ષાએ અનિત્ય એમ જાણવું જોઇયે. તેજ દૃષ્ટાન્તથી સિદ્ધ કરી બતાવે છે.

૧૮૪ જેમ સોનારૂપે રહેલા સોનાના કડાં વિગેરે અનેક પ્રકારના પર્યાય ઉત્પન્ન થાય છે અને નાશ પામે છે.

૧૮૫ એમ કરવું અને ભોગવવાના નિમિત્તથી ચૈતન્યવાળા જીવદ્રવ્યનું નિત્ય અને અનિત્યપણું બન્નેથી સિદ્ધ થાય છે.

૧૮૬ જો એકાન્તે તે શરીરથી અન્ય છે એમ કહિયે તો તે જીવ શરીરાદિની ક્રિયાથી થએલો બંધ ન પડે. હવે કદાચ એમ કહો કે કોઈ જીવ શરીરથી અભ્યંતર છે તો પણ કર્મવ્યૂહગૂઢપણાને લીધે જીવને બંધ છે. તો પણ તે વાદીનાઉં કહેવું યુક્ત નથી કારણ કે આ જીવ પણ દેહથી અન્ય પદાર્થ હોવાને લીધે સિદ્ધાદિની માફક ક્રિયારહિત હોવાથી કર્તા પણ ન હોય.

૧૮૭ બીજાએ કરેલા એટલે પ્રકૃતિ વિગેરે કરેલા કર્મના અનુભવ છે એમ જો માનીયે તો અતિપ્રસંગ આવે; જેમ દેવદત્તના આત્માથી તેની પ્રકૃતિ જુદી છે ને તે દેવદત્ત જુદી એવી પ્રકૃતિના કરેલા અદૃષ્ટના ફળને ભોગવે તેમ યજ્ઞદત્તની પ્રકૃતિ દેવદત્તના આત્માથી ભિન્ન છે તે તેના કરેલા અદૃષ્ટના ફળનો ઉપભોગ પણ ભિન્નપણાના સરખાપણાને લીધે દેવદત્ત કરે. આમ અન્ય અન્યના કરેલા અદૃષ્ટના ફળને અન્ય અન્ય આત્મા પ્રકૃતિના ભિન્નપણાને લીધે ભોગવશે તો ધર્મ અનુષ્ઠાનનું વ્યર્થપણું, આકસ્મિક જગતના અદૃષ્ટ ફળના ભોગવવાને લીધે આવશે. અને અચેતન તે શી રીતે કરી શકે? અને જો ભોગનો અથવા શરીરનો અભાવ હોય તો અમૂર્ત ભોગવે શી રીતે ?

૧૮૮ અને અનુભવસિદ્ધ જે ચેતના છે તે પણ દેહમાં સિદ્ધ થશે નહિ, અને જ્યારે ચેતના ન હોય તો પ્રત્યક્ષ સુખ દુઃખ વિગેરે તો બીલકુલ ઘટશે નહિ.

૧૮૯ પણ માલા ચન્દન વિષ અને શસ્ત્ર વિગેરેના યોગથી શરીરમાં સુખ દુઃખ વિગેરે તો પ્રત્યક્ષ જણાય છે, અને માલા વિગેરેનો સ્પર્શ થાય તોપણ આત્માથી ભિન્ન જે ઘડા વિગેરે જે વસ્તુઓ તેમાં સુખ દુઃખ વિગેરે દેખાતા નથી.

૧૯૦ જીવનો અને શરીરનો અન્યોન્ય સંબંધ છે તેથી આ જીવ શરીરથી ભિન્નાભિન્ન છે, તેથી શરીરનો વધ કરીએ ત્યારે જીવનો પણ વધ થાય છે.

૧૯૧ વધ ત્રણ પ્રકારે થાય છે. ૧ મનુષ્યાદિ જીવપર્યાયનો વિનાશ. ૨ મરનારને દુઃખનું ઉત્પન્ન થવું અને ૩ આત્માનો સંકલેશ. આ રૂપ વધ જીનેશ્વર ભગવાને કહેલો છે તે પ્રયત્નથી વર્જવો જોઇયે.

---

૧૯૨ બીજા વાદીઓ અજ્ઞાનદશાને લીધે અકાળ મરણનો અભાવ માનીને વધની નિવૃત્તિ તે વાંઝણીના છોકરાનું માંસ ખાવાની નિવૃત્તિ સમાન કહે છે. તેઓ કહે છે કે કોઇ, અકાળે મરતોજ નથી; તેથી મારવાના પચ્ચખાણ કરવા તે નકામુ છે; કારણકે તે વાત કોઇ દીવસ બની શકવાનીજ નથી.

૧૯૩ તેઓ કહે છે કે પૂર્વે ઉપાર્જન કરેલું આયુકર્મ જેનું ક્ષય પામ્યુ નથી તે કદી મરતો નથી, અને જે જીવનું ક્ષય પામ્યું છે તે કદી જીવતો નથી, આમ સ્વભાવથીજ છે; તેથી વધ કેમ બને ? વાદી કહે છે કે કદાચ તમે એમ કહેશો કે ઉપક્રમથી થાય તો તે કહેવું પણ વ્યાજબી નથી.

૧૯૪ કારણકે જો અપ્રાપ્તકાળ કર્મને પણ ઉપક્રમ લાગતો હોય તો અકૃતઆગમ[1] અને કૃતનાશ[2] એવા દોષો આવવાથી મોક્ષને વિષે અવિશ્વાસ થવાનો.

---

૧ અકૃતઆગમઃ—મનુષ્યભવનું ૨૨ કરેલા વરસનું આયુષ્ય થોડા વરસમાં ભોગવી લેવાથી મરણના અનન્તર સમયે આગામી ભવના આયુષ્યનો ઉદય થાય તે કર્યા વિના કર્મનું આવવું થયુ. કેમકે અમુક વરસ પછી તે ભોગવવાનું તેણે કર્મ બાંધ્યું હતુ.

૨ કૃતનાશઃ—મનુષ્ય ભવનું બાકીના વરસ સુધી ભોગવવાનું કર્મ તે નાશ પામ્યું

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

૨૦૦ જેમ ફળ કાળે પણ પાકે છે, અને ઋતુ વગર અકા-ળે પણ પાકે છે. તેમ કર્મ પણ કાળે પાકે અને ઉપક્રમ વિગેરેથી અકાળે પણ પાકે.

૨૦૧ જેમ રસ્તો સરખો લાંબો હોય પણ ગતિના ફેરફા-રથી જુદા જુદા માણસોને ઓછો વધતો વખત લાગે છે, તથા મતિ તથા અભ્યાસના ફેરફારથી શાસ્ત્ર ભણવું કાળ ઓછો વધતો જુદા જુદા માણસોને લાગે છે.

૨૦૨ તેમ કર્મ સરખું હોય તો પણ પરિણામ વિગેરે કિ-યાના ફેરફારને લીધે વિપાકકાળ ઉત્કૃષ્ટ, મધ્યમ, અને જઘન્ય એમ જુદો જુદો હોય છે.

૨૦૩ અથવા જેમ લાંબી દોરી હોય ને તેને સળગાવીએ તો તેને બળતાં લાંબો વખત થાય છે ને એકઠી કરીને સળગા-વી હોય તો થોડા વખતમાં બળી જાય છે; અથવા જેમ પહોળું કરેલું લુગડું જલદી સુકાઇ જાય છે અને એકઠા કરેલા લુ-ગડાને સુકાતાં વાર લાગે છે, તેમ કર્મ સરખું હોય તોપણ તેનો વિપાકકાળ જુદો જુદો હોય છે.

૨૦૪-૨૦૫ વાદી શંકા કરે છે કે ઉપક્રમ થવાથી પણ જેવી રીતે બાંધ્યું હતું તેવી રીતે ભોગવ્યું નહિ તેથી અકૃતા-ગમ વિગેરે દોષો તેમને તેમ રહેશે; ત્યારે શાસ્ત્રકાર કહે છે કે તે ઉપક્રમ યોગ્યજ તે બાંધનારે તે કર્મ બાંધેલું છે. જેમ ઉપક્રમ થયેલો રોગ સાધ્યપણેજ ઉત્પન્ન થાય ને તેનો દવા વિગેરેથી નાશ થાય, તેમ અહિંઆં પણ ઉપક્રમ વિગેરેથી નાશ થાય. જો ઉપક્રમ ન લાગે તો કાળ આવે ત્યારે નાશ પામે, અને જો ઉપક્રમ લાગે તો જલદીથી નાશ પામે. —જેને ઉપક્રમને લીધે લાંબી સ્થિતિવાળુ છતાં પણ ટુંકી સ્થિ... પામે છે, તેથી તે સાધ્ય છે, અને જો ઉપ... ન લાગે તેઅસા

ધ્ય. એવી રીતે રોગની માફક કર્મ સાધ્ય અને અસાધ્ય એ બે પ્રકારનું જાણવું.

૨૦૬ અહિઆં સોપક્રમ તે સાધ્ય છે અને નિરૂપક્રમ તે અસાધ્ય છે એમ જાણવું. એવો જીનેશ્વર ભગવાને કહેલો સાધ્યાસાધ્યનો વિભાગ જાણવો.

૨૦૭ આ રીતે આયુને ઉપક્રમ લાગે છે એ વાત સિદ્ધ થઇ, અને એ વાતની જીનવચનથી શ્રદ્ધા કરવી. કારણકે જે છદ્મસ્થ છે તે કેવળજ્ઞાનથી જણાતા સર્વ ભાવ જાણવાને સમર્થ નથી.

૨૦૮ મરનાર પ્રાણીના આયુકર્મને ઉપક્રમ કરવાવાળો તે જ મારનાર તેથી તે વધલક્ષણ વસ્તુ અસંભવિત ન હોવાથી તે વધની નિવૃત્તિ તે વાંઝણીના છોકરાના માંસ ખાવાની પેઠે નિરર્થક કેમ થાય?

૨૦૯-૨૧૦ હિંસાનો સંભવ અને તેને લીધે તેનાથી નિવૃત્તિ કરવાનો ઉપદેશ, પૂર્વ પક્ષનો નિરાકરણ કરવા પૂર્વક, જણાવ્યો. તેમાં પણ વાદી શંકા કરે છે કે મરનારને થનારી વેદના અથવા આયુષ્ય કર્મનો ઉપક્રમ તે મરનારે તે પ્રકારનું કર્મ કરેલું હોવાથી તેને તે પ્રકારે ભોગવવું પડ્યું. મારનાર તો ફક્ત નિમિત્તમાત્રજ છે. કેમકે જે કર્મ, વિપાકના મદદગારી કારણોની સામગ્રી મળવાથી ફળ ભોગવાવવા અનેક પ્રકારનાં સ્વરૂપોને ઉત્પન્ન કરે છે અને તેજ જેનો સ્વભાવ છે એવું કર્મ, જે જીવે જેવી રીતનું કરેલું હોય તેને તેવી રીતે ભોગવવું પડે જ છે. કેમકે એમ ન માનીએ અને બધ કરતાં વિપરીત રીતે ફલ ભોગવવું માનીએ તો અકૃતાગમાદિ દૂષણો આવી પડે. હવે મારનાર તે મરનારનાં કરેલાં કર્મોનાં ફળો ભોગવવાની અંદર ફક્ત મદદગારી બને છે, તો તે મારનાર આયુકર્મનો વ

મ કેમ થાય? કેમકે તે ફળ પણ તે મરનારનેજ છે કે તેને તેવું છે પક્રમવાળું આયુષ્ય અને અશાતાવેદનીય કર્મ બાંધેલું હતું.

૨૧૧ વાદી કહે છે કે જો કદાચ એમ કહો કે મરનારે તેવું કર્મ કર્યું નથી તોપણ તે મારનાર પોતાની મેળે એને મારે છે; તો જેનો સ્વતંત્રપણે મારવાનો સ્વભાવ છે એવો તે મારનાર બીજા કોઇને કેમ નથી મારતો અને તે અમુક માણસ જે મરનાર તેનેજ મારે છે?

૨૧૨ ગર્વે મારનારાઓ સર્વે મારવા યોગ્યોને મારતા નથી ત્યારે કર્મની અપેક્ષા સિવાય સ્વતંત્રભાવે હિંસક મારે છે એમ કેમ મનાય? કદાચ કહો કે મારનાર નિયત હન્તૃસ્વભાવવાળો હોવાથી બધાને મારતો નથી; તો તે પણ યુક્ત નથી. કેમકે જ્યારે નિયત સ્વભાવથી મરણ છે તો મરનાર પ્રાણીનું કર્મ નિષ્ફળ ગયું.

૨૧૩ આનો ગુરૂમાહારાજ ઉત્તર આપે છે કે મરનાર પોતાના કરેલા કર્મ ભોગવે છે, તોપણ મારનારને તો નક્કિ સંક્લેશ થવાનો. અને તે સંક્લેશથી બંધ પણ થવાનો અને તે બંધને વધની વિરતિ કરવાથી વર્જવો જોઇએ.

૨૧૪ વાદી પુછે છે કે તે મારનારની વ્યક્તિથીજ અવશ્યે મરવાનું છે, એવું જેણે કર્મ બાંધ્યું છે તો વધવિરતિથી શું ફળ થાય છે? અહિંઆં ઉત્તર આપે છે કે વધ કર્યા પહેલાં પણ કર્મનો ક્ષય થવાથી તેને વંધમાં નિમિત્ત થવાનું કારણ બનશે નહિં.

૨૧૫ વધવિરતિથીજ શુદ્ધ જીવવીર્યથી કોઇ જીવને એવા પરિણામ થાય છે કે જેને એ જીવના હાથે મરવાનું હોય છે તેને માર્યા વગર પણ એ જીવ મોક્ષે જાય છે.

૨૧૬ વાદી કહે છે કે આ ઉક્ત ન્યાયથી તે મરનારનું તે કર્મ (એટલે અમુક મનુષ્યના હાથે મરવાનું તે) તેના કરેલા ફળ રૂપે પ્રાપ્ત થતું નથી. આનો ઉત્તર આપે છે કે અધ્યવસાય તથા

તેવા બીજા પણ આયખાના અપવર્તન વિગેરે કારણોને લઇને તેમ થતું નથી.

૨૧૭ પોતે કરેલું જુદા જુદા પ્રકારનું કર્મ પણ જેવું જે રીતે ભોગવવાનું બાંધ્યું હોય તે પ્રકારે ભોગવ્યા વગર જીવ અપૂર્વકરણના યોગથી મોક્ષને પામે છે, તો મારવાના કારણભૂત કર્મની કલ્પના કરવા વડે કરીને શું?

૨૧૮ ફેર ગુરૂ કહે છે કે કદાચ એમ કહો કે મારનારને અમુક જીવને મારવાનું કર્મ હોય ત્યાંસુધી મરનારને ચારિત્ર હોય નહિં કે જેથી કરીને ક્ષય સંભવે તો પારકાના એટલે મારનારના કરેલા કર્મના રોકાણથી ચારિત્રનો અભાવ હોવાને લીધે સુખ દુઃખ સંસાર અને મોક્ષનો અભાવ અને પોતાના કરેલા કર્મનું નિરર્થકપણું થાય છે.

૨૧૯ આ પ્રમાણે જે જીવે જે નથી કર્યું તે તેને રોકનાર હોવાથી અકૃતઆગમ, અને તેના શુભ પરિણામ હોય તોપણ બીજાનું કર્મ તેને રોકે તેથી શુભ પરિણામનું ફળ ન થાય તેથી કૃતનાશ, અને રોકાણ કરનારનું વિશેષપણું નહિ હોવાથી સ્વ અને પરનું એકપણું એવા દોષો આવે છે. અને આ દૂષણો આવવાથી બીજા જીવો ચારિત્ર પામે તેથી કર્મનો ક્ષય ચારિત્ર પાળનાર કરતાં બીજા જીવને થાય.

૨૨૦ આ પ્રકારે વધ કરવાથી કર્મબન્ધ થવાનો નિયમિત ભાવ થયો, તેથી કર્મબન્ધથી ડરતા પુરૂષોએ સર્વ પ્રયત્નથી વધવિરતિ કરવી અને વધવિરતિના અભાવે પ્રમાદને લીધે જીનેશ્વર ભગવાને કર્મબન્ધ કહેલો છે.

૨૨૧ કેટલાક વાદીઓ બાલ વિગેરેના વધ કરવાથી ઘણા પાપ થાય તેથી વધારે પાપ માને છે, અને વૃદ્ધ વિગે-

રેનો વધ કરવામાં ઓછા કર્મોનો ઉપક્રમ થાય એમ સમજી ઓછું પાપ માને છે.

૨૨૨ આ પણ વાદસ્થાન યુક્તિયાળું નથી કારણકે પાપ પરિણામે કહેલું છે, અને તે પાપ નિયત નથી. કારણકે આગમમાં હિંસા દ્રવ્ય ભાવ વિગેરે પ્રકારે જુદી જુદી વર્ણવેલી છે; તે જ હિંસાનું જુદાપણું બતાવતા વધ થયા છતાં પણ બન્ધ નહિ એ રૂપ દ્રવ્યહિંસા અને ભાવહિંસાનું ઉદાહરણ આપે છે.

૨૨૩ જવાને માટે ઇર્યાસમિતિથી ઉપયુક્ત સાધુ જ્યારે પગ ઉંચા કરે ત્યારે તેને લીધે કોઇ એકેન્દ્રિયાદિ જીવ ઘણી વેદના પામે અને મરી જાય.

૨૨૪ તો તે સાધુને આગમમાં તે નિમિત્તે સૂક્ષ્મ પણ બન્ધ કહ્યો નથી; કારણકે તે સાધુ અપ્રમાદી હતા. અને પ્રમાદ એ હિંસા એમ સિદ્ધાન્તમાં કહેલું છે. આમાં દ્રવ્યહિંસા થઇ પણ ભાવહિંસા નહિ. હવે દ્રવ્યથી હિંસા નહિ એટલે કોઇનો વધ નહિ પણ ભાવથી હિંસા થાય એવો દાખલો આપે છે.

૨૨૫ મન્દ પ્રકાશવાળી જગ્યામાં કાળા સાપના જેવું દોરડું જોઇને તે દોરડા ઉપર નિર્દય ખડ્ગથી ઘા કરે તો તેને સાપના વધનો પરિણામ છે.

૨૨૬ આ દૃષ્ટાન્તમાં જોકે સાપનો વધ થયો નથી. તોપણ મારવાના પરિણામને લીધે તે ઘા કરનારને સાંપરાયિક બન્ધ ખરેખર થાય છે એમ નક્કી જાણવું.

૨૨૭ મૃગને મારવાની ઇચ્છાએ મનુષ્ય કાનસુધી ખેંચીને બાણ છોડે, અને તે મૃગને મારે, તો તે મારનાર દ્રવ્યથી અને ભાવથી બન્ને રીતે ખરો હિંસક છે.

૨૨૮ દ્રવ્યથી અને ભાવથી એમ બન્ને પ્રકારે વધનો અભાવ હોય ત્યારે હિંસા ભંગાનુપૂર્વી ધ્વનિમાત્રજ સમજવી.

તોપણ શિષ્યની બુદ્ધિના વિકાશને માટે બતાવી છે, પણ તે દોષ રહિતજ છે.

૨૨૯ આમ પરિણામે બન્ધ હોવાથી હિંસામાં બાળ કે વૃદ્ધપણું સ્તોકમાત્રજ છે; એટલે હિંસામાં બાળ હોય કે વૃદ્ધ હોય તે એકજ છે; કારણકે મારનારને બાળને મારતાં તીવ્ર પરિણામ ન પણ હોય અને વૃદ્ધને મારતાં તીવ્ર પરિણામ હોય પણ ખરા.

૨૩૦ વાદી કદાચિત્ એમ કહે કે એ પ્રમાણે તો એટલે જો માર્યા છતાં પરિણામ ન હોય તો કર્મનો બંધ થાય નહિ. ત્યારે શાસ્ત્રકાર કહે છે કે મારે અને પરિણામ ન હોય, એમ કેમ બને. અને પરિણામ હોય તો બન્ધ કેમ ન થાય.

૨૩૧ કદાચિત્ જ્ઞાનથી કે કુશાસ્ત્રની ભાવનાથી વધમાં જો પરિણામ ન હોય તો બન્ને ઠેકાણે એજ અજ્ઞાન અને કુશાસ્ત્રની ભાવનારૂપ પરિણામ વધ કરતાં પણ વધારે અશુભ કર્મબન્ધનું કારણ છે; તો તે સાંપરાયિકબન્ધનું કારણ કેમ ન હોય?

૨૩૨ આ વધપરિણામનો જ્ઞાનાદિથીજ નાશ થાય છે. તેથી વધપરિણામના અભાવને ઇચ્છનારે હમેશાં જ્ઞાન વિગેરેમાં પ્રયત્ન કરવો જોઇયે.

૨૩૩ તેમ વાદીએ ઘણા થોડા આવખાના ઉપામરૂપ જે કારણ આપ્યું છે તે વિશે કહે છે કે બાળને મારવાથી ઘણા કર્મનુ ઉપામપણું પણ એકાન્તે નથી. કારણકે કેટલાક બાળકો થોડા આવખાવાળા પણ હોય છે, અને તેથી ઉલટું ઘરડાઓ લાંબા આવખાવાળા પણ હોય છે.

૨૩૪ શુભ પરિણામવાળા આચાર્યોએ તેજ કારણ માટે બાળ, વૃદ્ધ, તમામના વધની અંદર પાપ કહેલું છે. અને ઘણું કરીને પરિણામની ધારાને આધારે તે પાપનું વિચિત્રપણું થાય

છે. (ઘણુ કરીને એહવો શબ્દ કહેવાનુ કારણ એ કે સરખા પરિણામે પણ ગુણી માણસના વધમાં નિર્ગુણીના વધ કરતાં ઘણુંજ પાપ છે.)

---

૨૩૫ કેટલાક વાદી કહે છે કે જે જીવોના વધનો સંભવ છે તેને મારવાની નિવૃત્તિ કરવી એનો ઠીક છે. કારણકે જ્યાં વધ કરી શકાય ત્યાં વધ ન કરવાથી (એટલે આપતિત અકરણ હોય ત્યારે) વધ કરવાની શક્તિનો નિષેધ થવાથી ફળ એમ કહેવુ ઉચિત છે.

૨૩૬ અને અવિષયમાં પ્રવૃત્તિ થતી નથી. અર્થાત્ નારકી દેવાદીક જે હિંસાના વિષયભૂત નથી. તેઓને મારવાની નિવૃત્તિથી જે ધર્મનું માનવું, તે ગાય અને કુક્કરને છેદવાવાળાને પાકને લીધે હાથ ચાલતા ન હોવાથી માછલાને મારવાને શક્તિ ન હોવાથી માછલાનો નાશ ન કરવામાં ધર્મ થાય એમ કહેવા જેવું છે. ને ત્યાં ફળનુ માનવુ તે વિદ્વાનોને કોઇપણ રીતે પ્રશંસવા જેવું નથી.

૨૩૭ શાસ્ત્રકાર, તે વાદીને ઉત્તર દેવા પહેલાં, વાદીએ ૨૩૫ મી ગાથામાં કહેલા " વધનો સંભવ " એ શબ્દનો વિચાર કરે છે કે સંભવ વસ્તુ શી ? શું તેજ વખત તેનો વધ કરવો તેનું નામ સંભવ કે કાળાન્તરે મારવું તેનું નામ સંભવ. અથવા જે મારવોજ નહિ તેનું નામ સંભવ. અથવા જે જીવના વધની નિવૃત્તિ કરીએ છીએ તે જીવને મારવાની શક્તિ તેનું નામ સંભવ અર્થાત્ આ વિકલ્પોમાંથી કિયા વિકલ્પનું નામ સંભવ સમજવું.

૨૩૮ જો વાદી તે વખતે વધ થાય એનું નામજ સંભવ કહેતો હોય તો, તે પ્રાણીની હિંસા થઈ જવાથી અવિષય એવી તે પ્રાણીના વધની નિવૃત્તિથી સર્યું. અર્થાત્ વધની નિવૃત્તિ પચ્ચવાનીજ નહિ. કદાચ વાદી કાળાંતરે મારવાનું નામ સંભવ ક-

તોપણ શિષ્યની બુદ્ધિના વિકાશને માટે બતાવી છે, પણ તે દોષ રહિતજ છે.

૨૨૯ આમ પરિણામે બન્ધ હોવાથી હિંસામાં બાળ કે વૃદ્ધપણું સ્તોકમાત્રજ છે; એટલે હિંસામાં બાળ હોય કે વૃદ્ધ હોય તે એકજ છે; કારણકે મારનારને બાળને મારતાં તીવ્ર પરિણામ ન પણ હોય અને વૃદ્ધને મારતાં તીવ્ર પરિણામ હોય પણ ખરા.

૨૩૦ વાદી કદાચિત્ એમ કહે કે એ પ્રમાણે તો એટલે જો માર્યા છતાં પરિણામ ન હોય તો કર્મનો બંધ થાય નહિ. ત્યારે શાસ્ત્રકાર કહે છે કે મારે અને પરિણામ ન હોય, એમ કેમ બને. અને પરિણામ હોય તો બન્ધ કેમ ન થાય.

૨૩૧ કદાચિત્ જ્ઞાનથી કે કુશાસ્ત્રની ભાવનાથી વધમાં જો પરિણામ ન હોય તો બન્ને ઠેકાણે એજ અજ્ઞાન અને કુશાસ્ત્રની ભાવનારૂપ પરિણામ વધ કરતાં પણ વધારે અશુભ કર્મ બન્ધનું કારણ છે; તો તે સાંપરાયિકબન્ધનું કારણ કેમ ન હોય?

૨૩૨ આ વધપરિણામનો જ્ઞાનાદિથીજ નાશ થાય છે. તેથી વધપરિણામના અભાવને ઇચ્છનારે હમેશાં જ્ઞાન વિગેરેમાં પ્રયત્ન કરવો જોઇયે.

૨૩૩ તેમ વાદીએ ઘણા થોડા આવખાના ઉપક્રમરૂપ જે કારણ આપ્યું છે તે વિષે કહે છે કે બાળને મારવાથી ઘણા કર્મનું ઉપક્રમપણું પણ એકાન્તે નથી. કારણકે કેટલાક બાળકો થોડા આવખાવાળા પણ હોય છે, અને તેથી ઉલટું ઘરડાઓ લાંબા આવખાવાળા પણ હોય છે.

૨૩૪ શુભ પરિણામવાળા આચાર્યોએ તેજ કારણ માટે બાળ, વૃદ્ધ, તમામના વધની અંદર પાપ કહેલું છે. અને ઘણું કરીને પરિણામની ધારાને આધારે તે પાપનું તિવ્ર મન્દપણું થાય

છે. (ઘણુ કરીને એહવો શબ્દ કહેવાનું કારણ એ કે સરખા પરિણામે પણ ગુણી માણસના વધમાં નિર્ગુણીના વધ કરતાં ઘણુજ પાપ છે.)

---

૨૩૫ કેટલાક વાદી કહે છે કે જે જીવોના વધનો સંભવ છે તેને મારવાની નિવૃત્તિ કરવી એતો ઠીક છે. કારણકે જ્યાં વધ કરી શકાય ત્યાં વધ ન કરવાથી (એટલે આપત્તિ અકરણ હોય ત્યારે) વધ કરવાની શક્તિનો નિષેધ થવાથી ફળ એમ કહેવુ ઉચિત છે.

૨૩૬ અને અવિષયમાં પ્રવૃત્તિ થતી નથી. અર્થાત્ નારકી દેવાદીક જે હિંસાના વિષયભૂત નથી. તેઓને મારવાની નિવૃત્તિથી જે ધર્મનુ માનવું, તે ગાય અને ડુક્કરને છેદવાવાળાને યાને લીધે હાથ ચાલતા ન હોવાથી માછલાને મારવાને શક્તિ ન હોવાથી માછલાનો નાશ ન કરવામાં ધર્મ થાય એમ કહેવા જેવું છે. ને ત્યાં ફળનુ માનવુ તે વિદ્વાનોને કોઇપણ રીતે પ્રશંસવા જેવું નથી.

૨૩૭ શાસ્ત્રકાર, તે વાદીને ઉત્તર દેવા પહેલાં, વાદીએ ૨૩૫ મી ગાથામાં કહેલા " વધનો સંભવ " એ શબ્દનો વિચાર કરે છે કે સંભવ વસ્તુ શી ? શું તેજ વખત તેનો વધ કરવો તેનું નામ સંભવ કે કાળાન્તરે મારવું તેનું નામ સંભવ. અથવા જે મારવોજ નહિ તેનું નામ સંભવ. અથવા જે જીવના વધની નિવૃત્તિ કરીએ છીએ તે જીવને મારવાની શક્તિ તેનું નામ સંભવ અર્થાત્ આ વિકલ્પોમાંથી ક્યા વિકલ્પનું નામ સંભવ સમજવું.

૨૩૮ જો વાદી તે વખતે વધ થાય એનું નામજ સંભવ કહેતા હોય તો, તે પ્રાણીની હિંસા થઈ જવાથી અવિષય એવી તે પ્રાણીના વધની નિવૃત્તિથી સર્યું. અર્થાત્ વધની નિવૃત્તિ થવાનીજ નહિ. કદાચ વાદી કાળાંતરે મારવાનું નામ સંભવ ક-

हेतो होय तो जे प्राणीने काळांतरे पण जरूर मारवानो छे ते प्राणीना वधनी निवृत्तिथी सर्युं. केमके ते वधनी प्रवृत्तिए करीने आगामीक काळने विशे जरूर नियमनो भंग थवानो. माटे ते वधनी निवृत्ति करवी नकामीज छे.

२३९ कदाच संभव शब्दनो अर्थ अवध एम कहो तो तेमां पण प्रमाण नथी. अर्थात् पहेलेथी मालुम पडवानुं नहि के आ जीवनो वध आ जीवथी नहिज थाय, तो निवृत्तिनो विषय अने अविषय बेमांथी एके पण शीरखी रीते मालुम पडवाना नहि. हवे कदाच संभव शब्दनो अर्थ शकित करवामां आवे तो शकित कार्यथीज मालम पडे छे. अर्थात् वध वगर जणातीज नथी. अने ज्यारे वध कराय त्यारे वधनिवृत्तिथी शुं?

२४० हवे कदाच उपला विकल्पो सिवाय बीजी रीते केहेवामां आवे के जे जातिनो वध कराय ते जातिमां वधनो संभव अने तेना विशे वधनी निवृत्ति करवी ते सफळ छे, तो एम कहेवुं पण युक्त नथी. केमके जातिमां तमामनो वध थइ शके एवो नियम नथी. तेज व्यभिचार जणावे छे.

२४१ जेम एक मनुष्यने मार्या छतां पण ते मारनार बीजा मनुष्यथी मराय छे, अने सिंहादिकने जन्मथी मांडीने नहि मारेलो छतां पण कोईक वखते ते सिंह मराय छे.

२४२ हवे वादी कहे छे के तमारा उपर कहेला दुषणो अमने नहि आवे, केमके एकने मार्यो पछी तेनी जातिना बधाने मारवाज अथवा एकने न मार्यो तो तेनी जातिना बधाने नहि मारवा, एवो नियम नथी एटले नियम एने अहींआं संभव कहेता नथी, पण फकत शकित होवी जोइए. जो शकित होय तो तेनी निवृत्ति करवी. शास्त्रकार कहे छे के एम पण नहि. कारणके ते शकित पण कार्यथीज जणाय छे; माटे दुषण आव-

વાનુજ. કેમકે તેને માર્યા વગર તે શક્તિનું જ્ઞાન થવાનુજ નહિ. અને જો મારે તો પછી નિવૃત્તિથી શું ? આ પૂર્વે કહેલુંજ છે. હવે કાર્ય વગર પણ શક્તિનો સદ્ભાવ માનીએ તો નારકીઆદીકની અંદર પણ તે નિવૃત્તિ કેમ નહિ. અર્થાત ત્યારે તો અવિશેષથીજ વધમાત્રની નિવૃત્તિ કરવીજ જોઇએ.

૨૪૩–૨૪૪ ત્યારે વાદી કહે છે કે આગમ પ્રમાણથી નારકી અને દેવતા વિગેરેનું નિરૂપક્રમ આવખું હોવાને લીધે તે કોઇથી પણ મારી શકાય નહિ, તો પછી તેના વધની નિવૃત્તિ કરવી કેમ નિષ્ફળ નહિ ? ત્યારે સિદ્ધાન્તી કહે છે કે તેજ આગમ પ્રમાણથી નારકી અને દેવતાના વધની નિવૃત્તિ સિદ્ધ થઈ. કેમકે આગમમાંજ કહેલું છે કે સર્વે જીવોને મારવા નહિ. અર્થાત જીવમાત્ર વિષયિક વધનો નિષધ કર્યો; અગર કદાચિત વાદી અર્ધ જરતીન્યાયને અનુસરીને કહે કે જેની અંદર પ્રવૃત્તિનો વિષય નથી તેની નિવૃત્તિ જણાવનાર આગમનું પ્રામાણ્ય પણ કબુલ કરવું યોગ્ય નથી. તો તેને હવે પુંઠથી પણ કહે છે કે તે નિવૃત્તિ દૂષણ રહિતજ છે. કારણકે તેઓના સંબંધી અશુભ વિચારોનુ વર્જન થવાથી શુભાશયની પુષ્ટિ થાય છે. અને માનસીક હિંસા તો તમામ જીવોના વિષયિક હોવાથી નિવૃત્તિ કરવી ઉત્તમ છે.

૨૪૫ વાદીએ જે પ્રાપ્ત થએલાનું નહિ કરવું કહેલું હતું; તેને માટે કહે છે કે તે પણ અપ્રમાદથી જુદું નથી. જો કદાચ અપ્રમાદથી ભિન્ન માનો તો તે નિવૃત્તિ નિષ્ફળજ થવાની; કેમકે ફળ અપ્રમાદી પણામાંજ છે.

૨૪૬ કદાચ વાદી કહે કે બીજા જીવને પીડા કરવાથી કાંઇક વધશક્તિની સ્ફુરાયમાનતા માલમ પડે અને પછી તેના વધની નિવૃત્તિ કરવી તેનું નામ આપન્નિન અકરણ કહેવાય

છે. તો શાસ્ત્રકાર કહે છે કે એનો ઉત્તર પણ દેવાઇ ગયો છે કે શક્તિ કાર્યથીજ જણાય છે અને શક્તિનું સ્ફુરાયમાન પણું પં. ડિતોને લોકને વિષે બહુ માન્ય નથી. કેમકે પીડા કરવાની અંદર મરણ ન થાય તોપણ બંધ છેજ.

૨૪૭ ઉપલા વાદથી નિશ્ચિત થયું કે જે નિવૃત્તિ ન કરવી તેજ વધ છે. કેમકે નિશ્ચયથી અનિવૃત્તિ પ્રમાદજ છે અથવા તે અનિવૃત્તિ વધનું કારણ છે. પરમાર્થથી વધનો વિષય પણ તે અનિવૃત્તિજ સ્પષ્ટ છે. કેમકે નિવૃત્તિ ન હોય તો પ્રવૃતિના પરિણામ જરૂર રહેવાના.

૨૪૮ હિંસા, મૃષાવાદ આદિ પાપોથી પાછા નહિ હઠેલાઓની સતત પ્રવૃત્તિ રહે છે. કારણ એજ કે નિવૃતિ થએલી નથી; તેની અંદર કુળાદિકનું વેર તેજ નિશ્ચય કરીને દૃષ્ટાંત છે.

૨૪૯–૨૫૦ જે પુરૂષોને પાછા નહિ હઠાવવાને લીધે અન્યોઅન્ય કુળવેર છે તેમને અન્યોઅન્ય વધક્રિયાનો અભાવ છતાં પણ તે વેર પોતાની મેળે શાન્તિ પામતુ નથી, અને તેથી જ તે વેરની શાન્તિ ન થવાને લીધે અન્યોઅન્ય બધન તાડન વિગેરે જેમ થાય છે તેમ અહિંઆં પણ અવિરતિની શાન્તિ નહિ થવાથી વધ બધાદિકનો સંભવ હોવાથી કર્મનો બંધ પણ થાય છે. હવે વાદી કહે છે કે જેમ તે અન્યોઅન્ય કુળવેરવાળાઓને સર્વેને મારવાનો વિચાર નથી. અર્થાત્ વેરવાળા કુળના માણસોને મારવાનો વિચાર છે, તો વધ બંધાદિક તેમને તેમના સંબંધીજ છે. એવી રીતે પચ્ચખાણ કરવાળાનો પણ સર્વે વિષય અનિવૃત્તિનો બધ આવવાનો અસંભવજ છે.

૨૫૧ ત્યારે શાસ્ત્રકાર ઉત્તર દે છે કે સર્વ જીવ વિષયિક ને અવિરતિવાળા જીવને વધનો વિચાર છેજ. કારણકે તે સામા-

ન્યપણે વધની પ્રવૃત્તિ કરે છે. જેમ તે કુળ વેરવાળો અન્યોન્ય સામાને મારવાની પ્રવૃત્તિ કરે છે તેવી રીતે, પ્રવૃત્તિ નહિ કરતાં છતાં પણ નિવૃત્તિ નહિ કરવાથી તે અવિરતિઓને વેરવાળાંની માફક દૂષણ છેજ.

૨૫૨ વાદી શંકા કરે છે કે સર્વ જીવ વિષયિક વેર નહિ હોવાથી સર્વ જીવ વિષયિક મારવાનો વિચાર કોઇનો પણ હોય નહિ. ત્યારે શાસ્ત્રકાર કહે છે કે સર્વ પ્રાણીઓની વિરાધના કરવાથી તથા તેવા તેવા ભાગ્ય ચંદનાદિકના ઉપભોગ કરવાથી વેરાદિક સિદ્ધજ છે. વળી કહે છે કે સંસાર કાંઇ નવો ઉત્પન્ન થએલો નથી, તેમ નાશ પણ પામવાનો નથી અને વિચિત્ર છે માટે તેની અંદર કયા કાળે કયા જીવે કયા જીવને મારવાનો વિચાર નહિ કર્યો હોય અથવા કયા જીવનો ઉપભોગ કે વિરાધના નહિ કરી હોય એ કહી શકાય નહિ.

૨૫૩ કર્મબંધને નહિ ઇચ્છતો પુરૂષ સાવદ્યયોગની નિવૃત્તિ જરૂર કરે. જે નારકીનો વધ નથી થતો તેની પણ અનિવૃત્તિથી ભાવની અશુભતા થવાને લીધે તે બંધ દઇ થાય. કારણકે કર્મબંધમાં ભાવની મુખ્યતા છે.

૨૫૪ આ કારણથી નિવૃત્તિ કરવી યુક્ત છે. મન વચન અને કાયાના કારણથી પ્રવૃત્તિ થાય છે, ને માટે પ્રવૃત્તિનો વિષય જીવમાત્ર હોય છે. અને તેથીજ મન વચન કાયાથી વધમાત્રની નિવૃત્તિ કરવી જોઇએ. તેજ જણાવે છે.

૨૫૫-૨૫૬ જીવ મનથી શું અશુભ ચિંતવતો નથી? વચનથી શું અશુભ બોલતો નથી? મનવડે ચિંતવવાથી તથા વચનવડે બોલવાથી પાપ નથી એમ પણ નથી; માટે સર્વથા સર્વ જીવોના વધની નિવૃત્તિ કરવી જોઇએ.

એવી રીતે મિથ્યાદર્શનોના [illegible]

વાદીઓ યદ્વા તદ્વા જે કાંઈપણ અન્ય બોલે તે પણ અસારજ જાણવું.

૨૫૭ વ્રતને અંગીકાર કરીને તેના અતિચારો શાસ્ત્રમાં કહ્યા પ્રમાણે જાણીને તે વ્રત સંપૂર્ણ પાળવાને માટે તે અતિચારો સર્વ ઉદ્યમથી છોડવા જોઈએ. *

૨૫૮ પ્રાણાતિપાત વિરતિ નામના વ્રતને વિષે અતિચાર પાળવાવાળાઓએ ગાય મનુષ્યાદિ પ્રાણીઓનો અગ્નિ આદિના ઉત્પાતમાં પણ છુટી ન શકે તેવો બંધ (૧) મર્મ સ્થળે વધ (૨) ચામડીનો છેદ (૩) અતિ ભાર ભરવો (૪) અને ભાતપાણીનો રોધ કરવો (૫) આ પાંચ અતિચારો ક્રોધાદિ કષાયે કરીને દુષ્ટ મનવાળા છતાં સેવવા નહિ. (છોકરાઓને ભણાવવાને અર્થે મારવો અથવા દાસ દાસી ઉપર પ્રસંગ આવે ગુસ્સે થવું તે અતિચાર નથી.)

૨૫૯ ફેર પણ પાણી ગાળેલું શુદ્ધ વાપરે, તથા લાકડાં ધાન્યાદિક જે ગ્રહણ કરેલાં હોય તેનો પરિભોગ પણ ત્રસ જીવોની રક્ષાને માટે વિધિથીજ કરે.

બીજું વ્રત.

૨૬૦ સ્થૂલ મૃષાવાદની વિરતિ તે બીજું અણુવ્રત છે. તે સ્થૂલ મૃષાવાદના કન્યાઅનૃત, ગોઅનૃત, ભૂમિઅનૃત, ન્યાસઅપહરણ, અને કૂટસાક્ષિત્વ એવા પાંચ પ્રકારો છે.

૨૬૧ ૧૦૮ માં શ્લોકમાં બતાવેલી વિધિએ આ સ્થૂલ મૃષાવાદ પણ વર્જવો. અહિંઆં વાદી પૂછે કે કુમારને અકુમાર કહેવો વિગેરે મૃષાવાદ અતિક્લિષ્ટ વિવક્ષાથી ઉત્પન્ન થાય છે, તો તેને ગ્રહણ કેમ નથી કરતા અને ફક્ત પાંચજ ગ્રહણ કરો છો. ગુરૂ કહે છે કે આ જે ગ્રહણ કર્યાં છે તેમાંજ ઉપલક્ષણથી

* ૨૫૭-૨૬૨-૨૬૬-૨૭૨-૨૭૭ આ પાંચ આર્યાઓ ક્ષેપક છે.

એ બધા પાપ આવી જાય છે એમ સમજવું.

૨૬૨ વ્રતને અંગીકાર કરીને તેના અતિચારો શાસ્ત્રમાં કહ્યા પ્રમાણે જાણીને તે વ્રત સંપૂર્ણ પાળવાને માટે તે અતિચારો સર્વ ઉદ્યમથી છોડવા જોઇએ.

૨૬૩ સહસાઅભ્યાખ્યાન, રહસ્યાભ્યાખ્યાન, સ્વદારામન્ત્રભેદ, મૃષોપદેશ, અને કુડા લેખ કરવા એ પાંચ સ્થૂલ મૃષાવાદના અતિચારો વર્જવા.

૨૬૪ બુદ્ધિથી સારી પેઠે વિચાર કરીને, આલોક અને પરલોક એ બન્ને ઠેકાણે અવિરુદ્ધ, અને પોતાને પારકાને અને બન્નેને સવધા પીડાજનક ન થાય તેવું બોલવું.

ત્રીજુ વ્રત.

૨૬૫ સ્થૂલ અદત્તાદાનની વિરતિ તે ત્રીજુ અણુવ્રત છે. તે સ્થુલ અદત્તાદાન વીતરાગ ભગવાને સચિત્ત અદત્તાદાન અને અચિત્ત અદત્તાદાન એમ બે પ્રકારે ટુંકાણમાં કહેલું છે.

૨૬૬ વિસ્તારથી મીઠું, ઘોડા, રૂપું, સોનુ વિગેરે અનેક પ્રકારનું અદત્તાદાન છે. ૧૦૮ મા શ્લોકમાં જે વિધિ કહી છે, તે વિધિથી રૂડી રીતે અદત્તાદાન વર્જવું.

૨૬૭ વ્રતને અંગીકાર કરીને તેના અતિચારો શાસ્ત્રમાં કહ્યા પ્રમાણે જાણીને તે વ્રત સંપૂર્ણ પાળવાને માટે તે અતિચારો સર્વ ઉદ્યમથી છોડવા જોઇએ.

૨૬૮ સ્તેનાહૃત, તસ્કર પ્રયોગ, વિરૂદ્ધ રાજ્યાતિક્રમ, કુડ માપ, અને તત્પ્રતિરૂપ વ્યવહાર એ પાંચ ત્રીજા અણુવ્રતના અતિચારો વર્જવા.

૨૬૯ પૈસાના ઉચિત વ્યાજનેજ ગ્રહણ કરે, અને સોપારી ચોખા વિગેરે દ્રવ્યોના વેચાણથી થયેલા લાભને ઉત્કૃષ્ટ રહિતપણે અર્થાત્ અહંકાર તેમજ દુષ્ટ વિચારોના રહિતપણેજ ગ-

હરણ કરે; અને બીજાનું પડેલું ગણુનો છતાં પણ લે નહિ.

ચોથું વ્રત.

૨૭૦ પરસ્ત્રીનો ત્યાગ અને સ્વદારાનો સંતોષ એ બન્ને ચોથું અણુવ્રત જાણવા. ઔદારિક અને વૈક્રિય એ બે શરીરવાળાઓની સાથે પરદારનું ગમન થાય છે.

૨૭૧ ૧૦૮ મી ગાથામાં જેમ કહ્યું તેમ આ પણ વર્જવા. સંસારરૂપ વૃક્ષના બીજભૂત જે રાગ દ્વેષ વિગેરે તેનાં કારણભૂત પાપ આ પરદારાગમન જીનેશ્વર ભગવાને કહેલું છે.

૨૭૨ વ્રતને અંગીકાર કરીને તેના અતિચારો શાસ્ત્રમાં કહ્યા પ્રમાણે જાણીને તે વ્રત સંપૂર્ણ પાળવાને માટે તે અતિચારો સર્વ ઉદ્યમથી છોડવા જોઈએ.

૨૭૩ થોડા કાળને માટે પરિગૃહિતા સંબંધી ગમન, અપરિગૃહિતાગમન, અનંગક્રીડા, પરવિવાહ કરણ, અને કામને વિષે તિવ્રાભિલાષ આ પાંચ ચોથા અણુવ્રતના અતિચારો જાણવા.

૨૭૪ મોહજનક વિકાર સહિત પારકી પ્રમદા તરફ જોવું એ વગેરે વર્જવું. કારણકે પરસ્ત્રી સંબંધી દર્શન બોલવું વિગેરે મદનના બાણો, ચારિત્ર પ્રાણનો નાશ કરનાર છે.

પાંચમું વ્રત.

૨૭૫ અનન્તજ્ઞાનના ધણી તીર્થંકર ભગવાને સચિત્ત અને અચિત્ત પદાર્થોમાં ઇચ્છાનું પરિમાણ કરવું તે પાંચમું અણુવ્રત ટુંકાણમાં કહેલું છે.

૨૭૬ વિસ્તારથી ક્ષેત્ર, વાસ્તુ, હિરણ્ય વિગેરેમાં અને દ્વિપદ વિગેરેમાં પરિમાણ કરવું તે પાંચમું અણુવ્રત છે. આગમમાં કહેલી રીતે, ૧૦૮ મી ગાથામાં બતાવ્યા મુજબ, પાંચમા અણુવ્રતનો વિષય વર્જવો.

૨૭૭ વ્રતને અંગીકાર કરીને તેના અતિચારો શાસ્ત્રમાં કહ્યા પ્રમાણે જાણીને તે વ્રત સંપૂર્ણ પાળવાને માટે તે અતિચારો સર્વ ઉદ્યમથી છોડવા જોઈએ.

૨૭૮ ક્ષેત્ર વિગેરેનો, હિરણ્ય વિગેરેનો, ધન વિગેરેનો, દ્વિપદ વિગેરેનો, તથા કાંસા વિગેરેનો રૂડી રીતે વિશુદ્ધ ચિત્તવાળા થઈને પરિમાણ ઓળંગવો નહિ.

૨૭૯ આ વસ્તુ લેવાથી શું એમ સંતોષ ભાવવો; અને જો કોઇ ચીજ અજાણતાં લીધી તો સ્તોક ઇચ્છાપરિમાણ કરવો; અને ફરીને આ હું ગ્રહણ નહિં કરૂં એમ ચિન્તવવું.

છઠ્ઠું વ્રત.

૨૮૦ ઉર્ધ્વ દિશાનું પરિમાણ કરવું, અધો દિશાનું પરિમાણ કરવું, અને તિર્યગ્ દિશાનું પરિમાણ કરવું, એ વીર ભગવાને શ્રાવકધર્મ સંબંધી પહેલું ગુણવ્રત કહેલું છે.

૨૮૧ તપાવેલા લોઢાના પિણ્ડ સરખો આ પ્રમાદવાળો આત્મા, જેની પ્રમાદશક્તિ અવિરતિને લીધે હણાયી નથી અને જે પ્રમાદ પાપ કારણવાળો છે, તે સર્વત્ર પાપ કેમ ન કરે.

૨૮૨ વિધિસહિત આ વ્રત અંગિકાર કરે સતે પ્રમાદરૂપ પાપ વર્જવાથી અવશ્યે ગુણ એટલે આત્મોપકાર થવાનો અતિચાર રહિત પાળવાના પરિણામવાળાને પણ, તે ગુણવ્રતને અંગિકાર કરવાથીજ આત્મોપકારરૂપ ગુણ થવાનો; પણ પરિણામ માત્રથી વ્રત લીધા શિવાય આત્મોપકારરૂપ ગુણ થતોજ નથી.

૨૮૩ વ્રત લીધાના કાળથી માંડીને સર્વદા ઉર્ધ્વપ્રમાણાતિક્રમ, અધઃપ્રમાણાતિક્રમ, તિર્યક્પ્રમાણાતિક્રમ, ક્ષેત્રવૃદ્ધિ, અને સ્મૃત્યન્તર્ધાન એ પાંચ અતિચારો ન સેવવા.

સાતમું વ્રત.

૨૮૪ ઉપભોગ પરિભોગ સંબંધી જે પરિમાણ કરવું તે બીજું ગુણવ્રત જાણવું. પરિમાણ કરવાથી અવિરતિને વ્યાપીને રહેલા દૂષણો થતા નથી, પણ ગુણ થાય છે.

૨૮૫ આ ઉપભોગ પરિભોગ, ભોજનથી અને કર્મથી એમ બે પ્રકારનો થાય છે એમ સમજવું. અને આ બન્નેના અતિચારો પણ ઠેકાણમાં જુદા જુદા કહીશું.

૨૮૬ સચિત્ત આહાર, સચિત્ત પ્રતિબદ્ધ આહાર, અપકવ ઔષધિ ભક્ષણ, દુઃપકવ ઔષધિ ભક્ષણ, અને તુચ્છ ઔષધિ ભક્ષણ એ પાંચ ભોજનના અતિચારો આગમમાં કહેલી રીતે વર્જવા.

૨૮૭-૨૮૮ અંગારકર્મ, વનકર્મ, શકટકર્મ, ભાટકકર્મ, સ્ફોટનકર્મ, દન્તનો વેપાર, લાક્ષનો વેપાર, રસનો વેપાર, કેશનો વેપાર, અને વિષનો વેપાર. યન્ત્રપીડનકર્મ, નિર્લાછનકર્મ, દવદાન, સરોવર દ્રહ અને તલાવ આદિનો શોષન, અને અસતીપોષણ એમ ૧૫ કર્માદાન વર્જવા.

આઠમું વ્રત.

૨૮૯ અનર્થદણ્ડવિરતિ એ ત્રીજું ગુણવ્રત જાણવું. તે અનર્થદણ્ડ અપધ્યાન આચરિત, પ્રમાદઆચરિત, હિંસ્રઆચરિત, અને પાપોપદેશ એમ ચાર પ્રકારે છે.

૨૯૦ અનર્થદણ્ડથી જીવ બહુ કર્મ બાંધે છે. પ્રયોજન અનર્થ કરતાં થોડું હોવાથી, જીવ જેટલા કર્મ પ્રયોજનથી બાંધે છે તેના કરતાં ઘણાં (વીશેષ કર્મ વગર પ્રયોજને બાંધે છે; કારણકે પ્રયોજન તો કાલ વિગેરેથી નિયમિત હોય છે; પણ અનર્થમાં કોઈ નિયામક નથી.

૨૯૧ કન્દર્પ, કૌત્કુચ્ય, મૌખર્ય, સંયુક્તાધિકરણ, અને ઉપભોગ પરિભોગાતિરિક્તતા એ પાંચ અનર્થદણ્ડવિરતિ નામના ત્રીજા ગુણવ્રતના અતિચારો વર્જવા.

નવમું વ્રત.

૨૯૨ સાવદ્ય યોગના વર્જનરૂપ અને નિરવદ્ય યોગના સેવનરૂપ સામાયિક તે પહેલું શિક્ષાપદ જાણવું.

૨૯૩ અત્રે વાદી પુછે છે કે જે શ્રાવકે સામાયિક કર્યું છે તે સાવદ્યયોગની વિરતિ કરે છે, તેથી થોડા કાળ સુધી તો સાધુના જેવો છે, તો તે સાધુની માફક ત્રિવિધ ત્રિવિધ સર્વ સાવદ્ય યોગ કેમ નથી વર્જતો ? આનો ઉત્તર આપે છે કે શ્રાવકને ત્રિવિધે સર્વ સાવદ્યયોગ વર્જવાનો સંભવ નથી.

૨૯૪ શ્રાવકની એ પ્રમાણે પ્રવૃત્તિ હોવાને લીધે શ્રાવકને આરમ્ભમાં અનુમતિ અવ્યવચ્છિન્ન છે તેથી, તથા કનક વિગેરે દ્રવ્ય જાતિઓમાં આ સોનું વિગેરે મારૂં છે એમ મારાપણાની બુદ્ધિના આગ્રહની અનિવૃત્તિ છે તેથી, અને સામાયિક પાળ્યા પછી તે ચીજોનો ઉપયોગ કરે છે તેથી (કારણકે જો સર્વથા પ્રકારે એનો ત્યાગ કર્યો હોય તો સામાયિક પાળ્યા પછી પણ તે કનક વિગેરે ભોગવી ન શકે) શ્રાવક અને સાધુ વચ્ચે તીર્થંકર ભગવાને ભેદ કહેલો છે.

૨૯૫ બે પ્રકારની શિક્ષા, ગાથા, ઉપપાત, સ્થિતિ, ગતિ, કષાય, બન્ધ, વેદના પ્રતિપત્તિ, અને અતિચાર (એકના અતિક્રમે પાંચનો) આ બધામાં શ્રાવક ને સાધુમાં ફેર છે. તે વાત જુદી જુદી સિદ્ધ કરી આપે છે.[1]

૨૯૬ શિક્ષા બે પ્રકારની છે. ગ્રહણરૂપા, અને આસેવન-

---

૧ આ ગાથાના મૂળમાં पंच એ શબ્દને બદલે किंच એવો પાઠાન્તર છે.

રૂપ. આ બન્ને પ્રકારની શિક્ષા શ્રાવક અને સાધુને જુદી જુદી છે. સૂત્રથી અને અર્થથી જઘન્યમાં પાંચ સમિતિ અને ત્રણ ગુપ્તિરૂપ આઠ પ્રવચનમાતાથી માંડીને ઉત્કૃષ્ટથી ૧૪ મા પૂર્વના અન્ત સુધી ગ્રહણરૂપ શિક્ષા સાધુને હોય છે.

૨૯૭ અને શ્રાવક સૂત્રથી અને અર્થથી પ્રવચન માતાથી માંડીને ષડ્જીવનિકાયનાં અન્તસુધી અભ્યાસ કરી શકે અને અર્થથી પિંડૈષણા સુધી ધારી શકે હવે બીજી આસેવનારૂપ શિક્ષા કહે છે.

૨૯૮ સાધુ હમેશાં સંપૂર્ણ સામાચારી પાળે છે. પણ શ્રાવક સામાયિકના વખતે પણ અપરિજ્ઞાન (એટલે અભિપ્રાયની અનિવૃત્તિ થવાથી પાપોથી સર્વથા નિવૃત્તિપણું નહિ) વિગેરે કારણોને લીધે સાધુના જેવી સામાચારી પાળતો નથી.

૨૯૯ હવે સાધુ અને શ્રાવક જુદા હોય છે, તેમ જણાવી [illegible] આપે છે. શ્રાવક સામાયિક વખતે આ પ્રમાણે [illegible] કે [illegible] જે વખતે શ્રાવકે સામાયિક કર્યું છે તે વખતે તે સાધુ જેવા શ્રાવક છે. આ કારણથી વારંવાર સામાયિક કરવા. [illegible] શ્રાવકને સાધુના જેવા કહ્યા, પણ સાધુરૂપ ન કહ્યા. આ [illegible] શ્રાવક અને સાધુ વચ્ચે અન્તર [illegible] પણ પાડેલ છે.

૩૦૦ [illegible] સાધુને [illegible] નથી [illegible] સાધુને, અને [illegible] નથી [illegible] શ્રાવકને [illegible]

[illegible] છે.

૩૦૧ [illegible]
[illegible]
[illegible]

ત્રૈલોકમાં સાધુ અને શ્રાવકની ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિ ૩૩ સાગરોપમ અને ૨૨ સાગરોપમની અનુક્રમે હોય છે.

૩૭૨ અને સાધુ અને શ્રાવક બન્નેની જઘન્ય સ્થિતિ ત્રૈલોકયદર્શી ભગવાને પલ્યોપમ પૃથક્ત્વ અને પલ્યોપમ અનુક્રમે કહેલી છે.

૩૭૩ વ્યવહારથી સાધુ પાંચે ગતિમાં (નરક, તિર્યંચ, મનુષ્ય, દેવ, અને સિદ્ધ) અને શ્રાવક ચાર ગતિમાં (નરક તિર્યંચ, મનુષ્ય અને દેવ) આહીંઆંથી ચ્યવીને ઉપજે છે. કેટલાક, સાધુ ચોથી અથવા પાંચમી ગતિમાં (સુરગતિ અને મોક્ષગતિ) અને શ્રાવક ચોથી ગતિમાં (સુરગતિમાં) ઉપજે છે એમ કહે છે.

૩૭૪ સાધુને છેલ્લા સંજ્વલન કષાયનાજ ક્રોધાદિક ચાર ભેદોનો ઉદય તથા અનુદય હોય, અને શ્રાવકોને અપ્રત્યાખ્યાન પ્રત્યાખ્યાનાવરણ અને સંજ્વલન એ ત્રણના અથવા પહેલા વિના બેના એટલે પ્રત્યાખ્યાનાવરણ અને સંજ્વલનના ક્રોધાદિક ચારનો ઉદય હોવાથી બાર અથવા આઠ કષાયપ્રકૃતિનો ઉદય હોય છે.

૩૭૫ સાધુઓને સાત, આઠ, છ અથવા એક મૂલ પ્રકૃતિઓનો બંધ હોય છે, અથવા બંધ હોતો પણ નથી. શ્રાવકો જરૂર સાત આઠ પ્રકૃતિઓ બાંધે છે.

૩૭૬ આયુપ્રકૃતિ એકવાર બંધાતી હોવાથી તે છોડીને બાકીની સાત પ્રકૃતિઓ આગળ વિશેષે કહેવાશે તે શિવાયના સર્વે જીવો બાંધે છે. દશમે ગુણસ્થાને વર્તતા જીવો છ પ્રકૃતિઓ બાંધનારા વર્ણવેલા છે.

૩૭૭ તે સૂક્ષ્મ સંપરાયી જીવો મોહનીય અને આયુ શિવાયની છ પ્રકૃતિઓ બાંધે છે. ઉપશાન્તમોહવાળા, ક્ષીણમોહવાળા, અને કેવલી ભગવાનો (એટલે ૧૧, ૧૨, અને ૧૩ મા ગુણ

સ્થાનવાળા જીવો) શાતા વેદનીય નામની એક પ્રકૃતિ બાંધે છે.

૩૦૮ આ જીવો વળી બે સમયની સ્થિતિવાળા ઇર્યાપથના કર્મો બાંધે છે, પણ સાંપરાયિક બાંધતા નથી. શૈલેશીકરણવાળા જીવો (એટલે ૧૪મા ગુણસ્થાનવાળા જીવો) અબન્ધક હોય છે, એમ જાણવું.

૩૦૯ સાધુ આઠ, સાત અથવા ચાર કર્મપ્રકૃતિઓના વેદક હોય છે; શ્રાવકને અવશ્ય આઠનો વેદક જાણવો.

૩૧૦ સાધુ પાંચે મહાવ્રત લે છે. શ્રાવક એકાદિ અણુવ્રત લે છે. અથવા સાધુ એકવાર સામાયિક ગ્રહણ કરે છે, ને ફરીને મુકતા નથી. શ્રાવક વારંવાર ગ્રહણ કરે છે.

૩૧૧-૩૧૨ સાધુને એક વ્રતના અતિક્રમે બધાનો અતિક્રમ થાય છે. પણ શ્રાવકને અગિકાર કરેલા વ્રતનોજ અતિક્રમ થાય છે. મૂળ ગ્રંથમાં ૩૧૨મા શ્લોકમાં રહેલા કિંચ એવા વચના પાઠાન્તરને અનુસરીને કહેવામાં આવેલું છે કે સર્વ સાવદ્યયોગના પચ્ચખાણ કરીને જે માણસ સર્વવિરતિ બરોબર પાળતો નથી તે ગૃહસ્થીઓના દાનધર્મથી દાન નહિ દેવાને લીધે ચુકે છે, અને સર્વવિરતિ પાળતો નહિ હોવાથી સાધુના સર્વવિરતિરૂપ વ્રતથી પણ ચુકે છે.

૩૧૩ સામાયિક કરીને મનનું દુઃપ્રણિધાન, વચનનું દુઃપ્રણિધાન, કાયાનું દુઃપ્રણિધાન, સ્મૃત્યકરણતા અને અનવસ્થિત કરવું એ પાંચ અતિચાર વર્જવા.

૩૧૪ સામાયિક કરીને જે શ્રાવક આર્તધ્યાનના વશ થઇને ઘરચિન્તા ચિન્તવે છે તેનું સામાયિક નિરર્થક છે.

૩૧૫ જેને સામાયિક કર્યું છે તેને પહેલાં બુદ્ધિથી વિચારીને નિરવદ્ય વચન બોલવું; નહિ તો સામાયિક ન થાય.

૩૧૬ નિરૂખ્યા વગર તથા પ્રમાર્જ્યા વગર જે ઇર્યાપથાદિ

સ્થાન સેવે છે, તેથી હિંસા ન થાય તોપણ, પ્રમાદને લીધે સામાયિક કર્યું નથી.

૩૧૭ પ્રમાદને લીધે સામાયિક કયારે કરવું તે જેને યાદ નથી, અથવા સામાયિક કર્યું છે કે નથી કર્યું એ જેને યાદ નથી તે માણસનું સામાયિક કરેલું પણ નિરર્થક છે.

૩૧૮ સામાયિક કરીને તેજ ક્ષણે પાળે અથવા મરજી મુજબ કરે તે અનવસ્થિત સામાયિક જાણવું. આ અનાદરને લીધે શુદ્ધ નથી

દશમું વ્રત.

૩૧૯ દિગ્વ્રતમાં લીધેલા દિશાના પરિમાણનું દરરોજ જે સંક્ષેપથી પરિમાણ કરવું તે બીજું શિક્ષાવ્રત કહેલું છે.

૩૨૦ ધોડાને વિષે સંક્ષેપ કરવો તે આખા શરીરમાં વ્યાપેલા સાપના ઝેરને ડંકાણમાં લાવવાની માફક અપ્રમાદરૂપ હોવાથી અને આશયની શુદ્ધિ કરનાર હોવાથી હિતકારીજ છે. અને તે માટે પ્રયત્ને કરીને એનું પાલન કરવું જોઇએ.

૩૨૧ આનયનપ્રયોગ, પ્રેષ્યપ્રયોગ, શબ્દાનુપાત, રૂપાનુપાત, અને બહાર પુદ્ગલ નાંખવું એ પાંચ અતિચાર વર્જવા.

અગીયારમું વ્રત.

૩૨૨ આહારપૌષધ, શરીરસત્કારપૌષધ, બ્રહ્મપૌષધ અને અવ્યાપારપૌષધ એ ત્રીજું શિક્ષાવ્રત છે.

૩૨૩ આ ચારે પ્રકારના પૌષધ પ્રત્યેક, દેશથી અને સર્વથી એમ બબ્બે પ્રકારના છે. દેશ પૌષધની અંદર સામાયિક ઉચ્ચરવાનો નિયમ નથી. સર્વ પૌષધમાં સામાયિક અવશ્ય કરવું જોઇએ.

૩૨૪-૩૨૫ અપ્રત્યુપેક્ષિત અને દુષ્પ્રત્યુપેક્ષિત શય્યા સંસ્તારાનું સેવવું, અપ્રમાર્જિત અને દુઃપ્રમાર્જિત શય્યા સંસ્તા-

રકનું સેવવું, અપ્રત્યુપેક્ષિત અને દુઃપ્રત્યુપેક્ષિત સ્થણ્ડિલાદિ ભૂમિનું સેવવું, અપ્રમાર્જિત અને દુઃપ્રમાર્જિત સ્થણ્ડિલાદિ ભૂમિનું સેવવુ અને લીધેલા પોષધનું બરોબર નહિ પાળવું આ પાંચે અતિચાર, ઉદ્યમવાળા થઇને આહારાદિ સર્વ પોષધોને વિશે રૂડી રીતે વર્જવા.

બારમું વ્રત.

૩૨૬-૩૨૭ ન્યાયોપાર્જિત, કલ્પનીય, પોતાનું ભલું થવાની બુદ્ધિથી, અને પરમભક્તિથી, સાધુઓને દેશ-કાળ-શ્રદ્ધા-સત્કાર-ક્રમ-યુક્ત અન્ન વિગેરેનું દાન આપવું તે જીનેશ્વર ભગવાને શ્રાવકનું છેલ્લું શિક્ષાપદ કહેલું છે.

૩૨૮ સચિત્ત નિક્ષેપણ, સચિત્ત પિધાન, કાળાતિક્રમણ, પરવ્યપદેશ. અને મત્સર્ય આ પાંચ અતિચાર વર્જવા,

૩૨૯ એવી રીતે શ્રાવકના ધર્મની અંદર અણુવ્રતો અને ગુણવ્રતો જે કહેલા છે તે યાવજ્જીવ હોય છે, અને શિક્ષાવ્રત તો થોડા કાળનાજ હોય છે.

૩૩૦ ગૃહસ્થીઓના પચ્ચખાણના ભાંગા ૧૪૭ થાયછે. તે ૧૪૭ ભાંગા નીચે બતાવ્યા મુજબ પ્રયત્નથી જાણવા.

૩૩૧ (૧) ત્રણ યોગ અને ત્રણ કરણ, (૨) ત્રણ યોગ અને બે કરણ, (૩) ત્રણ યોગ અને એક કરણ, (૪) બે યોગ અને ત્રણ કરણ, (૫) બે યોગ અને બે કરણ, (૬) બે યોગ અને એક કરણ, (૭) એક યોગ અને ત્રણ કરણ, (૮) એક યોગ અને બે કરણ, અને (૯) એક યોગ અને એક કરણ. જ્યાં આગળ ત્રણ યોગ અને ત્રણ કરણ છે ત્યાં ફેર નહિ હોવાથી, એકજ ભાંગો થાય. બે કરણમાં, પહેલો બીજો, પહેલો ત્રીજો, અને બીજો ત્રીજો એવી રીતે ત્રણ સમજવા. અને એક કરણમાં.

પહેલો, બીજો, અને ત્રીજો. એ રીતે ત્રણ સમજવા.*

૩૩૨ પહેલા પદમાં એકજ ભાંગો; બાકીના પદોમાં, બીજામાં ત્રણ, ત્રીજામાં ત્રણ, ચોથામાં ત્રણ, પાંચમામાં નવ, છઠ્ઠામાં નવ, સાતમામાં ત્રણ, આઠમામાં નવ, અને નવમામાં, નવ, એમ કુલ ૪૯ થયા; તેને ભૂત વર્તમાન અને ભવિષ્ય કાળને આશ્રિને ત્રણ ગુણા કરીએ ત્યારે ઉપર બતાવેલા ૧૪૭ ભાંગા થાય છે.

૩૩૩ મન વચન અને કાયાયે કરવું નહિ, કરાવવું નહિ, કરતાં પ્રત્યે અનુમોદવું નહિ એ એક ભાંગો. એવી રીતે બાકીના જાણવા.

૩૩૪ મન વચન અને કાયાયે કરે નહિ, કરાવે નહિ, અને અનુમોદે નહિ, આવો ત્રિવિધ ત્રિવિધ ભાંગો દેશવિરતિ એવા ગૃહસ્થને કેમ સંભવે ! ગુરૂ કહે છે કે જવા આવવાનો જ્યાં આગળ વિષય નથી એવી બહારની જગ્યામાંના પદાર્થોના, અનુમતિથી પણ, પચ્ચખાણનો પ્રતિષેધ થઇ શકે નહિ.

૩૩૫ કેટલાક વાદીઓ કહે છે કે ગૃહસ્થને ત્રિવિધ ત્રિવિધ પચ્ચખાણ હોયજ નહિ પણ તે વાત યુક્ત નથી. કારણકે ભગવતી સૂત્રની અંદર વિશેષથી ત્રિવિધ ત્રિવિધ પચ્ચખાણ કહેલું છે.

૩૩૬ વાદી ફેર શંકા કરે છે કે ત્યારે (આવશ્યક) નિર્યુક્તિની અંદર અનુમતિનું પચ્ચખાણ શ્રાવકને ન હોય એમ નિષેધ કેમ કર્યો ! ગુરૂ કહે છે કે તે નિષેધ શ્રાવકને પોતાના વ્યવહારમાં આવતા પદાર્થોની અનુમતિને આશ્રિને હોવાથી ત્યાં આગળ અનુમતિનો નિષેધ રાખેલો છે; અથવા સામાન્ય પ્રત્યા

*યોગ.	૩	૩	૩	૨	૨	૨	૧	૧	૧
કરણ.	૩	૨	૧	૩	૨	૧	૩	૨	૧
કુલ ભાંગાની સંખ્યા	૧	૩	૩	૩	૯	૯	૩	૯	૯

સ્થાનમાં ત્રિવિધ ત્રિવિધ ન હોય તો કાંઈ દૂષણ નથી. સ્વયંભૂરમણ સમુદ્રાદિકનાં મત્સ્યાદિકના વિશેષ પચ્ચખ્ખાણને વિશેષ ત્રિવિધ ત્રિવિધ બને છે માટે તમારૂં કહેલું દૂષણ અત્રે લાગતું નથી.

૩૩૭ દિક્ષા લેવાના ભાવવાળા પુત્રાદિક સન્તતિના નિમિત્તને માટેજ અગીઆરમી પડિમાને અંગિકાર કરાવવાળા ગૃહસ્થીને સ્વવિષય પણ ત્રિવિધ ત્રિવિધ પચ્ચખ્ખાણ હોય છે.

૩૩૮ અહિંઆં કોઇ પુછે છે કે મનથી કરવું કરાવવું અને અનુમોદવું તે શી રીતે? ગુરૂ ઉત્તર આપે છે કે જેમ કાયાથી અને વચનથી કરવું કરાવવું અને અનુમોદવું તેમ મનથી પણ સમજવું.

૩૩૯-૩૪૦ કારણકે કાયાથી અને વચનથી કરવું કરાવવું અને અનુમોદવું તેનો આધાર મનયોગ ઉપર છે. અથવા સાવદ્યયોગનું ચિન્તવવું એ મનથી કરવું એમ વીતરાગ ભગવાને પ્રરૂપેલું છે. અમુક માણસ સાવદ્ય કામ કરે એવું જે મનમાં ચિન્તવવું તે મનથી કરાવવું સમજવું. અને કોઇ માણસે સાવદ્ય કાંઇ કર્યું હોય તેનો મનમાં વિચાર કરે જે આને સારૂં કર્યું. એ મનથી અનુમોદવું સમજવું.

સામાચારી.

૩૪૧ જે ઠેકાણે સાધુનું આગમન અને સાધુનો સમાગમ હોય, ચૈત્યગૃહ હોય, અને સમાન ધાર્મિકો હોય, તે ઠેકાણે શ્રાવકે રહેવું જોઇએ.

૩૪૨ કારણકે સાધુઓને વાંદવાથી તેમના ગુણોનું બહુમાન થવાથી પાપ નાશ પામે છે; સાધુઓ પાસે સાંભળવાથી યથાર્થજ્ઞાન અસંદિગ્ધ થાય છે; અને પ્રાસુક દાન આપવાથી નિર્જરા થાય અને જ્ઞાન વિગેરેનો ઉપકાર થાય છે.

૩૪૩ જ્યાં ચૈત્યગૃહ હોય ત્યાં રહેવાથી આગમમાં કહેલી

વિધિસહિત ચૈત્યવંદન પૂજા વિગેરે કરવાથી મિથ્યાદર્શન નાશ પામે છે. અને તે ચૈત્યવંદન પૂજા વિગેરે સમ્યગ્દર્શનની વિશુદ્ધિનો હેતુ છે; એમ વીતરાગ ભગવાને કહેલું છે.

૩૪૪ જ્યાં સમાન ધાર્મિક રહેતા હોય ત્યાં રહેવાથી, સાધર્મિકને સ્થિર કરવું અથવા પોતાનું ધર્મને વિષે સ્થિર થવું તે, તથા સંસારના સારભૂત વાત્સલ્યનું કરવું તે, અને સમ્યગ્દર્શનાદિરૂપ માર્ગને સહાય કરવાથી સમ્યગ્દર્શનાદિકનો નાશ ન થાય એ વિગેરે ગુણો થાય છે.

૩૪૫ નવકાર મંત્ર જપતાં ઉઠવું. હું શ્રાવક છું એમ વિચાર કરવો, પછી મંત વિગેરે વિષયમાં યોગ કરવો, ચૈત્યવંદન કરવું, પછી વિધિપૂર્વક પચ્ચખાણ કરવું.

૩૪૬ પરોડમાં આ પ્રમાણે પોતાની ક્રિયા કરીને પછી ચૈત્યોમાં પૂજા વિગેરે કરવી. પછી સાધુ પાસે પહેલું જેમ ધાર્યું હોય તેમ પચ્ચખાણ લેવું.

૩૪૭ વાદી કહે છે કે પૂજામાં કાયવધ થાય છે અને આગમમાં કાયવધનો નિષેધ કરેલો છે, અને તે પૂજા અર્હંતને કાંઇ ઉપકારી નથી; તેથી તે કહે છે કે પૂજા ન કરવી જોઇયે.

૩૪૮ અત્રે ગુરૂ ઉત્તર આપે છે કે જો કે ભગવાનની પૂજામાં કાયવધ થાય છે, તોપણ તે પૂજા પરિણામવિશુદ્ધિનું કારણ હોવાથી કરવી જોઇયે.

૩૪૯ સિદ્ધાન્તમાં દ્રવ્યસ્તવ વિષયિક કુવાનું દ્રષ્ટાન્ત આ સંબંધમાં આપેલું છે અને ગૃહસ્થીઓ હંમેશાં આરંભમાં પ્રવર્તેલા છે તેથી કાયવધ થાય છે તોપણ પૂજા કરવી.

૩૫૦ અને જો કે પૂજ્યને ઉપકાર થતો નથી તોપણ પૂજકને ઉપકાર થાય છે. જેમ મંત્ર વિગેરેના સ્મરણમાં મંત્રને કાંઇ ઉપકાર થતો નથી તથા અગ્નિ ચિંતામણિ આદિનું સેવન કર-

વામાં તે અગ્નિ આદિને ઉપકાર થતો નથી છતાં પણ તેની સેવા કરવાવાળાને તેનું ફળ થાય છે. તેમ અહિંઆં પણ તીર્થંકર ભગવાનને ઉપકાર થતો નથી, છતાં પણ પૂજા કરવાવાળાને થાયછે.

૩૫૨ જે અસાર એવાં શરીર વિગેરે માટે કાયવધમાં પ્રવર્તે છે, તે જીનપૂજા કરવામાં કાયવધ થાય છે એમ કહીને નિષેધ કરે છે તે તેમનું અજ્ઞાન છે.

૩૫૨ નિર્વાણ ઇચ્છના ગૃહસ્થે સૂત્રમાં કહેલી વિધિએ યતના સહિત લોકોત્તમ એવા તીર્થંકરોની પૂજા હમેશાં કરવી જોઇએ.

૩૫૩ ગુરૂ સાક્ષિક ધર્મ છે તેથી પોતે પચ્ચખાણ ધાર્યું હોય તે તથા નવો સંવેગ આવવાથી બીજું પણ પચ્ચખાણ ગુરૂ સમીપ ગ્રહણ કરવું. અને પ્રાયે આ પ્રમાણે કરવાથીજ વિધિ સંપૂર્ણ થાય છે, અને આ પ્રમાણે સાધુ સમીપ પચ્ચખાણ કરવાથી તીર્થંકર ભગવાનની આજ્ઞા સચવાય છે.

૩૫૪ પછી ક્ષાન્ત્યાદિ લક્ષણ ધર્મ સાધુ પાસે સાંભળીને અને સાધુઓને સંયમયાત્રાનુ પુછીને, સાધુ સંબંધી સ્વશક્તિ તથા ભાવને અનુસાર કરવા યોગ્ય કરવું.

૩૫૫ પછી યથોચિત અનિન્દ્ય અનુષ્ઠાન કરીને સાધુને વહોરાવવા વિગેરે રીતે યથાવિધિ ભોજન કર્યા પછી પણ તિવિહારાદિકનું પચ્ચખાણ કરવું.

૩૫૬ પછી સાધુની સેવા કરવી, પછી વીતરાગની પૂજા કરવી, પછી ચૈત્યવન્દન કરવું, પછી પોતાને ઘેર આવીને પૃથક એકાન્ત શૈયાની અંદર શયન કરવું.

૩૫૭ શ્રાવક ઉત્સર્ગથી બ્રહ્મચારી હોય, છતાં મોહોદય હોય તો નિશ્ચય કરીને પરિમાણ તો કરેલું જ હોય; એવો છતો વીતરાગનું સ્મરણ કરતો સુઇ રહે. અને જાગતી અવસ્થામાં અત્રે આગળ કહેવામાં આવશે એમ ચિન્તવે.

૩૫૮-૩૫૯-૩૬૦ જીવોમાં ત્રસપણું અને ત્રસોમાં વળી પંચેન્દ્રિયપણું ઉત્કૃષ્ટ છે, અને તે પંચેન્દ્રિયમાં મનુષ્યપણું અને મનુષ્યપણામાં આર્યદેશ, અને આર્યદેશમાં ઉચ્ચ કુળ, અને ઉચ્ચ કુળમાં પણ ઉચ્ચ જાતિ, અને ઉચ્ચ જાતિમાં પણ રૂપની સમૃદ્ધિ (એટલે બધા અંગોમાં ઉત્કૃષ્ટી રૂપની નિષ્પત્તિ), અને એવા રૂપમાં પણ બળ વધારે પ્રધાન છે. એવું બળ હોય તેમાં પણ પ્રધાનતર જીવિત છે, અને એવું જીવિત હોય તેમાં પણ પ્રધાનતર વિજ્ઞાન છે, અને એવું વિજ્ઞાન છતાં પણ પ્રધાનતર સમ્યકત્વ છે, અને એવા સમ્યકત્વમાં શીલ સંપ્રાપ્તિ પ્રધાનતર છે.

૩૬૧ શીલમાં ક્ષાયક ભાવ પ્રધાન છે. અને ક્ષાયક ભાવ પામે સતે કેવળજ્ઞાન પ્રધાન છે. પ્રતિપૂર્ણ પરમાક્ષર કેવળજ્ઞાન પામે સતે મોક્ષ પ્રધાનતર છે.

૩૬૨-૩૬૩ સંસારમાં જન્મ જરા મરણના દુઃખથી પીડાયેલા જીવને સુખ નથી, તેથી જન્મ વિગેરે દોષરહિત અને અવ્યાબાધ સુખવાળો મોક્ષ ઉપાદેય છે. અને તે મોક્ષના સાધનની ઘણી સામગ્રી મને હાલ મળી છે એમ વિચારવું.

૩૬૪ વળી વિચારવું જે, તેથી હાલ જે સાધન મને નથી મળ્યું તેનેજ માટે મારે ઉદ્યમ કરવો જોઇએ. કારણકે ડાહ્યા જનોએ નિન્દેલા સંસારના અનુબન્ધ મેળવવાના પ્રયત્નથી શો લાભ છે ?

૩૬૫ આવી રીતે ચિન્તવવાથી, વૈરાગ્ય, કર્મક્ષય, વિશુદ્ધજ્ઞાન, ચારિત્રના પરિણામ, ધર્મમાં સ્થિરતા, ઉત્તમ આયુનો બંધ, અને બોધિ, એવા ગુણો થાય છે.

૩૬૬ સવારથી સાંજ સુધીમાં પૂર્વે કહેલો (નવકારથી જાગવું વિગેરે) વિધિ જાણવો. હવે પરદેશ ગમનમાં સંક્ષેપથી વિધિ કહે છે.

૩૬૭ પરદેશ જતા પહેલાં કોની સાથે વૈર વિરોધ હોય તેની સાથે [illegible]

કરવું જોઇયે. ગ્રહસ્થ કે સાધુ કોઇ પણ સંદેશો કહાવે તો સાધુનો સંદેશો લઇ જવો, અને ગ્રહસ્થનો નિરવદ્ય હોય તોજ લઇ જવો.

૩૬૮ સાધુની અને શ્રાવકની વિહારની વખતે સમાચારી એવી છે કે જ્યાં ચૈત્યો હોય ત્યાં પહેલાં સંઘને વંદાવે.

૩૬૯ પછી પોતે સંઘને વાંદે; પછી ચૈત્યને વાંદે. હવે જો વખત ન હોય, અથવા સાર્થાદિ ચાલ્યો જાય એવું હોય અને માર્ગ ભયવાળો હોય, તો સઘને:વિશે ઉપયોગવાળા છતાં પહેલેથીજ ચૈત્ય વન્દન કરે.

૩૭૦ પછી પ્રણિધાન કરીને વિહરતા સાધુ સાધ્વી વિગેરેને જોઇને કહે કે તમે કેટલા ઠેકાણે દર્શન કર્યા?

૩૭૧ જેઓએ હાથ જોડ્યા છે, જેઓનું શરીર શ્રદ્ધા અને સંવેગથી રોમાંચિત થયું છે, જેઓએ માથું નમાવ્યું છે, અને જેઓ શુભધ્યાનવાળા છે એવા તે સાધુ વિગેરે પણ તે વન્દનને બહુમાન કરે.

૩૭૨ ચૈત્યને વાંદનારાઓને ચૈત્યવન્દનથી અને બીજાઓને શુભધ્યાન થવાથી જીનેશ્વર મહારાજે તે બન્નેને પુણ્ય કહેલું છે. પણ તે પુણ્ય એકમાંથી બીજામાં જાય છે એમ નહિં એટલે સંક્રમણ થતો નથી. માટે આ વિધિ (મર્યાદા) જરૂર કરવી જોઇયે.

૩૭૩ જે અનુપયોગથી પ્રણિધાન કરતા નથી, અથવા વાંદીને કહેતા નથી, તે પ્રત્યક્ષ મૃષાવાદી છે. અને તેથી જીનેશ્વર ભગવાને તેઓને પાપી કહેલા છે.

૩૭૪ જે વળી કરસંપુટ જોડીને અને શ્રદ્ધા તથા સંવેગથી પુલકિત શરીરવાળા થઇને રૂડી રીતે વન્દનાનું બહુમાન કરતા નથી તે પણ પાપીઓ છે.

૩૭૫ જે ચોરાદિકના ભયવડે કરીને દેરાસરની અંદર વન્દન કરવાને વખત ન હોય તોપણ ચૈત્યને જોઇને નમસ્કાર કરીને સંક્ષિપ્તિક પ્રણિધાન કરવું જોઇયે.

૩૭૬ તેવી રીતે નમસ્કારમાત્રનું પ્રણિધાન કર્યા છતાં પણ તે વન્દન નિવેદન કરવું જોઇએ. જો તે નિવેદન ન કરે તો જીનેશ્વર મહારાજે પ્રમાદને લીધે તેને પણ દોષ કહેલો છે.

૩૭૭ આ પ્રકારે સામાચારી જાણીને જે વિધિસહિત કરે છે તે વિહારની વિધિના કુશળ છે. અને બાકી રહેલા અનિપુણ છે.

૩૭૮ અને બીજા પણ અભિગ્રહ નિરતિચાર ખરેખર કરવા જોઇએ. અને પડિમાઓ અને અનિત્યાદિ ભાવનાઓ પણ ખાસ વિશેષે કરીને અંગીકાર કરવા યોગ્ય છે.

૩૭૯ આમ જેવી રીતે વિધિ કહી, તે વિધિએ વિહાર કરવાથી કેટલેક કાળ ગયા પછી, ચારિત્રમોહનીયના ઉદયથી દિક્ષાના અભાવે પણ, આવખાનો અન્ત સમય પ્રાપ્ત થયેથી, આગળ બતાવવામાં આવશે એ વિધિએ સમાધિથી કાળ કરે.

૩૮૦ રાગદ્વેષરહિત ભગવાને છેલ્લી મારણાન્તિકી સંલેખણાનું સેવન આરાધન કહેલું છે, તે સંલેખણા હું કહું છું.

૩૮૧ વિકૃષ્ટ તપસ્યા વિગેરે કરીને, સમાધિ પ્રમાણે આલોયણા કરીને, અણુવ્રતાદિનો ફેર ઉચ્ચારણ કરવાવડે આત્મા નિર્મળ કરીને, ત્રણ અથવા ચાર આહારનો ત્યાગ કરવો.

૩૮૨ વાદી પુછે છે કે પરિત્યાગ વિગેરે પ્રકારે સર્વ આરંભની ક્રિયામાંથી નિવર્તેલો શ્રાવક, મરણની અવસ્થામાં પણ શામાટે દીક્ષા ગ્રહણ કરતો નથી ?

૩૮૩ ગુરૂ ઉત્તર આપે છે કે ચારિત્ર પરિણામનો તે શ્રાવકને અભાવ છે. ત્યારે વાદી પુછે કે આમ સર્વ આરંભથી નિવૃત્ત થયેલા તે શ્રાવકને ચારિત્ર પરિણામ કેમ થતો નથી ? ગુરૂ કહે છે કે, ચારિત્ર પરિણામ તે આરંભ વિગેરેની અપ્રવૃત્તિ માત્રજ નથી; કારણ કે આરંભાદિની અપ્રવૃત્તિવાળા કીડી

વિગેરેના ઉપસર્ગ સહન કરનાર ચંડકૌશિકનાગ વિગેરે તિર્યંચોને ચારિત્ર પરિણામ કહેલો નથી.

૩૮૪ વળી કેટલાક અગીતાર્થો કહે છે કે હમણાં જે સંલેખણા કહી તે બાર પ્રકારના શ્રાવકધર્મમાં કહેલી નથી. તેથી તે સંલેખણાવાળો સાધુજ કહેવાય.

૩૮૫ આ સંલેખણા શ્રાવકના બાર પ્રકારના ધર્મની પછી તરતજ કહેલી છે અને તે બાર પ્રકારનો ધર્મ આવખું છતાં થતો હોવાથી લાંબા વખત પાળવાનો છે. અને આ સંલેખણા ચરમ અવસ્થામાં થોડા કાળની છે. આ પ્રમાણે છે તેથી તે સંલેખણા બાર પ્રકારના શ્રાવક ધર્મથી જુદી નથી.

૩૮૬ અને વળી બીજું કારણ એ છે કે આ સંલેખણાનું અતિચારસૂત્ર શ્રાવકને આશ્રીને કહેલું છે; માટે આ સંલેખણાથી તે શ્રાવક સાધુ થતો નથી. અને પરિણામ પણ દેશવિરતિના હોવાથી તે ગૃહસ્થીજ છે. પણ સાધુ નહિ.*

૩૮૭ ઈહલોક આશંસાપ્રયોગ, પરલોક આશંસાપ્રયોગ, જીવિત આશંસાપ્રયોગ, મરણ આશંસાપ્રયોગ, અને ભોગ આશંસાપ્રયોગ, આ પાંચ સંલેખણાના અતિચારો વર્જવા. અને સંસારનું અશુભ પરિણામ ભાવવું.

૩૮૮ જીનેશ્વરે કહેલા ધર્મના ગુણ વિગેરે ભાવવા. અને તેથી ઉત્પન્ન થતું ઉત્કૃષ્ટ અવ્યાબાધ સુખરૂપ મોક્ષફળ ભાવવું. અને આવી રીતે ભાવના કરવાથી આવતા ભવે પણ બોધીનો લાભ થાય છે.

૩૮૯ કુસુમથી વાસિત તલનું તેલ પણ સુગંધી થાય છે. આ ઉપમા જેવી બોધી વીતરાગ ભગવાને કહેલી છે.

૩૯૦ આ ઉપમામાં જીનધર્મનો અભ્યાસ તે આ ભવમાં

* (સૂત્રકૃતાંગ વિગેરે સૂત્રોમાં પણ તે સંલેખણાવાળાઓને ગૃહસ્થીજ કહેલ છે)

કુસુમના સરખો જાણવો. ભવ તલસમાન સમજવો, અને તેલ
સમાન આવતા ભવમાં બોધીપણું સમજવું.

૩૯૧ આ રીતે ગુણ હમેશાં બન્યો રહેવાથી અને નહિ પડ
વાથી, કર્મનો બન્ધ ઓછો થવાથી અને પૂર્વે બાંધેલા કર્મોનો ક્ષય
થવાથી, આમ બન્ને પ્રકારે શાશ્વતસુખરૂપ મોક્ષ અવશ્ય મળવાનું.

૩૯૨ સમ્યક્ત્વ પામ્યા પછી દરેક કર્મની સ્થિતિ જે ઘટા
ડીને એક કોડાકોડી સાગરોપમ ન્યુન ઉત્કૃષ્ટ કરી હતી તેમાં
પણ પલ્યોપમ પૃથક્ત્વ ઘટાડે ત્યારે દેશવિરતિપણું જીવ પામે
છે. તે પ્રમાણે સંખ્યાતા સાગરોપમ ઓછી સ્થિતિ થાય ત્યારે
જીવ ચારિત્ર પામે છે. ત્યાર પછી સંખ્યાતા સાગરોપમ ઓછા
થાય ત્યારે જીવ ઉપશમ તથા ક્ષપક,,ણી યથાક્રમે માંડે છે.

૩૯૩ આવી રીતે દેવતા અને મનુષ્યના જન્મમાં અપ્રતિપ
તિત સમ્યક્ત્વ હોય તો આગળ ચારિત્રાદિકનો લાભ થાય છે
અને તેવાં કર્મ આ ભવમાં જો તુટયાં હોય તો બેમાંથી એક શ્રે
ણીદ્વારાએ એકજ ભવમાં સમ્યક્ત્વાદિ ગુણો જીવ પામી શકે છે

૩૯૪ રાગ વિગેરેના અભાવને લીધે જન્મ વિગેરેનો અસ
ભવ હોવાથી, સિદ્ધ ભગવાનોને અવ્યાબાધ શાશ્વત્ સુખ હોય છે

૩૯૫ રાગ દ્વેષ અને મોહ લક્ષણ દોષો અનુક્રમે અભિષ્વ
અપ્રીતિ અને અજ્ઞાનથી ઓળખાય છે. આ ત્રણે દોષો અત્યન્ત
ખરાબ સ્વરૂપવાળા છે. અને ચીકણાં કર્મ બંધાવવાના કારણભૂત છે

૩૯૬ આધી અભિભૂત જન્મ જરા મરણરૂપી જળથી ભ
રેલા ભવરૂપી સમુદ્રમાં ભટકતા સંસારી જીવોને ક્યાંથી કિંચિ
માત્ર પણ સુખ હોય!

૩૯૭ રાગાદિકના અભાવથી જીવને જે સુખ થાય છે
સુખ રાગાદિક જીવવાળાઓજ જાણી શકે છે. કેમકે સન્નિપા
વાળો માણસ સન્નિપાતના અભાવનું સુખ જાણી શકતો નથી

૩૯૮ જેમ બીજ બળી જાય, પછી તે બીજથી અંકુર ઉત્પત્તિ થતી નથી, તેમ કર્મરૂપી બીજ બળી ગયા પછી તે થવાવાળા સંસારરૂપી અંકુરની એટલે જન્મરૂપ અંકુરની ઉત્પત્તિ થતી નથી.

૩૯૯ અને જન્મ ન હોય તો જરા, મરણ, ભય અને શાપ કાંઇ પણ ન હોય, અને સિધ્ધોને એ જન્માદિનો અભાવ હોવાથી પરમ સુખ કેમ ન હોય ?

૪૦૦ સિદ્ધ મહારાજને શરીરાદિ નહિ હોવાને લીધે કોઇ પણ જાતની પીડા નહિ હોવાથી, અને સંસારની અંદર સર્વ ઇન્દ્રિયોના ભોગની પ્રાપ્તિ થયા પછી અભિલાષની નિવૃત્તિથી જેમ સુખ થાય છે તેમ તેમને પણ સકળ પદાર્થોની ઔત્સુક્યતા જવાને લીધે, પરમ સુખ થાય છે.

૪૦૧ આ સંસારમાં ભોગથી થવાવાળી ઔત્સુક્યતાની નિવૃત્તિ થોડા કાળની હોય છે, પણ તે સિધ્ધોની ઔત્સુક્યતાની નિવૃત્તિતો સર્વકાળની છે; એમ નિશ્ચય એકાન્તે, ફેર પ્રવૃત્તિ નહિ હોવાથી તથા પુનરાગમન નહી હોવાથી જાણવું.

૪૦૨ એવી રીતે અનુભવ યુક્તિ અને હેતુએ કરીને સિધ્ધોને સુખ છે એમ નિશ્ચય થયો. અને તેવીજ રીતે જીનેશ્વર મહારાજના આગમથી પણ શ્રદ્ધાન્ કરવું.

૪૦૩ તે પૂર્વાચાર્યોના કરેલા પ્રકરણોમાંથી અને સૂત્રોમાંથી આ મારી બુદ્ધિએ જે ઉદ્ધાર કર્યો છે તેમાં જે કાંઇ વિરૂદ્ધ હોય તે ગીતાર્થોએ અને શ્રુતદેવતાએ ખમવું.

ઇતિ શ્રાવકપ્રજ્ઞપ્તિ ... ૧૯.